2

ΠΙΤΣΟΣ

οκτωβρης 1979

ΡΗΞΗ

πολιτικο δελτιο πληροφορησης για μια προλεταριακη αριστερα

ΠΟΥ ΠΑΜΕ;

Κάθε φθινόπωρο, κάθε τέτοια έποχή ή πλειοψηφία, σχεδόν όλες οί όργανώσεις κόμματα, ένтυπα "κάνουν προβλέψεις". Αύτές γενικά έχουν τά έξής χαρακτηριστικά, έδῶ καί πέντε χρόνια (ή ίσως καί πέντε αίῶνες!).

Α. Ή κρίση τοῦ παγκόσμιου καπιταλισμοῦ όξύνεται.
Β. Οί άντιθέσεις στό έσωτερικό τῆς χώρας μεγαλώνουν.
Γ. Ή καταπίεση όξύνεται.
Δ. Οί λαϊκές μᾶζες θά έντείνουν τόν άγώνα τους.
Ε. "θᾶχουμε γεγονότα".

Βάζουμε στοίχημα πώς καί φέτος αύτό θᾶναι τό γενικό περίγραμμα όλων τῶν "έκτιμήσεων". Κι'έτσι μποροῦμε ν'άρχίσουμε μιά νέα "σιαζόν!

Πιστοί λοιπόν κι'έμεῖς σ'αύτές τίς κληροδοτημένες άπό τούς προγόνους μας άρχές θά προσπαθήσουμε νά δοῦμε "πού πᾶμε ;".

Μόνο πού αύτό δέν θά τό κάνουμε κάνοντας τήν "άνάλυση", μιά άνάλυση πού πιστεύουμε συνήθως δέν λέει τίποτε πέρα άπό γενικολογίες, άλλά βλέποντας τά άντικειμενικά στοιχεῖα πού έμφανίστηκαν άπό τήν ίδια τή συσώρευση τῆς πραγματικότητας τοῦ κινήματος. Μά θά πεῖ κανείς αύτά είναι "ύποκειμενικά" στοιχεῖα. Έ, λοιπόν πιστεύουμε ότι αύτά τά "ύποκειμενι κά στοιχεῖα" είναι πολύ πιό πραγματικά άπό ψευτοαναλύσεις, γιατί στό κάτω - κάτω δείχνουν τήν πραγματική κίνηση τῆς κοινωνίας όπως άντανακλᾶται στήν πρακτική καί τή συνείδησητῶν άνθρώπων. Κι άρα έπειδή έκεῖνο πού μᾶς ένδιαφέρει δέν είναι ή γεωλογική σύσταση τοῦ γαλη

σπουδαστικα

ΠΟΛΩΝΙΑ

νίτη (;) άλλά τό τί γίνεται πραγματικά στήν κοινωνία, πρόκειται γιά πολύ πιό "άντικειμενικά καί άδιάψευστα κριτήρια.

α. Η «κριση»

"Οπως έχουμε πεῖ πολλές φορές άλλοῦ ή πρόσφατη πολιτική καί κοινωνική πραγματικότητα στή χώρα μας χαρακτηρίστηκε άπό ενα κύκλο άγώνων (1972-76), κύκλο άγώνων πού τίναξεστόν άέρα τή δικτατορία καί έβαλε τίς βάσεις γιά ένα νέο έργατικό κίνημα στή χώρα μας.Αὐτόπού χαρακτηρίζει αὐτό τόν κύκλο άγώνων πού άρχισε μέ τίς φοιτητικές κινητοποιήσεις ένάντια στή δικτατορία, κορυφώθηκε μέσα άπό τό Πολυτεχνεῖο μέ κέντρο τούς φοιτητές καί μετά τή μεταπολίτευση έκφράστηκε μέσα άπό τό έργοστασιακό κίνημα μέ κορύφωση καί κατάληξη τίς 25 Μάη '76, εἶναι ὁ ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ τουχαρακτήρας. Τόσο στή διάρκεια τῆς δικτατορίας, πού τό κέντρο ἦταν τό ρίξιμο τῆς χούντας,όσο καί μετά πού σέ ένα γενικό έπίπεδο ή κυρίαρχη ίδεολογία ἦταν άντιφασιστική καί τό έργατικό κίνημα χαρακτηρίζονταν άπό μιά δημοκρατική ίδεολογία καί διεκδίκηση (συνδικαλιστική όργάνωση καί καλύτερα μερροκάματα). Ή όξυνση τῆς ταξικῆς σύγκρουσης, ή αὐξανόμενη άντιπαράθεση μέ τήν κυβέρνηση, όδήγησαν σέ έξαφάνιση καί ἧττα αὐτό τό παλιό κίνημα καί ίδεολογία. Άφεντικά καί κυβέρνηση έβγαλαν τά γάντια τῶν πρώτων χρόνων τῆς μεταπολίτευσης, καί άρχισαν μιά πολύπλευρη έπίθεση ένάντια στό έργατικό καί τό συνολικό κίνημα.

"Ετσι έγινε φανερό πώς ή παλιά άστικοδημοκρατική ίδεολογία καί κίνημα δέν μποροῦσεπιά νά καλύψει καμμιά άνάγκη, δέν άνταποκρίνονταν σέ καμμιά πραγματικότητα.

"Ομως ή συλλογική συνείδηση, ή άπόρριψη μιᾶς παλιᾶς ίδεολογίας καί ή διαμόρφωση μιᾶς καινούργιας δέν εἶναι κάτι πού άλλάζει άπό τήν μιά μέρα στήν άλλη δέν εἶναι κάτι πού γεννιέται μέ μιά άπόφαση. Εἶναι κάτι πού ώριμάζει ΜΕΤΑ άπό μιά κρίση τῆς παλιᾶς ίδεολογίας. "Ετσι τά δύο ή τρία χρόνια μετά τό '76 άποτέλεσαν μιά έποχή κρίσης. Κρίση πού έκφράστηκε σ'όλα τά έπίπεδα. Στό χῶρο τῆς άκρας άριστερᾶς αὐτή όδήγησε στήν άποσύνθεση ή τή συρρίκνωση τῶν παλιῶν όμάδων καί όργανώσεων, τήν άνάπτυξη καί τήν διάδοση μιᾶς ίδεολογίας άντιπολιτικῆς καί άντιοργανωτικῆς, τήν διόγκωση τοῦ λεγόμενου άναρχικοῦ ρεύματος.
Στό ίδεολογικό πεδίο σήμαινε τήν αὐξανόμενη άπόρριψη μιᾶς άρκετά έπιφανειακῆς πολιτικοποίησης, πού εἶχε ὑποχρεωτικά ένα κίνημα πού δέν ξεπέρναγε έναν άστικοδημοκρατικό χαρακτήρα καί τήν έξάπλωση μιᾶς ίδεολογίας πού έτεινε νά κεντράρει στό "άτομικό", ψυχολογία, ψυχανάλυση, θεωρία τῶν άναγκῶν. Χαρακτηριστικό πάνω σ'αὐτό ἦταν ή νέα έξάπλωση τοῦ ψυχολογικοῦ καί λογοτεχνικοῦ βιβλίου.
Ή παλιά φευτοπολιτική καί οίκονομίστικη λογική εἶχε μπεῖ γιά τά καλά σέ κρίση, χωρίς όμως νά άντικαθίσταται άκόμη άπό μιά άλλη.

Αὐτή ή κρίση έπιασε άκόμα καί χώρους πέρα άπό τήν άκρα άριστερά, όπως έκφράστηκε μέτήν κρίση στό "Ρήγα", καί τό αὐξανόμενο "άδειασμα" τῆς ΚΝΕ άπό νεολαίους, ίδιαίτερα στό μαθητικό χῶρο. Αὐτή ή κρίση άγκάλιασε τό πᾶν. "Αρχισε νά έμφανίζεται όλο καί πιό καθαρά ή κρίση τῆς οίκογένειας, ή κρίση τῆς παλιᾶςκουλτούρας (τό τέλος τοῦ άντάρτικου καί τοῦ φευτολαΐκοῦ τραγουδιοῦ).

Κι'αὐτές οί άλλαγές, ή κρίση τοῦ παλιοῦκόσμου καί τῆς ίδεολογίας του δέν περιορίζεται στό χῶρο τῆς άκρας άριστερᾶς καί τῆς νεολαίας. Έμφανίζεται γενικώτερα σ'όλη τήν έλληνική κοινωνία σάν κρίση καί "κενό" τῆς μεταπολεμικῆς ίδεολογίας καί τοῦ άποκορυφώματόςτης τῆς "μεταπολίτευσης". Κρίση πού μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ώς έξῆς. Ένῶ οί άνθρωποι ζοῦν πιά άλλοιῶς (μέσα δηλαδή σέ μιά "καταναλωτική" καπιταλιστική κοινωνία, μέ νέεες συνήθειες καί άνάγκες) έξακολουθοῦσαν όμως νά σκέπτονται καί νά συμπεριφέρονται όπως παλιά σάν σέ μιά άγροτική ή μισοαγροτική κοινωνία. Καί ή δικτατορία έπαιξε μεγάλο ρόλο σ' αὐτή τήν ίδεολογική "καθυστέρηση" καί άναντιστοιχία. Ή κρίση λοιπόν αὐτῆς τῆς ίδεολογίας τῆς παλιᾶς ίδεολογίας καί τῶν άναπαραστάσεών της εἶναι κάτι τό γενικευμένο, άγκαλιάζει όλο καί πλατύτερα στρώματα,(χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς καθυστέρησης εἶναι καί τό κρετίνικο "φωμί, δουλειά κλπ", πού μάλιστα προβάλλεται άπό τήν άκρα (;) άριστερά.)

"Ομως μιά τέτοια κατάσταση κρίσης καί ίδεολογικῆς καί πολιτικῆς άποσύνθεσης θά ἦτανδυνατό, καί έχουμε ίστορικά προηγούμενα,νά διαρκέσει γιά πολλά χρόνια, χωρίς νά έμφανίζεται κάποια δυνατότητα ξεπεράσματος.

Πιστεύουμε ότι τά πράγματα δέν εἶναι έτσι. Ή κρίση άρχίζει κι όλας νά ξεπερνιέται.

β. Η απαρχη της «ρηξης»

"Ήδη τήν περίοδο πού πέρασε, τέλη '78,'79 άρχισε νά γεννιέται μιά νέα πραγματικότητασέ όλο καί σημαντικώτερα τμήματα τῆς νεολαίας, τοῦ κινήματος γενικώτερα καί πιό είδικά τῆς άκρας άριστερᾶς. Ένῶ άπό τήν μιά πλευρά βάθυναν τά φαινόμενα κρίσης τῶν παλιῶν μηχανισμῶν καί ίδεολογιῶν ή "άμφισβήτηση" άρχισενά παίρνει συγκεκριμένο χαρακτήρα. Ή νίκη πού σημειώθηκε γύρω άπό τήν ὑπόθεση Σερίφη άποτέλεσε μιά τομή. Οί δυνάμεις αὐτοῦ πού θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε σάν άντικαπιταλιστικό, ή "αὐτόνομο" χῶρο πέτυχαν μιά πρώτηνίκη, έδειξαν πῶς ξέρουν καί μποροῦν νά παλεύουν τήν κρατική τρομοκρατία. Καί τά πράγματα άρχισαν νά έπιταχύνονται. Σέ Πανεπιστήμια, σχολές, γειτονιές, σχολιά άρχισε νά έμφανίζεται ένα φαινόμενο πού δέν έχει νά κάνει μέ τό παλιό "άντιεξουσιαστικό" ή "άναρχικό" ρεῦμα. Πρόκειται πιά όχι γιά μιά θέληση έξατομικευμένης ή άφηρημένης κριτικῆς άλλά γιά μιά πρωταρχική θέληση συγκεκριμένης ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ. Γεννήθηκαν οί λεγόμενες αὐτόνομες όμάδες.Παντοῦ, σ'όλους τούς χώρους τῆς νεολαίας ξεφύτρωσαν σά μανιτάρια τέτοιες όμάδες πού άρχισαν νά παρεμβαίνουν σέ διαφορετικά έπίπεδα,έχοντας όμως μερικά βασικά κοινά στοιχεῖα.Τήν άρνηση τῆς καπιταλιστικῆς ίδεολογίας σ' όλες τίς παραφυάδες της, τήν άντίθεση μέ τό κράτος καί τό κρατικό μηχανισμό, τήν άρνηση τῶν γραφειοκρατικῶν όργανωτικῶν σχημάτων, τήν άρνηση τῆς πολιτικολόγας "πολιτικῆς" μέ τό μεγάλο Π. Αὐτές οί όμάδες άπόκτησαν ένα σημεῖο έπαφῆς καί κοινῆς πάλης γύρω άπό τήν πάλη ένάντια στήν κρατική τρομοκρατία. Στά Πανεπιστήμια καί τίς σχολές μέ τήν πάλη ένάντια στό τσίρκο τῶν φοιτητικῶν έκλογῶν,στήν πάλη ένάντια στό νόμο πλαίσιο, γιά δωρεάν φοιτητικές λέσχες στήν Άθήνα καί τή Θεσσαλονίκη,μέ μιά άδιάκοπη παρέμβαση γύρω άπό διάφορα θέματα. Ή Άγία Βαρβάρα πού ξεκίνησε άπό τή δουλειά μιᾶς τέτοιας όμάδας νέων εἶναι χαρακτηριστική γιά τό ρόλο καί τήν έξάπλωση τῶν όμάδων.

συνεχεια στη σελιδα 97

ΠΙΤΣΟΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ... «ΗΤΤΑ»

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου νικήθηκαν; Ἀπό πρώτη ἄποψη, ναί. Τελικά, μετά ἀπό 6 μῆνες τοῦ σκληρότερου ἀπεργιακοῦ ἀγώνα πού ἔχει δοθεῖ μετά τή μεταπολίτευση, ἡ ΖΗΜΕΝΣ, ὁ ΣΕΒ καί ἡ κυβέρνηση κέρδισαν τό παιγνίδι. Τό ἐργοστασιακό σωματεῖο τοῦ Πίτσου, μετά ἀπό 5 χρόνια, ηττήθηκε κι αὐτό ἀκολουθώντας ἄλλα ἐργοστασιακά σωματεῖα πού γνώρισαν τά τελευταῖα χρόνια παρόμοια τύχη.

Σίγουρα αὐτή ἡ ἧττα εἶναι σημαντική γιά ὅλο τό ἐργατικό κίνημα. Ἦταν ἕνα χτύπημα γιά ὅλους τούς ἐργάτες, γιά ὅλους μας.

Ὅμως, σέ ἀντίθεση ἴσως μέ πολλές ἄλλες ἀπεργίες, αὐτή ἡ ἧττα δέν ὑπῆρξε ποτέ ἧττα τῶν ἐργατῶν τοῦ Πίτσου, ἴσως δέν ἦταν κάν μιά "ἧττα". Ἦταν τό ξεπέρασμα τῆς ἴδιας τῆς δομῆς τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, τῆς ἴδιας τῆς πραγματικότητας καί τῆς σύνθεσης τοῦ μεταπολιτευτικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Τί ἐννοοῦμε μ' αὐτό. Κατ' ἀρχήν, κι αὐτό ἦταν φανερό σ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ ἀγώνα, οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου δέ λύγισαν μέ βάση τό συσχετισμό πάλης ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί τ' ἀφεντικά τους. Ἀντίθετα, σχεδόν μέχρι τό τέλος συνέχισαν νά εἶναι σχεδόν ἀήττητοι. Ἡ ἧττα τους βρίσκεται ἀλλοῦ. Στό συνολικό συσχετισμό τῶν δυνάμεων.

Δηλαδή, ἐνῶ ἀπό τήν πλευρά τους τ' ἀφεντικά ἀντιμετώπισαν τόν Πίτσο σά βασικό πεδίο ἀντιπαράθεσης μέ τό ΣΥΝΟΛΟ τῆς ἐργατικῆς τάξης, καί ἡ ταχτική τους ἦταν ἀντίστοιχη, ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος δέν ἔγινε κάτι τέτοιο. Τό ἐργατικό κίνημα δέ μπόρεσε νά ἀντιμετωπίσει ἀνάλογα τήν ἐπίθεση τῶν ἀφεντικῶν πού ἐκδηλώθηκε στόν Πίτσο.

Αὐτό σημαίνει πώς τό ἐργατικό κίνημα ἔχει μιά δομή πού δέν ἀνταποκρίνεται πιά στήν ἀναγκαιότητα τῆς πάλης. Ἐξακολουθεῖ νά κυριαρχεῖται ἀπό μιά διπλή κατάσταση ἀδυναμίας. Ἀπό τήν μιά πλευρά ἀπό ἐργοστασιακά σωματεῖα ἀδύναμα, κουρασμένα καί διασπασμένα, πού φυτοζωοῦν σέ μερικά ἐργοστάσια, κι ἀπό τήν ἄλλη, σέ ἕνα γενικότερο ἐπίπεδο, ἀπό τήν ἀθλιότητα τῶν διάφορων ΣΑΔΕΟ καί παρατάξεων πού εἶναι ἱκανές μόνο γιά κάποια τελετουργική "κινητοποίηση" καί ὄχι γιά σκληρό ἀγώνα.

Ἔτσι οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἔμειναν μονάχοι τους νά τά βγάλουν πέρα μ' ὅλα τά ἀφεντικά καί τούς μηχανισμούς τους. Ὁ ἀγώνας ἦταν ἄνισος. Καί ὅμως ἔδωσε τόσα πράγματα. Καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀποκάλυψε πιά γιά τά καλά, ἀκόμα καί σ' ὅποιον ἦταν τυφλός, πώς τά πράγματα δέ μποροῦν νά συνεχιστοῦν ἔτσι.

Δέν εἶναι δυνατό, ὅταν οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου φτάνουν νά καταλαμβάνουν τά γραφεῖα τῶν διευθυντῶν, ὅταν κηνυγᾶνε τούς λακέδες τοῦ κεφάλαιου, ὅταν ἀψηφοῦν τούς νόμους τῶν ἀφεντικῶν, νά ἔχουν ἕνα σωματεῖο-ἡγεσία πού ὑπνοβατεῖ διαρκῶς, πού φρενάρει διαρκῶς, πού τό μόνο πού ἔκανε γιά ἕξη μῆνες ἦταν νά ἔχει μιά ταχτική πού ὁδηγοῦσε στό σπάσιμο τῆς ἀπεργίας.

Δέν εἶναι δυνατό, ὅταν δίνεται ἕνας πρωτοπόρος καί ἀποφασιστικός ἀγώνας, τά διάφορα "ἑνωτικά ὄργανα" τῆς ἐργατικῆς τάξης νά κάνουν συγκεντρώσεις στό Ἀκροπόλ καί νά μήν ὑπάρχει κανένα ἐπίπεδο ἑνότητας τῆς ἐργατικῆς τάξης γύρω ἀπό ἕναν ἀποφασιστικό ἀγώνα.

Δέν εἶναι δυνατό, ὅταν στούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἀναπτύχθηκε μιά ταξικότητα, μιά ἀντίληψη τοῦ ταξικοῦ ἀνταγωνισμοῦ μέ τό κεφάλαιο πού δέν ἔχει καταχτηθεῖ σέ κανένα ἐργοστάσιο, νά ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἕνα κυρίαρχο κλίμα ἀνταλλαγῆς φιλοφρονήσεων, παρουσίας τοῦ Καρακίτσου καί τοῦ ὁποιουδήποτε ἐργατοπατέρα, καί μέ κενά ἐθνικά κακαρίσματα τῶν διάφορων Ἀνδρέηδων.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου, πολύ μπροστά ἀπό τό βάλτο τῆς ὑπό-

λοιπης πραγματικότητας τοῦ "ἐργατικοῦ κινήματος", βρέθηκανμό νοι νά δίνουν μιά μάχη πρωτοπορίας.

Βγαίνοντας μέσα ἀπό τό παλιό, προϊδέασαν τό καινούργιο : τήν ἀντίσταση στή βία τῶν ἀφεντικῶν, τό ξεπέρασμα στήν πράξη τῆς διοίκησης τοῦ σωματείου, τό προχώρημα τῆς ἀντίληψης τῆς πάλης μέ τό κεφάλαιο πού ἐκφράστηκε μέ τό "σφά παλιά μας τά παπούτσια κι ἄν κλείσει τό ἐργοστάσιο", καί ἕνα σύνολο ἀπό ἄλλες καταχτήσεις. Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου υψώθηκαν στίς ἀναγκαιότητες τῆς πάλης ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ, γι'αὐτό καί νικήθηκαν,γιατί τό ἐργατικό κίνημα ἔχει μείνει σ'ἕνα χτές. Κι ὅταν αὐτό τό χτές ἦταν κάτι τό πραγματικό, δηλαδή ὅταν συνέβαινε πράγματι χτές, ἦταν κάτι τό ζωντανό καί καινούργιο. Σήμερα εἶναι ἕνα ὑπόλειμα.

Εἶναι πιά φανερό πώς τό παλιό ἐργοστασιακό σωματεῖο,μέ τή δομή πού εἶχε, δέν ἀνταποκρίνεται στίς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς πάλης. Κι ἄς φωνάξουν μέ ἀγανάχτηση οἱ "μεγάλοι ὑπερασπιστές" τῶν ἐργοστασιακῶν σωματείων, πού ἦταν ἐνάντιά τους ὅταν τό 1974-75 παλεύαμε καί μεῖς γιά νά χτιστοῦν. Ἔ, σήμερα λοιπόν τό λέμε καθαρά, τό ἐργοστασιακό σωματεῖο δέν ἀρκεῖ, εἶναι ἕνα ὑπόλειμα. Κι αὐτό φάνηκε ξεκάθαρα στόν Πίτσο. Σ'ἕνα ἐργοστάσιο ὅπου δινόταν ἕνας ἀγώνας πολύ πιό ἀνεβασμένος, οἱ ἐργάτες αὐθόρμητα ξεπέρασαν τό σωματεῖο, τόσο σάν ἡγεσία ὅσο καί σά μορφή. Δροῦσαν πολύ περισσότερο ΑΥΤΟΝΟΜΑ. Καί ὅτι καινούργιο ἔγινε πραγματοποιήθηκε ἀκριβῶς μέσα ἀπό τήν ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΔΡΑΣΗ. Τό Σωματεῖο, ἐκφράζοντας πιά τό μέσο ὅρο τῆς "εἰρηνικῆς περιόδου", ἐνῶ ξεκίνησε σάν ἡ πρώτη μορφή ὀργάνωσης μετά τή μεταπολίτευση καί οἰκοδομήθηκε μέσα ἀπό ἀγώνα, δέν ἀνταποκρίνεται πιά στίς ἀνάγκες ἑνός σκληροῦ ταξικοῦ ἀγώνα.

Εἶναι φανερό πώς, μέ τίς μορφές πού ἔχει πάρει σήμερα,πού εἶναι περισσότερο διοίκηση, στό ἐπίπεδο τῶν ἀποφάσεων καίτῆς λειτουργίας, παρά ἐργατικό σύνολο, δέ μπορεῖ νά τά βγάλει πέρα. Εἶναι ἀναγκαῖο νά δημιουργηθοῦν νέες συνθῆκες πού μονάχα μιά ἐργατική πρωτοπορία μπορεῖ ν'ἀρχίσει νά τίς διαμορφώνει, συνθῆκες μεγαλύτερου καί οὐσιαστικότερου ρόλου τῶν ἐργατῶν στίς διαδικασίες, συνθῆκες μιᾶς ἄμεσης δημοκρατίας ἀπό τήμιά καί ἀγώνα πιό σκληροῦ ἀπό τήν ἄλλη. Καί κάτι τέτοιο δέ μπορεῖ νά γίνει σήμερα ἀπό τά ἐργοστασιακά σωματεῖα ὅπως ἔχουν καταντήσει.

Μά θά πεῖ κανείς, αὐτό σημαίνει πώς εἴμαστε πιά ἐνάντιοι στά ἐργοστασιακά σωματεῖα; Ὄχι βέβαια. Ὅμως εἴμαστε πιά ἐνάντιοι σ'ἐκείνη τήν ἀντίληψη πού ἀρκεῖται στά ἐργοστασιακά σωματεῖα. Σήμερα, γιά νά προχωρήσει ἕνας ὁποιοσδήποτε ἀγώνας, χρειαζόμαστε κάτι πέρα ἀπό τά σωματεῖα αὐτά ὅπως διαμορφώθηκαν. Κι αὐτό ἰσχύει καί σ'ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο. Τό ἐπίπεδο τῆς ἑνότητας ἀνάμεσα στά ἐργοστάσια καί τούς ἀγῶνες. Σήμερα, τά ἐργοστασιακά σωματεῖα ἀποδείχτηκαν ἀνίκανα νά καλύψουν αὐτές τίς ἀνάγκες. Καί ἄν δέ θέλουμε νά μείνουμε στά διάφορα ΣΑΔΕΟ θά πρέπει νά παλέψουμε γιά νά οἰκοδομηθοῦν νέες μορφές ἑνότητας καί ἀλληλεγγύης.

Μ'αὐτή τήν ἔννοια λοιπόν μιλᾶμε γιά μιά ἱστορική "ἧττα". Μέ μιά διπλή ἔννοια. Ἀπό τή μιά τό ὁριστικό πιά τέλος καί κύκνειο ἆσμα μιᾶς παλιᾶς φάσης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, καί ἀπό τήν ἄλλη, μέσα ἀπό ἕναν προχωρημένο ἀγώνα, τό προϊδέασμα τοῦ καινούργιου. Γιατί ὁ ἀγώνας τοῦ Πίτσου ἔτεινε νά σπάσει τήν παλιά μορφή τῶν ἀγώνων καί νά περάσει σέ μιά νέα. Ἔτσι ἔδειξε τίς νέες κατευθύνσεις τοῦ αὔριο:

α) Σκληρός ἀγώνας μέσα στό ἐργοστάσιο. Ἐκεῖ δηλαδή πού ὑπάρχει τό μάξιμουμ τῆς δύναμης τῶν ἐργατῶν ἐνάντια στό συγκεκριμένο ἀφεντικό, καί ὄχι τυπική ἀπεργία. Ἀπό κεῖ μέχρι τήν κατάληψη τό βῆμα δέν ἦταν μεγάλο. Ὅμως οἱ γενικές συνθῆκες, τό συγκεκριμένο σωματεῖο καί διοίκηση, δέν ἐπέτρεψαν νά γίνει, μιά καί ἔτσι θά πέρναγε τό ἴδιο σέ μιά λογική ἄρνησης τῆς νομιμότητας τῆς ἰδιοκτησίας.

β) Μεταφορά τῆς σύγκρουσης ἐνάντια στούς συγκεκριμένους φορεῖς καί ὄργανα τοῦ κεφάλαιου, διευθυντές,"μηχανικούς", ἀπεργοσπάστες, σύγκρουση πού πῆρε ἐπιθετικό καί ἀδιάλλακτο χαρακτήρα.

γ) Ἄρνηση τοῦ φτωχοπροδρομισμοῦ, τῆς ἰδεολογίας "ἐμεῖςοἱ φτωχοί ἐργάτες", καί κατάχτηση μιᾶς ἄλλης συνείδησης, ἐπιθετικῆς, ἀγωνιστικῆς, "κλεῖστο τό Νταχάου", "ἀντίσταση στή βία τῶν ἀφεντικῶν". Καί ἐδῶ βρίσκεται ἴσως ἡ σημαντικότερη κατά-

χτηση πού ἀποκαλύπτει τή νέα ἰδεολογική καί πολιτική σύνθεση τοῦ προλεταριάτου ἤ τουλάχιστον ἑνός τμήματός του.

δ) Ξεπέρασμα, σέ πολλές φάσεις τοῦ ἀγώνα, τοῦ σωματείου σά διοίκησης, καί ὀργάνωση ἐμβρύων μιᾶς αὐτόνομης πάλης.

ε) Ξεπέρασμα ἑνός ἀγώνα γιά "αἰτήματα" καί μεταβολή του σ' ἕναν ἀγώνα γιά ἐξουσία, γιά τήν ἐξουσία τῶν ἐργατῶν πάνω στά ἀφεντικά, πάνω στό ρυθμό καί τούς νόμους τῆς καπιταλιστικῆς συσσώρευσης.

στ) Παρά τήν ἧττα, θεμελίωση ἑνός ἄλλου παραδείγματος ἀγώνα. Ὁ Πίτσος ἀποτέλεσε τελικά, παρά τήν ἧττα, ἕνα φραγμό στά ἀφεντικά, στήν ἐπίθεσή τους ἐνάντια στήν ἐργατική τάξη. Ὅταν τά ἀφεντικά, γιά νά τσακίσουν ἕνα σωματεῖο, τούς ἐργάτες, εἶναι ὑποχρεωμένοι νά χάνουν 500 ἑκατομμύρια, νά γκρεμίζεται ἡ ἱεραρχία στό ἐργοστάσιο, νά πασχίζουν 6 μῆνες μ' ὅλες τους τίς δυνάμεις ἑνωμένες γιά νά τούς λυγίσουν, αὐτό σημαίνει ὅτι βρῆκαν μπροστά τους μιά ἐργατική τάξη ΔΥΝΑΤΗ κι ὄχι ἀδύναμη. Σημαίνει πώς τό κόστος τῆς ἐπίθεσης ἐνάντια στούς ἐργάτες εἶναι μεγάλο. Ἄρα τ' ἀφεντικά, κι αὐτό εἶναι ἕνα μάθημα πού πῆραν στόν Πίτσο, καταλαβαίνουν ὅτι ὑπάρχουν ὅρια στήν ἐπίθεση πού μποροῦν νά κάνουν στούς ἐργάτες. Μ' αὐτή τήν ἔννοια, ὁ ἀγώνας τῶν ἐργατῶν τοῦ Πίτσου εἶχε καί στοιχεῖα ΝΙΚΗΣ γιά τούς ἐργάτες, παρόλη τήν ἄμεση ἧττα.

ζ) Τελικά, ὁ ἀγώνας τοῦ Πίτσου ἄνοιξε τό δρόμο, πού ἀργά ἤ γρήγορα θά πιαστεῖ καί ἀπό τήν ὑπόλοιπη ἐργατική τάξη, γιά ἕνα νέο ἐπίπεδο τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων, ἕνα νέο ἐπίπεδο ὀργάνωσης καί πάλης τῶν βιομηχανικῶν ἐργατῶν. Καί τό γεγονός ὅτι μέ τήν "ἧττα" του ἦρθε νά ἐπισφραγίσει τό τέλος μιᾶς ἐποχῆς ἴσως βοηθήσει τουλάχιστον νά ξεπεράσουμε πιό εὔκολα μιά κατάσταση πού ἔχει κιόλας πεθάνει καί νά ἑτοιμαστοῦμε, νά παλέψουμε γιά νά ἔρθει μιά νέα, πού σέ μεγάλο βαθμό θά στηρίζεται στό δίδαγμα τοῦ Πίτσου, σάν κύκνειο ἄσμα τοῦ παλιοῦ, πού ἔδειξε τίς δυνατότητες ἀλλά καί τά ὅρια τοῦ παλιοῦ ἐργοστασιακοῦ σωματείου, ἀλλά καί σάν πρώτη ἐμφάνιση μέ τόσο ὁλοκληρωμένο τρόπο τοῦ μέλλοντος.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Δυόμιση μῆνες μετά τό ἀρχίνισμα τοῦ ἀγώνα στόν Πίτσο, στίς 2 Ἰούλη, ἡ πάλη περνάει σέ μιά νέα φάση. Ἡ ἑταιρία σταματάει τό λόκ-ἄουτ καί καλεῖ τούς ἐργάτες νά ξαναρχίσουν τή δουλειά, χωρίς ὅμως νά ὑποχωρεῖ καθόλου στά ἀρχικά αἰτήματα, δηλαδή τήν ἐπαναπρόσληψη τῶν φαντάρων. Ἔτσι, μετά ἀπό μιά μέρα οἱ ἐργάτες ἀρχίζουν 3ωρες στάσεις καί μείωση παραγωγῆς.

Τώρα πιά τά πράγματα ὁδηγοῦν σέ νέα κλιμάκωση. Ἀρχίζει ἡ αὐσιαστική φάση τοῦ ἀγώνα.

Μετά ἀπό χρόνια, ἡ ΖΗΜΕΝΣ προχωράει πιά σέ ἀπολύσεις στά ἴσα.

Τήν πρώτη μέρα τῶν στάσεων 3 Ἰούλη, στέλνουν τίς πρῶτες ἀπολύσεις. Φυσικά, ἀνάμεσα στούς πρώτους ἀπολυμένους εἶναι καί οἱ "ἐξτρεμιστές".

Ὅμως τήν ἑπόμενη μέρα, οἱ 5 ἀπολυμένοι κάνουν κάτι πού ἔχει πολύ καιρό νά γίνει σ' ἐργοστάσιο. Μπαίνουν μέσα, παρά τήν παρουσία τῆς ἀστυνομίας,

Τήν ἑπόμενη μέρα ὅμως οἱ ἀπολυμένοι δέ ξαναμπαίνουν μέσα, ἡ διοίκηση μᾶς λέει πώς κάτι τέτοιο δέ σηκώνει, εἶναι "ἐξτρεμιστικό". Ὅμως νέα ἀντίθεση ξεπηδάει. Στήν πόρτα ἐμποδίζουν δυό ἐργάτες ἀκόμα νά μποῦν μέσα στό ἐργοστάσιο, χωρίς νά τούς ἔχει ἔρθει ἀπόλυση.

Ὅμως καί πάλι αὐτή ἡ ἀπόπειρα δέ μένει ἔτσι. Ὁ ἕνας ἀπό τούς δυό, τήν ὥρα τῆς στάσης, πηδάει ἀπό τά κάγκελα μέσα στό ἐργοστάσιο. Οἱ μπάτσοι πού βρίσκονται μέσα στό ἐργοστάσιο παρεμβαίνουν καί μετά ἀπό ἀψιμαχία τόν πιάνουν. Τόν πηγαίνουν στό τμῆμα ἀλλά μετά ἀπό μιά ὥρα ὑποχρεώνονται νά τόν ἀφήσουν ἐλεύθερο.

Μέσα στό ἐργοστάσιο βγαίζ- ἐλάχιστη παραγωγή. Οὔτε τό ἕνα πέμπτο τῆς κανονικῆς. Δέν πρόκειται γιά στάσεις τυπικές τρίωρες καί μετά δουλειά. Τήν ἑπόμενη μέρα, 5 Ἰούλη, ἀπολύεται ὅλη ἡ Διοίκηση τοῦ Σωματείου.

Ἔτσι ἀρχίζει μιά διαδικασία ἀγώνα πού οἱ ὅροι του εἶναι καθαροί. Νίκη τοῦ ἑνός ἤ τοῦ ἄλλου. Συμβιβασμός δέ χωράει.

Ενας αξεπεραστος ανταγωνισμος

Ἐκεῖ πού ἔχουν φτάσει τά πράγματα στό ἐργοστάσιο, πού ὁ ἔλεγχος τῶν ἀφεντικῶν πάνω στούς ἐργάτες ἔχει φτάσει στό κατώτερο σημεῖο του, πού ἡ ἐρ-

γατική "ἐξουσία" πάνω στούς ὅρους δουλειᾶς, τούς ρυθμούς, τό δικαίωμα ἀπόλυσης, ἔχει φτάσει στό ἀνώτερο σημεῖο της, δέν ὑπάρχει ἄλλη λύση γιά τ' ἀφεν-

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΤΣΟΥ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

Μετά ἀπό δυόμισυ μῆνες ἀγώνα, ὁ Πίτσος προσπαθεῖ μέ μια νεα ἐπίθεση νά τσακίσει τό προπύργιο τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στή χώρα μας, τούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου. Ἔτσι, ἀπό τή Δευτέρα 2 Ἰούλη, ἀφοῦ τό λόκ-ἄουτ δέ μπόρεσε νά λυγίσει τούς ἐργάτες, ἐγκαινίασε μιά νέα φάση.

Περνάει πιά σέ ὁλοκληρωτική ἐπίθεση ἐνάντια στούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου. Τρομοκρατία καί ἀπολύσεις σέ δεκάδες ἐργάτες εἶναι ἡ νέα ταχτική του. Ἀπολύσεις πού ἔφτασαν πιά καί στό ἴδιο τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Σωματεί ου.

Τ'ἀφεντικά τοῦ Πίτσου (Ζῆμενς, AEG, Πίτσος) ἔχουν πλάτες ὅλους τούς βιομήχανους καί τό κράτος τους -ἡ ἀστυνομία βρίσκεται συνέχεια στό ἐργοστάσιο. Κι αὐτό γιατί τό Σωματεῖο τοῦ Πίτσου, οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου εἶναι σήμερα τό κέντρο τῆς ἐργατικῆς ἀντίστασης, ἡ καρδιά τῶν ἐργοστασιακῶν ἐργατῶν ἐνάντια στ'ἀφεντικά.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἔχουν κατακτήσει τά περισσότερα δικαιώματα μέσα στό ἐργοστάσιο (ὄχι στίς ἀπολύσεις, ἐλευθερίες ἀδιανόητες γιά τ'ἄλλα ἐργοστάσια) γιατί μέσα σέ πέντε χρόνια, μέ δεκάδες ἀγῶνες λυγίσανε τ'ἀφεντικά.

Σήμερα λοιπόν πού τά ἐργοστασιακά σωματεῖα ἀντιμετωπίζουν τίς ἀπολύσεις καί βρίσκονται σέ μιά περίοδο ἄμυνας στήν ἐπίθεση τῶν ἀφεντικῶν, ἔχει τεράστια σημασία γιά τ'ἀφεντικά καί τήν κυβέρνησή τους νά τσακίσουν τήν ἀντίσταση, τό κέντρο τῶν ἐργοστασιακῶν ἐργατῶν, τούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου.

Γι'αὐτό καί τ'ἀφεντικά δέν πρόκειται αὐτή τή φορά νά σταματήσουν σέ συμβιβασμούς. Θέλουν νά ξεμπερδεύουν ὁλοκληρωτικά.

Ὅμως κι οἱ ἐργάτες ἀποκτᾶνε πιά συνείδηση γι'αὐτό. Κι ἔδωσαν ἤδη τίς πρῶτες ἀπαντήσεις. Ἀπολυμένοι πού μπῆκαν στό ἐργοστάσιο, ἀπάντηση στήν τρομοκρατία μέσα στό ἐργοστάσιο, μαζικές κινητοποιήσεις καί συγκεντρώσεις, συνθήματα πού ξαναπιάνουν τίς παραδόσεις τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος: "ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΑ. ΚΑΤΩ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ", "ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ", "ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ"

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ξέρουνπώς δίνουν τώρα τήν ἀποφασιστική μάχη. Καί προτιμοῦν νά δοῦν τό ἐργοστάσιο κλεισμένο παρά νά ὑποχωρήσουν. Κι αὐτός ὁ ἀγώνας δέν κερδίζεται χωρίς ἀποφασιστική σύγκρουση. Ἄν τ'ἀφεντικά δέν ἀντιμετωπίσουν μιά ἀποφασιστική κι ἀνυποχώρητη ἀντίσταση μέσα στό ἐργοστάσιο, ἄν δέν καπλωθεῖ σ'ὅλη τή χώρα ὁ ἀγώνας, ἄν τό θέμα τῆς ἀπεργίας τοῦ Πίτσου δέ γίνει θέμα ὅλων τῶν ἐργατῶν καί τοῦ λαοῦ, δέ μπορεῖ νά ὑπάρξει ἡ νίκη.

Καί ξέρουν ὅτι ὅταν ἔχεις νά κάνεις μ'ἕναν ἀποφασισμένο ἐχθρό, μιά καί μόνη ἀπάντηση ὑπάρχει: ἀκόμα μεγαλύτερη ἀποφασιστικότητα, ἀπάντηση σέ κάθε πρόκληση κι ἐπίθεση, ξάπλωμα τοῦ ἀγώνα σ'ὅλο τό λαό, μεταβολή του σέ γενικό πολιτικό πρόβλημα. Σ'ἕναν τέτοιο ἀγώνα δέ χωρᾶνε μεσαῖες λύσεις.θά νικήσουν ἤ τ'ἀφεντικά ἤ οἱ ἐργάτες. Καί νίκη περνάει μόνο ἀπό ἕναν ἀνυποχώρητο σκληρό ἀγώνα.

Ἡ εὐθύνη πού βρίσκεται πάνω στούς 1.200 ἐργάτες τοῦ Πίτσου εἶναι τεράστια. Δέν παλεύουν μόνο γιά τόν ἑαυτό τους. ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ.Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου μιλᾶνε σήμερα τή φωνή τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδας. Κι ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν τίποτε νά χάσουν, πού μέ τά χέρια τους μποροῦν νά σπάσουν τίς ἁλυσίδες τους, μποροῦν σήμερα νά κερδίσουν, νά δείξουν γιά μιά ἀκόμα φορά πώς τό σύνθημα τῆς ἐργατικῆς ἐξουσίας, ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ, μπορεῖ καί σήμερα νά γίνει πραγματικότητα στήν πάλη τῶν ἐργατῶν τῶν ἐργατῶν τοῦ Πίτσου μέ τ'ἀφεντικά.

Κι ἐπειδή μεγάλο εἶναι τό βάρος πού πέφτει στούς ὤμους τῶν ἐργατῶν τοῦ Πίτσου, τό ἴδιο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη ὅλων τῶν ἐργατῶν, ὅλου τοῦ λαοῦ, νά συμπαρασταθεῖ σ'αὐτόν τόν ἀγώνα πούναι πανεργατικός.

Πρόκειται γιά μιά μεγάλη μάχη πού μπορεῖ καί πρέπει νά κερδηθεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΗ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

6 Ἰούλη 79

Ἐργατική Πρωτοβουλία

τικά ἀπό τή μάχη μέχρι τέλους Δέ χωράει συμβιβασμός.

Αὐτή εἶναι καί ἡ αἴσθηση τῶν ἐργατῶν. Γι'αὐτό καί οἱ ἐνέργειές μας, ἡ μιά μετά τήν ἄλλη, ὁδηγοῦν σέ παραπέρα ὄξυνση τήν ἀντιπαράθεση.

Ἀνάμεσα σ'αὐτούς τούς δυό πρωταγωνιστές τῆς σύγκρουσης ὑπάρχουν ὅμως κι ἐκεῖνοι πού πιστεύουν στίς δυνατότητες συμβιβασμοῦ. Ἡ διοίκηση τοῦ Σωματείου πιστεύει ἀκόμα ὅτι χωράει συμβιβασμός καί μέχρι τό τέλος θά σέρνεται πίσω ἀπό τά γεγονότα προσπαθώντας νά τά μετριάσει, φρενάροντας καί ἀκολουθώντας,μερικές φορές, τούς ἐργάτες, βλέποντας ὅμως πάντα τήν ἀντίσταση τῶν ἐργατῶν σάν ενα ἁπλό "μέσο πίεσης". Εἶχαν μείνει πίσω. Εἶχαν μείνει σ'ἐκείνη τήν περίοδο πού οἱ συμβιβασμοί ἦταν ἀκόμα δυνατοί καί πιθανοί. Εἶχαν μείνει σ'ἐκείνη τήν ἐποχή πού ἦταν ἀκόμα δυνατό τά πράγματα νά κανονίζονται μέ συνομιλίες καί συλλογικές συμβάσεις.Αὐτή ἡ στάση τῆς διοίκησης ἀποτέλεσε καί τό μεγάλο πρόβλημα τῆς ἀπεργίας πού ὁδήγησε τελικά στήν "ἀναστολή",δηλαδή στό σπάσιμο τῆς ἀπεργίας στίς 7 Σεπτέμβρη.

Μέχρι τότε ὅμως ὑπῆρχαν ἀκόμα πολλά νά γίνουν. Ὁ ἀσυμφιλίωτος ἀνταγωνισμός ἀνάμεσα σέ ἐργάτες καί ἀφεντικά πρόκειταν νά ξεδιπλωθεῖ γιά 3 ὁλόκληρους μῆνες.

«Κλειστο το Νταχαου»

Οἱ ἀπολύσεις αὐξάνονται συνεχῶς, ὅμως μέσα στό ἐργοστάσιο ἡ παραγωγή γίνεται ὁλοκαί πιό ἀνύπαρκτη. Κάθε νέα ἀπόλυση γεννάει ὁλο καί μεγαλύτερη ἀποφασιστικότητα στούς ἐργάτες. Οἱ ἀπολυμένοι,πού μέσα στόν Ἰούλη φτάνουν καί ξεπερνᾶνε τούς 100, ἔχουν ὁλόκληρη τή συμπαράσταση τῶν συντρόφων μας πού δουλεύουν μέσα. Κάθε Παρασκευή μαζεύονται ἀπό τούς μέσα χρήματα γιάτούς ἔξω. Οἱ ἀπολυμένοι δέν εἶναι κομένοι ἀπό τούς μέσα. Τόσο στή διάρκεια τῶν στάσεων, πού τούς χωρίζουν μόνο τά κάγκελα, ὅσο καί στή διάρκεια τῆς "δουλειᾶς", πού βγαίνουν,πληροφοροῦν τούς ἔξω, τούς φέρνουνκαφέ, κλπ. Κι αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό. Φτιάχνεται ἕνα κλίμα ὅπου μέσα καί ἔξω νοιώθουν τό ἴδιο καί μάλιστα πολλοί λέγε, μακάρι νά μᾶς ἀπολύσει κι ἐμᾶς ὥστε νά βρεθοῦμε ἔξω.Γι'αὐτό καί οἱ προσπάθειες τῶν ἀφεντικῶν στρέφονται στό σπάσιμο αὐτῆς τῆς ἑνότητας, στό διώξιμο τῶν ἔξω. Ἀπό τή μιά

ή άστυνομία προσπαθεί νά διώξει τούς άπολυμένους άπό τόν χώρο τοῦ έργοστάσιου, άπό τήν άλλη ή ΖΗΜΕΝΣ κάνει ότι μπορεί γιά νά σπάσει τήν φυσική ένότητά μας μέ τούς μέσα. Αρχίζει νά φτιάχνει τό Νταχάου. Στήν άρχή βάζει λαμαρίνες στά κάγκελα καί συρματοπλέγματα άπό πάνω. Φυσικά όλα αύτά δέν έμποδίζουν τίποτα γιατί άνεβαίνουμε πάνω στό πεζούλι. Αργότερα θά βάλει καί πλάγιες λαμαρίνες γιά νά μή μπορούμε ν'άνέβουμε καθόλου. Τότε παίρνουμε άπό τό Δήμο τής Νίκαιας μιά έξέδρα, τήν τοποθετοῦμε κι άνεβαίνουμε έπάνω. Τή στήνουμε καί τή λύνουμε κάθε μέρα. Καί κάθε φορά πού ή άστυνομία έπιχείρησε νά μᾶς έμποδίσει, ή έξέδρα τελικά στήθηκε χάρη στήν άντίστασή μας.

Έκείνη τήν περίοδο γίνεται καί ένα "κατέβασμα" τῶν

έργατῶν στό κέντρο, μέ συγκέντρωση μπροστά άπό τό ύπουργεῖο Έργασίας, μέ τήν μορφή πίεσης γιά τίς συνομιλίες πού έγιναν στίς 14 Ίούλη μέ τόν Λάσκαρη.

Στή συνέχεια κλείνεται ραντεβοῦ τής Διοίκησης μέ τήν έταιρία, μέ "μεσολαβητή" τόν Λάσκαρη. Γύρω άπ'όλες αύτές τίς διαβουλεύσεις σπέρνονται διάφορες φήμες καί σκορπίζονται αύταπάτες γιά δήθεν δυνατότητες τοῦ περιβόητου συμβιβασμοῦ. Γίνεται μάλιστα καί ίδεολογική προετοιμασία στόν κόσμο γιά τήν πιθανότητα νά άπολυθοῦν έστω όρισμένοι άπό τούς "έξτρεμιστές". Όμως γιά άλλη μιά φορά άποδείχνεται πόσο έξω άπό τήν πραγματικότητα μιᾶς άντιπαράθεσης βρισκόταν μιά ρεφορμιστική γραμμή. Ή δήλωση τῶν ύπεύθυνων τής έταιρίας ήταν ξεκάθαρη: "Προτιμάμε νά κλείσουμε τό έργοστάσιο". Καί τότε φάνηκε πώς τέτοιες άπειλές δέν πιάνανε πιά στούς έργάτες τοῦ Πίτσου.

Μέ τόν ίδιο τρόπο πού δέν τούς ένδιέφερε νά άπολυθοῦν, μέ τόν ίδιο τρόπο δέν είδανε τήν άπειλή τῶν άφεντικῶν σάν φόβητρο άλλά άντίθετα σάν άπόδειξη τής δύναμής τους. Καί τό σύνθημά τους ήταν άμεσο: "Κλεῖστο, κλεῖστο τό Νταχάου". Οί έργάτες τοῦ Πίτσου είχαν πιά άλλάξει τό στόχο τους. Τώρα πιά λέγαμε: "Η θά μᾶς πάρει μέσα όλους τούς άπολυμένους ή άς τό κλείσει.

Οί μόνοι πού πανικοβλήθηκανε άπ'αύτή τήν άπειλή ήτανκαί πάλι ή διοίκηση, οί ΕΣΑΚτζήδες όπως καί όλες οί πολιτικές δυνάμεις πού βρίσκονταν πίσω τους, ΠΑΣΟΚ, ΚΚεξ, έφημερίδες. Γι'αύτούς τό πρόβλημα ήταν πώς τ'άφεντικά, οί "πολυεθνικές", θέλουν νά κλείσουν τό έργοστάσιο ένῶ οί "καλοί έργάτες" δέ θέλουν κάτι τέτοιο. Έτσι κοντράριζαν όσο μπορούσαν τό σύνθημα "Κλεῖστο τό Νταχάου" πού έδειχνε μιά τεράστια ριζοσπαστικοποίηση καί άνέβασμα τής έργατικής συνείδησης. Οί έργάτες δέ φοβόντουσαν αύτό τό κλείσιμο, άντίθετα περηφανεύονταν γι'αύτό. Περηφανεύονταν γιατί θά ύποχρέωναν τό άφεντικό νά κλείσει. Ή "άπειλή" λοιπόν άνέβασε τούς έργάτες καί βύθισε λίγο άκόμα τίς "ήγεσίες".

Χίλιοι έργάτες άπόρριπταν τή λογική τοῦ "φτωχοῦ έργάτη" καί έβλεπαν σά νίκη τους τό κλείσιμο. Έκφραζαν έτσι, έστω κι άν δέ τό συνειδητοποιοῦσαν άπόλυτα, μιά καινούργια θέση γιά τό έργατικό μας κίνημα. Οί έργάτες δέν έχουν άνάγκη τ'άφεντικό, αύτός μᾶς έχει άνάγκη. Ή διοίκηση, όπως είχε κάνει καί σέ άλλες περιπτώσεις (γιά παράδειγμα έκανε ότι μπορούσε νά μή γράφονται συνθήματα μέσα στό έργοστάσιο, νά μή γιουχάρονται οί διευθυντές καί οί άπεργοσπάστες, κλπ.) προσπάθησε νά έμποδίσει κι αύτό. Δέ χώραγε βλέπεις στό "συμβιβασμό" της.

Η οργανωση της συμπαραστασης

Όμως, άν τά πράγματα μέσα στό έργοστάσιο έχουν μιά δυναμική, "έξω" δέν πᾶνε καθόλου καλά. Μέ τήν έννοια ότι δέν όργανώνεται οὔτε προωθεῖται καθόλου μιά δουλειά άλληλεγγύης πρός τά έξω. Καί έκεῖ βρισκόταν τό άδύνατο σημεῖο τής άπεργίας. Ένῶ μέσα, καί μάλιστα στό βαθμό πού τό Δ.Σ. βρισκόταν έξω, τά πράγματαμπορούσαν νά στηριχτοῦν στή δύναμη τῶν έργατῶν, έξω, η κινητοποίηση πρός τά έξω, περνοῦσε σέ μεγάλο βαθμό άπό τά χέρια τής διοίκησης. Καί έκεῖ, πού έπρόκειτο γιά ένα άποφασιστικό σημεῖο γιά τήν άπεργία,

ή διοίκηση έκανε άκόμα λιγότερα άπό όποιαδήποτε άλλη φορά. Άρκούνταν μονάχα στούς βουλευτές καί τούς δημάρχους πού έρχονταν σχεδόν καθημερινά. Ένῶ ήταν φανερό ότι γιά τ'άφεντικά έκεῖνο πού μποροῦσε νά σπάσει τήν άπεργία δέν ήταν ή έσωτερική δυναμική, πού είχε άποδειχτεῖ άνεξάντλητη άπό τήν πλευρά τῶν έργατῶν, άλλά ή έξωτερική άπομόνωση. Δηλαδή, παρόλο πού γινόταν κάθε προσπάθεια νά μπλοκάρονται τά πράγματα καί σέ σχέση μέ τό μέσα, ώστόσο έκεῖ ύπήρχε μιά μεγαλύτερη δύναμη καί έξουσία τῶν έργατῶν, πράγμαπού έκανε άδύνατο, γιά ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, τό σπάσιμο ή τήν ύποχώρηση. Έτσι, ή έκβαση έξαρτιόταν σέ μεγάλο βαθμό άπό τό τί γινόταν έξω.

Σέ σχέση μ'αύτό τό ΕΞΩ, ήταν δοσμένο πώς τ'άφεντικά έβλεπαν σά ΣΥΝΟΛΟ τήν ύπόθεση τοῦ Πίτσου, σάν τό άποφασιστικό χτύπημα στά έργοστασιακά σωματεῖα, καί φυσικά καί ή κυβέρνηση μαζί τους. Άρα, άπό τή μιά έχουμε σά δεδομένο ότι οί έργάτες τοῦ Πίτσου άντιμετώπιζαν ολόκληρο τό καθεστώς. Τί άντιπαραθέταμε έμεῖς σ'αύτό τό μέτωπο; Ελάχιστα πράγματα. Κι αύτό όχι μόνο γιατί τό έργατικό κίνημα βρίσκεται σέ άσχημη κατάσταση, όχι μόνο γιατί τό ΚΚεξ δέν έκανε τίποτα γιά μιά άπεργία έπειδή δέν ήταν δική του, όχι μόνο γιατί τό ΠΑΣΟΚ άρκέστηκε σέ πλατωνικές δηλώσεις, άλλά καί γιατί δέν έγινε σχεδόν τίποτεπού νά προκαλέσει μιά πλατύτερη συμπαράσταση στήν άπεργία.

Καί σ'αύτό τό θέμα ίδιαίτερος ήταν ό ρόλος τής διοίκησης. Γιατί άπ'αύτήν περνοῦσε ύποχρεωτικά ή πρωτοβουλία γιά μιά δραστηριότητα πρός τά

ΕΞΩ. Ἔτσι, ἐνῶ ἀποφασιστικό ὅπλο γιά νά προχωρήσει ἡ ἀπεργία ἦταν νά μεταβληθεῖ σέ ὑπόθεση πλατύτερων μαζῶν καί νά ὑπάρξει ἀντιπαράθεση μέ τήν κυβέρνηση, δέν ἔγινε σχεδόν τίποτα. Γιά ὁλόκληρους μῆνες δέν ἔβγαινε οὔτε κἄν μιά προκήρυξη ἤ μιά ἀφίσσα ἀπό τό σωματεῖο.

Καί φυσικά, ἡ ἔλλειψη πλατύτερης συμπαράστασης ἔξω δενόταν μέ τό μπλοκάρισμα μέσα καί ἀντίστροφα. Ὅταν δηλαδή σέ κάθε σύγκρουση στήν ἀπεργία ἡ στάση τῆς διοίκησης ἦταν νά μπλοκάρει καί νά περιορίζει τή σύγκρουση, ἦταν φυσικό νά μή δημιουργεῖται καί κανένα πλατύτερο κίνημα συμπαράστασης. Ὅσο ἡ διοίκηση προσπαθοῦσε νά κρατήσει μιά πρωτοπόρα σύγκρουση στά πλαίσια μιᾶς ρουτινιάρικης ἀπεργίας, τόσο λιγότερο "κινδύνευε" νά βρεθεῖ μπρός σ'ἕνα κίνημα συμπαράστασης πού θά τήν ξεπέρναγε ἀκόμα περισσότερο.

Κι αὐτό φάνηκε πολλές φορές. Καί ἰδιαίτερα μετά τό ξύλο στούς διευθυντές, πού ἄρχισαν νά ἔρχονται μερικοί ἄνθρωποι γιά συμπαράσταση, πέρα ἀπό βουλευτές καί δημοσιογράφους, πρᾶγμα πού δέν ἄρεσε καθόλου σέ διοίκηση καί ΕΣΑΚ, κι αὐτός ἦταν ενας ἀκόμα λόγος γιά νά μπλοκάρουν τά πράγματα μέσα.

Καί φυσικά ἰσχύει καί τό ἀντίστροφο. Μιά ἐνίσχυση τῆς συμπαράστασης θά σήμαινε ἐνίσχυση τῆς σύγκρουσης. Γι'αὐτό καί ἡ διοίκηση ἔκανε συνειδητά, ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά,ὅ,τι μποροῦσε γιά νά γίνουν ὅσο τό δυνατό λιγότερα πρός τά ἔξω. Ἔτσι, ἐνῶ τ'ἀφεντικά χρησιμοποιοῦσαν συνειδητά τό ἑνιαῖο τους μέτωπο, ἀπό τήν ἄλλη καταστρεφόταν συνειδητά ἡ δυνατότητα ἑνός μετώπου γύρω ἀπό τούς ἐργάτες.

Κι αὐτή ἡ στάση δέν ἦταν τυχαία. Ἀπέναντι σ'ὁποιαδήποτε κινητοποίηση πρός τά ἔξω,ἡ διοίκηση ἔδειχνε φόβο γιατί δέν ἤθελε νά ὁδηγήσει σέ "σύγκρουση" ἤ "ἐπεισόδια", Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀντίληψη ἀποκαλύπτει κι ὅλη της τή γραμμή.Ἐλπίζοντας πώς μέ πιέσεις θά πετύχαινε μέσα ἕνα ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ δέν ἤθελε νά"ἐξωθήσει" τήν κατάσταση σέ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ, κι ἔτσι χαντάκωσε τίς δυνατότητες νά μεταβληθεῖ ἡ ἀπεργία τοῦ Πίτσου σέ πόλο συσπείρωσης γιά τό ἐργατικό κίνημα καί νά ἀντιτάξει ἔτσι μιά ἄλλη δύναμη ἀπέναντι στήν ἑνιαία δύναμη τῶν ἀφεντικῶν.

«Βια στη βια των αφεντικων»

Μιά νέα εὐκαιρία νά φανεῖ ἡ δυνατότητα"συμβιβασμοῦ" καί ταυτόχρονα ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐργατῶν μέ τό κεφάλαιο δόθηκε μέ τή δίκη πού ἔγινε στίς 30 Ἰούλη μέ θέμα παράνομες ἀπολύσεις.

ΠΙΤΣΟΣ: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΘΑ ΤΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ

Μετά τήν δίκη τῆς περασμένης βδομάδας πού ἀπόδειξε πώς οἱ ἐργάτες μποροῦν νά μεταφέρουν τόν ἀγῶνα τους καί μέσα στά δικαστήρια, αὐτή τή βδομάδα οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἔγραφαν μιά νέα σελίδα στήν ἱστορία τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων στή χώρα μας.

Πράγματι, οἱ ἐργάτες δέν περίμεναν σπουδαῖα πράγματα ἀπό τή δίκη πού ἔγινε γιά τίς ἐνέργειες τῶν ὑπεύθυνων τῆς ἑταιρίας ἐνάντια στά συνδικαλιστικά δικαιώματα τῶν ἐργατῶν. Κι αὐτό γιατί ξέρουν πώς οἱ νόμοι εἶναι φτιαγμένοι ἀπό τ'ἀφεντικά καί ὁ ἐργάτης δέθ ἔχει ἄλλο νόμο ἀπό τό δίκιο του. Ὅμως, παρόλα αὐτά, ἡ δίκη πού κράτησε μιά ὁλόκληρη βδομάδα, ἔδειξε ποῦ ἔχει φτάσει ὁ ἀγώνας μας. Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἑταιρίας, οἱ ὑπηρέτες τῶν ἀφεντικῶν, μέσα στά ἴδια τά δικαστήρια ζητοῦσαν συνέχεια "τήν προστασία τῆς ἀστυνομίας"... Ἀλλά ἀντιμετωπίστηκαν σάν αὐτό πού εἶναι,κι ἀπό πάνω καί μέ μερικά δίφραγκα πού τούς ρίχναμε, ὅπως τίς μαϊμούδες στό τσίρκο.

Μέσα σ'αὐτή τή δίκη φανηκε τόσο ξεκάθαρα τό δίκιο τῶν ἐργατῶν, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ εἰσαγγελέας, Ἀντώνης Θεοφάνης, κάτω ἀπό τή στάση τῆς ἑταιρίας καί τῶν δικηγόρων της, ξέφυγε ἀπό τό νόμο τῶν ἀφεντικῶν, κι ἀναγνώρισε τό δίκιο τοῦ ἐργάτη ὅταν, ἀπευθυνόμενος στούς ἐκπροσώπους τῶν ἀφεντικῶν, πού μίλαγαν "γιά ἱερό χῶρο"τοῦ ἐργοστάσιου, τούς εἶπε: "Ὅταν οἱ ἐργάτες δέχονται τήν καταπίεσή σας, ὁ χῶρος τοῦ ἐργοστάσιου εἶναι ἱερός γιά σᾶς. Ὅταν ὅμως ξεσηκώνονται καί διεκδικοῦν, γίνεται ἱερόσυλος. Ἀλλά ὅταν οἱ ἐργάτες ξεσηκωθοῦν, θά δείξουν σέ σᾶς καί τούς ὁμοίουςσας". Καί μέσα σ'ἕνα κλίμα ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐργατῶν, ἀφοῦ μίλησε γιά πέντε λεπτά, βρόντησε ὁ ἴδιος τήν παραίτησή του ἀπό τή δίκη, νοιώθοντας φυλακισμένος ἐκεῖ πού πνίγεται ἡ φωνή τοῦ λαοῦ καί κυριαρχεῖ ὁ νόμος τῶν ἀφεντικῶν. Ἐκεῖ ἔφτασε ὁ ἀγώνας μας καί ἡ συμπαράσταση πού ἔχει προκαλέσει σ'ὅλο τό λαό. Μέχρι κι ὁ εἰσαγγελέας νά εγκαταλείψει ἕνα ρόλο καί νά μιλήσει τήν ἀλήθεια τῶν ἐργατῶν.

Μετά λοιπόν τό ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, οἱ ὑπηρέτες τῆς ἑταιρίας μέσα στό ἐργοστάσιο ξεθαρρέψανε καί ἀρχίσανε ἀπό τήν περασμένη Παρασκευή τίς προκλήσεις. Ἔφτασαν μέχρι ν'ἀρνοῦνται νά δώσουν ἄδεια στούς ἐργάτες γιά σοβαρούς λόγους καί σ'ἕναν δέ τοῦ ἔδιναν ἄδεια νά πάει στήν κηδεία τῆς μητέρας του. Μάλιστα ἕνας ἀπεργοσπάστης ἀπείλησε ἐργάτες μέ κατσαβίδι.

Ὅμως, γιά μιά ἀκόμα φορά εἶχανε κάνει λάθος στούς ὑπολογισμούς τους. Τήν Τρίτη, 7 Αὐγούστου, ἔγινε κάτι πού τά τελευταῖα χρόνια δέν ἔχει ξαναγίνει σέ ἐργοστάσιο. Μετά ἀπό προκλήσεις τῶν ἀφεντικῶν, ξέσπασε ἡ ὀργή τῶν ἐργατῶν πού, μέ διαδήλωση μέσα στό ἐργοστάσιο, κυνήγησαν ἀπό παντοῦ ὅλους τούς ἀπεργοσπάστες καί τούς διευθυντές, πού ἔτρεξαν νά κλειδωθοῦν στά γραφεῖα τους γιά νά ξεφύγουν ἀπό τήν ἀγανάκτηση τῶν ἐργατῶν. ὅμως οὔτε αὐτό τούς ἔσωσε. Οἱ ἐργάτες ἀνέβηκαν στά γραφεῖα. Κι αὐτά τά ἀνθρωπάρια πού δοκίμαζαν νά τρομοκρατήσουν τούς ἐργάτες, ἄρχιζαν νά φωνάζουν βοήθεια καί νά σηκώνουν τά χέρια ψηλά.

Κι ἀμέσως μετά, ἐνῶ ἔχουν ἀπολύσει τή διοίκηση τοῦ σωματείου καί γιά μῆνες ἔλεγαν πώς δέν τήν ἀναγνωρίζουν, μέλη τῆς διοίκησης μπῆκαν στούς ὤμους τῶν ἐργατῶν μέσα στό ἐργοστάσιο. Στή συζήτηση πού εἶχαν μέ τούς διευθυντές καί τούς διάφορους ὑπεύθυνους, αὐτοί οἱ "κύριοι" ἔδειχναν διάφορες μελανιές καί πρησμένα πόδια πού ἀσφαλῶς θά τἄπαθαν...τρέχοντας νά ξεφύγουν ἀπό τήν ὀργή τῶν ἐργατῶν καί ἔτσι ἔπεφταν συνέχεια στίς σκάλες!!!

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου, γιά μιά ἀκομη φορά, ἔδειξαν στ'ἀφεντικά καί τούς ὑπηρέτες τους ὅτι δέν ἔχουν καμιά δυνατότητα νά κερδίσουν.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἐργατῶν ἦταν χωρίς προηγούμενο. Γιά ὧρες τό ἐργοστάσιο δονήθηκε ἀπό τά συνθήματα καί τίς πορεῖες τους. Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἔχουν χωνέψει γιά τά καλά τό σύνθημα "Νόμος εἶναι τό δίκιο τοῦ ἐργάτη" καί τό ἐφαρμόζουν. Ἀκόμα καί στίς προκλητικές ἀπαγορεύσεις τῶν ἀδειῶν ἀπαντᾶνε παίρνοντας μόνοι τους τίς ἄδειες.

Εἶναι φανερό πώς οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου δέν πρόκειται νά κινηθοῦν. Ἡ ἑταιρία κι οἱ λακέδες της ἔχουν πανικοβληθεῖ. Ἡ ἀστυνομία δέν τόλμησε οὔτε νά κινηθεῖ.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου δείχνουν πώς μποροῦν νά νικήσουν.

Κι αὐτό εἶναι δίδαγμα καί ἐνθάρρυνση γιά ὅλο τό ἐργατικό κίνημα, γιά ὅλους τούς ἐργάτες.

Ἐμεῖς, στό Πίτσο, ἀνοίγουμε μιά νέα φάση στό ἐργατικό κίνημα. Σέ μιά ἐποχή πού τ'ἀφεντικά ἔχουν πάρει ἀέρα καί χτυπᾶνε τό ἐργατικό κίνημα, οἱ ἐργάτες δείχνουν στόν Πίτσο ποιά εἶναι ἡ ἀπάντηση τῶν ἐργατῶν, ποιό δρόμο πρέπει νά πάρει,καί θά πάρει, στήν περίοδο πούρχεται τό ἐργατικό κίνημα, οἱ ἀγῶνες τῶν ἐργατῶν.

ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΗ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

7 Αὐγούστου 1979

Ἐργατική Πρωτοβουλία

Καί πάλι, γύρω ἀπ'αὐτή τή δίκη, σπέρνονται στόν κόσμο οἱ γνωστές αὐταπάτες: "Ἄνκερ δίσουμε τό δικαστήριο..." Ὅμως στήν πράξη τί ἔγινε στό δικαστήριο; Πέρα ἀπό τό ὅτι ἐμφανίστηκε ἡ σπάνια περίπτωση ἑνός εἰσαγγελέα πού δέ θέλησε νά ταυτιστεῖ μέ τήν ταξική δικαιοσύνη καί τήν κατάγγειλε, γιά νά φτάσει ὅπως μαθαίνουμε στή Βόρεια Ἑλλάδα, τό κλίμα πού δημιούργησαν οἱ ἐργάτες στό δικαστήριο κάθε ἄλλο παρά συμβιβαστικό ἦταν. Κυνηγοῦσαν παντοῦ τούς διευθυντές καί τούς ἀπεργοσπάστες "μάρτυρες", τούς ἔρριχναν δίφραγκα σά ζῶα σέ τσίρκο, τούς χτυποῦσαν ὅπου μποροῦσαν νά τούς ξεμοναχιάσουν. Κι αὐτά μέσα στό "ἱερό" δικαστήριο. Δέ φοβόντουσαν οὔτε τήν ἀστυνομία οὔτε τήν "τυφλή" ἐξουσία. Καί πάλι οἱ ἐργάτες ἔβγαιναν ἔξω ἀπό τό σενάριο πού ἔβλεπε ἡ διοίκηση τοῦ σωματείου.

Μπρός σ'αὐτούς τούς "ἐξτρεμισμούς" τῶν ἐργατῶν, ἐπεμβαίνουν ὅλοι οἱ "συνετοί" γιά νά ἐπιβάλουν τήν "τάξη". Ἔτσι, τίς ὑπόλοιπες μέρες στό δικαστήριο γίνεται κάθε προσπάθεια οἱ ἐργάτες νά πάψουν νά βρίσκονται σ'ἕνα χῶρο ὅπου ἔχουν τήν εὐκαιρία νά κυνηγᾶνε διευθυντές καί ἀπεργοσπάστες, καί νά μεταφερθοῦν στό ..."δικαστήριο", δηλαδή νά μποῦν μέσα στό κλίμα τῆς δίκης καί νά περιμένουν πιά νά βγεῖ κάτι ἀπ'αὐτή. Μ'αὐτό τόν τρόπο οἱ ρεφορμιστές περνοῦσαν τό συμβιβασμό τους στούς ἐργάτες.

Καί ἐπειδή ἡ δίκη φυσικά χάθηκε (;), γιά δυό μέρες ἐπικρατεῖ παγωμάρα στό ἐργοστάσιο.

Ἀντίθετα, διευθυντές, προϊστάμενοι, ἐργοδηγοί ἐντείνουν τίς πιέσεις. Οἱ Ι5 ἀπεργοσπάστες διπλασιάζονται.

Εἶναι φανερό πώς χρειάζεται μιά ἀπάντηση. Ἡ ἴδια ἡ διοίκηση τοῦ σωματείου, πού τόσο καιρό κρατάει τούς ἐργάτες μέσα γιά νά μήν κάνουν τίποτα, ὑποχρεώνεται νά τούς δώσει τό "ἐλεύθερο". Καί στίς 7 Αὐγούστου γίνεται τό ἑπόμενο σημαντικό βῆμα: Βία στή βία τῶν ἀφεντικῶν. Αὐτό τό "προβοκατόρικο" σύνθημα περνάει ἐπιτέλους στήν πράξη.

Μαζικά, ἑκατοντάδες ἐργάτες γυρίζουν σ'ὅλο τό ἐργοστάσιο, κηνυγᾶνε τούς ἀπεργοσπάστες, τούς διευθυντές καί ἐργοδηγούς μέ κλωτσιές. Τό κεντρικό σύνθημα τῆς πορείας εἶναι: "Ὅπου καί νά πᾶτε, τό ξύλο θά τό φᾶτε", "Ἔξω ὅλοι οἱ πουλημένοι", καθώς καί ἡ "πολεμική κραυγή" τῶν ἐργατῶν τοῦ Πίτσου: "Εε-οοπ", πού ἐνῶ ἀπό πρώτη ἄποψη δέ λέει τίποτα, ὅμως ἔλεγε τόσα πολλά γιά τούς ἐργάτες ὥστε ἡ δεξιά τῆς ἀπεργίας (διοίκηση, ΕΣΑΚτζῆδες, ὑπεύθυνοι) ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιά νά μήν ἀκούγεται. Πάνω στούς διευθυντές πέφτουν καφέδες, σκουπίδια καί νερά. Τζάμια τινάζονται. Μπρός σ' αὐτή τήν πορεία τῶν ἐργατῶν, φεύγουν πανικόβλητα τά ἀνθρωπάρια, οἱ λακέδες τοῦ ἀφεντικοῦ.

Οἱ ἐργάτες ἀνεβαίνουν στά γραφεῖα συνεχίζοντας τό κυνηγητό στούς διευθυντές, προϊστάμενους καί ὑπάλληλους πού τρέχουν νά κλειδωθοῦν μέσα. Βγαίνουν ἀπό τά παράθυρα καί μέ γροθιές ὑψωμένες χαιρετᾶνε τούς ἀπολυμένους. Τό ἐργοστάσιο, μέσα σ'ἕνα παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ, ἔχει ἐπιτέλους καταληφθεῖ στήν πράξη. Ἔστω καί γιά λίγο.

Τό μῖσος τῶν ἐργατῶν ξεσπάει συγκεκριμένα, ὄχι ἐνάντια στά ἀφηρημένα ἀφεντικά, τήν Ἀνώνυμη Ἑταιρία, ἀλλά ἐνάντια στά ὄργανα τοῦ κεφάλαιου, ἐνάντια σέ διευθυντές, ἐργοδηγούς, χαφιέδες. Καί μ' αὐτούς ἔγινε ἡ φυσική ἀντιπαράθεση.

Σ'αὐτό βοήθησαν πολλά. Κατ' ἀρχήν τό ὅτι ἡ πάλη δινότανε μέσα στό ἐργοστάσιο. Ἄρα ἀντιμετώπισε ἄμεσα τόν ἱεραρχικό μηχανισμό τοῦ κεφάλαιου.
Καί τό κυριότερο, ὅτι σ'αὐτή τήν ἀπεργία ὑπῆρχαν ἐλάχιστοι ἀπεργοσπάστες, ἐνάντια στούς ὁποίους ἐκδηλώνεται συνήθως τό μῖσος τῶν ἀπεργῶν. Στόν Πίτσο, αὐτοί οἱ διάμεσοι ἀνάμεσα στό κεφάλαιο καί τούς ἐργάτες δέν ὑπῆρχαν. Ἔτσι ὁ ἀγώνας μπόρεσε νά ἀποχτήσει ἕναν πολύ καθαρότερο χαραχτήρα ἀντιπαράθεσης.

Κι αὐτό εἶναι δεμένο καί μέ τή φύση τῆς κινητοποίησης, πού δέν πρόκειταν γιά μισθολογικές αὐξήσεις ἀλλά γιά πάλη ἐξουσίας, γιά τήν ἐξουσία τῶν ἐργατῶν νά παρεμβαίνουν στούς νόμους τοῦ κεφάλαιου.

Ἔτσι, μέ βάση αὐτή τήν κατάσταση, ἡ σύγκρουση πῆγε πιό πέρα. Ἔγινε σύγκρουση μέ ὅλο τόν ἱεραρχικό μηχανισμό ἐξουσίας τοῦ κεφάλαιου, μέ ὅλους ἐκείνους πού μᾶς ἐπιβάλουν συγκεκριμένα τούς νόμους τῶν ἀφεντικῶν, μᾶς ἐλέγχουν, μᾶς ἐπιβάλουν τούς ρυθμούς δουλιᾶς, μᾶς ἐπιβάλουν τή "γνώση" καί τήν "ἐπιστήμη" τοῦ κεφάλαιου. Κι αὐτό ἦταν μιά κατάχτηση τεράστιας σημασίας. Ἀπό τή μιά γιά πρώτη φορά μετά τή μεταπολίτευση, ἡ ἐξάσκηση τῆς βίας τῶν ἐργατῶν, ἀπό τήν ἄλλη ἡ ὄξυνση τῆς ἀντιπαράθεσης μέ τόν ἐπιστημονικό μηχανισμό καταπίεσης τοῦ κεφάλαιου. Αὐτό ἐπέτρεψε νά γίνει ἕνα ἅλμα στήν ταξική συνείδηση τῆς μάζας τῶν ἐργατῶν. Οἱ ἐργάτες κατάλαβαν πώς "ἐπιστήμονας" θά πεῖ ὄργανο τοῦ κεφάλαιου γιά τό καλύτερο ξεζούμισμά μας. Κι ὅπως εἶπαν σ'ἕνα μικρό χαφιεδάκο πού τόν εἶδαν μέ τά βιβλία στό χέρι: "Διαβάζεις, ἔ, γιά νά μάθεις πῶς νά ἐκμεταλλεύεσαι καλύτερα τούς ἐργάτες". Οἱ "μορφωμένοι", πού παραδοσιακά τούς θαύμαζε ὁ λαός μας, χάσανε ἀρκετό ἀπό τό φωτοστέφανό τους στόν Πίτσο, μέ κλωτσιές.

Αὐτό τό γεγονός ἀποτελοῦσε πράγματι καί τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀπεργίας. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶχε φτάσει στό ψηλότερο σημεῖο του. Ἔντρομοι οἱ διευθυντές ὑποχρεώθηκαν νά δεχτοῦν τό σωματεῖο μέσα στό ἐργοστάσιο γιά νά καλμάρουν τά πράγματα. Ἀπό κεῖ καί πέρα θάκρινόταν πράγματι ἡ τύχη τῆς ἀ-

περγίας. Καί έδῶ, γιά μιά άκόμη φορά, φάνηκε ή έλλειψημιᾶς ἄλλης έργατικῆς πρωτοπορίας, πού θά τραβοῦσε τά πράγματα στή συνέχειά τους. Όμως άντί γι αύτή τήν έργατική πρωτοπορία τό μόνο πού ύπῆρχε ἦταν μιά διοίκηση πού νόμισε πώς είχε πετύχει μιά νέα πίεση. Καί τώρα θἄπρεπε νά σταματήσει. Έτσι, άντί γιά κλιμάκωση, διάλεξε τή φθορά. Γιατί ἦταν φανερό. Μετά άπ αύτή τή μέρα, ύπῆρχαν δυό δυνατότητες, ή νά συνεχιστεῖ ή έργατική έπίθεση, πού θά σήμαινε στην πράξη "κατάληψη", έστω καί ἄν δέν έπαιρνε τήν τυπική μορφή μιᾶς κατάληψης, άλλά θά σήμαινετόν άποκλεισμό καί τό κυνήγι τῶν άπεργοσπαστῶν, τήν ούσιαστική κατοχή τῶν έργατῶν πάνω στό έργοστάσιο. Αύτό τό γεγονός έξάλλου θά πλάταινε άπό μόνο του καί τή λαϊκή συμπαράσταση. Ή θά ἄρχιζε ή φθορά τῆς άπεργίας.

Κι αύτή ἦταν ή γραμμή πού άκολουθήθηκε. Ή γραμμή τῆς φθορᾶς.

Η φθορα

Μετά άπό λίγες μέρες άναταραχῆς καί μικροδιαδηλώσεων (όπου πέφτει καί τό σχετικό ξύλο), πού όμως έμποδίζονται άπό τή διοίκηση, άρχίζει μιά μακρόχρονη περίοδος φθορᾶς. Μιά περίοδος πού κράτησε κοντά ένα μήνα.

Άρχικά άπολύονται ἄλλοι 70 άπ αύτούς πού είχαν συμμετάσχει στήν "πορεία ένάντια στά γραφεῖα". Οί άπολυμένοι ξεπερνᾶνε πιά τούς 200. Μέσα στό έργοστάσιο, στό βαθμό πού έμποδίζεται ή κλιμάκωση, τ' άφεντικά παίρνουν σιγά-σιγά τό πάνω χέρι. Οί προκλήσεις τους, όπως τό νά δουλεύουν οί ίδιοι οί προϊστάμενοι τήν ὥρα τῆς στάσης, περνᾶνε. Οί άπεργοσπάστες αύξάνονται σταδιακά καί άρχίζουν νά δουλεύουν τό άπόγευμα. Τελικά ένα κομμάτι τῆς παραγωγῆς άρχίζει νά βγαίνει.

Είναι φανερό πώς ή έσωτερική δυναμική έχει σχεδόν έξαφανιστεῖ, έκτός άπό άναλαμπές. Καί οί μέσα ζητᾶνε άπό έμᾶς τούς άπ έξω νά πάρουμε τήνπρωτοβουλία. Όμως έξω τά πράγματα είναι άκόμα πιό δύσκολα, στό βαθμό πού δέν παίρνεται καμιά πρωτοβουλία, καί άντίθετα γίνονται συστάσεις στούς άπολυμένους νά πιάσει δουλειά όποιος έχει άνάγκη. Καί ἄλλωστε, στό βαθμό πού σπάει ή δυναμική "μέσα" στό έργοστάσιο, ή άπεργία άρχίζει νά "ξεχνιέται" άκόμα καί άπό τίς έφημερίδες καί γίνεται όλο καί πιό δύσκολο τό έξω.

Μέ τήν έξέδρα τά πράγματα δυσκολεύουν όλο καί περισσότερο. Άπό τή μιά ή άστυνομία

προσπαθεῖ νά τήν κόψει, άπό τήν ἄλλη ή διοίκηση κάνει ότι μπορεῖ γιά νά μήν άποτελεῖ θέμα άντίθεσης μέ τήν άστυνομία καί πόλο συσπείρωσης τοῦ κόσμου. Ή κατάληξη ἦταν ότι τελικά ή ίδια ή διοίκηση κατάργησε τήν έξέδρα. Είναι φανερό πώς δέν άντέχει ἄλλο αύτό τόν άγώνα καί θέλει νά βρεῖ τρόπο νά τόν τελειώσει. Πρόκειταν γιά έναν άγώνα τέτοιας έκτασης καί κλίμακας πού τήν ξεπερνοῦσε μερικές χιλιάδες μίλια.

Κι αύτό πιά έντείνεται μετά τήν περιβόητη συνέλευσητῶν μετόχων τῆς έταιρίας, στίς 29 Αύγούστου, πού πάλι ή δεξιά γραμμή περίμενε πώς "κάτι θά έδινε". Ἦταν ή "τελευταία εύκαιρία". Όταν όμως άποδείχτηκε ότι τίποτα δέ μποροῦσε νά βγεῖ κι άπό κεῖ, ή δεξιά πῆρε πιά όριστικά τήν άπόφασή της: ή άπεργία έπρεπε νά λήξει.

Μπροστά σ' αύτή την κατάσταση άρχίζουν νά πληθαίνουν άνάμεσα στούς έργάτες καί κεῖνοι πού άρχίζουν πιά νά βλέπουν τή φύση τῆς διοίκησης κι άναζητᾶνε κάτι ἄλλο. Αύτό πού ύπάρχει άπό τήν άρχή, ή μόνιμη παρεμπόδιση τοῦ άγώνα, άρχίζει νά συνειδητοποιεῖται. Ορισμένοι έργάτες, βλέποντας ότι τά πράγματα πᾶνε άπό τό κακό στό χειρότερο, δοκιμάζουν νά έπέμβουν.

Απεργοσπαστες και ξεπουλημα

Όπως είδαμε, μερικές δεκάδες έργάτες άρχίζουν νά ξεπερνᾶνε πιά τή διοίκηση καί τή δεξιά ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ. Βλέπουν τήν άναγκαιότητα νά κάνουν κάτι ἄλλο. Τά άπογεύματα έρχονται έξω άπό τό έργοστάσιο καί προσπαθοῦν νά άντιμετωπίσουν τούς άπεργοσπάστες. Ἤδη τούς έχουν κυνηγήσει στά αύτοκίνητά τους, άπό δῶ κι άπό κεῖ. Αύτό γίνεται προσπάθεια νά γίνει πιό συστηματικά τά άπογεύματα. Συνολικά καμιά πενηνταριά έργάτες νοιώθουν τήν άνάγκη νά δράσουν.

Στίς 4 Σεπτέμβρη, τό θράσος ένός άπεργοσπάστη όδηγεῖ σέ ξύλο. Πιάνονται μερικοί έργάτες καί ένας άπ αύτούς βασανίζεται άπό τό φασίστα Σκομπλάκη, διοικητή τῆς άσφάλειας τοῦ Ρέντη καί μέτοχο στή σκευωρία ένάντια στό Σερίφη. Μιά έργάτρια πού πηγαίνει κουβέρτες στό τμῆμα χτυπιέται άπό τόν ίδιο φασίστα.

Τήν έπόμενη μέρα ή άστυνομία διώχνει τούς άπολυμένους μπροστά άπό τό έργοστάσιο κουβαλῶντας κλοῦβες καί ΜΑΤ πού

μένουν πιά μόνιμα έκεῖ. Καί τότε ή διοίκηση άποφασίζει νά δώσει τή χαριστική βολή. Ξαφνικά, χωρίς νά ποῦν τίποτα σέ κανένα, στίς 7 Σεπτέμβρη κηρύσσουν "άναστολή" τῆς άπεργίας γιά "συνομιλίες", μέσα σέ συνθῆκες άστυνομοκρατίας καί τρομοκρατίας μέσα στό έργοστάσιο, δηλαδή γιά τό ούσιαστικό της σπάσιμο.

Ή δυσαρέσκεια άνεβαίνει, άκούγεται ή λέξη "πουλημένοι" γιά πρώτη φορά. Μετά άπό λίγες μέρες ή άναστολή παίρνεται πίσω άλλά τώρα πιά έχει δοθεῖ τό τελικό χτύπημα.

Καί τότε οί ΕΣΑΚτζῆδες(πού άποτελοῦσαν μιά άσήμαντη μειοψηφία άλλά είχαν ἤδη παίξει τό ρόλο τους σάν "ύπεύθυνοι") κρίνουν πώς είναι καιρός νά περάσουν στήν "έπίθεση". Άφοῦ πρῶτα κριτικάρουν άπό τά "άριστερά" τή διοίκηση σέ σχέση μέ τήν άναστολή, καί ένῶ πιά άρκετοί έχουν μπεῖ μέσα (περίπου 100 έργάτες), προτείνουν νά μή γίνει πιά άπεργία άλλά "στάσεις", δηλαδή ένας κόσμος πού είναι πιά άρκετά άδύναμος νά βρεθεῖ μέσα σ' αύτές τίςσυν

θῆκες τρομοκρατίας ὥστε νά σπάσει ἐντελῶς (κι αὐτό ὅταν σ'ὅλη τήν προηγούμενη περίοδο ζητοῦσαν νά σταματήσουν οἱ στάσεις καί νά γίνει ἀπεργία, γιά νά κάνουν τούς "ἀριστερούς"). Ὁ στόχος τους εἶναι σαφής. Ἤδη ὑπάρχουν δικοί τους ἀπεργοσπάστες μέσα στό ἐργοστάσιο. Ὑπολογίζοντας ὅτι ἡ ἀπεργία καί τό σωματεῖο ἔχουν πιά τελειώσει, θέλουν νά ξαναμπεῖ μέσα ὁ κόσμος γιά νά μπορέσουν νά ξαναστήσουν τό κλαδικό τους, ἀφοῦ πιά θἄχει σπάσει τό ἐργοστασιακό πού "πούλησε".

Τελικά, σέ συνέλευση πού παρ'ὅλα αὐτά συμμετέχουν 500 ἄτομα καί ὅπου ἐπικρατεῖ τρομερός ἐνθουσιασμός, ἀποφασίζεται ἀπεργία.

Ὅμως πιά μέ τίς μανοῦβρες τῶν ΠΑΣΟΚτζήδων τῆς διοίκησης ἀπό τή μιά καί τῶν ΕΣΑΚτζήδων ἀπό τήν ἄλλη, ὁ στόχος τῶν ἐργατῶν, νά κλείσει τό"Νταχάου", πέτυχε μόνο μερικά (μιά καί τελικά στό ἐργοστάσιο βρέθηκαν 350 ἐργάτες).

Δικη και τελος

Καί γίνεται ἡ δίκη τοῦ σωματείου γιά παράνομη ἀπεργία. Νέες...ἐλπίδες. Ἄν τό δικαστήριο... Κι ὅμως, πάνω ἀπό 250 ἄτομα ἔρχονται στή δίκη, μέσα στούς διαδρόμους καί στό δρόμο "περιποιοῦνται" ὅσο μποροῦν τούς λακέδες τῶν ἀφεντικῶν, κάνουν καί διαδήλωση στό Πειραιά.

Φυσικά τό δικαστήριο καταδικάζει τό σωματεῖο. Καί ἀρχίζει νά μπαίνει μέσα στό ἐργοστάσιο κι ἄλλος κόσμος, μέ βάση τή γραμμή νά μποῦμε μέσα γιά νά μή χαθεῖ ἡ κατάσταση. Μέσα στό ἐργοστάσιο βασιλεύει ὁ πιό μαῦρος φασισμός. Τό τέλος φτάνει πιά μετά καί ἀπό ἐκλογές πού κάνει τό σωματεῖο ὅπου ἐκδηλώθηκε σέ ἀσύλληπτο βαθμό ἡ ἐκλογοθηρική ἀλητεία τῶν ΕΣΑΚτζήδων μέ κομπίνεςκαί ψηφοθηρίες πάνω στό νεκρό πιά σῶμα τῆς ἀπεργίας μας.

Ἡ ἀπεργία σβήνει. Ἀλλά ἑκατοντάδες ἐργάτες ἔχουν φύγει πιά ἀπό τό ἐργοστάσιο καί δέν πρόκειται νά ξαναπατήσουν. Παρόλες τίς πιέσεις καί τίς "ταχτικές" δέ θά ξαναμποῦν σ' αὐτό τό ἐργοστάσιο πού τὄχανε κάνει κέντρο τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καί πού τώρα ἔχει παραδοθεῖ στήν ἐκδίκηση τῶν κορακιῶν τοῦ κεφάλαιου.

Σέ μιά ἀπό τίς τελευταῖες συγκεντρώσεις, στή Θηβῶν, ἕνας ἐργάτης σηκώνεται καί μιλάει. Μιλάει γιά πρώτη φορά. Ἀλλά ἐκείνη τή στιγμή μίλαγε ἡ ἐργατική τάξη. Μιλάει γιά τό ὅτι ἀκόμα καί οἱ τρακόσιοι πού ἔχουν ἀπομείνει μποροῦν νά κάνουν πολλά πράγματα. Μιλάει γιά τίς παρατάξεις πού εἶδαν ὅλοι ὅτι δέν κάνουν τίποτε. Μιλάει γιά τό νόημα τοῦ ἀγώνα. Αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα πού οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου θά συνεχίσουν ἀλλοῦ. Γιατί πιά, μετά ἀπό 6 μῆνες ἀγώνα καί ξεπουλήματα, καί οἱ "τρακόσιοι" δέ θά μπορέσουν στόν Πίτσο. Ἀλλοῦ πιά.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΤΣΟΥ ΔΕ ΣΚΥΒΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Γιά μιά ἀκόμα φορά εἴδαμε σέ ποιούς ἀνήκει τό κράτος καί οἱ ἀποφάσεις του. Γιά μιά ἀκόμα φορά εἴδαμε τί σημαίνουν οἱ νόμοι τῶν ἀφεντικῶν καί ἡ δικαιοσύνη τους. Γιά μιά ἀκόμα φορά εἴδαμε πώς γιά τόν ἐργάτη, μέσα στό κράτος τοῦ κεφάλαιου, μέσα στό κράτος τῶν ἀφεντικῶν, δέν ὑπάρχει ἄλλο ὅπλο ἀπό τόν ἀγώνα του. Ἄν περιμένει ἀπό δικαστήρια καί νόμους εἶναι χαμένος.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου μπορεῖ γιά ὅλο τό λαό νά εἶναι ἄπεργοί πού ἀγωνίζονται γιά τά δίκια τους. Γιά τούς νόμους τῶν ἀφεντικῶν ὅμως εἶναι "παράνομοι". Παράνομοι γιατί τούς χαλᾶνε τήν ἐκμετάλλευση καί τά κέρδη τους.

Καί σήμερα γι'ἄλλη μιά φορά βλέπουμε πώς δέν ἔχουμε παρά μόνο δύο λύσεις. Δύο λύσεις πού εἶναι ἤ ὁ ἀγώνας ἤ ἡ ὑποταγή. Ποτέ δέν ὑπάρχει ἄλλη λύση.

Σίγουρα βρισκόμαστε σέ μιά δύσκολη κατάσταση. Δύσκολη ὅμως δέ σημαίνει ὅτι πρέπει νά σταυρώσουμε τά χέρια. Δίνουμε γιά ἕξη μῆνες ἕναν ἀγώνα πού ἀγκαλιάζει ὅλη τήν ἐργατική τάξη. Δίνουμε ἕναν ἀγώνα πού ἀφοράει ὅλο τό λαό. Καί ἀντιμετωπίσαμε πολλές δυσκολίες. Καί ὅμως δέ λυγίσαμε. Καί ὑποχρεώσαμε τ'ἀφεντικά νά μιλᾶνε γιά κλείσιμο. Ὑποχρεώσαμε τούς διάφορους γραβατάκηδες ἐκμεταλλευτές μας, ὑπηρέτες τοῦ κεφάλαιου, Σακελαρίου, Θεοδοσόπουλους καί Παπαλεξάκηδες, νά δουλεύουν οἱ ἴδιοι γιά νά βγάλουν πέρα ἔστω καί λίγη παραγωγή. Ἔχουμε δείξει στ'ἀφεντικά πώς εἶναι ἐπικίνδυνο νά τά βάζουν μέ τούς ἐργάτες γιατί αὐτό τούς κοστίζει ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια καί... τή μόνιμη ἀνάγκη "προστασίας" τους ἀπό τήν ἀστυνομία.

Στό χέρι μας εἶναι ἀκόμα νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα. Καί συνεχίζουμε τόν ἀγώνα σημαίνει σήμερα πολλά πράγματα.

Σημαίνει νά μή τοῦ χαρίσουμε τό σωματεῖο μας, πού ἔχει μπεῖ στήν ἱστορία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Σημαίνει νά τόν ἐμποδίσουμε γιά καιρό ἀκόμα νά μπορεῖ νά λειτουργήσει τό ἐργοστάσιο.

Σημαίνει νά μή δώσουμε τήν ἱκανοποίηση στ'ἀφεντικά νά μποροῦν νά καυχιῶνται ὅτι μᾶς γυρίσανε νικημένους στό ἐργοστάσιο.

Σημαίνει νά μήν προδώσουμε τήν ἐμπιστοσύνη πού μᾶς ἔδειξαν ὅλοι οἱ ἐργάτες.

Σημαίνει νά μήν ξεφτιλίσουμε τήν ἀξιοπρέπεια καί τόν ἀγώνα μας. Ἔχουμε ἀκόμα πολλή δύναμη στά χέρια μας. Τή δύναμη νά συνεχίσουμε νά τοῦ κάνουμε ζημιά, νά συνεχίσει νά χάνει ἑκατομμύρια καί νά μή μπορεῖ νά βρεῖ τρόπο νά λειτουργήσει τό Νταχάου του. Ἔτσι, ἀκόμα καί νἄμαστε ἀπολυμένοι, ἀκόμα καί ἄν χαθεῖ μιά μάχη, νἄχουμε κάνει τόσες ζημιές στό πορτοφόλι τῶν ἀφεντικῶν, ὥστε ἀπό δῶ καί πέρα νά τό σκέφτονται πολλές φορές προτοῦ ἀποφασίσουν νά ἐπιτεθοῦν στούς ἐργάτες.

Ἔτσι, ὥστε αὐτό πού ἤδη ἔχει κερδηθεῖ, τό ὅτι οἱ ἐργάτες ἔδειξαν μέσα στόν Πίτσο τή δύναμή τους στ'ἀφεντικά νά μήν πάει χαμένο. Νά μή μποροῦν οἱ διάφοροι Σακελαρίου καί ὅλοι οἱ βιομήχανοι, νά λένε γιά τούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου: "Νά κι αὐτοί πού ἔκαναν τό σπουδαῖο, τούς καταφέραμε νά γυρίσουν νικημένοι στή δουλειά". Ἄν ἀντίθετα συνεχίσουμε τόν ἀγώνα, ἄν ἀρνηθοῦμε νά μποῦμε στό Νταχάου, θἄμαστε ἐμεῖς καί ὅλοι οἱ ἐργάτες πού θά μποροῦμε νά λέμε: "Νά τί πάθανε τ'ἀφεντικά πού θέλησαν νά τά βάλουν μέ τούς ἐργάτες".

Καί ξέρουμε καλά πώς γυρνώντας στό ἐργοστάσιο μέ σκυμένο τό κεφάλι, θά γίνουμε κυριολεκτικά δοῦλοι, καί θά κάνουν ὅτι θέλουν ἐπάνω μας οἱ πιό μισημένοι ἐχθροί μας. Ἐνῶ ἐμεῖς ξέρουμε πώς μέ τά χέρια μας μποροῦμε νά δουλέψουμε ὅπου θέλουμε κρατώντας ψηλά τό κεφάλι, συνεχίζοντας τόν ἀγώνα. Γι'αὐτό πρέπει νά συνεχίσουμε. Γι'αὐτό κανένας μας δέν πρέπει τούτη τή στιγμή, ἀπογοητευμένος ἀπό τ'ἀποτελέσματα τῶν δικῶν, λές κι αὐτά δέν τά ξέραμε ἀπό τήν ἀρχή, νά σκύψει τό κεφάλι σέ κείνους πού θέλουν νά μᾶς βάλουνε καί πάλι κάτω ἀπό τό ζυγό τους.

Ν Ο Μ Ο Σ Ε Ι Ν Α Ι Τ Ο Δ Ι Κ Ι Ο Τ Ο Υ Ε Ρ Γ Α Τ Η

25 Σεπτέμβρη 1979

Ἐργατική Πρωτοβουλία

Μια εργατικη πρωτοπορεια στον Πιτσο;

Εἶναι φανερό ἀπ'ὅσα ἤδη ἀναφέραμε, ὅπως καί ἀπ'ὅλη τήν ἱστορία τῶν ἀγώνων τοῦ Πίτσου, πώς ἔχουμε νά κάνουμε μ'ἕνα ἐργοστάσιο πού ἔφτασε σέ ἕνα ἐπίπεδο ἀγώνων πρωτοείδωτογιά ὁποιοδήποτε ἑλληνικό ἐργοστάσιο μέσα στά τελευταῖα 5 χρόνια. Τό ἱστορικό τῶν ἀγώνων τοῦ Πίτσου εἶναι ἕνα ὁλόκληρο βιβλίο.

Ὁπότε μπαίνει αὐτόματα τό ρώτημα: γιατί στόν Πίτσο, ἐνῶ ἀπό τήν ἀρχή ὑπῆρχαν στό ἐργοστάσιο ἀγωνιστές τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς πού πῆραν τήν πρωτοβουλία γιά τό Σωματεῖο, πού ἀποτέλεσαν πάντα μιά πρωτοπόρα δύναμη σ'ὅλους τούς ἀγῶνες, πού προσπάθησαν νά προωθήσουν νέες πρακτικές στό ἐργοστάσιο, γιά ποιό λόγο δέ δημιουργήθηκε, δέ "βγῆκε" μιά ἐργατική πρωτοπορία πού θά μποροῦσε νά πάρει στά χέρια της τόν ἀγώνα;

Μ'αὐτό τό ζήτημα πιάνουμε κατ'ἀρχήν ἕνα γενικότερο θέμα πού σχετίζεται μέ ὅλη τήν ἱστορία τῶν πέντε χρόνων ἀγώνα τῶν ἐργοστασιακῶν σωματείων. Τό ὅτι δηλαδή, ΠΟΥΘΕΝΑ, σέ κανένα ἐργοστάσιο δέν εἴδαμε νά σχηματίζεται μιά τέτοια πρωροπορία μέ μιά κάποια σταθερότητα καί συνέχεια. Καί ἐδῶ ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἕνα ἀποφασιστικό πρόβλημα. Μέ τό πρόβλημα τοῦ ἴδιου τοῦ ἐπίπεδου τῶν ἀγώνων τοῦ ἐργοστάσιου, μέ τά ὅρια τῆς συνείδησης πού διαμόρφωνε. Καί εἶναι φανερό πώς σέ μιά φάση ἀγώνων πού τό κέντρο βρισκόταν ΜΟΝΟ στό ἐργοστάσιο, πού ὁ χαρακτήραςτῶν ἀγώνων δέν ξεπέρναγε χοντρικά ὁρισμένα οἰκονομικά αἰτήματα, πού ἀκόμα δέν εἶχαν ἀναπτυχθεῖ ἀγῶνες ἐνάντια στήν ἱεραρχία, γιά συνθῆκες δουλειᾶς, ἀτυχήματα, καί τό σπουδαιότερο πού δέ μπόρεσαν νά ὑπάρξουν ἀγῶνες πού νά ΞΕΠΕΡΝΑΝΕ τό ἀτομικό ἐργοστάσιο, εἶναι φανερό ὅτι τό ἐπίπεδο συνείδησης πού διαμορφώνονταν δέ μποροῦσε νά ξεπεράσει ὁρισμένα ὅρια. Κι αὐτά ἦταν τά ὅριατῆς ἐργατικῆς πρωτοπορίας πού διαμορφώθηκε τά πρῶτα χρόνια στά ἐργοστάσια: δημιουργία τοῦ σωματείου, πάλη ἐνάντια στίς ἀπολύσεις, μεροκάματα. Αὐτά ἀπαιτοῦσε ἡ πραγματικότητα, αὐτό μπόρεσε νά γίνει στά ἐργοστάσια. Τά ὅρια αὐτῆς τῆς φάσης ἔχουν ἀρχίσει μόλις νά φαίνονται τά τελευταῖα χρόνια καί δέν εἶναι εὔκολο νά ξεπεραστοῦν. Ἔτσι, σ'ὅλους τούς τελευταίους ἀγῶνες, πού ἀπαιτοῦσαν μιά πρωτοπορία πού νά ξεπερνάει αὐτό τό ἐπίπεδο, ἦταν χαρακτηριστική ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος νάπροχωρήσει πιό πέρα.

Καί στόν Πίτσο; Ἐδῶ ἡ κατάσταση ἦταν σχετικά διαφορετική. Εἴχαμε ἕνα ἐργοστάσιο πού γιά 5 χρόνια δέ λύγισε, ἕνα ἐργοστάσιο ὅπου, μέσα ἀπό ἀλεπάλληλους ἀγῶνες, δημιούργησε ἕνα ΑΝΩΤΕΡΟ ἐπίπεδο συνείδησης. Ἕνα ἐπίπεδο συνείδησης πού ἔφτασε αὐθόρμητα νά τεινει νά ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ τό ἐπίπεδο τοῦ ὑπόλοιπου ἐργατικοῦ κινήματος. Καί ὑπῆρχαν μέσα στό ἐργοστάσιο καί μερικά στοιχεῖα τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς πού δέν ἦταν περιθωριακά. Γιατί λοιπόν ἐδῶ δέν εἴχαμε τή δημιουργία μιᾶς τέτοιας σχετικά μαζικῆς ἐργατικῆςπρωτοπορίας;

Ἐδῶ θά πρέπει νά δοῦμετήν ἰδιομορφία τοῦ Πίτσου. Ὁ Πίτσος ἦταν ἕνα ἐργοστάσιο σχετικά μεγάλο, Ι.200 ἐργάτες,κι ὄχι ὅπως τά περισσότερα ἑλληνικά ἐργοστάσια μέ 200-500 ἐργάτες. Ταυτόχρονα, μέσα στό ἐργοστάσιο, μέ 5 χρόνια ἀγῶνες, εἶχε καταχτηθεῖ τόσο ἕνα σχετικά ψηλό μισθολογικό ἐπίπεδο ὅσο καί ἀρκετές ἐγγυήσεις (ἐνάντια στήν ἀπόλυση, πολλά διαλείματα, πολύ χαμηλώτεροι ρυθμοί δουλειᾶς). Καί ὅλα αὐτά εἶχαν καταχτηθεῖ μέσα ἀπό τή μορφή Σωματεῖο.

Αὐτή ἡ πραγματικότητα ἔκανε τούς ἐργάτες τοῦ Πίτσου νά βρίσκονται μέσα σ'ἕνα ἐργοστά

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στη τρομοκρατια των αφεντικων

1976

1979

οι εργατες του ΠΙΤΣΟΥ θα νικησουν

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

σιο πού δέ συγκρινόταν μέ τά υπόλοιπα, άπ όλες τίς απόψεις. Αυτή ή αναντιστοιχία μέ τό υπόλοιπο εργατικό κίνημα καί τίς συνθήκες δουλειάς τών υπόλοιπων εργατών, πού τά τελευταία 2 χρόνια ήταν εξαιρετικά μεγάλη, επέτρεπε ενα προ χώρημα τής συνείδησης τού σύνολου τών εργατών (ή τουλάχιστον τής πλειοψηφίας τους) χωρίς νά χρειάζεται ή νά μπαίνει πρόβλημα κάποιου επόμενου βήματος, κάποιου ξεχωρίσματος μιάς σημαντικής πρωτοπορίας.

Μπορούμε νά πούμε ότι οί εργάτες τού Πίτσου ήταν ΣΑ ΣΥΝΟΛΟ μιά εργατική πρωτοπορία γιά όλο τό εργατικό κίνημα. Μέσα σέ συνθήκες πού στά υπόλοιπα εργοστάσια αυξάνονταν ή εντατικοποίηση, οί απολύσεις, κλπ., ό Πίτσος φάνταζε σά μιά όαση αυξημένης εργατικής εξουσίας καί δικαιωμάτων. Έτσι, μέ βάση τίς συνολικές συνθήκες τής εργατικής τάξης καί τού εργατικού κινήματος, δέν υπήρχε καμιά ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ γιά κάποιο βήμα παραπέρα.

Γι'αυτό τό λόγο καί ή άκρα αριστερά τού εργοστάσιου, πού προχωρούσε τίς προβληματικές ενός νέου προχωρήματος στόνΠίτσο, πάλη ενάντια στήν ιεραρχία, άρνηση τής εντατικοποίησης, παρόλο πού κατόρθωνε νά συσπειρώνει λίγους εργάτες στήν αντίθεση μέ τήν ταχτική τού σωματείου συνεργασίας μέ τή διεύθυνση τού εργοστάσιου, δέ μπορούσε ΑΚΟΜΑ νά μαζικοποιηθεί, καί πολλές φορές βρέθηκε απομονωμένη. Γιατί αυτά πού είχε νά προτείνει φάνταζαν στά μάτια τής μάζας τών εργατών σάν εξαιρετικά προχωρημένα πράγματα, σάν παραμύθια μπροστά στήν πραγματικότητα τού σύνολου τού εργατικού κινήματος.

Έπιπλέον καί τό ΕΞΩ από τό εργοστάσιο, δηλαδή ή γενική πολιτική κατάσταση, δέν ευνοούσε μιά τέτοια συνειδητοποίηση. Ακόμα περισσότερο μάλιστα πού ή συνείδηση ενός ισχυρού καί μεγάλου σωματείου ΜΕΣΑ στό εργοστάσιο δέν δημιουργούσε τήν ΑΝΑΓΚΗ γιά τήν αναφορά πρός τά ΕΞΩ. Ό καθένας πού ψάχνει γιά κάτι ΕΞΩ από τό χώρο του, έξω από τήν δουλειά του, τό κάνει μόνο όταν νοιώθει ότι τό ΜΕΣΑ δέν αρκεί, δέ μπορεί νά τόν καλύψει. Καί οί εργάτες τού Πίτσου ένοιωθαν πώς ήταν τόσο δυνατοί μέσα, ώστε η εξωτερική τους πολιτικοποίηση δέν ξεπέρναγε μιά απλή στροφή πρός τά αριστερά καί μιά αφηρημένη αναφορά στά αριστερά κόμματα.

Έτσι, τούς "εξτρεμιστές" μέσα στό εργοστάσιο, οί εργάτες τούς εκτιμούσαν, τούς θεωρούσαν πρώτους στούς αγώνες, τούς πιό αλύγιστους υπερασπιστές τών εργατικών δικαιωμάτων αλλά δέν έβλεπαν τό λόγο γιά τόν όποίο θά πήγαιναν μαζί τους. Ή στάση τους αυθόρμητα ήταν: "Μάς χρειάζονται καί οί εξτρεμιστές αλλά μάς χρειάζεται καί μιά ρεφορμιστική διοίκηση πού, έστω κάτω από πιέσεις, τελικά εξασφαλίζει τά δικαιώματα καί τίς καταχτήσεις μας".

Αυτή ή κατάσταση, τής ύπαρξης μιάς "μαζικής πρωτοπορίας" καί τής αδυναμίας νά δημιουργηθεί μιά πρωτοπορία άλλου τύπου, επρόκειτο νά μπεί σέ κρίση μόνο μέσα από τήν ΗΤΤΑ. Έπρεπε νά φανεί, μέσα από τήν απεργία, τό τί μπορεί νά δώσει μιά ρεφορμιστική ηγεσία, νά φανεί τό τί σημαίνει ή απομόνωση από τό υπόλοιπο εργατικό κίνημα, νά φανεί ό ρόλος τών κομμάτων καί τών παρατάξεων, γιά νά αρχίσουν νά μπαίνουν τά πρώτα ερωτήματα. Μόνο μέσα από τήν αντίθεση, μόνο μέσα από τήν αντιμετώπιση άλυτων άμεσα προβλημάτων, μπορούν νά μπούν οί βάσεις γιά τό πέρασμα σ'ένα ανώτερο επίπεδο.

Καί πραγματικά άρχισε πιά νά μπαίνει ένας άλλος προβληματισμός. Γιά πρώτη φορά φάνηκε τί σημασία είχε ή αντιμετώπιση τών απεργοσπαστών καί τί ρόλο έπαιξε ή διοίκηση. Φάνηκε τί σημασία είχε ή σύνδεση μέ τό υπόλοιπο εργατικό κίνημα καί τί ρόλο παίζουνε τά κόμματα. Έτσι, οί εργάτεςπού στήν αρχή βλέπανε τούς βουλευτές σάν πολύ συμπαθητικά άτομα πού έρχονται νά τούς βοηθήσουν, στό τέλος λέγανε: "Γιατί δέ μάς δίνουν τό μισό τους μισθό". Απόχτησαν συνείδηση λίγο γιά τό ρόλο τού βουλευτή. Απέναντι στίς " παρατάξεις" καί τά κόμματα, ή θέση τους ήταν: "Τί τίς θέλουν τίς συγκεντρώσεις στά Ακροπόλ καί δέν έρχονται εδώ πέρα. Τί τόν κάνουν αυτό τόν κόσμο πού κατεβάζουν;" Πρίν, όλα αυτά τά πράγματα τούς ήταν ξένα. Τώρα άρχισαν νά μπαίνουν στό νόημα.

Καί αυτό τό πάρσιμο συνείδησης πάει παραπέρα. Πάει παραπέρα μέσα από τήν αντιμετώπιση τών νέων συνθηκών δουλειάς μπρός στίς όποίες βρίσκονται. Πηγαίνουν στά άλλα εργοστάσια, σέ άλλες δουλειές καί εκεί ή τούς διώχνουν αμέσως μόλις ακούνε Πίτσο, ή όπου δουλεύουν αρχίζουν αμέσως τίς διαμαρτυρίες, τίς φωνές (μάλιστα, σέ δυό-τρείς περιπτώσεις κιόλας άρχισαν καί κινητοποιήσεις τών υπόλοιπων εργατών). Οί εργάτες τού Πίτσου πού έφτασαν στό "Κλείστο τό Νταχάου", στό "Βία στή βία τών αφεντικών", σ'ένα επίπεδο πάλης δηλαδή πού ξεπερνάει τό παλιό εργατικό κίνημα, ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΟΥΝ αυτή τήν άλλη πραχτική τους ΜΕΤΑ, μετά τήν ήττα.

Τώρα, τουλάχιστον γιά ένα κομμάτι τών εργατών, μπορεί νά γίνει εκείνο τό ιδεολογικό άλμα πού θά τούς οδηγήσει παραπέρα. Φυσικά, γιά τούς περισσότερους, σχεδόν όλους, έξω πιά από τόν Πίτσο.

ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὁ ἀγώνας τοῦ Πίτσου ἦταν ταυτόχρονα τό κύκνειο ἄσμα τῆς φάσης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος "δημιουργία ἐργοστασιακοῦ σωματείου" καί ἀπό τήν ἄλλη τό προΐδέασμα μιᾶς ἄλλης πραχτικῆς, μιᾶς ἄλλης φάσης.

Φάνηκε ξεκάθαρα ἀπ'αὐτόν τόν ἀγώνα πώς τό ἐργατικό κίνημα φτάνει αὐθόρμητα μπρός στήν ἀναγκαιότητα ἄλλων πραχτικῶν, πού νά ἀνταποκρίνονται στίς σημερινές συνθῆκες τοῦ ἀγώνα, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη ἡ μορφή πού εἶχε τό ἐργοστασιακό ἐργατικό κίνημα δέν μπορεῖ νά ἐκφράσει αὐτήν τήν ἀναγκαιότητα. Ὅταν δηλαδήχρειάζονται ἀγῶνες πού γιά νά νικήσουν ἔχουν ἀνάγκη :

α. Ἀπό ἕνα ἐπίπεδο ὀργάνωσης καί συνείδησης πού νά ξεπερνάει τήν παλιά μορφή,δηλαδή τή διοίκηση πού κάνει ὅτι θέλει, πού κάνει τίς διαπραγματεύσεις καί τόν ἀγώνα, ἐνῶ οἱ ἐργάτες ἁπλᾶ συμμετέχουν σέ μιά ἀπεργία, πού γίνεται σχετικά "ἥσυχα", χωρίς νά μπο- ροῦν νά ἀντιμετωπίσουν τήν ἀστυνομία ἤ τούς ἀπεργοσπάστες.
Σήμερα χρειάζεται κι'ἔχει φανεῖ, ἀνώτερο ἐπίπεδο συμμετοχῆς τῶν ἐργατῶν, πάει νά πεῖ καί ἄλλο ἐπίπεδο ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ. Κι'αὐτό εἶναι δεμένο καί μέ τήν μορφή τῶν ἀγώνων. Δέν μπορεῖς νά νικήσεις σήμερα μέ τήν παραδοσιακή ἀπεργία . Μόνο μέ μιά διαρκή πάλη, ἕναν ἀνταρτοπόλεμο στό ἐργοστάσιο, πού δέν ἀφήνει στιγμή ἥσυχο τό ἀφεντικό, μόνο μέ ἀπεργίες πού ξεπερνᾶνε τήν παραδοσιακή τους ἡσυχία καί χτυπᾶνε σκληρά τό ἀφεντικό καί τούς λακέδες του.Αὐτές οἱ πραχτικές, πού ἐμφανίστηκαν στόν Πίτσο, ἀλλά μόνο ἐμφανίστηκαν, ἀπαιτοῦν ἄλλη ὀργάνωση , δέν ἀρκεῖ τό σωματεῖο μέ τή μορφή πού εἶχε . Δέν ἀρκεῖ ἕνα σωματεῖο δεμένο ἀπ'τόν 330 καί τήν "νομιμότητά" του, πού λειτουργεῖ σάν κεφάλι καί σῶμα χωριστά. Χρειάζεται ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν, στή γραμμή, σέ μικρή ὁμάδα πού κάνει συγκεκριμένες δουλειές, συνολικά μέ κέντρο τή Συνέλευση. Καί οἱ ἐργάτες τοῦ Πίτσου ἄν ἀποτελοῦν ἕνα ὑπόδειγμα εἶναι γιατί αὐτά τά χρόνια προχώρησαν πρός μιά τέτοια πραχτική ἀνταρτοπόλεμου, γιατί στήν τελευταία ἀπεργία τους ξεκίνησαν νέες πραχτικές. Ὅμως αὐτό μένει μισό γιατί δέν κατόρθωσε νά ξεπεράσει τήν παλιά ὀργανωτική δομή καί ἄρα τήν παλιά ἡγεσία. Καί φυσικά δέν ἦταν δυνατό ἕνα ἐργοστάσιο μόνο του, πού ἦταν ἤδη ἐξαιρετικά προχωρημένο, νά λύσει, νά δώσει ἕτοιμη τή λύση γι'αὐτά τά προβλήματα. Τό ζήτημα πάντως εἶναι ὅτι ἡ βάση γιά μιά τέτοια ἀλλαγή ὑπάρχει μιά καί οἱ νέες πραχτικές ἐμφανίστηκαν σέ μαζικό ἐπίπεδο στόν Πίτσο.

β. Τό δεύτερο ἀποφασιστικό στοιχεῖο εἶναι ἡ ἀνάγκη πλατύτερης ἑνότητας τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Πάει νά πεῖ πώς πιά δέν ἀρκεῖ τό κάθε ἐργοστάσιο νά κατεβαίνει μόνο του σέ ἀπεργία, καί νά παλεύει ἀπομονωμένο.Πιά χρειάζεται νά ἀρχίσει νά ὑπάρχει κάποιο ἐργατικό μέτωπο, ἀπέναντι στό μέτωπο πού ἤδη ἔχουν φτιάξει τ'ἀφεντικά. Τό ἐργατικό κίνημα δέν μπορεῖ νά τά βγάζει πέρα μένοντας κομματιασμένο.

Πῶς γίνονται αὐτά τά βήματα, βήματα πού ἀφοροῦν μιά ὁλόκληρη ἱστορική περίοδο ;

Καί ἐδῶ μπαίνουν τά προβλήματα. Μέσα στό ἐργατικό κίνημα δέν ὑπάρχει σήμερα μιάτέτοια πρωτοπορεία πού νά μπορεῖ νά ἀπαντήσει σ'αὐτά τά δυό προβλήματα. Γιατί ὅπως φάνηκε καί στόν Πίτσο,γιά νά μπορέσει μιά νέα πραχτική, μιά νέα τάση νά γίνει ἡγεμονική, χρειάζεται ἡ παρέμβαση μιᾶς κάποιας ἐργατικῆς πρωτοπορίας. Μέ τόν ἴδιο τρόπο πού μερικά χρόνια πρίν ὑπῆρξε μιά πρωτοπορεία ἐργατῶν ἱκανή νά ξεκινήσει τήν οἰκοδόμηση τῶν ἐργοστασιακῶν σωματείων.
Τό ἴδιο καί σέ ἀκόμα μεγαλύτερη ἔκταση,ἰσχύει καί γιά τήν ἑνοποίηση, τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, πού εἶναι ἕνα καθῆκον πού ἀπαιτεῖ ἀκόμα περισσότερα πράγματα.

Ἔτσι ἐνῶ, κι'αὐτό εἶναι τό δίδαγμα τοῦ Πίτσου, ὑπάρχουν μέσα στήν ἐργατική τάξη τάσεις καί ἀνάγκες μιᾶς νέας πραχτικῆς, αὐτές δέν ἔχουν μεταβληθεῖ σέ μιά <u>συνειδητή</u> πραχτική καί κατεύθυνση. Λείπει δηλαδή μιά σχετικά ὁμοιογενοποιημένη ἐργατική πρωτοπορεία. Καί αὐτό ἔχει φανεῖ γενικώτερα ἐνῶ στούς τελευταίους ἀγῶνες ἔχουν ἀρχίσει νά μπαίνουν ὅλο καί καινούργια, ποιοτικά, αἰτήματα (συνθῆκες δουλειᾶς, ἀτυχήματα κλπ.), ὅμως αὐτή ἡ ἀλλαγή δέν ἔχει ἐκφραστεῖ ἀκόμα καί στό ἐπίπεδο μιᾶς <u>συνειδητῆς κατεύθυνσης</u>. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἧττα αὐτῶν τῶν κινητοποιήσεων (Ἀμιαντίτ στήν Πάτρα, Πετζετάκις κλπ.).

Εἶναι ἁπλό καί εὔκολο νά ποῦμε. Θά πρέπει νά παλαίψουμε γιά νά γίνει. Πάει νά πεῖ νά προωθήσουμε καί νά προπαγανδίσουμε νέες πραχτικές καί τήν ἀναγκαιότητά τους, νά προετοιμάσουμε τό ἔδαφος γιά μιά νέα φάση.
Ὅμως αὐτό δέν ἀρκεῖ. Δέν ἀρκεῖ νά πεῖς: Κάποτε τό κίνημα θά φτάσει ὡς ἐκεῖ, καί ἐγώ βοηθάω. Γιά νά μπορέσεις νά ἐπιταχύνεις τή διαδικασία θά πρέπει μέ βάση τήν πραγματικότητα νά γίνει μιά σωστή επιλογη για τον <u>κύριο</u> χῶρο, καί κατεύθυνση τῆς παρέμβασης.

Δηλαδή ἡ ἐμφάνιση καί ἡ μαζικοποίηση νέων πραχτικῶν στό ἐργοστάσιο δέν περνάει <u>μόνο</u>, καί <u>πάντα</u> μέσα ἀπό τό ἴδιο τό ἐργοστάσιο.Περνάει <u>πολύ</u> συχνά ΕΞΩ ἀπ'αὐτό, ἀπό τήν γενική πολιτική καί κοινωνική πραγματικότητα.
Κι'ἄς τό δοῦμε πιό συγκεκριμένα.

'Η ἀναγκαιότητα τῆς πάλης καί τῆς ὀργάνωσης στό ἐργοστάσιο εἶχε φανεῖ καί στή δικτατορία καί εἶχαν γίνει ἀρκετές προσπάθειες πρός αὐτή τήν κατεύθυνση.
Ὅμως ἀκριβῶς ἀπό τήν ἔλλειψη μιᾶς πρωτοπορίας - σχετικά μαζικῆς - μέσα στό ἐργοστάσιο, αὐτό δέν μπόρεσε νά γίνει. Μπόρεσε νά γίνει μόνο μερικούς μῆνες <u>μετά</u> τή μεταπολίτευση.

Κι'αὐτό γιατί σ'ἕνα πολιτικό κλῖμα, πού ἄρχισε ἀπό τό Πολυτεχνεῖο καί πού κορυφώθηκε με τά τή μεταπολίτευση μπόρεσαν νά διαμορφωθοῦν τόσο οἱ γενικώτερες πολιτικές πρωτοπορεῖες, ὅσο καί οἱ συγκεκριμένες ἐργατικές καί ἐργοστασιακές, πού μπόρεσαν νά δώσουν τήν ὤθηση γιά τό ξεκίνημα στό ἐργοστάσιο, μέσα σ'ἕναγενικό πολιτικό κλῖμα πού ἔκανε δυνατή τήν πρωταρχική ὀργάνωση καί πάλη.

Σήμερα ὅταν ΜΕΣΑ στά ἐργοστάσια δέν εἶναι διαμορφωμένες αὐτές οἱ νέες πρωτοπορεῖες πού χρειάζονται γιά μιά νέα φάση ἀγώνα, θά εἶναι οὐτοπικό νά περιμένουμε πώς ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος θά περάσει αὐτόματα μέσα ἀπό τήδουλειά στό ἐργοστάσιο καί μόνο.
Σήμερα μιά νέα ἐργατική πρωτοπορεία χρειάζεται γιά νά διαμορφωθεῖ, τό χρειάζεται πολύ περισσότερο ἀπ'ὅτι τά προηγούμενα χρόνια, χρειάζεται ἐπιτακτικά καί τό ΕΞΩ ἀπό τό ἐργοστάσιο.

Χρειάζεται τήν ἀνάπτυξη ἐκείνου τοῦ γενικοῦ πολιτικοῦ καί κοινωνικοῦ κινήματος, πού θά ἐπιτρέψει τήν ταχύτερη διαμόρφωση αὐτῶν τῶν πρωτοπορειῶν μέσα σέ μιά ἀντικαπιταλιστική ἰδεολογία, πού θά δώσει ΑΥΡΙΟ ἀπάντησηκαί στό πρόβλημα τῆς ἀνάπτυξης ἑνός ΝΕΟΥ κινήματος μέσα στά ἐργοστάσια.

Σήμερα οἱ ἐργατικές πρωτοπορεῖες, περνᾶνε μέσα ἀπό τήν 'Αγία Βαρβάρα μέσα ἀπό τήν ἄρνηση τοῦ ἀστικοῦ σχολειοῦ, μέσα ἀπό τά γενικά κοινωνικά κινήματα, περνᾶνε μέσα ἀπό τή διαδήλωση, τόν ἄλλο τρόπο διασκέδασης ἀκόμα. Περνᾶνε μέσα ἀπ'τή γειτονιά, τή δουλειά στή γειτονιά, μέσα τελικά κι'ἀπό τή γενική πολιτική πάλη, στόν ἴδιο βαθμό τουλάχιστο μέ τήν 'Αμιαντίτ, τόν Πετζετάκι, τόν Πίτσο.

Φυσικά ταυτόχρονα δέν παύουν νά ἐκφράζονται στούς χώρους δουλειᾶς, ἀλλά μιά συνειδητή ἀντίληψη, ἀκόμα ἐκφράζεται ἀτομικά καίμειοψηφικά.
Ὅμως μόνο ἕνα κίνημα ἔμπραχτης κριτικῆς τῶν γενικώτερων θεσμῶν τῆς κοινωνίας καί τοῦ κράτους θά μπορέσει ν'ἀνοίξει τό δρόμο, νά ἐνισχύσει τίς δυνατότητες ΜΕΣΑ στό ἐργοστάσιο.

Γι'αὐτό ὄχι μόνο μιά γενική πολιτική δραστηριότητα αὐτοῦ τοῦ τύπου τοῦ κινήματος τῆς νεολαίας π.χ., ἀνοίγει τό δρόμο καί γιά τό ἐργατικό κίνημα, ἀλλά ἀπό τά σήμερα ἡ προσπάθειά μας θά πρέπει νά στραφεῖ στήν συμμετοχή ἤδη στοιχείων τῆς ἐργατικῆς τάξης καί εἰδικά τῆς νεολαίας σ'αὐτό τό κίνημα, <u>δουλειά προπαγάνδας καί προετοιμασίας σέ σχέση μέ τίς γενικώτερες ἀνάγκες</u>.
'Ενῶ παράλληλα θά πρέπει νά συνεχίζεται ἡ προπαγάνδιση καί ἡ προώθηση μέσα ἀπό τό ἐργοστάσιο αὐτῶν τῶν νέων ἀναγκαιοτήτων.

Πάντως χωρίς ἕνα νέο πολιτικό - ἰδεολογικό κίνημα - συνολικώτερο - ἡ διαδικασία στό χῶρο τοῦ ἐργοστάσιου θά πάει πολύ ἀργά.

'Ο Πίτσος τελικά κλείνοντας ὁριστικά μιά παλιά φάση, γεννιώντας τά πρῶτα ἔμβρυα μιᾶς νέας, μᾶς βάζει μπρός τό πρόβλημα τῆς συνέχειας. 'Από πού θά περάσει ; καί πιστεύουμε πώς ἡ ἀπάντηση εἶναι καθαρή. Τήν δίνει ἤδη ἡ πραγματικότητα :

Μέ στήριγμα πάντα τήν πραγματικότητα τοῦ ἐργοστάσιου προωθώντας ἀκόμα ἐκείνους τούς ἀγῶνες πού συνεχίζουν νά γίνονται, προωθώντας τίς πρωτοπόρες πραχτικές ΜΕΣΑ στό ἐργοστάσιο (κι'ἄρα ὄχι ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ τοῦ ἐργοστάσιου) ἀνάπτυξη ἑνός κινήματος ἔξω ἀπ'αὐτό.
Μόνο ἔτσι μπορεῖ ἐκεῖνο τό θεμελιακό στοιχεῖο πού ἔλειπε ἀπό τά 5 χρόνια ἀγώνων, δηλαδή τό δέσιμο τοῦ ἐργοστάσιου μέ τό ἔξω, νά πραγματωθεῖ. Κι'αὐτό σήμερα εἶναι ἀνάγκη.
'Ο πίτσος εἶναι τό ὅριο τῆς παλιᾶς φάσης.

αντισταση στην κρατικη τρομοκρατια

Φαίνεται πώς τό ποδόσφαιρο στή χώρα μας προκαλεῖ μεγαλύτερη λαϊκή κινητοποίση ἀπό κάποια ἀπεργία, πολιτική συγκέντρωση ἤ διαδήλωση. Αὐτό τουλάχιστον εἶναι τό "θλιβερό" συμπέρασμα πού βγάζουν περίλυποι διάφοροι σοβαροί "ἀναλυτές", συχνά "ἀκροαριστεροί".

Αὐτό τό συμπέρασμα βγάζουν ἀπό τήν καταπληκτική λαϊκή κινητοποίηση τῆς νεολαίας καί τοῦ λαοῦ τῶν Μεγάρων. Αὐτό βγάζουν ἀπό τό ξεδίπλωμα τῆς λαϊκῆς βίας καί ἀντίστασης, πού ἔφτασε μέχρι τά δίκαννα, πού ἐκφράστηκε μέ δεκάδες καί ἑκατοντάδες κοκταίηλ μολότωφ, μέ τή μαζική ἐπίθεση στήν ἀστυνομία, μέ τή δημιουργία ἀκόμα καί τεθωρακισμένων ἀπό τρακτέρ στά ὁποῖα μπῆκαν χαλυβδόφυλλα, μέ τήν κατάληψη καί τήν πυρπόληση τῶν γραμμῶν τοῦ τραίνου, μέ τήν ἀπόπειρα νά καεῖ τό στάδιο, πού ἔγινετό Σάββατο, μέ τήν ἀντίσταση πού ἐμπόδισε ὁλοκληρωτικά τήν εἴσοδο τῶν ΜΑΤ στά Πλακάκια καί τή Μάνη, αὐτές τίς λαϊκές μεγαριώτικες συνοικίες.

Καί φυσικά καί δέν ἔγιναν γιά τό...ποδόσφαιρο. Ἀλλά ὄχι μέ τήν ἔννοια πώς ἡ ἀντίσταση ἔγινε γιά "πολιτικούς λόγους", ὅπως θάθελε νά τό ἐμφανίσει ἡ "ἀντιπολίτευση" τῶν Μεγάρων, πού ἔβαλε σάν κέντρο της τόν Ἔβερτ καί τήν κυβέρνηση, ἐπειδή ὑποβίβασε τό Βύζαντα γιά νά βάλει τή δική του ὁμάδα, τό "Ρούφ", στή θέση του. Ἄν θέλει κανείς νά βρεῖ τό πολιτικό στοιχεῖο στήν ἐξέγερση τῶν Μεγάρων θά πρέπει νά πάει πέρα ἀπό τήν πολιτικάντικη "πολιτική" πού ἔχει συνηθίσει νά κάνει. Ἡ ἐξέγερση στά Μέγαρα δέν ἦταν τό "εὔκολο κάλυμμα" τῆς ἀντι-καραμανλικῆς διάθεσης, ὅπως τό ἐμφανίζει, καί θά συνεχίζει νά τό ἐμφανίζει, μιά μερίδα τῆς κοινοβουλευτικῆς καί ἐξω-κοινοβουλευτικῆς ἀντιπολίτευσης.

Ἡ ἐξέγερση στά Μέγαρα, ὅπως καί ἡ παλιότερη ἱστορίαμέ τά "ἀρχαῖα" στήν Κρήτη, φαίνονται τόσο παράλογες στό μικροαστό "ἀναλυτή", πού δέ μπορεῖ νά καταλάβει τίποτε. Κι αὐτό μετράει ὅλο τό βάθος τῆς ἄγνοιας τοῦ διανοούμενου τῶν 4 κεντρικῶν τετραγώνων τῆς Ἀθήνας γιά τίς πραγματικές διαδικασίες τῆς γέννησης καί ἀνάπτυξης τῶν κοινωνικῶν κινημάτων.

Αὐτό πού στά μάτια τουςφαίνεται τό "παράλογο" στοιχεῖο τῶν μαζῶν, πού τούς βυθίζει σέ ἀντιδραστικές καί βαθυστόχαστες ἀναλύσεις γιά τήν "ψυχολογία τοῦ ὄχλου", δείχνει κάτι ἄλλο. Δείχνει πώς σέ συνθῆκες κοινωνικοῦ καί πολιτικοῦ ἀδιέξοδου, οἱ μάζες τείνουν νά ἐκφράσουν τήν ἀντιπαράθεσή τους μέ τό κράτος ὄχι ἐκεῖ πού κυριαρχεῖ τό "σικέ" παιχνίδι μιᾶς κενῆς καί δημαγωγικῆς πολιτικῆς, ὄχι ἐκεῖ ἀπ'ὅπου βρίσκονται ἀπόλυτα ἀποκλεισμένες, δηλαδή τίς "ὑψηλές σφαῖρες" τῆς πολιτικῆς, ἀλλά ἐκεῖ πού μποροῦν. Ἐκεῖ πού νοιώθουν ὅτι μποροῦν νά συμμετέχουν.

Καί δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτό συμβαίνει σήμερα. Δηλαδή τά πρῶτα χρόνια τῆς μεταπολίτευσης, σ'ὅλη τή χώρα, καί ἰδιαίτερα στήν ἐπαρχία, τό "ποδόσφαιρο" εἶχε πέσει. Κι αὐτό γιατί χιλιάδες νεολαῖοι ἔβλεπαν μιά δυνατότητα στήν πολιτική. Σύντομα ὅμως τά πράγματα ἀλλάξανε. Κι ἀλλάξανε γιατί εἶδαν πώς αὐτή ἡ πολιτική δέν τούς τούς δίνει τίποτε, δέν εἶναι κάτι δικό τους, καί μάλιστα ἀποκλείει σέ μεγαλύτερο βαθμό τή νεολαία τῶν κατώτερων κοινωνικῶν στρωμάτων. Τό μόνο πού προσφέρει δέ, εἶναι φασαρίες μέ τήν ἀστυνομία χωρίς λόγο, ὅπως τούς φαίνεται, μιά καί ἡ "πολιτική" δέν τούς δίνει τίποτε. Καί τό καταφύγιο ἦταν καί πάλι τό ποδόσφαιρο. Δηλαδή, κάτι μέσα ἀπό τό ὁποῖο μποροῦσαν εὔκολα νά ἐκφράσουν τό δυναμισμό

τους καί νά ἀποκτήσουν τήν αἴσθηση μιᾶς "συμμετοχῆς". Γιατί ἰδιαίτερα στήν ἐπαρχία, τό ποδόσφαιρο καί ἡ "ὁμάδα" εἶναι κάτι τό κοντινό, μοιάζει δικό τους, ἡ "ὀργάνωσή" τους πού τή ζοῦνε σά δικιά τους, κάτι τό ὁποῖο μποροῦν νά ἐλέγχουν. Ἔτσι τό ποδόσφαιρο ἐμφανίζεται σάν ἡ μοναδική καταφυγή καί διέξοδος σέ μιά θανατερή ἀδιέξοδη καί γεμάτη ἀνία ζωή.

Μ'αὐτό τόν τρόπο τό ποδόσφαιρο μεταβάλλεται σέ κατεξοχή μέσο διοχέτευσης μιᾶς δραστηριότητας καί ἐκτόνωσης. Αὐτή ὅμως εἶναι ἡ μιά ὄψη τοῦ νομίσματος. Στό βαθμό δηλαδή πού μιά κοινωνική "ἀνησυχία " διοχετεύεται στόν ἀθλητισμό, εἶναι φυσικό νά τείνει νά ξεπηδήσει μέσα ἀπό κεῖ. Ἔτσι τά γήπεδα γίνονται κλασσικός χῶρος βίας, καί ἐκεῖ ἐπεμβαίνουν τά ΜΑΤ, καί ἑτοιμάζουν καί τά σκυλιά, καί ἀναπαράγεται ἡ ἀντίθεση μέ τό κράτος ἤ τήν ἐξουσία τοῦ χρήματος. Αὐτή ἡ αἴσθηση εἶναι ἰδιαίτερα ἔντονη στίς μικρές ἐπαρχιακές ὁμάδες, ὅπου τό ποδόσφαιρο εἶναι τό μοναδικό γεγονός καί ὅπου ξεπηδάει πιό εὔκολα, ἔστω καί μέ διαστραμένη μορφή, ἡ ἀντίθεση μέ τό "κέντρο", τίς μεγάλες ὁμάδες, τούς ἐφοπλιστές καί τελικά...μέ τήν κυβέρνηση.

Σ'αὐτό τό πλαίσιο λοιπόν , αὐτή ἡ "παράλογη" ἐξέγερση γίνεται πολύ λογική ὅταν τή δοῦμε μέ τό μάτι τοῦ κόσμου καί ὄχι τοῦ ἐκκολαπτόμενου καθοδηγητή ἤ "ἐπιστήμονα".

Καί φυσικά καί δέν...ἔγινε γιά τό ποδόσφαιρο ἀλλά <u>μέσα</u> ἀπό τό ποδόσφαιρο. Καί μάλιστα γιά ἕναν ἀκόμα λόγο. Τά "ἐπεισόδια" μεταβλήθηκαν σέ ἐξέγερση ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού τό κράτος θέλησε νά καταπιέσει μέ τή γνωστή του κτηνωδία. Ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού τά ΜΑΤ ἔμπαιναν ἀδιάκριτα σέ σπίτια καί μαγαζιά καί χτυποῦσαν. Ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού μέ τή νεολαία-φίλαθλους ἑνώθηκαν καί οἱ ὑπόλοιποι κάτοικοι πού δέν ἀνέχονταν τούς "γερμανούς πού ξαναγύρισαν", ἀπό τότε καί μετά ἡ ἐξέγερση τῶν Μεγάρων πῆρε ἕναν κεντρικό στόχο: τήν ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Αὐτό ἦταν τό βαθύτερο περιεχόμενό της. Ὅτι ὁ λαόςδέν ἀνέχτηκε τούς κρανοφόρους νά τόν τσαλαπατᾶνε ἀδιαμαρτύρητα. Καί τότε πῆρε τά δίκαννα. Ἔτσι ἡ ἴδια ἡ παρέμβαση τῆς ἀστυνομίας μετάτρεψε σέ κάτι ἄλλο ἕνα ἁπλό γεγονός, δηλαδή ἐπέτρεψε νά ἐκφραστεῖ ὅλο τό μῖσος τοῦ λαοῦ καί τῆς νεολαίας ἐνάντια στό κράτος καί τούςμηχανισμούς του.

Κι ὅμως, αὐτό τό πρᾶγμα, τόσο ἁπλό τελικά, πολλοί ἀπό ἐκείνους πού καθημερινά φωνάζουν "ἀντίσταση στήν κρατική τρομοκρατία", δέ μπόρεσαν νά τό καταλάβουν. Δέ μπόρεσαν νά καταλάβουν ὅτι ἡ ΝΙΚΗ (γιατί οἱ Μεγαρίτες νίκησαν καί ἡ ἀστυνομία ὑποχρεώθηκε νά συνθηκολογήσει) τῶν Μεγαριτῶν, ἡ ἀντίστασή τους, ἔχει μεγαλύτερη σημασία γιά τά "πολιτικά καί δημοκρατικά δικαιώματα" ἀπό ὅτι μιά πετυχημένη ἀθώωση ἑνός "ἀριστεριστή". Κι αὐτό γιατί ἕνα μεγάλο λαϊκό σύνολο μέ μιά πετυχημένη ἀντίσταση ἔδειξε στό κράτος ὅτι δέ μπορεῖ ἀτιμώρητα νά καταπατάει τά δικαιώματά του. Γιατί τό δικαίωμα τῆς διαμαρτυρίας, μέ τήν ὁποία ξεκίνησαν, εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμά τους καί ὅποιος τό παραβιάζει ὑφίσταται τίς συνέπειες. Καί οἱ ροπαλοφόροι εἶδαν σίγουρα πώς ἄλλο Ἐξάρχεια καί ἄλλο μιά ξεσηκωμένη πόλη. Αὐτό μένει νά τό κατανοήσουν λίγο κι ἐκεῖνοι πού καθημερινά φωνάζουν αὐτά πού οἱ Μεγαρίτες ἔκαναν στήν πράξη ξεκινώντας ἀπό μιά πολύ "τετριμμένη ἱστορία" (ἔτσι εἶναι ὁ ἄτιμος ὁ ὄχλος).

Σήμερα, μέσα ἀπό τά Μέγαρα, χτές ἀπό τήν Ἁγία Βαρβάρακαί τούς ἀγρότες, περνάει ἡ κοινωνική δυσαρέσκεια καί κριτική τῶν μαζῶν. Ἄν ὁρισμένοι ἐπιμένουν νά τήν μαντρώσουνπίσω ἀπό τόν Ἀντρέα, στήν ψευδοπολιτική τοῦ κοινοβούλιου, σύντομα θά ἀντιμετωπίσουν καί ἄλλα τέτοια "παράλογα" φαινόμενα.

Γιατί μέσα ἀπό τό "κεντρικό" πολιτικό ἀδιέξοδο καί κενό πού ὑπάρχει, ὁ λαός δέ μπορεῖ νά ἐκφραστεῖ. Γι'αὐτό, γιά ὁρισμένο καιρό θά συνεχίσει νά ἐκφράζεται "περιφερειακά", μέχρι νά φτάσει νά μεταφέρει στό κέντρο αὐτόν τόν ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ ΕΚΦΡΑΣΗΣ.

Η ηττα των τραπεζιτικων και ο προγραμματισμος του κεφαλαιου

Τό καλοκαίρι κυριαρχήθηκε άπό τίς κινητοποιήσεις τῶν τραπεζιτικῶν, κινητοποιήσειςπού μέσα στό γενικώτερο κλῖμα τῆς πολιτικῆς, λιτότητας, τῶν μέτρων γιά τήν οἰκοδομή, τό αὐτοκίνητο, τή βενζίνη ἔμοιαζαν νά προαναγγέλουν ἕνα θερμό φθινόπωρο καί χειμώνα,μέ κέντρο μάλιστα τά μεσαῖα στρώματα καί τά σχετικά ἀνώτερα στρώματα τῶν μισθωτῶν.

Πράγματι οἱ κινητοποιήσεις τῶν τραπεζιτικῶν ἦταν σημαντικές.'Αγκάλιασαν ἕναν τομέα μέ ἰσχυρή συνδικαλιστική ὀργάνωση καί ἀποφασιστική θέση μέσα στό σύστημα, πού μποροῦν εὔκολα νά τό παραλύσουν στό σύνολό του.
Γι'αὐτό κι'οἱ κινητοποιήσεις τους ἔχουν ἀποφασιστική σημασία. Όπως καί ἡ ἧττα τους καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο πέρασε.

Ποιός εἶναι ὁ χαρακτήρας καί ἡ φύση τῶν κινητοποιήσεων τῶν τραπεζιτικῶν ;
Έδῶ δέν ἔχουμε νά κάνουμε μέ κινητοποιήσεις ἀνειδίκευτων ἐργατῶν. Πρόκειται γιά ἕνα στρῶμα, πού κοινωνικά δέν μποροῦμε, τουλάχιστον ἀκόμα, νά τό δοῦμε σάν κομμάτι τοῦ προλεταριάτου. Πρόκειται βέβαια γιά μισθωτούς , ἀλλά ἀκόμα γιά κομμάτι τῶν μισθωτῶν μεσαίων στρωμάτων.
'Αλλά στόν κόσμο μας τίποτε πιά...... δέν εἶναι σταθερό.

Αὐτοί πού χτές ἤ καί σήμερα ἀκόμα ἀνήκαν στά μεσαῖα στρώματα αὔριο θά ἔχουν ἐκπέσει στήν κατάσταση τοῦ προλεταριάτου. Καί βλέπουμε τά τελευταῖα χρόνια στή Δύση νά ἀναπτύσσονται ἕνα σύνολο ἀγώνων τῶν τραπεζιτικῶν, πού μέσα ἀπό τήν "ἠλεκτρονικοποίηση" καί τήν ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς, πού ὅλο καί περισσότερο ἀρχίζει νά μοιάζει μέ "ἀλυσσίδα" παραγωγῆς, ἀντιμετωπίζουν, καί στά χρόνια ποὔρχονται ἡ διαδικασία θά ἐνταθεῖ, τόσο ἕναν κοινωνικό ὑποβιβασμό, ὅσο καί ἀνεργία μέσα ἀπό τήν εἴσοδο τῆς "μηχανοργάνωσης". Στήν χώρα μας ἀκόμα δέν πρόκειται γιά κάτι τέτοιο. 'Αλλά πρόκειται γιά τήν ἔναρξη τῆς διαδικασίας.

Τό πρόβλημα πού συνολικά ἀντιμετωπίζει τό κράτος εἶναι τό πῶς σέ μιά περίοδο λιτότητας θά ὑποτάξει καί θά συμπιέσει οἰκονομικά ὄχι μόνο τούς ἐργάτες ἀλλά καί ἐκεῖνα τά στρώματα, μισθωτά ἤ ὄχι, πού ἔχουν γιά τόν ἕνα ἤ ἄλλο λόγο ἕνα ἀνώτερο εἰσόδημα καί βιωτικό ἐπίπεδο, ὅπως καί μιά ἰσχυρή θέση, πού τήν ἔχουν κατακτήσει μέ τόν ἕνα ἤ ἄλλο τρόπο. Καί στήν περίπτωση τῶν τραπεζιτικῶν ἡ δύναμήτους ἦταν συνδυασμός δύο πραγμάτων : 'Από τή μιά τῆς θέσης τους σέ μιά νευραλγική θέση τῆς οἰκονομίας, πού μάλιστα αὐξάνονταν μέ μεγάλη ταχύτητα ὅλα τά μεταπολεμικά χρόνια καί ἀπότήν ἄλλη στήν ἀντίστοιχη ἰσχυρή συνδικαλιστική τους ὀργάνωση.

Οἱ τραπεζιτικοί εἶχαν μιά ἰσχυρή συνδικαλιστική ὀργάνωση ἀπό τά χρόνια τῆς Κατοχῆς , πού μάλιστα εἶναι ἀπό τίς ἐλάχιστες στήν 'Ελλάδα πού θυμίζουν τίς ἀντίστοιχες ὀργανώσεις τῶν εἰδικευμένων ἐργατῶν καί τῶν συνδικάτων τῆς 'Αμερικῆς, μέ καντίνες, λέσχες, καταναλωτικούς συνεταιρισμούς, ἰσχυρά χρηματικά ἀποθέματα, κλπ. Γι'αὐτό καί τά συνδικάτα τῶν τραπεζιτικῶν εἶχαν ἕνα ἰσχυρό κορπορατίστικο χαρακτήρα καί ἦταν ἔντονα δεμένα μέ τήν ὑπεράσπιση τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν τῶν τραπεζιτικῶν.
'Ο συνδυασμός αὐτῶν τῶν φαινομένων ὁδήγησε στήν κατάκτηση ἀπό τήν πλευρά τους ἑνός ὁρισμένου ἐπίπεδου μισθῶν καί κοινωνικῆς θέσης πού ἀναμφισβήτητα τούς κατάτασσε στά μεσαῖα στρώματα. Όμως τά πράγματα ἀλλάζουν ἀκόμα καί σέ μᾶς. 'Η δουλειά καί ἡ ἐντατικοποίηση, ἀνεβαίνουν, οἱ κατώτερες, λιγότερο πληρωμένες δουλειές, πολλαπλασιάζονται. 'Ο ἀριθμός τῶν γυναικῶν αὐξάνεται. Κοινωνικά, ἀρχίζει ἀπό τά κάτω τουλάχιστον νά μετασχηματίζεται ἡ φύση τῆς δουλειᾶς τῶν τραπεζιτικῶν.

Αὐτή ἡ ἀλλαγή, στά κατώτερα κλιμάκια,ὅπως καί ὁ αὐξανόμενος ρόλος τοῦ Πανεπιστημιακοῦ πτυχίου γιά τά ἀνώτερα κλιμάκια, ὑποσκάπτει τήν ἑνότητα, τήν παλιά κοινωνική ἑνότητα τῶν τραπεζιτικῶν. Οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι, δακτυλογράφοι, ταμίες, κλπ. σέ μεγάλο βαθμό θά μείνουν κατώτεροι, ἐνῶ τά ἀνώτερα κλιμάκια θά τείνουν ὅλο καί πιό πολύ νά ἀναπαράγονται σέ χωριστό κύκλωμα. Δηλαδή ἡ παραδοσιακή ἑνότητα πού στηρίζονταν στό ὑπαλληλικό προχώρημα καί προβιβασμό, τείνει ὅλο καί περισσότερο νά ναι μιά οὐτοπία. Τί ἑνώνει πιά τόν τμηματάρχη καί τό διευθυντή μέ τόν κατώτερο ὑπάλληλο τή δακτυλογράφο, τόν ταμία ; Στίς σχέσειςτῆς δουλειᾶς τους τείνουν ὅλο καί περισσότερο νά χουν σχέσεις ὑφιστάμενου καί προϊστάμενου,ὅλο καί περισσότερο σχέσεις ΙΕΡΑΡΧΙΚΕΣ. Αὐτό πού μέχρι σήμερα ἀποτελοῦσε αὐτή τήν ἑνότητα ἦταν ἡ συνείδηση πώς μέσα ἀπό μιά κοινή δράση μποροῦσαν νά καταχτοῦν περισσότερες ἀπολαβές καί μάλιστα οἱ ἀνώτεροι εἶχαν τή μερί δα τοῦ λέοντος."Ετσι τά σωματεῖα τῶν τραπεζιτικῶν εἶχαν μποροῦμε νά ποῦμε ἕνα "διαταξικό "

χαρακτήρα. Συνενώνουν ἀνθρώπους, πού ἡ ὑπόστασή τους ὅλο καί περισσότερο πλησιάζει τήν προλεταριακή καί ἄλλους πού προφανῶς ἀνήκουν στά ἀνώτερα μεσαῖα στρώματα, ἀκόμα καί στήν ἀστική τάξη. Μέ τή διόγκωση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τραπεζιτικῶν, πού ὑπερτριπλασιάστηκε,αὐτό τό φαινόμενο ἐντάθηκε. Ἡ θέση τοῦ τραπεζιτικοῦ ἔπαψε νἄχει αὐτό τόν περιζήτητο χαρακτήραπού εἶχε κάποτε χωρίς φυσικά ἀκόμα νά ἔχει μεταβληθεῖ καί σέ προλεταριακή. Ὅμως, ὅπως εἶπα με, παρά αὐτές τίς κοινωνικές ἀλλαγές,οἱ τραπεζιτικοί ἐξακολουθούν νά κρατᾶνε ἕνα σύνολο ἀπό κατακτήσεις συνολικά.

Ἡ κυβέρνηση λοιπόν προχωράει γιά νά βάλει "τάξη". Κι'αὐτή τή χρειάζεται γιατί τόσο ἀπό τή μιά θέλει ἄμεσα νά συμπιέσει τό ἐπίπεδο τῶν τραπεζιτικῶν μέσα στό πλαίσιο τῶν μέτρων λιτότητας, ὅσο καί γιατί θέλει νά μεταβάλει τούς τραπεζιτικούς σέ πιό "εὔπλαστους", δηλαδή σέ ἕνα ὄργανο πού νά μπορεῖ νά τό χρησιμοποιήσει γιά τήν πολιτική της.
Καί ἡ σύγκρουση ἀποκάλυψε αὐτή τή νέα πραγματικότητα.

Ποιό ἦταν κατ'ἀρχήν τό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς σύγκρουσης ; Τό ἀποφασιστικό πρόβλημαδέν ἦταν ἄμεσα μισθολογικό καί ξεπέρναγε καί τό συγκεκριμένο, τό ὡράριο, πού ἦταν ἁπλά ἡ ἀφορμή. Τό ἀποφασιστικό πρόβλημα ἦταν τό θέμα τῆς ἀντιπαράθεσης, τό θέμα τῆς ἐξουσίας. Κι' αὐτό γιά τήν κυβέρνηση σήμαινε νά τσακιστεῖ ἡ "ἐξουσία" τῶν τραπεζιτικῶν, νά νικηθοῦν τά σωματεῖα τους, γιά νά ἀνοίξει ὁ δρόμος γιά τήν ὑποταγή τους.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, στό βαθμό πού δέν ἐπρόκειτο γιά μιά ἁπλῆ μερική σύγκρουση, ἀποκαλύφτηκαν ὅλες οἱ ἀντιφάσεις καί ἀντιθέσεις πού διαπερνοῦσαν τό στρατόπεδο τῶν τραπεζιτικῶν. Ἀπό τήν μιά φάνηκε ἡ ριζοσπαστικοποίηση πού ἔχει προκαλέσει ἡ εἴσοδος χιλιάδων κατώτερων ὑπαλλήλων καί αὐτή ἡ ἀλλαγή στίς συνθῆκες δουλειᾶς πού ἐπισημάναμε πάρα πάνω, ριζοσπαστικοποίηση πού ἐκφράστηκε μέ τήν μαζικότητα τῶν κινητοποιήσεων, μέ τό χαρακτήρα τους, πού ξεπέρναγε τά παραδοσιακά ὅρια τῶν "τραπεζιτικῶν" κινητοποιήσεων, τήν ἀντίθεση μέ τήν κυβέρνηση.

Ὅμως ἀπό τήν ἄλλη φάνηκε καί ἡ ἀναντιστοιχία τῶν σωματείων, ἡ ἀδυναμία τους νά ἀνταποκριθοῦν σέ μιά ἀντιπαράθεση τέτοιας κλίμακας. Σωματεῖα πού ἀντιπροσώπευαν μιά παλιά σύνθεση τοῦ "σοβαροῦ" μικροαστοῦ τραπεζιτικοῦ βρέθηκαν στήν "ἠγεσία" ἑνός ἀγώνα πού ἔπαιρνε συνολικές πολιτικές διαστάσεις, μέ ἀποκορύφωμα τή συγκέντρωση καί τίς συγκρούσεις τῆς 9 Μάη. Μιά τέτοια ἀντιπαράθεση, πού ἔφτανε σχεδόν νά βάζει θέμα κυβέρνησης βρέθηκε σέ χέρια ἐντελῶς ἀκατάλληλα. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν προδιαγραμμένο. Κι'αὐτό εἶχε κι'ὅλας φανεῖ σέ μιά ἄλλη προηγούμενη σοβαρή ἧττα, τήν πολύμηνη ἀπεργία τοῦ νομισματοκοπείου, πού τήν κάλυπτε ὁ Σύλλογος τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τράπεζας Ἑλλάδας. Ἔτσι ἐνῶ ἀπό τήν μιά ἐπρόκειτο γιά τήν πιό σημαντική ἀπεργία μέ θέμα ἐργατικά ἀτυχήματα πούχει γίνει τά τελευταῖα χρόνια στήν Ἑλλάδα, καί κράτησε πάνω ἀπό ἔξη μῆνες, γεγονός πού δείχνει ἀκριβῶς μιά αὐξανόμενη ριζοσπαστικοποίηση, ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἀπεργία ἔγινε μέ τόν πιό παραδοσιακό "τραπεζιτικό" καί κορπορατίστικο τρόπο. Τό μεγάλο ἐπιχείρημα τοῦ Παπαμάργαρη, προέδρου τοῦ Συλλόγου τῆς Τράπεζας Ἑλλάδας ἦταν τά 40 ἑκατομμύρια ἀπόθεμα πού εἶχε ὁ Σύλλογος καί ἔτσι οἱ ἀπεργοί θά κράταγαν γιατί θἄχαν λεφτά. Καί ὅμως ἡ κυβέρνηση ἔδειξε πῶς εἶχε κατανοήσει πολύ καλύτερα τό πρόβλημα. Δέν ἀντιμετώπισε τήν ἀπεργία σάν μιά μερική ἀπεργία ἀλλά τήν εἶδε σάν μιά μετωπική σύγκρουση μέ τά σωματεῖα τῶν τραπεζιτικῶν. Ἔτσι τήν ἀντιμετώπισε μέ ἀδιάλλακτη στάση καί τελικά κέρδισε. Γιατί ἡ μόνη δράση ἀπό πλευρᾶς τοῦ συλλόγου, πού ὑπάγονταν καί οἱ ἐργάτες τοῦ νομισματοκοπίου ἦταν οἱ συγκεντρώσεις μέσα στό "καλλιμάρμαρο" κτίριο τῶν γραφείων τοῦ συλλόγου, καί οἱ ἀνακοινώσεις, ἐνῶ ὅλο τόν ὑπόλοιπο καιρό οἱ ἀπεργοί καθόντουσαν σπίτι τους. Αὐτή ἦταν καί ἡ πρώτη σοβαρή προειδοποίηση πώς ἡ κυβέρνηση ἤθελε νά ξεμπερδεύει μέ τή δύναμη πού ἀντιπροσώπευαν οἱ τραπεζιτικοί. Καί τό καλοκαίρι αὐτό ἐπιβεβαιώθηκε γιά μιά ἀκόμα φορά. Τά σωματεῖα τῶν τραπεζιτικῶν, οἱ διοικήσεις, ἦταν ἀδύνατο νά βγάλουν πέρα μιά μετωπική σύγκρουση πολιτική στό βαθμό πού ἀφοράει ὅλη τή μελλοντική πολιτική τοῦ κεφάλαιου καί τῆς κυβέρνησης. Κάτι τέτοιο θά ἀπαιτοῦσε ἄλλη ἀποφασιστικότητα καί ριζοσπαστικότητα - μή ἀποδοχή τῆς ἐπιστράτευσης καί συνέχιση τοῦ ἀγώνα μέ ἄλλες μορφές, τόσο στό δρόμο ὅσο καί μέσα στίς ἴδιες τίς τράπεζες.

Ἀντί γι'αὐτό καί κάτω ἀπό τήν πίεση τοῦ ΚΚεξ ἀρχικά καί τοῦ ΠΑΣΟΚ μετά οἱ διοικήσεις τά διπλώσανε, ὅταν εἶδαν μετά τίς 9 Αὐγούστου ὅτι ἡ κυβέρνηση δέν ἐπρόκειτο νά ὑποχωρήσει μέ λόγια, γιά νά καταλήξουν στήν ἀθλιότητα τοῦ Σεπτέμβρη πού ἡ συγκέντρωση τοῦ "ΣΑΔΕΟ" ἔγινε τήν Τρίτη 25 Σεπτέμβρη καί ἡ "ἀπεργία" τήν Παρασκευή : Αὐτό ἦταν ἡ ἐπισφράγιση τῆς ἧττας.

Ὅσο γιά τίς δημαγωγίες τοῦ ΠΑΣΟΚ,ὄχι μόνο τά δίπλωσε μετά τήν ἐπιστράτευση, ὄχι μόνο ἔγινε πιό "μετριοπαθές" κι'ἄς ἔβγαζε λόγους ὁ Ἀντρέας, ἀλλά μπρός καί στό νέο κλῖμα "ἐθνικῆς ἑνότητας" πού φτιάχνει μέ τόν Καραμανλῆ τό βούλωσε ἐντελῶς.

Εἶναι φανερό πιά πώς ὁποιεσδήποτε προοπτικές γιά τούς νέους τραπεζιτικούς θά πρέπεινά ἐνταχθοῦν σ'ἄλλη βάση, στήν βάση τῆς κατανόησης τῆς διαταξικότητας, τῆς κατανόησης ὅτι δέν εἶναι δυνατό οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι πού ἀνήκουν σ'ἄλλη τάξη ἀπ'αὐτούς, νά πάρουν τά ρίσκα μιᾶς πολιτικῆς σύγκρουσης καί ἐπιστράτευσης, ὅτι μόνο μιά γραμμή πού θά ἐκφράζει αὐτή τήν πλειοψηφία πιά τῶν τραπεζιτικῶν , τούς κατώτερους ὑπάλληλους, πού παλεύει ἐνάντια στήν ἐντατικοποίηση, καί σπάει τήν διαταξικότητα τελικά, καί ἄρα τήν κυριαρχία τῶν κομμάτων, ἔχει μιά ὁποιαδήποτε δυνατότητα νά ἀντιπαλαίψει τό σχέδιο τοῦ κεφάλαιου, νά κάνει πιό "ἀποδοτικές" τίς τράπεζες καί ἄρα νά προχωρήσει σέ παραπέρα προλεταριοποίηση τῶν τραπεζιτικῶν, ὅπως ἤδη σέ μεγάλη ἔκταση γίνεται στή Δύση.

«ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ» ΚΑΙ ΜΟΣΧΑ

1 Ο Καραμανλης στη Μοσχα, το Νεωριο στο ρωσικο στολο, απορριφη του σχεδιου Χαιηγκ, αρνηση του Καραμανλη να δεχτει τον αμερικανο υφυπουργο αμυνας. Ως δια μαγειας εξαφανιστηκαν οι"αναστατωσεις" του καλοκαιριου, οι τραπεζιτικοι, Πιτσος κλπ., ο Αντρεας συμφωνει με το "πρωθυπουργο" και ριγη εθνικης συγκινησεως διαπερνουν ολα τα κωλοφυλλα. Οσο για την "παλη εναντια στη δεξια" εμεινε στα χερια των "σοβαρων αναλυτων και πολιτικων ανδρων" ενος καποιου αριστερισμου(;) που δεν ξερουν τι να την κανουν χωρις τον καθοδηγητη τους Αντρεα.

Η φθινοπωρινη επιθεση του "εθνους" εναντια στους καθε ειδων εχθρους του, δηλαδη το λαο και τα κινηματα του πηγε πολυ καλα.

Ξαφνικα, ως δια μαγειας, το φοφιμι των εθνικων υποθεσεων και της εθνικης ενοτητας φανηκε να ανασταινεται. Ενω διαφοροι καλοθελητες μιλαγαν για πολωση, και για το ΠΑΣΟΚ που επιτελους τραβαει για ρηξη (ναι, επι λεξει), το εθνος, δηλαδη η αστικη ταξη και τα μικροαστικα κατακαθια της πραγματοποιουν και παλι την εθνικη τους ενοτητα, και ξαναβαζουν μπρος το μηχανισμο που θα επιτρεφει να πραγματωθει και παλι η"κοινωνικη ειρηνη".

Γιατι ομως αντιμετωπιζουμε με τετοιο τροπο την " αντιιμπεριαλιστικη" θεση της ελληνικης κυβερνησης; Γιατι για μας σ'ολα αυτα, την αντιθεση με τους αμερικανους και την "προσεγγιση" με τους ρωσους δεν υπαρχει τιποτε το εξαιρετικο. Γιατι εδω και 5 χρονια τουλαχιστο η ελληνικη αστικη ταξη εχει αποδεχτει τις νεες παγκοσμιες γεωπολιτικες πραγματικοτητες και ακολουθει μια "εθνικη πορεια", δηλαδη προσαρμοσμενη στα σημερινα της συμφεροντα, οπως παλιοτερα ακολουθουσε μια αλλη που ταιριαζε στα τοτε συμφεροντα της. Γι αυτο το λογο οι μονοι που μπορουν να εκπλησσονται και να τα χανουν ειναι ακριβως εκεινοι που εξακολουθουν οι ιδιοι να πιστευουν πως ειναι οι αντιπροσωποι και οι εκφραστες του "εθνους", ενω η αστικη ταξη ειναι "αντεθνικη". Ετσι για 5 χρονια στη συνεχεια ο Καραμανλης επειδη τελικα κινειται σε ενα επιπεδο "εθνικης πολιτικης",βαζει στην τσεπη του ολους αυτους τους υπερασπιστες του εθνους, αρχιζοντας απο ενα μεγαλο μερος της λεγομενης ακρας αριστερας. Σημερα μαλιστα ειναι φανερο περισσοτερο απο ποτε αλλοτε οτι το κινημα μπορει να προχωρησει μονο αν απαγκιστρωθει απο τους βαλτους της "υπερασπισης του εθνους", που ακριβως χρησιμευουν για να φρεναρουν οποιοδηποτε αγωνα στο εσωτερικο.

2 Οπως ειναι γνωστο οι σχεσεις της Ελλαδας με τις αναπτυγμενες χωρες του καπιταλισμου, ειναι σχεσεις εξαρτησης και η κυρια πλευρα της συμμετοχης της Ελλαδας στο ιμπεριαλιστικο συστημα ειναι η "εμμεση" συμμετοχη, μεσω του εφοπλισμου, του εμποριου, των "αδηλων" δαπανων.

Αυτη η εξαρτηση που τοσο καταγγελλουν ολοι οι "προσδευτικοι" εκφραζεται κι απο την εμπορικη εξαρτηση και τη φυση και το ελλειμα

των ελληνικων εμπορικων ανταλλαγων, οπως και απο τις ξενες επενδυσεις και τη φυση τους. Ετσι η Ελλαδα εχει ενα τεραστιο ελλειμα ανταλλαγων με τη δυση και επιπλεον αγοραζει απ'αυτες μηχανηματα και εξαγει προϊοντα μικρης κατεργασιας. Επιπλεον οι ξενες επενδυσεις γινονται κυρια σε τομεις πρωτης κατεργασιας και σε συναρμολογηση. Ολα αυτα ειναι πασιγνωστα και διακηρυττονται απο τους "προοδευτικους" μας σ'ολες τις κατευθυνσεις.

Ομως δεν βγαζουν τσιμουδια για το οτι τον ιδιο κι ακομα πιο εντονο χαραχτηρα ανισοτητας εχουν οι ανταλλαγες και με τη Ρωσια.

Ετσι το πρωτο πενταμηνο του 1979 οι εισαγωγες απο τη Ρωσια εφτασαν τα 160 εκ.δολ. ενω οι εξαγωγες σ'αυτη μολις 34 εκ. δολ. Προκειται δηλαδη για ενα επιπεδο ανισοτητας καταπληκτικο , 1 προς 5, οταν με την κοινη αγορα ειναι μολις 1 προς 2. Πραγμα που επιτεινεται ακομα περισσοτερο οταν αναλογιστου με οτι με τη δυση η διαφορα στις εμπορικες ανταλλαγες μειωνεται εξαιτιας του τουρισμου, του ναυτιλιακου εισοδηματος, των ελληνων εμπορων και επιχειρηματιων που ζουν εκει και στελνουν κεφαλαια, των μεταναστων κλπ.Δηλαδη οι ανισες ανταλλαγες με τον ανατολικο ιμπεριαλισμο ειναι κιολας ασυγκριτα πιο ανισες απ'οτι με τον δυτικο.

Οσο για τις επενδυσεις χαρακτηριστικη ειναι η περιπτωση του εργοστασιου ΑΛΟΥΜΙΝΑΣ που θα κανουν οι ρωσοι. Ετσι η Ελλαδα θα παραγει αλουμινα που θα κατεργαζονται σε αλουμινιο οι ρωσοι. Αντιθετα ειναι γνωστο πως οταν η Πεσινε εκανε το εργοστασιο αλουμινιου η "αντιπολιτευση" ειπε αποικιακη τη συμβαση παρολο που γινεται κατεργασια της αλουμινας σε αλουμινιο. Αντιθετα για τους ρωσους ιμπεριαλιστες δεν μπαινει κανενα προβλημα.

Κι αφηνουμε ολους τους ζηλωτες της "εθνικης ανεξαρτησιας" τους λακεδες της Μοσχας που δεν εβγαλαν τσιμουδια, αντιθετα γεμισαν χαρα,γιατι οι ρωσοι αποχτησαν, εστω ναυπηγικες, βασεις στην Ελλαδα. Την ιδια σταση ομως ειχαν κι οι διαφοροι "εθνικιστες" τυπου Αντρεα.

«Παλη εναντια στη Δεξια» η αντικαπιταλιστικος αγωνας

Τόν τελευταῖο καιρό, ἰδιαίτερα μέ πρωτοβουλία τοῦ ΠΑΣΟΚ φουντώνει καί πάλι ἡ λογική τῆς "πάλης ἐνάντια στή δεξιά". Μπρός στήν πολιτική τῆς λιτότητας, τήν οἰκονομική κρίση τά ἀλλεπάλληλα περιοριστικά μέτρα πού παίρνει ἡ κυβέρνηση, τήν τρομοκρατία ἐντείνεται ἡ δυσαρέσκεια ἀπέναντι στήν κυβέρνηση, ἀγκαλιάζει καί πλατύτερα τμήματα τῶν μεσοστρωμάτων. Καί τό ΠΑΣΟΚ πιάνει τό ρεῦμα στόν ἀέρα, καί ζητάει ὅλο καί περισσότερο "ἀλλαγή" καί ἐκλογές.

Σέ ἀντίθεση μέ τό ΚΚεξ πού φοβᾶται σάν ὁ διάολος τό λιβάνι μιά τέτοια "ἀλλαγή" βλέπει πώς δέν μπορεῖ νά κάνει ἀλλοιῶς, ἀλλά πρέπει νά πιέσει πρός μιά τέτοια κατεύθυνση ἄν δέν θέλει νά ἀποξενωθεῖ ἀπό μεγάλες μᾶζες. Γιά τί πρόκειται λοιπόν; Γιά τήν ἀλλαγή καί τήν ἧττα τῆς δεξιᾶς πού εὐαγγελίζονται οἱ διάφοροι ἤ ἀκόμα καί γιά τό πέρασμα σέ μιά "προεπαναστατική κατάσταση"; Ἄς τό δοῦμε πιό ἀναλυτικά.

1. Η «ΕΠΙΤΑΓΗ» ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΑ

Ἡ "ἐπιταγή" τῆς μεταπολίτευσης ἦταν σαφής. Ἦταν ὁ "οὐσιαστικός ἐκσυγχρογισμός" τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Πάει νά πεῖ ἡ ελληνική κοινωνία πού μέσα στά δεκαπέντε τελευταῖα χρόνια ἔφθασε στά πρόθυρα τῆς "καταναλωτικῆς κοινωνίας" καί τῆς ὀργανικῆς εἰσόδου στην ἀναπτυγμένη ἀγορά τῆς Εὐρώπης βαραίνονταν ἀπό μιά ἀναχρονιστική , θεσμική, πολιτική, κοινωνική καί οἰκονομική δομή. Ἦταν μιά κοινωνία πού ἀκόμα χαρακτηρίζοταν ἀπό τόν παραδοσιακό χωροφύλακα, τή μοναρχία, ενα μεσαιωνικό ἐκπαιδευτικό σύστημα , ενα καθυστερημένο φορολογικό σύστημα, ὑπερβολική ἀνάπτυξη τῶν παραδοσιακῶν μεσαίων στρωμάτων, ἀπό μιά βιομηχανία κατακερματισμένη καί ἀσύνδετη παραγωγικά μεταξύ της καί ἀπό μιά Πολιτιστική κρατική ἀντίληψη τοῦ τύπου "οἱ δυνάμεις ἀσφαλείας καί οἱ ἀρχές τοῦ τόπου", ἀλά ΥΕΝΕΔ. Παράλληλες ἐξελίξεις εἴχαμε στήν Ἰσπανία τήν Πορτογαλλία κλπ.

Ὁ καπιταλισμός τῆς Νότιας Εὐρώπης εἶχε ἀνάγκη ἐκσυγχρονισμοῦ.

Στήν ἑλλάδα πού μέ βάση τήν κοινωνική της δομή καί τήν πραγματικότητα τῶν πολιτικῶν δυνάμεων ὑπῆρχε η μικρότερη, σχεδόν μηδενική ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος ἔγινε δυνατή ἡ μετάβαση ἀπό τήν δικτατορία στήν μεταπολίτευση μέ τούς λιγώτερους κλυδωνισμούς γιά τή ἀστική τάξη, καί χωρίς κἄν οὐσιαστικές ἀλλαγές στό διαχειριστικό προσωπικό τῆς ἀστικῆς τάξης. Ἀπό τήν ἴδια τή δεξιά ἀναλήφθηκε τό καθῆκον τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ". Διώξιμο τοῦ βασιλιά, ΕΟΚ, ἀναθεώρηση σχέσεων μέ τούς ἀμερικάνους, ἐκπαιδευτική μεταρρύμιση κλπ. Ὅμως ἡ ἀνάληψη τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" ἀπό τή δεξιά, σήμαινε ταυτόχρονα καί ἀδυναμία γρήγορης καί ἀποτελεσματικῆς προσαρμογῆς. Ἔτσι ὁ ἐκσυγχρονισμός ἔπρεπε νά γίνει μέ τό ἴδιο προσωπικό πού ἀποτελοῦσε τίς δυνάμεις τοῦ "δεξιοῦ

κατεστημένου", μέ τήν ἴδια κρατική μηχανή, μέ βάση τά ἴδια παρασιτικά κοινωνικά στρώματα αὐτά πού εἶχαν ἀποτελέσει τή βάση τοῦ προηγούμενου καθεστῶτος γιά 25 χρόνια. Ἀπέναντι μάλιστα στίς λαϊκές κινητοποιήσεις καί τό φόβο νά χαθεῖ ἡ ἐξουσία, μέ τό περασμα τῶν χρόνων ἐνισχύονται καί πάλι οἱ τάσεις "σκλήρυνσης" καί ἐπιστροφῆς στήν παλιά δοκιμασμένη πολιτική τῆς δεξιᾶς.

Ἐπί πλέον ἡ παγκόσμια οἰκονομική κρίση δέ προσφέρει τό ἀπαραίτητο εὐνοϊκό πλαίσιο γιά τόν ομαλό μετασχηματισμό τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς δομῆς. Οἱ ἐπενδύσεις σταμάτησαν, ο πληθωρισμός ἀνεβαίνει, ἡ οἰκοδομή ἐξακολουθεῖ νά κυριαρχεῖ. Ἔτσι ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά ὁ ἐκσυγχρονισμός πάει μέ βῆμα σημειωτόν καί τό πάνω χέρι παίρνει ἡ καταπιεστική πολιτική τῆς διατήρησης τῶν κεκτημένων: ΜΑΤ, νόμοι, ἀστυνόμευση.

Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι οἱ ἐκσυγχρονιστές βρίσκονται ὅλο καί περισσότερο ἔξω ἀπό τήν κυβέρνηση, οἱ σοσιαλδημοκράτες ὑποχρεώνονται νά παρρουσιάζονται σάν "ἀδιάλλακτοι σοσιαλιστές" , οἱ ἐυρωκομμουνιστές νά ἐξαφανίζονται μπρός στό "σκληρό" ρώσικο ΚΚεξ, τό Κέντρο νά ἐξαφανίζεται καί τό αἴτημα τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" νά ἐμφανίζεται μέ ὅλο καί πιό φιλολαϊκή καί "σοσιαλιστική" χροιά .

Ἡ δεξιά δέν ἀρκεῖ πιά γιά νά καλύψει τό αἴτημα τῆς μεταπολίτευσης τόν "οὐσιαστικό ἐκσυγχρονισμό" τοῦ ελληνικοῦ καπιταλισμοῦ. Χρειάζεται νά ρεύσει νέο αἷμα στούς κόλπους τοῦ συστήματος, γιά νά γίνει πιό ἀποδοτικό, πιό εὐλύγιστο, περισσότερο ἀποδεκτό ἀπό τίς λαϊκές μᾶζες ἤ τουλάχιστο τά μικροαστικά στρώματα.

Τό ρώτημα πού μπαίνει ὅμως εἶναι ἄν τό καθεστώς μπορεῖ νά πληρώσει τό κοινωνικό κόστος μιᾶς τέτοιας ἀλλαγῆς, ἄν μπορεῖ δηλαδή νά σηκώσει τό βάρος ἑνός ἐκσυγχρονισμοῦ μέ πιό "δημοκρατικό" καί λιγώτερο αὐταρχικό τρόπο. Καί πιό λιανά, μέσα σέ συνθῆκες παγκόσμιας κρίσης πληθωρισμοῦ, μπορεῖ νά σηκώσει μιά "ἀλλαγή" πού θά σημαίνει ἄνοδο τῶν μεροκάματων, κάτω ἀπό τήν πίεση τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, πτώση τῶν κερδῶν-τουλάχιστο σέ μιά πρώτη φάση- ριζική ἀλλαγή τῆς δομῆς τῆς κατανάλωσης κλπ, κλπ. ;

Εἶναι σίγουρο πώς ὄχι. Ἡ ἀστική τάξη δέν μπορεῖ νά σηκώσει κάτι τέτοιο.

2. ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΛΥΣΗ

Τό ἀστικό καθεστώς χρειάζεται μιά ἐνδιάμεση "λύση". Εἶναι φανερό πώς η Ν.Δ. εχει φάει τά ψωμιά της. Γίνεται ὅλο καί λιγώτερο ἀποδεκτή ἀπό διευρυνόμενα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ, ἀκόμα καί τῆς ἀστικῆς τάξης. Μέ τήν τρομοκρατία καί μόνο εἶναι δυνατό νά διατηρηθεῖ ενα διάστημα ἀκόμα, αὐτό ὅμως δέν ἀρκεῖ, οὔτε ἔχει τή δυνατότητα νά καλύψει τίς ἀνάγκες τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ. Καί ἐδῶ βρίσκεται ἡ δυσκολία Ποῦ καί πῶς θά βρεθεῖ μιά ἐνδιάμεση λύση, κάτι σάν τήν "κεντροαριστερά" στήν Ἰταλία τό 1963, δηλαδή τή συνεργασία χριστιανοδημοκρατίας-σοσιαλιστῶν, ὅταν καί οἱ συνολικές οἰκονομικές καί κοινωνικές συνθῆκες εἶναι διαφορετικές καί ενα ὁποιοδήποτε ἄνοιγμα θά ἔκανε δυσκολώτερη τήν πολιτική τῆς λιτότητας, καί ὅταν ἐξ ἄλλου δέν ὑπάρχουν καί οἱ ἀντίστοιχες πολιτικές δυνάμεις. Τό ΠΑΣΟΚ κρύβει βέβαια μέσα του μιά τέτοια σοσιαλδημοκρατική "ψυχή", ἀλλά αὐτή δέν ἔχει ἀκόμα βγεῖ στήν ἐπιφάνεια. Ὅσο γιά τό Κέντρο, ἀποσυντέθηκε ἐντελῶς. Ποῦ καί πῶς λοιπόν θά βρεθεῖ μιά ἐνδιάμεση λύση;

Καί ἐδῶ μπαίνει μπροστά μιά ἰδιότυπη ἀλχημεία. Ἡ ἐνδιάμεση λύση δέν μπορεῖ γιά τήν ὥρα νά βρεθεῖ σέ ενα πολιτικό σχῆμα, μπορεῖ ὅμως νά βρεθεῖ σέ μιά συνισταμένη ἀνάμεσα στό ΠΑΣΟΚ καί τή Ν.Δ. Τί σημαίνει αὐτό;

Σημαίνει πώς εἶναι δυνατό νά ὑπάρξει μιά ἐνδιάμεση πολιτική πραγματικότητα, ὅπου ἡ πίεση μιᾶς ἀνερχόμενης ἀντιπολίτευσης θά ὑποχρεώνει σέ "μεταρρυθμιστική" πολιτική τήν κυβέρνηση, ἐνῶ ἀντίστροφα ἡ ἀντιπολίτευση θά βάζει ὅλο καί περισσότερο νερό στό κρασί της. Κι ὅλα αὐτά μέχρι νά βρεθεῖ ενα "σχῆμα" πού νά ἐκφράζει πιό "ὑλικά" αὐτή τήν πραγματικότητα. Σχῆμα πού μπορεῖ νἆναι μετά ἀπό καιρό, πρόεδρος Καραμανλῆς μέ πρωθυπουργό Παπαντρέου(πράγμα ἀρκετά ἀπίθανο, ἀλλά ὄχι ἀδύνατο) ἤ πιό κοντά δημιουργία μιᾶς κυβέρνησης συμμαχίας, στήν καλύτερη περίπτωση Ν.Δ. μέ ΚΟΔΗΣΟ Μαῦρο, Κανελλόπουλο κλπ. καί στήν χειρότερη, ΠΑΣΟΚ μέ ΚΟΔΗΣΟ ἤ Ζίγδη(!) κλπ. καί μέ πρόεδρο πάντα τόν Καραμανλῆ. Σ'αὐτή τή φάση πού ἔχουμε μπεῖ μιά τέτοια πολιτική, πού θά καταλήγει σέ κυβέρνηση "συμμαχίας", καί ἡ πιό πιθανή εἶναι ἡ "κεντροδεξιά" συμμαχία, εἶναι ἀπαραίτητη πιά.

Ἀπό μέν τή δεξιά γιατί μόνο ἔτσι μπορεῖ νά κρατήσει γιά ενα διάστημα ἀκόμα ἡ φθαρμένη Ν.Δ. , ἐνῶ ἀπό τήν πλευρά τοῦ ΠΑΣΟΚ γιατί μόνο ἔτσι θά μπορέσει νά δικαιολογήση τήν ὁποιαδήποτε"μετριοπάθειά" του(συμμαχία μέ κεντρῶες δυνάμεις καί πρόεδρος Καραμανλῆς) .

Πάντως ἄσχετα μέ τό σχῆμα, τό κύριο χαρακτηριστικό θἆναι ὄχι ἡ δημιουργία ἑνός μακρόχρονα βιώσιμου σχήματος, ἀλλά αὐτή η συνισταμένη ἀνάμεσα σέ Ν.Δ. καί ΠΑΣΟΚ, πού εἶναι τό ζητούμενο ἀπό τήν ἀστική τάξη σήμερα. Μιά καί δέν ὑπάρχει μιά μακρόχρονα βιώσιμη λύση ἡ διαλεκτική σχέση Ν.Δ.- ΠΑΣΟΚ εἶναι ἡ μόνη λύση.

Φυσικά εἶναι καθαρό πώς αὐτή ἡ λύση εἶναι δυνατή ὅσο ἡ ταξική πάλη δέν ἀναπτύσσεται πάρα πέρα, ἀνάπτυξη πού θά κάνει ὅλο καί πιό δύσκολη τήν "μέση" λύση καί θά ὑποχρεώνει σέ λύσεις περισσότερο ριζικές.

3. ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ «ΠΑΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ»

Μέσα σ'αὐτό τό πλαίσοο θά δοῦμε καί τήν σύγχρονη ἔξαρση τῆς "πάλης ἐνάντια στή δεξιά" πού ἀρχίζει καί γεμίζει τήν πολιτική κατάσταση σέ μιά ὁρισμένη ἀντιπολίτευση. Ἐδῶ τόν τόνο τόν ἔχει βέβαια τό ΠΑΣΟΚ. Καί γύρω του συσπειρώνονται ενα σύνολο ἀπό δυνάμεις. Χαρακτηριστική εἶναι η περίπτωση τοῦ δημοσιογραφικοῦ συγκροτήματος τῆς "Ελευθεροτυπίας" πού ἀποφάσισε νά ὑποστηρίξει στά ἀνοιχτά τό ΠΑΣΟΚ , ὅπως τῆς θέσης τοῦ συγκροτήματος Λαμπράκη, πού πλησιάζει σέ μία ἐνδιάμεση λύση. Καί οἱ δυό αὐτοί μηχανισμοί ἔχουν ἀναλάβει τό ἔργο νά ΠΕΙΣΟΥΝ(ποιόν ἄραγε) γιά τήν "μετριοπάθεια" τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Ὁ Νικολινάκος,σέ ενα ἄρθρο του στό "Αντί", βάζει τά πράγματα πιό καθαρά, γιά πρώτη φορά ἀπό τήν πλευρά τοῦ ΠΑΣΟΚ. Στήν πρώτη, ἀρκετά μακρόχρονη, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, περίοδο τῆς "σοσιαλιστικῆς διακυβέρνησης" δέν θά πρέπει νά παρθεῖ κανένα μέτρο ἐνάντια στήν "ἀστική οἰκονομική δομή",ἀλλά τά μέτρα θά πρέπει νά συγκεντρωθοῦν στόν τομέα τοῦ "ἐκδημοκρατισμοῦ", γιατί ὅπως λέει, αὐτό ἦταν τό συμπέρασμα ἀπό τήν Χιλή τοῦ Ἀλλέντε. Ἐπομένως η ἀστική τάξη μπορεῖ νά κοιμᾶται ἥσυχη.

Ὅμως δίπλα στό ΠΑΣΟΚ μπαίνουν καί ἕνα σύνολο ἀπό δυνάμεις πού παραδοσιακά ἐντάσσονταν σέ μιά κάποια Ἄκρα Ἀριστερά. Τό σύνολο σχεδόν τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων τῆς παλιᾶς ἄκρας ἀριστερᾶς βάζει τόν τελευταῖο καιρό σάν κέντρο της τήν πάλη "ἐνάντια στή Δεξιά". Ἀκόμα καί τό "Καραμανλικό" ΕΚΚΕ, πού γιά λόγους ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καί ἀπό τό φόβο τῶν "σοσιαλφασιστῶν" ἦταν παλιώτερα ἐνάντια σέ μιά ἀντι καραμανλική πολιτική, τώρα μπρός στήν ἴδια τή συρρίκνωσή του γίνεται"ἀντιδεξιό". Ἀκόμα καί μικρότερες ὁμάδες ἤ ὀργανώσεις συμπαρατάσσονται στό "ἀντιδεξιό μέτωπο".

Μιά τέτοια πολιτική ἀντίληψη, πού ἐντάσει ὁλόκληρη σχεδόν τήν παραδοσιακή ἄκρα ἀριστερά σ' ἐκεῖνο τό μέτωπο , πού μέ τήν ἡγεσία τοῦ ΠΑΣΟΚ προσπαθεῖ νά μπεῖ στήν ἐξουσία, δημιουργεῖ μιά μεγάλη τομή στό ἐσωτερικό τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Ἀνάμεσα σέ "παλιά" καί "νέα" ἄκρα ἀριστερά. Ἡ παλιά ἄκρα ἀριστερά ἔχει κλείσει τόν ιστορικό της κύκλο σάν τέτοια(αὐτό ἰδεολογικά εἶναι ἀπό καιρό γνωστό, ἀλλά πιά ἐμφανίζεται ξεκάθαρα καί στό πολιτικό ἐπίπεδο, σάν πολιτική ἐπιλογή). Κι αὐτό γιατί πιά ἐντάσσεται σέ μιά πολιτική πού δέν ἔχει στόχο της μιά πραγματική κρίση τοῦ καθεστῶτος, ἀλλά τό <u>μπάλωμα τῆς κρίσης.</u> Μέ τήν ἔννοια ὅτι μέ τό σημερινό ἐπίπεδο ἀνάπτυξης τῶν κοινωνικῶν καί πολιτικῶν λαϊκῶν ἀγώνων δέν ὑπάρχει καμμιά δυνατότητα νά γκρεμιστεῖ ἄμεσα ἡ δεξιά, ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ πού πραγματικά θά ἄνοιγε δυνατότητες γιά πάρα πέρα ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ καί ἐπεναστατικοῦ κινήματος.

Ἐντελῶς ἀντίστροφα μάλιστα, ἡ σημερινή "πάλη ἐνάντια στή δεξιά" σκοπεύει <u>νά μήν ὑπάρξει</u> πραγματικό γκρέμισμα τῆς δεξιᾶς ἀπό τό λαό, ἀλλά ἐξωραϊσμός της, συμβιβασμός τῶν πολιτικῶν δυνάμεων , δημιουργία μιᾶς ἐκσυγχρονιστικῆς "μέσης λύσης". Γι'αὐτό ἐξ ἄλλου ο Ἀντρέας βιάζεται καί θέλει ὅσο γίνεται νωρίτερα τίς ἐκλογές Γιατί ξέρει ὅτι μέ ἐκλογές σήμερα ὁ συμβιβασμός εἶναι ἀναπόφευκτος,μιά καί εἶναι σίγουρο πώς κανένα σχῆμα δέν θά μπορεῖ νά κάνει μόνο του κυβέρνηση. Ἀντίθετα ἄν αὐτές γίνουν πολύ ἀργότερα ἡ ὄξυνση τοῦ λαϊκοῦ κινήματος καί ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀντιπαράθεσης μέ τόν κρατικό μηχανισμό

καί τήν Ν.Δ. δέν θα επιτρέπει εναν τέτοιο συμβιβασμό.

'Επομένως σήμερα τό σύνθημα "πάλη ένάντια στή δεξιά" σημαίνει στήν πραγματικότητα άρνηση μιάς τέτοιας πραγματικής πάλης. Σημαίνει μεταβολή τής παλιάς άκρας άριστεράς σέ προκεχωρημένο φυλάκιο τών "έκσυγχρονεστικών δυνάμεων" τής ελληνικής καπιταλιστικής πραγματικότητας.

Μέ βάση όλα αύτά ή άνάπτυξη αύτής τής άλλης άκρας άριστεράς πού άρνεΐται σήμερα τήν πάλη ένάντια στή δεξιά, δέν έχει τό νόημα μιάς γενικολόγας καί άφηρημένης πάλης ένάντια στό κράτος καί μόνο, άλλά είναι πραγματικά, έστω αύθόρμητα καί άσυντόνιστα, μιά σωστή πολιτική κατεύθυνση. Σήμερα τό βάρος δέν μπορεΐ καί δέν πρέπει νά πέσει στήν "πάλη ένάντια στή δεξιά", μιά καί κάτι τέτοιο δέν σημαίνει παρά τόν έξωραϊσμό τοΰ καθεστώτος, άλλά άντίθετα πέφτει στήν άνάπτυξη τής άντιπαράθεσης μέ τό κράτος, τό σύστημα, μέ τή "δεξιά" άν θέλουμε. Σήμερα τό κέντρο μπαίνει στήν άνάπτυξη έκείνων τών κοινωνικών άγώνων, έκείνου τοΰ άντικαπιταλιστικοΰ πολιτικοΰ κινήματος, πού θά κάνει όλο καί πιό δύσκολο τό συμβιβασμό τών πολιτικών δυνάμεων τής άστικής τάξης, πού θά όδηγεΐ άντίθετα σέ ΡΗΞΗ καί στό γενικό πολιτικό έπίπεδο.

Δηλαδή σήμερα ή πολιτική αύτής τής "νέας" άκρας άριστεράς, δηλαδή τής μόνης υπαρκτής ΑΚΡΑΣ άριστεράς, είναι μιά σωστή πολιτική άντίληψη, κι αύτή η άντίληψη θά πρέπει άπό αύθόρμητη νά γίνει συνειδητή, νά δυναμώσει, νά γίνει συγκεκριμένη. Γιατί πράγματι υπάρχει ένα πρόβλημα έδώ, τό ότι γιά ενα μεγάλο κομμάτι αύτοΰ τοΰ χώρου αύτή ή ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ τής πάλης σήμερα πρός μιά κατεύθυνση ρήξης καί χτυπήματος τής πολιτικής συμβιβασμοΰ τοΰ πολιτικοΰ κόσμου, γίνεται άντιληπτή σάν ΑΡΝΗΣΗ πολιτικής έπιλογής θέση πού είναι έλάχιστα άποτελεσματική καί δέν έπιτρέπει μιά διαμόρφωση στόχων καί προγράμματος.

'Ενώ τά πράγματα μποροΰν νά είναι κατακάθαρα. Σήμερα είμαστε ένάντιοι σέ μιά πολιτική πάλης "ένάντια στή δεξιά", γιατί αύτή η πολιτική είναι ένταγμένη στίς έκσυγχρονιστικές μανοΰβρες τοΰ άστικοΰ καθεστώτος. Σήμερα ή μόνη άληθινή "πάλη ένάντια στή δεξιά" είναι έκείνη πού σπάει τήν ταξική ειρήνη, πού άναπτύσει τίς δυνάμεις τοΰ έπαναστατικοΰ κινήματος, πού δημιουργεΐ πραγματικά μιά λαϊκή δυναμική ίκανή νά ρίξει αύριο τή δεξιά καί νά παρέμβει καί σέ όποιαδήποτε πολιτική άλλαγή σέ κυβερνητικό έπίπεδο.

Γι'αύτό σήμερα πρέπει νά ξεσκεπάσουμε τήν δήθεν πάλη ένάντια στή δεξιά σάν άνασχετική δύναμη γιά τήν άνάπτυξη τοΰ κινήματος, σάν άνασχετική γιά τό ίδιο τό άληθινό γκρέμισμα τής δεξιάς.

Καί τελικά είναι γνωστό πώς όταν οί πολιτικές άλλαγές γίνονται άπλά καί μόνο μέ έπιλογή ψήφου, ή μέ τήν έπιλογή τής ψήφου σάν κύριο όπλο, αύτό σημαίνει ότι οί λαϊκές μάζες έχουν παραμείνει έγκλωβισμένες στά όρια τοΰ άστικοΰ πολιτικοΰ παιγνιδιοΰ, οτι επομένως έχουν άστική πολιτική συνείδηση. Πάει νά πεΐ πώς οποιαδήποτε κυβέρνηση μπορεΐ εύκολα νά κάνει τίς οποιεσδήποτε μανοΰβρες. Όταν άντίθετα οί πολιτικές άλλαγές γίνονται κάτω άπό πραγματικές άλλαγές στήν κοινωνία καί πραγματική πίεση τοΰ κινήματος πού έκφράζεται στούς κοινωνικούς χώρους, τό δρόμο, τότε κάτι μπορεΐ νά κερδηθεΐ, κάποιος δρόμος μπορεΐ νά άνοίξει καί οποιαδήποτε κυβερνητική άλλαγή-κομπίνα, δέν θάναι τόσο εύκολη υπόθεση.

Σήμερα λοιπόν ή δυσαρέσκεια τών μαζών δέ θά πρέπει νά άφεθεΐ στά πολιτικά κόλπα τών πολιτικάντηδων. Θά πρέπει νά μετασχηματιστεΐ σέ συγκεκριμένη πάλη καί όργάνωση. Καί έκεΐ περνάει ή διαχωριστική γραμμή καί μέ τούς "κουρασμένους" τής παλιάς άκρας άριστεράς πού είναι διατεθειμένοι νά μποΰν σέ οποιοδήποτε άμφίβολο πολιτικό παιγνίδι γιά νά καταφέρουν νά "άπαγγιάσουν" σέ μιά κάποια "δημοκρατία".

ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

- 9 'Ιούνη : Συγκέντρωση σιτοπαραγωγών τοΰ νομοΰ Κιλκίς μέ αίτημα τήν άναθεώρηση τών κυβερνητικών μέτρων γιά τό σιτάρι.
- 12 'Ιούνη : Οί άγρότες τών τριών νομών 'Ηλείας, Μεσσηνίας, καί 'Αργολίδας, δέν στέλνουν κηπευτικά στήν 'Αθήνα. Κάνουν πορεία μέ τρακτέρ καί άποκλείουν τήν άγορά μέ αίτημα νά μή διατιμηθοΰν τά προϊόντα τους. Πάνω άπό 200 τρακτέρ συγκεντρώθηκαν στόν δρόμο Πύργου - Κυπαρισσίας, καί άλλα 800 ξεκίνησαν πορεία άπό τόν Παναρίτη πρός τό Ναύπλιο.
- 18 'Ιούνη : Συγκέντρωση σιτοπαραγωγών τής έπαρχίας, Βοΐου Κοζάνης ένάντια στά κυβερνητικά μέτρα γιά τό σιτάρι.
- 18 'Ιούνη : Συγκέντρωση καπνοπαραγωγών 'Αγρινίου γιά τή μή άπορρόφηση τών καπνών, έσωτερικής κατανάλωσης άπό τούς καπνοβιομήχανους.
- 9 'Ιούλη : Συγκέντρωση έλαιοπαραγωγών Φθιώτιδας, στή Στυλίδα, μέ αίτημα, άποζημίωση γιά καταστροφές άπό παγετό.
- 9 'Ιούλη : Συγκέντρωση σιτοπαραγωγών Γρεβενών γιά τήν άπαγόρευση χρηματοδότησης άπό τόν ΟΓΑ καί τή μή άποζημίωση άπό τόν παγετό.
- 9 'Ιούλη : Συγκέντρωση ντοματοπαραγωγών 'Ιστιαίας. Σταμάτησαν νά κόβουν τά προϊόντα μετά τήν έπιβολή δελτίου τιμών γιά τή διάθεσή του.
- 13 'Ιούλη : Συγκέντρωση βυσσινοπαραγωγών Μαντινείας στήν Τρίπολη. Μιά άπόπειρα πορείας έμποδίστηκε άπό ίσχυρές άστυνομικές δυνάμεις, αύρες καί ροπαλοφόρους. Αίτημα, αύξηση τής τιμής άσφάλειας τοΰ βύσσινου.
- 29 'Ιούλη : 'Αγροτική συγκέντρωση σταφιδοπαραγωγών στά Λουσικά τής Πάτρας. Αίτήματα : αύξηση τής τιμής άσφαλείας τών σταφυλιών καί τής σταφίδας, αύξηση τών συντάξεων τοΰ ΟΓΑ, καταβολή άποζημιώσεων γιά τίς θεομηνίες.
- 10 Αύγούστου : Συγκέντρωση καί πορεία σουλτανοπαραγωγών στό 'Ηράκλειο Κρήτης ένάντια στά κυβερνητικά μέτρα.
- 12 Αύγούστου : Συγκέντρωση σταφιδοπαραγωγών στόΑΐγιο καί Χώρα Τριφυλίας. Αίτημα, άναπροσαρμογή τής τιμής άσφαλείας άπό 44 σέ 50 δρχ.
- 21 Αύγούστου : 'Αρχίζει ά ποχή διαρκείας τών τευτλοπαραγωγών πού δέν παραδίνουν τεΰτλα στά ζαχαρουργεΐα. Αίτημα, τιμή άσφαλείας 2.000 δ τόννος.
- 2 Σεπτέμβρη : Μεγάλη άγροτική συγκέντρωση στό χωριό Χαρακοπιό, στήν Καλαμάτα γιά τή σταφίδα.
- 6 Σεπτέμβρη : Συγκέντρωση τών τοματοπαραγωγών τοΰ νομοΰ Σερρών μπροστά στό έργοστάσιο ΣΕΚΟΒΕ γιατί ή διεύθυνση τοΰ έργοστάσιου χαρακτήρισε άκατάλληλες μεγάλες ποσότητες ντομάτας καί άρνήθηκε νά τίς παραλάβει.

εργατικοι αγωνες

ΙΟΥΝΗΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 79

Συνολικά στούς 4 μήνες τοῦ καλοκαιριοῦ καί μέ τά στοιχεῖα πού ἔχουμε, ἔγιναν 104 ἀπεργιακές κινητοποιήσεις. Ἀπ'αὐτές οἱ 31 ἔγιναν σέ ἐργοστάσια, 13 σέ οἰκοδόμους - τεχνικές εταιρίες, 3 τράπεζες, 6 σέ γιατρούς, καί νοσοκομεῖα, 20 στίς μεταφορές κλπ. Δηλαδή εἶναι χαρακτηριστική ἡ μείωση τῶν ἀπεργιῶν σέ ἐργοστάσια καί σημαντική ἡ αὔξηση στήν οἰκοδομή, στίς μεταφορές,σέ νοσοκομεῖα κλπ.

οι απεργιες σ' εργοστασια

Κρίση. Αὐτό εἶναι τό κυρίαρχο στοιχεῖο στούς ἐργατικούς ἀγῶνες αὐτῆς τῆς περιόδου πού δι αρθρώνονται γύρω ἀπό τρεῖς ἐργατικές κινητοποιήσεις σημαντικές, πού ἀφοροῦν τήν ἴδια τήν πραγματικότητα τοῦ ἐργοστασιακοῦ σωματείου.
Δηλαδή τήν ἀπεργία τοῦ Πίτσου στήν Ἀθήνα, τοῦ Πετζετάκι στή Θήβα καί τήν ἀπεργία πείνας καί τήν κινητοποίηση τῶν ἐργατῶν τῆς ΣΟΦΤΕΞ στή Δράμα.

Πρόκειται γιά κινητοποιήσεις πού ἔγιναν σέ ἀποφασιστικά ἐργοστάσια. Στήν Ἀθήνα κι ἀκόμη περισσότερο στή Θήβα σέ "κεντρικά ἐργοστάσια"γιά δύο περιοχές πού ἔπαιξαν ἀποφασιστικό ρόλο στό ἐργατικό κίνημα καί στήν ἐπαρχία σ'ἕνα σημαντικό καινούργιο μεγάλο ἐργοστάσιο ὅπου ἔγινε ἡ προσπάθεια δημιουργίας ἐργοστασιακοῦ σωματείου.
Καί στίς τρεῖς περιπτώσεις εἴχαμε τρεῖς σκληρούς καί ἀποφασιστικούς ἀγῶνες μεγάλης διάρκειας, πού τράβηξαν μάλιστα καί τήν προσοχή τοῦ κόσμουκαί ὑπῆρξε καί συμπαράσταση, ἀλλά καί οἱ τρεῖς ἡττήθηκαν.

<u>Κρίση τοῦ ἐργοστασιακοῦ σωματείου</u>.Σ'αὐτές τίς ἀπεργίες, ἐργάτες καί ἀφεντικά δέν συγκρούστηκαν γύρω ἀπ'ὁποιοδήποτε "αἴτημα", ἀλλά πάνω σέ κάτι βασικώτερο. Πάνω στό ἴδιο τό πρόβλημα τῆς ὕπαρξης καί τῆς δράσης τοῦ ἐργοστασιακοῦ σωματείου, πάνω στό ζήτηματῆς <u>ἐξουσίας</u>. Καί σ'αὐτή τή πάλη, ἐνῶ ἀπό τήν μιά φάνηκε ἡ μεγάλη ἀντοχή καί ἀγωνιστικότητα, τῶν ἐργατῶν, ἀπό τήν ἄλλη φάνηκαν καί τά ὅρια τοῦ ἐργοστασιακοῦ συνδικαλισμοῦ μέ τή μορφή πού ἔχει σήμερα.

Φάνηκε τόσο τό πρόβληματῆς ἀναγκαιότητας μιᾶς πιό συνδυασμένης πάλης, κι'ὄχι πιά περιορισμένης σ'ἕνα ἐργοστάσιο,ὅπως καί τό ζήτημα τῆς ἐσωτερικῆς ὀργάνωσης καί συμμετοχῆς τῶν ἐργατῶν, πού δέν μποροῦνά ἀρκεστεῖ, γιά νά νικήσει στήν παλιά ὀργάνωση τοῦ σωματείου. Ὑπάρχει ἀνάγκη γιά μιά ὀργάνωση ἀνώτερης κλίμακας,δηλαδή ἐνίσχυση τῆς συμμετοχῆς τοῦ κάθε ἐργάτη στόν ἀγῶνα,τίς ἀποφάσεις, τή δράση,ὅπως καί ἀνέβασμα τῶν μορφῶν πάλης.

Καί παρ'ὅλο πού καί στίς 3 αὐτές κινητοποιήσεις διαφάνηκαν νέα στοιχεῖα, ὅμως δέ μποροῦμε νά ποῦμε πώς κυριάρχησαν. Γι'αὐτό καί τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἧττα.

<u>Γενική μείωση</u>. Καί αὐτά τά <u>συμπεράσματα</u> ἔχουν γενικώτερη ἰσχύ. Γιατί συνολικά οἱ ἐργοστασιακές κινητοποιήσεις παρουσιάζουν μείωση κι'ὄχι μόνο σέ ἀπόλυτους ἀριθμούς, ἀλλά καί σέ σχετικούς, δηλαδή ἔπεσαν κάτω ἀπό τό 1/3 τῶν συνολικῶν ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων (31 σέ 104).

Σέ μιά περίοδο πτώσης τοῦ πραγματικοῦ ἐργατικοῦ εἰσοδήματος οἱ ἐργοστασιακές κινητοποιήσεις ἀποδυναμώνονται.

Κι'ἄν δοῦμε τούς κλάδους, πού ἔγιναν οἱ κινητοποιήσεις, παρατηροῦμε μιά ἀντίστοιχη πορεία, δηλαδή μιά μείωσητοῦ ρόλου κλάδων πού εἶχαν μιά κεντρικότητα στό ἀπεργιακό κίνημα στήν τελευταία 5ετία, ὅπως τά ἠλεκτρικά καί τά ὀρυχεῖα,ὅπου ἔγιναν συνολικά μόνο δύο ἀπεργιακές κινητοποιήσεις,καί ὅπου ἦταν καί τό κέντρο τῶν ἐργοστασιακῶν σωματείων. Ἀντίστροφα εἶναι σχετικά ψηλά ἡ ἐλαφρά βιομηχανία, ὅπου συμμετέχει καί μιά πλειοψηφία γυναικῶν (13 ἀπεργίες) καί ἡ μεταλλουργία - μηχανές - 5 ἀπεργίες.
Εἶναι φανερό λοιπόν πώς τό "παλιό" ἐργατικό κίνημα εἶναι σέ κρίση, χωρίς ἀκόμα νά εἶναι καθαρή ἡ μελλοντική κατεύθυνση.

οι υπολοιπες απεργιες

Ἀντίστροφη εἶναι ἡ πορεία ἔξω ἀπό τό ἐργοστάσιο ὅπου οἱ κινητοποιήσεις αὐξάνονται.

Στήν ΟΙΚΟΔΟΜΗ ὑπάρχει μιά σημαντική αὔξηση τῶν κινητοποιήσεων, πού εἶναι μάλιστα δύο εἰδῶν. Ἀπό τήν μιά οἱ παραδοσιακές 24ωρες, πού αὐξάνονται μιά καί τό φάσμα τῆς κρίσης τῆς οἰκοδομῆς πλησιάζει ὅλο καί περισσότερο, καί ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἀπεργίες σέ τεχνικές εταιρίες καί σέ μεγάλα γιαπιά πράγμα πού σημαίνει πώς ὅλο καί περισσότερο ἡ οἰκοδομή τείνει νά ὀργανωθεῖ σέ μεγάλες ἐπιχειρήσεις καί ἑπομένως τείνει νά ἀλλάξει καί ἡ μορφή τῶν κινητοποιήσεων πού ὅλο καί περισσότερο γίνονται ἐργοστασιακοῦ τύπου. Κι'αὐτή ἡ τάση τῆς αὔξησης τῶν κινητοποιήσεων στήν οἰκοδομή φαίνεται πώς θά συνεχιστεῖ, τόσο στό γενικό ἐπίπεδο, ὅσο καί σέ συγκεκριμένα μεγάλα γιαπιά.

<u>Μεταφορές</u>. Σημαντική ἀνάπτυξη τῶν ἀπεργιῶν ὑπάρχει στίς μεταφορές, πού ἰδιαίτερα κυριαρχήθηκαν ἀπό τήν μακρόχρονη ἀπεργία τῶν τραίνων πού παράλυσε κυριολεκτικά τούς σιδηροδρόμους γιά μεγάλο χρονικό διάστημα.
Τό ἴδιο ἰσχύει γιά τά νοσοκομεῖα κλπ.

Στίς τράπεζες ἔγιναν λίγες ἀπεργίες σάν ἀπόλυτος ἀριθμός - 3 ἀπεργίες - ἀλλά κυριαρχήθηκαν ἀπό τίς συνολικές τραπεζιτικές κινητοποιήσεις,πού ὁδήγησαν σέ μιά συνολική πολιτική ἀντιπαράθεση μέ τήν κυβέρνηση.
Γενικά αὐτή ἡ ἀνάπτυξη κινητοποιήσεων ΕΞΩ ἀπό τό ἐργοστάσιο ἀντανακλάει μιά σύνθετη διαδικασία.

α. Τήν σύγκρουση στρωμάτων πού ἦταν δεμένα μέ τήν παλιά δομή ὀργάνωσης τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ (οἰκοδομή, τράπεζες, ταξί, φορτηγά κλπ) μέ τήν πολιτική τῆς κυβέρνησης πού σκοπεύει νά "ἐκσυγχρο

νίσει" αύτούς τούς τομεῖς, δη λαδή νά ρίξει τό βάρος τῆς οἰ κοδομῆς, νά χτυπήσει τήν δύνα μη καί τήν δομή τῶν τραπεζῶν, νά μειώσει τούς "έλευθεροεπαγ γελματίες" - ταξί- φορτηγά.

Ἀπ'αύτή τή φύση τῆς άντι- παράθεσης, πού άφοράει καί ἕ- να μεγάλο άριθμό άπό μεσαῖα στρώματα, πού χτυπιοῦνται μέ τά μέτρα γιά τά αύτοκίνητα,τή φορολογία, τήν κατοικία,οἱ κι νητοποιήσεις αύτές τείνουν νά πάρουν γρήγορα "κεντρικό" καί γενικό πολιτικό χαρακτήρα,μιά καί εἶναι δυνατό νά ένταχθοῦν στήν πολιτική τῆς άντιπολίτευ σης καί ίδιαίτερα τοῦ ΠΑΣΟΚ , γιά έναλλαγή στήν κεντρική πο λιτική έξουσία.

β. Παράλληλα έκφράζουν τήν "προλεταριοποίηση"καί τή μαζικοποίηση ἄλλων μισθωτῶν στρωμάτων - ὑγειονομικοί - έ- κπαιδευτικοί - κατώτεροι τρα- πεζιτικοί - πού θίγονται μέ τήν πολιτική τῆς "λιτότητας", καί τήν έντατικοποίηση. Πρό- κειται γιά άγῶνες πού τό βά - ρος τους θά μεγαλώνει διαρκῶς ὅσο τείνει νά άλλάξει ἡ κοινω νική πραγματικότητα - "προλε- ταριοποίηση" - καί νά μεγαλώ- σει τό βάρος - άριθμητική αὔ- ξηση αύτῶν τῶν στρωμάτων.

απολυσεις

Συνολικά άπό τόν Ἰούνη μέ χρι τό Σεπτέμβρη καί μέ βάση τά πολύ άτελή στοιχεῖα πού ἕ- χουμε, ἔγιναν πάνω άπό 2000 ά πολύσεις, πού πέρασαν στόν Τύ πο.
Οἱ άπολύσεις συγκεντρώνονται στούς ἑξῆς κλάδους.

- 140 στά ροῦχα καί 500 περί που συνολικά στήν κλωστοϋ- φαντουργία.
- 500 περίπου στά Ναυπηγεῖα, καί βασικά στό Σκαραμαγκά, (172) καί στήν Ἐλευσίνα , (165), ένῶ στή Ναυσι άπολύ θηκε ὅλη ἡ διοίκηση τοῦ σω ματείου, πού ὅμως τήν ξανα πῆραν μετά άπό νίκη τῆς ά- περγίας.
- 250 στήν ὑαλουργία "ΓΙΟΥΛΑ" καί "ΚΡΟΝΟΣ" σέ σύνολο προ σωπικοῦ 500.
- 300 στούς τσαγκαράδες
- 77 στήν αύτοκινητοβιομηχα- νία.(Ρενώ, Μάζντα, Σαρακά- κη, Φίατ).

Παράλληλα συνεχίστηκαν οἱ άπολύσεις στοῦ Σκαλιστήρη,πού μετά τό 1976 ἔφτασαν τίς 3000 σέ σύνολο άπσχολούμενων 5000.

Πάντως αύτά τά στοιχεῖαδέν άποδίδουν τήν πραγματικότητα, παρά μόνο σέ μικρό βαθμό μιά καί οἱ άδήλωτες άπολύσεις εἶ- ναι πάρα πολλές καί σέ μερι- κούς τομεῖς ὅπως στούς οίκοδό μους δέν μποροῦμε νά μιλήσου- με εὔκολα γιά "άπολύσεις" έκ- τός άπό τίς τεχνικές έταιρεῖ- ες, άλλά πολύ περισσότερο γιά ἔλειψη δουλειᾶς καί μιά μερι- κή άνεργία πού έμφανίστηκε -ά κόμα σέ μικρό ποσοστό.

Παράλληλα ἄν δοῦμε καί τά έπίσημα στοιχεῖα γιά 100 έργο στάσια τῆς περιοχῆς Ἀθήνας , γιά πρώτη φορά μετά άπό πολλά χρόνια μειώνεται τό προσωπικό κατά 3%. Δηλαδή στίς μεγάλες έπιχειρήσεις μειώνεται ἡ άπα- σχόληση, καί αὐξάνεται ἡ δου- λειά στό σπίτι, ἡ "μαύρη" δου λειά, άκόμα καί οἱ περιπτώ - σεις "έπιστροφή στήν έπαρχία" φυσικά άκόμα σέ περιορισμένη κλίμακα, άλλά σέ αίσθητό ποσο στό.

ατυχηματα- δολοφονιες των αφεντικων

Σύμφωνα μέ στοιχεῖα τοῦΙΚΑ στήν περιοχή Ἀθήνας - Πειραι ά - Θεσσαλονίκης, τόν Ἰούνη, ἔγιναν 2.200 άτυχήματα, τόνΙ- ούλη 1856 καί τόν Αὔγουστο 2. 194.

Στήν οίκοδομή αύτή τή περί οδο καί μόνο ἔγιναν 12 θανατη φόρα άτυχήματα.
Στή ΔΕΗ καί τά δημόσια ἔρ- γα 7 νεκροί καί άκόμα σέ έργά τες τοῦ ΟΑΠ δύο νεκροί. Συνο- λικά δηλαδή 21 θανατηφόρα άτυ χήματα σέ οίκοδόμους, δηλαδή, μιά τεράστια αὔξηση τῶν άτυχη μάτων, ἄν συγκρίνει κανείς μέ τό προηγούμενο έξάμηνο πού ἕ- φτασαν μόνο (!) στούς 8 νεκ- ρούς. Ἡ έντατικοποίηση στήν οίκοδομή, μέσα άπό τήν ὁποία έργολάβοι καί έταιρεῖες προ- σπαθοῦν νά άντιμετωπίσουν οἱ καημένοι τά κυβερνητικά μέτρα ἔφερε κι ὅλας τά άποτελέσματά της.

- Στά ναυπηγεῖα σκοτώθηκαν ά πό έκρήξεις 5 ἄτομα καί τραυματίστηκαν πολλοί ἄλ- λοι.
- Στά όρυχεῖα 3 νεκροί.
- Ἀπό ἔκρηξη στήν Γκούντ Γή αρ 1 νεκρός καί 2 τραυματί ες.
- Στήν ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ 4 τραυματί ες άπό ἔκρηξη.

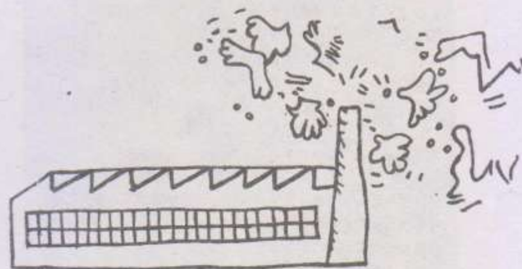
Συνολικά στά χρόνια 1971 - 1978 ἔγιναν 320.000 άτυχήματα τέτοια πού νά προκαλέσουν του λάχιστον άπουσία άπό τή δου- λειά.
2.200 έργάτες σκοτώθηκαν καί 7.000 πῆρανε άναπηρική σύ νταξη. Ὁπόλεμος καί ἡ αίματη ρή τρομοκρατία τοῦ κεφάλαιου πᾶνε καλά.

Ὅμως σιγά - σιγά άρχίζει νά μεγαλώνει ἡ άντίδραση τῶν έργατῶν άπέναντι σ'αύτές τίς δολοφονίες.

Τό τετράμηνο πού πέρασε ἕ- γιναν άπεργιακές κινητοποιή - σεις γιά τά άτυχήματα ένάντια σ'αύτές τίς δολοφονίες.

- Στή Λάρκο ὅπου μετά τό θά- νατο ένός έργάτη σταμάτη - σαν άμέσως τή δουλειά καί ὑποχρέωσαν τήν έταιρεία νά προσλάβει 2 γιατρούς,νά φέ ρει μιά νοσοκόμα καί νά πά ρει άσθενοφόρο.
- Στά ἔργα τῆς ΔΕΗ Πτολεμαΐ- δας, ὅπου άπέργησαν γιά 24 ὧρες οἱ έργάτες μετά τό θά νατο ένός νέου έργάτη.
- Στή ΝΑΥΣΙ καί τήν ΓΚΟΥΝΤ - ΓΙΑΡ, ὅπου οἱ άπεργίες ἄρ- χισαν άμέσως μετά τίς δολο φονίες.

Τέλος σέ πολλές ἄλλες άπε- ργίες κεντρικό ρόλο στά αίτή- ματα εἶχε τό θέμα τῶν συνθη - κῶν δουλειᾶς.

Η απεργια πεινας των απολυμενων της Σοφτεξ

Οταν το '72 συζητιοταν η εγκατασταση της θυγατρικης της Σοφτεξ "Αθηναΐκης Χαρτοποιΐας" στη Δραμα, οι κατοικοι εκαναν απεργια για να πιεσουν κυβερνηση και εργοδοτη να τους κανουν τη χαρη να ιδρυσουν το εργοστασιο στην πολη τους, να αναπτυχτει η περιοχη, να μην αναγκαζονται οι φτωχοι αγροτες να μεταναστευουν στην Γερμανια. Αιτημα φυσικο αλλαστε για μια περιοχη που μετραει 50000 μεταναστες (πληθυσμος ν.Δραμας 70-80 χιλ.)

Σημερα, μετα 7 χρονια, με αφορμη την απεργια πεινας 7 απολυμενων της Σοφτεξ επειδη εκαναν σωματειο και ενος συμπαραστατη τους, ο λαος της Δραμας αρχιζει να συνειδητοποιει τι ειναι το "φωμι που δινει" η Σοφτεξ. Οι ιδιοι οι εργατες, (1000, απο τους οποιους 60 γυναικες) τοχουν καλα καταλαβει ζωντας καθημερινα την φασιστικη καταπιεση του Κεφαλα, του μεγαλου αφεντικου της Σοφτεξ.

Οι συνθηκες δουλειας

Οι συνθηκες δουλιας, οπως λενε οι εργατες, ειναι τρομαχτικες: τον τελευταιο μονο χρονο ειχαμε 2 θανατους εργατων (ο 2ος πριν ενα μηνα).Τα καφιματα και οι μικροτραυματισμοι ειναι συχνοτατοι. Συστηματα ασφαλειας και προστασιας της υγειας ειναι ανυπαρκτα. Χαρακτηριστικα:

- Οι εργατες ειναι αναγκασμενοι να καθαριζουν την χαρτοποιητικη μηχανη χωρις νατην σταματησουν με φανερο κινδυνο να παρασυρθουν απο τους τεραστιους κυλίνδρους της.(πριν 2 μηνες ενας εργατης εχασε ετσι το ποδι του).
- Στο τμημα θειΐκου αργιλιου κατεργαζονται προΐοντα με πυκνο θειΐκο οξυ, ενω οι σωληνωσεις μεσα απο τις οποιες περναει τρυπανε πολυ ευκολα, με αποτελεσμα συχνες αναθυμιασεις, λιποθυμιες, καφιματα...
- Στο τμημα χρωμο που κατεργαζονται καυστικες και δηλητηριωδεις χημικες ουσιες οχι μονο δεν υπαρχουν προστατευτικα μετρα, αλλα ουτε δινουν ανθυγιεινο επιδομα.

Εννοειται πως τα "ατυχηματα" αποδιδονται στους εργατες που ειναι "ατζαμηδες,απροσεκτοι, τεμπεληδες".

Εντατικοποιηση, πιεση για παραγωγη, υποχρεωτικες υπερωριες, 12ωρες μεχρι και 16ωρες. Ξερεις δεν ξερεις εισαι υποχρεωμενος να κανεις οποιαδηποτε δουλια σε προσταζουν.

Η εσωτερικη ταξη κρατιεται απο ενα συνολο χαφιεδων, αποστρατων αξιωματικων και χωροφυλακων. Βρισιες, απειλες, τιμωριες (οπως ειναι η αργια,δηλαδη ποινη υποχρεωτικης απουσιας 1 μερας, απληρωτης φυσικα, για καθε μικροπαραπτωμα), τελος απολυσεις για οσους δεν συμμορφωνονται.

Η οργανωση

Μετα τη μεταπολιτευση,οι εργατες προσπαθησαν 9 φορες να οργανωθουν,με αποτελεσμα τις 8 να απολυωνται οι πρωτεργατες να αυξανεται η καταπιεση,να επιβαλλεται σιωπη και να αποκταει ο Κεφαλας τη φημη ανικητου και πανισχυρου σ'ολη την περιοχη. (αξιζει να αναφερθει οτι ο Μπουτος εχει δωσει στον Κεφαλα ολα τα δαση της Δραμας για εκμεταλλευση, με μοναδικη υποχρεωση του 2ου να φυτευει καθε 3 χρονια 5-6 δεντρα στο στρεμα).

Την τελευταια όμως φορα,οι εργατες προλαβαν το συστημα ασφαλειας της Σοφτεξ:Το σωματειο εγκριθηκε και κατοπιν,στις 13 Απριλη 79 απολυθηκαν 3 απο τα ιδρυτικα μελη: όμως γιαυτους η ιστορια δεν σταματουσε εκει.

Το Μαη του '79 οι απολυμενοι που εχουν αυξηθει σε 15, αποφασιζουν να αρχισουν απεργια πεινας, αλλα το Ε.Κ. τους πειθει να το αναβαλλουν. Στο μεταξυ, υστερα απο δικαστικη αποφαση η Σοφτεξ ειναι υποχρεωμενη να ξαναπροσλαβει τους 3 πρωτους, πραγμα που φυσικα δεν κανει, αν και για να ειναι ενταξει με το νομο τους στελνει το μισθο στο σπιτι.

Παραλληλα, το αφεντικο εστησε και αντισωματειο, στο οποιο αναγκαζε τους εργατες να γραφτουν με την απειλη της απολυσης.

Οι απολυσεις συνεχιζονταν, ο κοσμος μεσα δεν τολμουσε να κουνηθει, στο αντισωματειο ειχαν γραφτει ηδη 700 ατομα, στο

λαο της Δραμας δεν εφτανε παρα ο αποηχος του "φοβερου και τρομερου" εργοστασιαρχη που ειναι ο Κεφαλας.

Αυτη ηταν η κατασταση οταν στις 4 Σεπτεμβρη 7 απο τους απολυμενους, στους οποιους προστεθηκε κι ενας οικοδομος για συμπαρασταση, αρχισαν απεργια πεινας στην κεντρικη πλατεια της Δραμας, με αιτημα τα επαναπροσληψη, σταματημα των απολυσεων, καλυτερες συνθηκες δουλιας και γενικωτερο στοχο το σπασιμο της σιωπης γυρω απο τη Σοφτεξ και την ευαισθητοποιηση των κατοικων της Δραμας.

Η σημασια της απεργιας πεινας

Η απεργια πεινας των απολυμενων της Σοφτεξ δεν ηταν α ποτελεσμα τοσο της εσωτερικης δυναμικης στο συγκεκριμενο ερ γοστασιο, οσο ενος γενικωτερου κλιματος στον εργατικο χωρο στον οποιο κυριαρχουσε ο μακρο χρονος αγωνας των εργατων του Πιτσου.

Οι απολυμενοι μη εχοντας δυνατοτητα εσωτερικης παρεμβα σης, εδρασαν απο τα εξω και ε-καναν την απεργια πεινας για δεκαοχτω ολοκληρες μερες συμ-βολο αντιστασης για ολη την περιοχη.

Για τη Δραμα, οι απεργοι πεινας σπανε την παραδοση της κακομοιριας, της υποταγης στην εξουσια του χωροφυλακα και των "τοπικων αρχοντων", της αδιαφοριας και της εχθρικοτητας για καθε τι που παραβιαζει τα ορια του εθνικοφρονα καθωσπρε πισμου. Κι οχι μονο αυτο. Ενας εργατικος αγωνας γινεται κεν-τρικη αναφορα ολου του λαου της Δραμας.

Στη συγκεντρωση συμπαρα-στασης στους απεργους πεινας την Κυριακη 16 Σεπτεμβρη, που ηταν μαζικοτατη, αναγκαστηκαν να δηλωσουν συμπαρασταση, θε-λοντας και μη, οι περισσοτεροι "φορεις" της πολης (απο οικοδο μους, φορτοεκφορτωτες μεχρι γιατρους, δικηγορους, πολιτι-κους μηχανικους και αλλες "πα ραγωγικες ταξεις" οπως αυτοσ-

νομαζονταν.).

Το ΚΚεξ πιστο στη γραμμη του ηταν αντιθετο απο την αρ-χη στην απεργια, ενω οι εκπρο σωποι του στο εργοστασιο επι-διδονται σε μουλωχτο φησπηρι και προσπαθουν να αναβαλουν καθε κινητοποιηση για καλυτε-ρους καιρους. Οσο για το Πα-σοκ, οι βουλευτες του βρηκαν παλι ευκαιρια να προσοικισουν την "μεγαλη αλλαγη", οταν θα "παρουμε την εξουσια"...

Η κεντρικη πλατεια της Δραμας, που γινεται η απεργια πεινας ειναι γεματη απο πανω συμπαραστασης: εργατες του Πιτσου, της Θεσσαλονικης, Κα-βαλας, συλλογοι.. Και το τα-μπλω του συμπαραστατη οικοδο μου: "Με την συμμετοχη μου στην απεργια πεινας εκφραζω την συμπαρασταση και αλληλλε γγυη μου, εργατης και εγω, στους απολυμενους συνδικαλι-στες της Σοφτεξ." Χ. Μουρατο γλου.

Οι συζητησεις των συμπαρα στατων δινουν και παιρνουν. Ο κοσμος αρχιζει να ενδιαφερεται για το τι συμβαινει και στα υ πολοιπα εργοστασια, κυρια εξα-γωγικα ενδυματων, που δουλευ-ουν γυναικες κυρια και η εκμε ταλλευση ειναι αγρια. (ακομα και τα μεροκαματα ειναι κατω-τερα απο τη συλλογικη συμβαση) Αρχιζει να μιλαει για τα προ-βληματα του, να καταλαβαινει τι σημαινει "αναπτυξη."

Οι μπατσοι προσπαθησαν να μαζεψουν τους απεργους στις 9 Σεπτεμβρη, εφυγαν ομως απρακ-τοι επειδη μαζευτηκε κοσμος.

"... Λενε πως η απεργια πεινας ειναι το εσχατο μεσο. Αντιθετα. Οταν ολοκληρωθουν οι στοχοι που βαζουμε με την απερ για, τοτε αρχιζει η κυρια φαση του αγωνα μας.... Καιρος ειναι να ξαναγινει οπως παλια επιτρο πη συμπαραστασης σ'ολο το νομο Δραμας, αυτη τη φορα ομως οχι για τον εργοδοτη, αλλα για τους εργατες.." (λογια ενος απεργου).

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ στους ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ της "ΣΟΦΤΕΞ" στη ΔΡΑΜΑ

- 9 φορές οι εργάτες της "ΣΟΦΤΕΞ" προσπάθησαν να οργανωθούν.
- 9 φορές τα αφεντικά κατόρθωσαν με τις απολύσεις κ' την τρομοκρατία να πνίξουν την φωνή των εργατών.

ΟΜΩΣ σήμερα οι εργάτες της "Σόφτεξ" διαλέγουν το δρόμο της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ: 7 απολυμένοι κ' ένας οικοδόμος συμπαραστάτης τους, έχουν κατέβει εδώ κ' 16 μέρες σε ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ στο κέντρο της Δραμας με αίτημα την επαναπρόσληψή τους, το σταμάτημα των απολύσεων κ' τις συνθήκες δουλιάς. Στο πλευρό τους είναι όλος ο λαός της Δράμας.

- Όπως λέει ένας απεργός: "Λένε πώς φτάσαμε στο έσχατο μέσο. Αντίθετα. Όταν ολοκληρωθούν οι στόχοι που βάλαμε με την απεργία πείνας, αρχίζει η κύρια φάση του αγώνα μας".
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥΣ, όπως κ' ο αγώνας των απεργών του "ΠΙΤΣΟΥ", πρέπει νά γίνει αγώνας όλων των εργατών που ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΠΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΞΕΖΟΥΜΙΣΜΑ ΤΟΥΣ ΑΠ' ΤΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΤΗ ΒΙΑ Κ' ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ.

ΕΝΑΝΤΙΑ στην ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΣΟΦΤΕΞ κ' ΠΙΤΣΟΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ομαδα για μια ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η ΕΣΣΟ και οι εμπρηστες

"Ολοι μας εχομε εννομο συμφερον την προστασια της ζωης και του περιβάλλοντος".
(Βλαχος, υπευθυνος της ΕΣΣΟ για την "προστασια περιβαλλοντος").

"Χαρη σε μια τυχαια συμπτωση ανακαλυψα ο τι το εργοστασιο της Εσσο - Παπας εξακολουθει να υπαρχει ακομα για εναν απο τους εξης δυο λογους: Ειτε γιατι στην Ελλαδα δεν υπαρχουν βομβιστες, ειτε γιατι αν υπαρχουν μεχρι τωρα τουλαχιστον δεν ειχαν φανταστει ποσο εκπληχτικα ευκολο ειναι να μπεις μεσα στη βιομηχανια αυτη, να φτασεις στα αδυτα των αδυτων εχοντας αφθονο χρονο στη διαθεση σου και να τα τιναξεις ολα στον αερα."

Μ'αυτη τη γλωσσα και τη λογικη μιλαει ενα αρθρο για την Εσσο στην εφημεριδα Θεσσαλονικη στις 4 Σεπτεμβρη, επισημαίνοντας ποσο ευκολο ειναι για καποιο σκοτεινο τρομοκρατη να μπει απο τα συρματα και να ανατιναξει την Εσσο, κατα συνεπεια και την Εθυλ, κατα συνεπεια ολη την Θεσσαλονικη.

Πολυ πριν περασουν δυο βδομαδες απ'την εκρηξη στις ΙΙ Αυγουστου που τραυματισε σοβαρα 4 εργατες απο τους οποιους ο ενας πεθανε αργοτερα, το γεγονος και η σημασια του ειχε θαφτει.

Το χαρακτηριστικο στο παραπανω ρεπορταζ εκκληση για μεγαλύτερη αστυνομευση στην Εσσο δεν ειναι οτι αγνοουνται ολοκληρωτικα οι δολοφονικες συνθηκες λειτουργιας της Εσσο,δεν ειναι ακομα οτι ανασταίνει το μυθο του σατανικου τρομοκρατη -προσκληση για καταστολη - που απειλει σ'ενα πραγματικο θριλλερ ολη τη Θεσσαλονικη. Ειναι το γεγονος οτι αυτος ο μυθικος στοχος αποκρυβει την ουσια των πραγματων: οτι δηλαδη οι "τρομοκρατες" δεν ερχονται "απ'εξω", ειναι ηδη "μεσα" στο εργοστασιο,ρυθμιζουν την λειτουργια και την παραγωγη του, ειναι τα αφεντικα της Εσσο.

Τρεις μερες μονο πριν την εκρηξη το σωματειο των εργατων της Εσσο προειδοποιει οτι μπορει να κατεβει σε απεργιακες κινητοποιησεις ακριβως για τις συνθηκες που επικρατουν στο εργοστασιο. Σε εγγραφο της ενωσης ανακοινωνονται χοντρικα τα παρακατω:

" - Ο θορυβος ξεπερναει σε ορισμενα τμηματα τα διεθνως παραδεκτα ορια.

- Οι διαρροες επιβλαβων προϊοντων ξεπερνουν τα ανεκτα ορια.

- Το προσωπικο υποχρεωνεται να εργαζεται υπερωριακα (Ι6ωρο).

- Η εταιρεια απαντα οτι καταβαλλει ανθυγιεινο επιδομα και αρα μπορει να κανει ο,τι θελει... "

Ακομα οι κατοικοι του κορδελιου, της συνοικιας που φτανει μεχρι διπλα τα συρματοπλεγματα της Εσσο και της Εθυλ, με ανακοινωσεις επιτροπων και συλλογων παλιοτερα και προσφατα διαμαρτυρηθηκαν συχνα οχι μονο για τον τρομερο κινδυνο της Εθυλ αλλα και για την καθημερινη μολυνση της Εσσο, της Σινγκ και της Εθυλ και για τους κινδυνους που διατρεχουν απο καποιο"ατυχημα". "Ατυχημα" που γινεται ολο και λιγοτερο τυχαιο.

Η εκρηξη λοιπον δεν ηταν καθολου εξω απο καθε προβλεφη. Βρισκοταν (και βρισκεται) μεσα στους ορους που λειτουργει η Εσσο. Στο να κανει δηλαδη "ο,τι θελει".

Στις εξημισυ το πρωΐ, την Παρασκευη ΙΙ Αυγουστου, εσπασαν τζαμια και στεγες ελλενιτ σε αποσταση 200 μετρων απο το εργοστασιο,απο τη βιαιοτητα της εκρηξης, ξαφνιαζοντας τους εργατες των γυρω εργοστασιων και τους κατοικους του Κορδελιου, που βγηκαν στις ταρατσες και στους δρομους εντρομοι.

Η εκρηξη εντοπιστηκε στο πιο επικινδυνο και ευαισθητο σημειο της Εσσο (εννοειται οτι το συνολο των προϊοντων της ειναι ευφλεκτα και επικινδυνα): το τμημα αμμωνιας.

Στο νοσοκομειο ειναι αδυνατο να εχει κανεις επικοινωνια με τους χτυπημενους εργατες που κινδυνευουν αμεσα, μια και τα εγκαυματα καλυπτουν το μεγαλυτερο μερος απο το δερμα τους. Αλλοι εργατες που βρισκονται εκει δεν αφηνουν περιθωρια. Σιγουρα μπορει να εγιναν και λαθος χειρισμοι,που ειναι ομως μοιραιο και αναποφευκτο να γινονται οταν τα αφεντικα βαζουν σε πολυπλοκες δουλιες εργατες χωρις την αναλογη πειρα και το σπουδαιοτερο μετα απο Ι6ωρα δουλιας, οταν εχουν ξεπερασει καθε οριο φυσικης αντοχης.

Ο υπευθυνος της εταιρειας για "θεματα προστασιας περιβαλλοντος" δεν μπορει να μην παρεμβει για να πει τη δικη του "εγκυρη" γνωμη ως "επιστημων":

" Η εκρηξη δεν ηταν αλλωστε τοσο σοβαρη και επιπλεον ειναι σπανιο γεγονος. Η αμμωνια δεν εκρηγνυται παρα μονο παρουσια νερου".

Στην πραγματικοτητα νερακι υπαρχει παντα μια και υπαρχουν παρα πολλοι σωληνες που μεταφερουν συνεχως ατμο και -οπως και ναναι- το τμημα αμμωνιας δεν εχει χαρακτηριστει τυχαια σαν το πιο επικινδυνο.

Δεν προκειται λοιπον για κανενα σηριαλ με υπογειους εμπρηστες που διεισδύουν για να τιναξουν τα παντα. Ειναι η τρομοκρατια των επισημων εμπρηστων που μονο λιγες μερες μετα θα επιβαλλει τη ληθη μεσα και εξω απο το εργοστασιο.

Μετα το θορυβο των πρωτων ημερων που φανερωνει τον φοβο των ιδιων των υπευθυνων για την εκρηξη, ("Ο Μαρτης επεσκεφθη αυτοπροσωπως τα θυματα", "Συνεσταθησαν τρεις επιτροπες

δια την διερευνησιν των αιτιων της εκρηξης: μια υπο του υπουργειου, μια υπο της εταιρειας και μια υπο της αστυνομιας"), η σιωπη κατα πινει ξανα τα παντα χωρις να αλλαξει τιποτα.

Οι εργατες δυσκολα μιλουν πια για την εκρηξη, αν και εξακολουθουν να διαμαρτυρονται για την βρωμα και τη μολυνση οπου δουλευουν και για τις υπερωριες που επιπλεον συχνα δεν πληρωνονται. Οσο για κινητοποιησεις απο τη μερια του σωματειου περα απο λογια δεν εγινε τιποτα.

Ο θανατος του Στ. Τανη απο "πνευμονικο οιδημα" περασε και αυτος στα μουγγα.

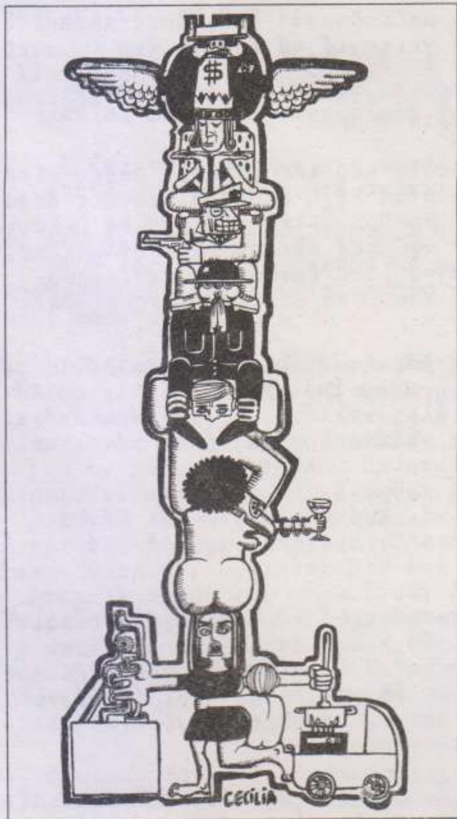
Κι ομως ο κινδυνος εξακολουθει να κυκλοφορει ανετα στην Εσσο ετοιμος για νεες ανατιναξεις, νεες δολοφονιες.

"ΜΑΥΡΗ" ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ "μαύρη" δουλειά ἤ δουλειά μέ τό κομμάτι στό σπίτι, εἶναι ἕνα φαινόμενο πού ὑπάρχει σ'ὅλες τίς λαϊκές γειτονιές τῆς Ἀθήνας, ὅπως καί στήν ἐπαρχία.
Ἡ ἰδιαιτερότητά του εἶναι ὅτι μ'αὐτοῦ τοῦ εἴδους τί δουλειά, ἀσχολοῦνται κύρια (ἄν ὄχι μοναδικά) οἱ γυναῖκες, καί εἶναι πάντα γιά τήν οἰκογένεια ἕνα οἰκονομικό συμπλήρωμα βοηθητικό στό καθημερινό μεροκάματο τοῦ ἄνδρα.

Σάν γυναῖκες θέλοντας νά καταπιαστοῦμε μ'ἕνα πρόβλημαπού ἀπασχολεῖ ἕνα μεγάλο κομμάτι γυναικῶν, ἀνακαλύψαμε ὅτι εἶναι ἕνα θέμα μεγάλης ἔκτασης, πολύ πιό πλατύτερο κι'ἀναπτυγμένο ἀπ'ὅτι νομίζαμε.
Ἡ σημασία του εἶναι τεράστια καί διπλή.
Ἀπό τή μιά ὡς πρός τό μέγεθος τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς γυναίκας στή παραγωγή. Κι'ἀπό τήν ἄλλη ὡς πρός τήν ἰδιαίτερη κι ἀπάνθρωπη καταπίεση ἐκμετάλλευση καί μεταχείριση τῆς ἐργαζόμενης σάν γυναίκα.

Ἡ πιό συνηθισμένη καί γνωστή δουλειά μέ τό κομμάτι στό σπίτι, εἶναι τά φασόν (εἴδη ρουχισμοῦ), ἀπ'ὅπου καί ξεκίνησε σάν ἰδιαίτερα γυναικεία ἀπασχόληση (ράψιμο),καί ξαπλώθηκε μέ τή βιομηχανοποίηση τοῦ ρούχου καί τή βαθμιαία ἐξαφάνιση τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς μοδίστρας. Σήμερα αὐτός ὁ τρόπος παραγωγῆς ἔχει ἁπλωθεῖ καί σ'ἄλλα εἴδη, ὅπως παπούτσια (ράψιμο, κόλλημα, τακούνια), μπαλαντέζες, διάφορα παιχνίδια κλπ. Σάν δουλειά εἶναι καθαρά μηχανική, βρώμικη, μονότονη, κουραστική καί ἀνθυγιεινή. Συνήθως οἱ γυναῖκες πού δουλεύουν μέ τό κομμάτι παίρνουν τή δουλειά ἀπό διάφορες βιοτεχνίες πού βρίσκονται στή περιοχή τῆς γειτονιᾶς τους, ἤ καί μεγάλεςβιομηχανίες ἤ ἀπό κάποιον μεσάζοντα, ἀκόμα κι'ἀπό ἄλλες γυναῖκες. Ὑπάρχουν ἀκόμα καί μικρές βιοτεχνίες μέ 1-2 ἐργάτεςπού παίρνουν ἕνα κομμάτι ὁλόκληρο παραγωγῆς μιᾶς μεγάλης βιομηχανίας, καί μέ τή σειρά τό δίνουν ἔξω στόσπίτι.

Τά κέρδη τῶν ἀφεντικῶν ἀπ'ὅλη αὐτή τήν ἱστορία, εἶναι τεράστια. Πέρα ἀπ'τό ἐξευτελιστικό μεροκάματο τῆς γυναίκας , (βγαίνει περίπου τό μισό ἀπ'τό κατώτερο βασικό πού ἰσχύει), πέρα ἀπ'ὅλα ὅσα γλυτώνει ἀπό τήν μή ἀσφάλιση, τίς ἄδειες , τίς ἀρρώστειες, τά ἐργατικά ἀτυχήματα, τήν ἀπεργία καί τήν παραμικρή στοιχειώδη διεκδίκηση κάθε ἐργαζόμενου, ἔχει ἐκείνη τή φτηνότερη παραγωγή μέ μιά ἐντατικοποίηση καί ἕνα τέ - τοιο ρυθμό, πού δέν μπορεῖ νά πετύχει ἀπό καμμιά ἐργάτρια πού δουλεύει τό ὀχτάωρό της στό ἐργοστάσιο. Αὐτή ἡ διαδικασία παραγωγῆς ἔχει σά συνέπεια καί τά μεροκάματα στό ἐργο - στάσιο νά μένουν χαμηλά, καί μέ τό μίνιμουμ προσωπικό στό βαθμό πού τό μεγαλύτερο κομμάτι τῆς παραγωγῆς μπορεῖ νάβγαίνει φτηνότερα στό σπίτι.
Πέρα ἀπ'ὅλα αὐτά τ'ἀφεντικά κερδίζουν διπλά ἔχοντας τή γυναίκα καί στή παραγωγή καί στό σπίτι, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι μέ χαμηλό κόστος κι'ὅλες ἐκεῖνες τίς δουλειές πού χρειάζο - νται γιά νά ἀναπαραχθεῖ ἡ ἐργατική δύναμη.

Ὅμως ἡ καταπίεση κι'ἡ ἐκμετάλλευση τῆς γυναίκας πού δουλεύει στό σπίτι φτάνει μέχρι τόν πλήρη ἀφανισμό της.
Ἡ ἰδιαίτερη σχέση ποὔχει μέ τ'ἀφεντικό καί μέ τή παραγωγή, σχέση ἀτομική πού καθορίζεται ἀπό τά ἑκάστοτε κέφια του τή μεγάλη ζήτηση ἐργασίας, καί τήν ἀπελπιστική δική της ἀνάγκη γιά δουλειά, πού φτάνει στό σημεῖο νά δουλεύει χωρίς νά ξέρει καί πόσο δουλεύει καί πόσα παίρνει. Ἀποκομμένη ἀπό ἕνα σύνολο σχέσεων ποὔχει ἡ κάθε ἐργαζόμενη μέ τίς συναδέλ - φους της μέσα στή παραγωγή. Ἀποκλεισμένη ἀπό κάθε κοινωνικότητα κι'αὐτοῦ τοῦ χώρου της, τῆς γειτονιᾶς. Ἀπομονωμένη στό σπίτι της, γίνεται ἕνα μέ τό κομμάτι δουλειᾶς, σ'ἕνα ξέφρενο ὑστερικό τρεχαλητό ρυθμοῦ κι'ἐντατικοποίησης...γιά 2 κατοστάρικα.
Ὁ χρόνος της ἔπαψε νά ὑπάρχει σάν τέτοιος, ἡ ζωή της γίνεται δραχμή καί κομμάτι, ἔτσι πιά μαθαίνει πόσα χάνει καί πό

σα κερδίζει πίνοντας ένα καφέ μέ τή γειτόνισσα ή κάνοντας μιά βόλτα στή πλατεία τῆς γειτονιᾶς. Κάθε βράδυ πρίν κοιμηθεῖ..."έβγαλα τόσα ...έχω νά παίρνω τόσα.., αύριο πιό πολλά" .....νοιώθει νά τήν πνίγει ή ἀνάγκη νά παράγει, νά κερδίζει νά μή χάσει χρόνο οὔτε γιά φαΐ οὔτε γιά κουβέντα, νά παράγει νά παράγει....
Τί άλλο στ'ἀλήθεια θέλουν τ'ἀφεντικά γιά νἆναι εὐτυχισμένα; Κι'οἱ ἴδιες λένε "εἶμαι τυχερή, παράγω, κερδίζω, δέν χαζεύω δέν βαριέμαι, κερδίζω κι'εἶμαι στό σπίτι μου, δέν τρέχω στούς δρόμους καί στό ἐργοστάσιο, βγάζω λεφτά καί δέ λείπει τίποτα στόν άνδρα μου τά παιδιά μου, τό σπίτι μου.....".

Τό θέμα τῆς δουλειᾶς μέ τό κομμάτι στό σπίτι ή τῆς "μαύρης" δουλειᾶς ὅπως λέγεται, εἶναι πράγματι τεράστιο καί μέ πολύμορφα προβλήματα.
'Επειδή πιστεύουμε ὅτι πάνω σ'αὐτό πρέπει νά γίνει μιά ὅσο τό δυνατόν ὁλοκληρωμένη δουλειά μέ στόχο τή συμμετοχή τῶν ἴδιων τῶν γυναικῶν πού δουλεύουν ἔτσι καί τή γνωριμία μεταξύ τους, κάνουμε μιά μικρή παρουσίαση μέ ένα κείμενο - συζήτηση γυναικῶν πού θίγουν μερικά ἀπ'τά προβλήματά τους.

τρεις γυναικες κουβεντιαζουν

- Τί νά σοῦ πῶ βρέ παιδάκι μου, εἶναι ἀνάγκη νά μιλήσω ; δέ βλέπεις τά χέρια μου ; Σά μούμια έχω τυλιχτεῖ. Καί δέν πληρώνεται μέ τίποτα αὐτή ή δουλειά. Πληγιάζω τά χέρια μου βρωμάει τό σπίτι μου κι'ὅλα αὐτά γιά νά πάρω ψίχουλα.

Αὐτή εἶναι ή ἀπάντηση τῆς κυρά - Ντίνας ἀπό τό Χαϊδάρι, πού αὐτή τήν ἐποχή ράβει πέτσινα παπούτσια καί πού πληρώνεται γι'αὐτή τή δουλειά μέ 9 δρχ. τό ζευγάρι.

- Καί πόσα ζευγάρια τήν ὥρα βγάζεις ;

- Νά σοῦ πῶ."Αμα σφιχτῶ καί δέν μιλήσω δέν

καπνίσω δέν μέ ἀπασχολήσει κανείς, μπορῶ νά ράψω καί 8 παπούτσια. Δηλαδή 4 ζευγάρια. Γιά τά 4 ζευγάρια παίρνω 36 δρχ.

- Δουλεύεις δηλαδή γιά 36 δρχ. τήν ὥρα ΙΚΑ έχεις ;

- Τί πράγματα εἶναι αὐτά παιδάκι μου."Ακου ΙΚΑ.'Εδῶ παρακαλοῦμε γιά νά δουλέψουμε καί θά μιλήσουμε καί γιά ΙΚΑ ;

- Γιατί κυρά - Ντίνα δέ ζητᾶς περισσότερα στό ζευγάρι ;

- (Γελάει).Ναί,ἀμέσως θά μοῦ τά δώσουνε."Α μα ζητήσω παραπάνω δέν πρόκειται νά πάρω δουλειά. Θά τήν δώσει σέ άλλη.

- 'Εσύ κυρά Ντίνα παίρνεις κατ'εὐθείαν ἀπό τό ἐργοστάσιο ;

- "Οχι παιδάκι μου. Γιά νά πάρω κατευθείαν πρέπει νά πληρώνω ΤΕΒΕ καί νἄχω τιμολόγια.'Η δουλειά δέν εἶναι τακτική."Οποτε θέλει τ'ἀφεντικό σοῦ λέει : "Δέ μοῦ κάνεις δέν έχω δουλειά" καί τότε πού θά βρίσκω τίς 1800 πού θέλει τό ΤΕΒΕ ; Κι'αὐτές πού έχουνε τιμολόγιο, δέν περνᾶνε καλύτερα. Νά σέ στείλω σ'αὐτήπού μοῦ δίνει δουλειά νά δεῖς τί τραβάει ή φουκαριάρα.

- Γιατί δέν μαζευόσαστε ὅλες ὅσες παίρνετε φασόν ἐδῶ στή γειτονιά νά κάνετε ένα σωματεῖο, νά βοηθάει ή μιά τήν άλλη στά προβλήματά σας καί νά ἀπαιτήσετε νά σᾶς δίνουνε περισσότερα χρήματα στό κομμάτι ;

- Τί εἶναι αὐτά πού λές ; Μόλις μαθευτεῖθά χάσουμε κι'αὐτή τή λίγη δουλειά. Κανείς δέθά μᾶς δίνει. Θά βροῦνε άλλες πού δέν θά μιλᾶνε. Καί μετά αὐτό πού λές έχει πολλές δυσκολίες. Γιατί οὔτε ἀπ'τό ἴδιο ἐργοστάσιο παίρνουμε δουλειά, οὔτε τήν ἴδια δουλειά κάνουμε ὅλες.

'Εγώ νά ποῦμε ράβω φόντια, άλλη κολλάει μέ βενζινόκολλα - πολύ ἀνθυγιεινό - άλλη κολλάει τακούνια, άλλη κολλάει σκοινί γύρω ἀπό τό τακούνι, άλλη γαζώνει ροῦχα, άλλη κάνει κολλήσεις μέ ἠλεκτρικό κολλητήρι...Πῶς νά βρεθοῦμε ; Τί νά ποῦμε ; τάχουνε κανονίσει μιά χαρά τ'ἀφεντικά. Καί νά σοῦ πῶ καί τήν ἀλήθεια : Καί μεταξύ μας, φοβόμαστε ή μιά τήν άλλη. Δέ λέμε ἀπό ποῦ παίρνουμε δουλειά γιά νά μήν πάει ή γειτόνισσα καί πάρει κι'αὐτή. Γιά νά μή λιγοστέψει.'Εγώ βέβαια δέν εἶμαι τέτοια γυναῖκα. Τό λέω, γιατί ξέρω ὅτι ὅταν τ' ἀφεντικά θέλουνε νά τελειώσουνε μιά παρτίδα, δέν περιμένουνε ἐμένα. Δίνουνε κι'ἀλλοῦ, μέχρι νά βγεῖ ή δουλειά τους στό χρόνο πού αὐτοί έχουνε κανονίσει.

- 'Εγώ έχω τιμολόγιο. Πληρώνω καί ΤΕΒΕ.Δέν μπορῶ νά πῶ ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένη. Θά προ-

τιμοῦσα νά πήγαινα στό ἐργοστάσιο. Ἔχω ὅμως παιδιά πού πᾶνε σχολεῖο. Ποῦ νά τ'ἀφήσω νη - στικά ἕως τίς τέσσερεις ἡ ὥρα.
Στό ἐργοστάσιο θἄτανε καλύτερα. Γιατί θά μπο ροῦσα νά ζητήσω αὔξηση, νά κάνω ἀπεργία γιά ἀνθυγειινό. Ἔχω πάθει ἕλκος - ἀπό τήν εἰσπ-νοή τῆς βενζινόκολλας - αὐτή ἡ ἱστορία μέ ἔ-χει γεμίσει μίσος. Μᾶς ἐκμεταλλεύονται χον-τρά.
Μιά φορά ζήτησα μιά δραχμή στό ζευγάρι παρα-πάνω καί αὐτός ὁ σιχαμένος μοῦ εἶπε ἄν θέλω νά κάνω τήν ὡραία, μπορεῖ νά μοῦ δώσει καίδέ κα δραχμές παραπάνω. Σέ ἐξευτελίζουνε μέ τό χειρότερο τρόπο. Δέν μπορεῖς νά ἀντιδράσεις.

- Ναί ἔχω τελειώσει γυμνάσιο. Τί νά τό κά-νω τό χαρτί ; Στά τσαγκαράδικα δουλεύω φασόν 2 χρόνια. Ὅλη μου ἡ οἰκογένεια εἰσπνέει βεν ζινόκολλα.
Δέν μπορῶ νά κάνω διαφορετικά.

Νά τό καταγγείλω ; Ποῦ ; Στόν Καραμανλῆ ; Νά βρίσω τ'ἀφεντικό ; Ὅσες φορές τὄκανα ἔχασα τή δουλειά. Ὅσο περισσότερο ἐξευτελίζεσαι , τόσο εὐκολότερα βρίσκεις δουλειά. Ἅμα ἀφή - σεις νά σοῦ πιάσουνε καί τόν κῶλο τότε παίρ-νεις καί κἄνα φράγκο παραπάνω στό ζευγάρι. Αλ λά ἅμα δεχτῶ μιά τέτοια σχέση, γιατί νά μή στηθῶ καλύτερα στή Συγγροῦ καί νά ἀπαλλαγῶκι ἀπ'τίς εἰσπνοές τῆς βενζινόκολλας ; Πιστεύω πώς ὅσες παίρνουνε δουλειά φασόν σέ λίγα χρό νια γίνονται ὑστερικές ἀπ'τήν ὑπερένταση, ἐκ-μεταλλευόμαστε αἰσχρά τούς ἑαυτούς μας.

- Τά παπούτσια πού φτιάχνουμε διοχετεύο - νται στίς ἀγορές τῆς Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Ἰτα λίας, Γαλλίας καί στήν Ἑλλάδα.
Ἐγώ ἔχω δεῖ παπούτσι, πού ἡ δυσκολώτερη δου-λειά ἔχει περάσει ἀπ τά χέρια μου μέ 5 δραχ-μές τό ζευγάρι, νά πουλιέται σάν χειροποίητο 1.200 δραχμές.

η αναγκη δεν σου επιτρεπει επιλογες

Μιά γυναίκα πού δουλεύει στό σπίτι, μᾶς γράφει γιά τά ἰδιαίτερα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει.

Βασικά ἀκούγεται συχνά ὅτι "καλά ἔχεις τή δουλίτσα σου μέσα στό σπίτι σου". Ἡ δουλίτσα ὅμως αὐτή ὄχι μόνο δέν παύει νά ἔχει τήν γνω στή καταπίεση πού ἔχει κάθε δουλειά στό ἐργο στάσιο, ἀλλά παρουσιάζει κι'ἄλλες ειδικότε - ρες δυσκολίες.

1. Δέν σοῦ δίνει περιθώρια νά δουλεύεις "ὅτι ὥρα θέλεις" ὅπως λένε, γιατί ἄν γίνει αὐ-τό δέν βγάζεις τό μεροκάματο πού ἔχεις προ - γραμματίσει νά βγάλεις.

2. Ἡ δουλειά μέ ἀμοιβή "μέ τό κομμάτι", σέ ἀναγκάζει νά δουλεύεις μέ πολύ μεγαλύτερη ἔνταση ἀπ'ὅση θά δούλευες στό ἐργοστάσιο.

3. Ἡ ἐργατική δύναμη πληρώνεται πολύ πιό φτηνά στή δουλειά στό σπίτι.

4. Δέν ἔχεις ἀσφάλεια, ἔνσημα, δῶρα, ἐπιδόμα τα ἤ άδειες, ὅτι δηλαδή μέ τόσους ἀγῶνες κατακτήθηκε, καί δίνεται στούς κύριους χώ - ρους παραγωγῆς.

5. Βρίσκεσαι ἀπομονωμένη ἀπό ἄλλους συναδέλ-φους, δέν μπορεῖς νά συνεργαστεῖς μέ ἄλ-λες γιά νά πετύχεις καλύτερες συνθῆκες ἤ πε-ρισσότερες χρηματικές ἀπολαυές.

6. Δέν γίνεται κανένας ἔλεγχος στόν ἐργοδότη γιά τό "πόσο θά σέ πληρώσει στό κομμάτι", δηλαδή δέν ὑπάρχει ἡ κατοχύρωση τοῦ "βασικοῦ μισθοῦ".

7. Δέν ὑπάρχει καμμιά σύμβαση πού νά καλύ - πτει τή δουλειά στό σπίτι. Ὁποτε ἔχει καί θέλει νά σοῦ δώσει δουλειά ὁ ἐργοδότης θά τό κάνει, διαφορετικά μένεις ἄνεργη, χωρίς ἀπο-ζημίωση χωρίς τίποτα.

8. Γίνεσαι ἐσύ ἡ ἴδια ἐπιστάτης τοῦ ἑαυτοῦ σου. Αὐτό δέν ἔχει καμμιά καλή ἔννοια, ὅ-πως ἀπό πρώτη ἄποψη θά πεῖ κανείς "κάνεις ὅ-τι θέλεις". Ἀντίθετα, ἐσύ ὁ ἴδιος πιέζεσαι νά δουλέψεις γρήγορα, (γιά νά βγάλεις ἕνα μερο-κάματο), νά κάνεις καλή, σωστή δουλειά, γιατί διαφορετικά θά σοῦ ἐπιστραφεῖ γιά διόρθωση, ὁ πότε χάνεις ἀπ'τό δικό σου χρόνο γιά νά ἐπα-νορθώσεις, χωρίς, φυσικά, ἄλλη ἀμοιβή.

9. Ἐξ ἄλλου γιά νά δουλεύεις στό σπίτι ἀνα-γκάζεσαι ἀπό πλῆθος κοινωνικές δυσκολίες, π.χ. ἔχεις παιδί, καί μή ἔχοντας πού νά τό ἀ φήσεις γιά νά δουλέψεις ἔξω, ἀναγκάζεσαι νά βγάλεις ἔστω καί λίγα, μέσα στό σπίτι, μέ πλῆ θος ἐπί πλέον δυσκολίες, παιδί, σπίτι, δουλειά ὅλα μαζί ταυτόχρονα.
Ἤ μπορεῖ νά ἔχεις μεγάλη ἡλικία, ὁπότε καί πάλι ἀναγκάζεσαι νά "βγάλεις ὅτι μπορεῖς" στό σπίτι, γιατί στά ἐργοστάσια δέν σέ δέχονται. Καί ὑπάρχουν κι'ἄλλες ειδικώτερες περιπτώ - σεις. Πάντως κανείς ἅμα δέν ἔχει ἰδιαίτερες δυσκολίες κι'ἔχει νά διαλέξει ἀνάμεσα σέ μιά δουλειά στό σπίτι καί στό ἐργοστάσιο, δέν προ τιμᾶ τήν πρώτη. Κι'αὐτό γιατί δέν ἔχει καμ - μιά κάλυψη ἄν τήν διαλέξει.

ΒΙΑ: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Καθημερινά διαβάζουμε στίς ἐφημερίδες ὅτι ἡ τάδε γυναίκα βιάστηκε,ἤδείνα ξυλοκοπήθηκε ἀπό τόν ἄνδρα της ἤ τόν ἀδελφό της γιά "οἰκογενειακούς λόγους". Πρόκειται γιά εἰδήσεις πού τίς περισσότερες φορές περνᾶνε ἀπαρατήρητες, στά "ψιλά" τῶν ἐφημερίδων, ἤ ἀντίθετα καταλαμβάνουν τίς πρῶτες σελίδες τῶν κιτρινοφυλλάδων ὅταν πρόκειται γιά καμμιά "γαργαλιστική" εἴδηση πού θέλει νά ξυπνήσει τά σαδιστικά - φασιστικά ἔνστικτα τῶν ἀρσενικῶν ἀναγνωστῶν τους γιά νά πουλήσουν φύλλα.

Καί δέν εἶναι μόνο αὐτά πού κατορθώνουν νά περάσουν στίς ἐφημερίδες, ἔστω καί διαστρεβλωμένα.'Αρχίζοντας ἀπό τό καθημερινό ξύλο στό σπίτι ἀπό τόν "σκληρό" σύζυγο πού δέ "σηκώνει νά τοῦ φέρνουν ἀντιρρήσεις", τόν "θιγμένο" ἀδελφό πού ἀναλαμβάνει νά "σώσει τήν τιμή" τῆς οἰκογένειας, ξυλοκοπώντας τήν ἀδελφή του, τό "ἀνδράκι" πού βιάζει μιά γυναίκα γιατί "τἄθελε" ἤ τοῦ "κουνιόταν", καί φτάνοντας μέχρι τό καθημερινό πείραγμα στούς δρόμους, καί τόν τρόμο πού νοιώθει μιά γυναίκα ὅταν κυκλοφορεῖ μόνη ἀργά τή νύχτα, ἡ βία εἶναι μιά καθημερινή πραγματικότητα γιά τίς γυναῖκες καί, τό χειρότερο, ἀποδεχτή, ἀπό τήν λεγόμενη "κοινή γνώμη".

"Ετσι εὔκολα θά γίνουν γνωστά καί θά συγκινήσουν πλατιά τόν κόσμο τά βασανιστήρια στούς πολιτικούς κρατούμενους, ἀλλά τό ξύλο πού τρώει σχεδόν κάθε βράδυ ἀπό τόν ἄνδρα της ἡἐργάτρια τοῦ Πίτσου γιά νά γίνει ἀπεργοσπάστρια δέ θά γραφτεῖ ποτέ, σέ καμμιά ἐφημερίδα.

Πιστεύουμε ὅτι εἶναι πιά καιρός νά ἀντιδράσουμε ὅλες οἱ γυναῖκες μαζί, νά ἀντισταθοῦμε σ'αὐτόν τόν καθημερινό φασισμό καί νά σπάσουμε τό τεῖχος τῆς σιωπῆς πού τόν περιβάλει.

Σ'αὐτή τήν προοπτική, ἐγκαινιάζουμε ἀπ'αὐτό τό τεῦχος τῆς "Ρήξης" μιά μόνιμη στήλη ὅπου θά συγκεντρώνουμε ὅλα τά στοιχεῖα τρομοκρατικῆς βίαςπού ἐξασκεῖται πάνω στίς γυναῖκες. Πιστεύουμε ὅτι ἀκόμα κι'αὐτή ἡ ἁπλή συλλογή στοιχείων δίνει μιά συνταραχτική εἰκόνα ὅταν μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά τά δοῦμε μέ διαφορετικό μάτι καί δέν τ'ἀφήνουμε νά χαθοῦν ἀνάμεσα στίςδιαφημίσεις γιά τό τάδε πλυντήριο καί τίς διακοπές στό Σκορπιό τῆς Χριστίνας Καούζωφ.

'Εξ ἄλλου πιστεύουμε ὅτι μιά τέτοια δουλειά μπορεῖ νά βοηθήσει ὁποιαδήποτε ὁμάδα γυναικῶν πού θά θελήσει ν'ἀσχοληθεῖ πιό συστηματικά μ'αὐτό τό θέμα.

'Ωστόσο, δέ θέλουμε νά μείνουμε στήν ἁπλή συλλογή στοιχείων, ἀλλά νά προχωρήσουμε σέ μιά ἰδεολογική καί πραχτική δουλειά πού θά συμβάλει στήν ἀνάπτυξη ἑνός κινήματος ἀντίστασης ἀπό τήν πλευρά τῶν γυναικῶν, νά κάνουμε ἔτσι ἕνα ἀκόμα βῆμα πρός τήν ἀπελευθέρωσή μας, τήν κατάκτηση τῆς χαμένης μας ἀνθρώπινης ὑπόστασης.

— I2 'Ιούνη : 'Ο 45 χρονοσὸδηγός ταξί,Α. Παπακανέλος περιέλουσε τή γυναίκα του μέ οἰνόπνευμα καί τῆς ἔβαλε φωτιά ἐπειδή τόν πόνεσε τήν ὥρα πού τοῦ ... ἔρριχνε βεντοῦζες !!!

-- --

— I4 'Ιούνη : Δύο νεαροί,I8 καί I5 χρονῶν παρέσυραν , στίς II τό βράδυ μιά κοπέλλα I5 χρονῶν στό ἄλσος Καλλιθέας, τή μέθυσαν μέ οὖζο καί τή βίασαν διαδοχικά.

-- --

— I4 'Ιούνη : Ταξιτζής 27 χρονῶν καί ἕνας φίλος του βίασαν μιά ἀμερικανίδα.

— 20 'Ιούνη : 'Επίθεση μέ μαχαίρι ἀπό ἄγνωστο ἐναντίον τῆς Κ. Μαρικλή, 23 χρονῶν πού τήν τραυμάτισε στά χέρια στά πόδια καί στό λαιμό.'Η ἐπίθεση ἔγινε σέ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος.'Ο δράστης ἐξαφανίστηκε.

-- --

— 20 'Ιούνη : Σέ μπάρ, στό σταθμό Λαρίσης,ὁ Γ.Βλαχάβας, 22 χρονῶν, τραυμάτισεμέ σπασμένο μπουκάλι τή Μ.Μαγδαληνοῦ 32 χρονῶν, πού ἐργαζόταν ἐκεῖ, καί στή συνέχεια ἐξαφανίστηκε.

-- --

— 20 'Ιούνη : Σέ κέντρο στή λεωφόρο Συγγροῦ,ὁ μαίτρ τοῦ κέντρου μαζί μ'ἕναν ἄγνωστο τραυμάτισαν μέ γροθιέςκι κλωτσιές μιά ἀγγλίδα τουρίστρια γιατί ἤθελαν νά τήν διώξουν ἀπό τό κέντρο, ἰσχυριζόμενοι ὅτι "ἐνοχλοῦσε τάξευγάρια" τοῦ κέντρου.

-- --

— 25 'Ιούνη : Κορεάτισα ἔπεσε νεκρή μετά ἀπό ξυλοκόπημα ἀπό τόν ἄνδρα της, ἕναν ἀμερικανό λοχία.'Η δικαιολογία ἦταν ὅτι "ἀργοῦσε νά γυρίσει σπίτι της τά βράδυα"!!

-- --

— 4 'Ιούλη : Στό Βόλο, ἕνας ἄνδρας ἐκδικήθηκε μέ 8 μαχαιριές τή γυναίκα του γιά "οἰκογενειακούς λόγους".

Στραγγάλισε τή φίλη του

Τήν σκότωσε γιά...

Σκότωσε τήν φίλη του καί αὐτοκτόνησε

ΜΑΧΑΙΡΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΗΣ

Τήν σκότωσε γιατί δέν τοῦ ἔδινε τό διαζύγιο

ΣΕ ΣΤΙΓΜΗ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

– 12 'Ιούλη : Τρεῖς "θερμόαιμοι" βίασαν 17 χρονη κοπέλλα στό Δαφνί.

-- --

– 12 'Ιούλη : Λιμενεργάτης, βίασε 16 χρονη κοπέλλα στή Θεσσαλονίκη.

-- --

– 17 'Ιούλη : 5 νεαροί ἅρπαξαν μιά κοπέλλα 14 χρονῶν πού περπατοῦσε μέ φίλο της στό σταθμό τῆς Καλλιθέας, τήν ἔβαλαν σέ αὐτοκίνητο καί τήν πῆγαν στό Κορωπί ὅπου τή βίασαν καί στή συνέχεια τήν ἐγκατέλειψαν στό σταθμό τῆς Καλλιθέας.

-- --

– 29 'Ιούλη : Στή Θεσσαλονίκη ἔμπορος 33 χρονῶν προσπάθησε νά βιάσει τρεῖς γερμανίδες.

-- --

– 11 Αὐγούστου : Τρεῖς 'Ολανδέζες μήνυσαν τόν Α. Καταρτζῆ, 32 χρονῶν, γιά βιασμό.

-- --

– 11 Αὐγούστου : 'Ο 'Ιμπραήμ Μπελίκ 42 χρονῶν, Αἰγύπτιος, καί ὁ 'Ιμπραήμ 'Αμπράλα, 29 χρονῶν, σουδανός, βίασαν 2 ἀμερικανίδες.

-- --

– 16 Αὐγούστου : Τέσσερεις ἄνδρες βίασαν καί ἔκλεψαν, τσεχοσλοβάκα τουρίστρια. 'Η γυναίκα ἔκανε ωτοστόπ καί σταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο μέ 4 ἄδρες μέσα, 25-35 χρονῶν. Τήν παράσυραν σέ ἔρημη τοποθεσία μεταξύ Βουλιαγμένης καί Βάρκιζας, ὅπου τή βίασαν τρεῖς, καί στή συνέχεια τήν ἔκλεψαν.

'Ηθικόν δίδαγμα : Ποιός της εἶπε νά τριγυρνᾶ στούς δρόμους καί νά κάνει ωτοστόπ ἀντί νά κάθεται φρόνιμα στό σπιτάκι της ; Γιά νά γυρνάει ἔτσι,πουτάνα θάτανε. Τἄθελε καί τἄπαθε. 'Εξ ἄλλου κι' αὐτοί νέοι ἄνδρες εἶναι,βράζει τό αἷμα τους, τί νά κάνουν ;

– 17 Αὐγούστου : Στά Γιάννενα, ταξιτζής ἔρριξε 11 μαχαιριές στή φίλη του, νεαρή ἐργάτρια, στό πρόσωπο καί στή κοιλιά.

-- --

– 17 Αὐγούστου : "Ανδρας 62 χρονῶν βίασε γυναίκα 97 χρονῶν (!) στήν κωμόπολη Πολίχνιτος Λέσβου.'Ο δράστης, φυλακίστηκε στή Χίο.

-- --

– 19 Αὐγούστου : Στά Καβάσιλα Πύργου,ἕνας "σκληρός", ἀδελφός ἔδεσε τήν ἀδελφή του (Χρ. Σγούρα 33 χρονῶν)μέ συρματόσκοινο καί στή συνέχεια, τή χτυποῦσε, γιά "οἰκογενειακούς λόγους".

-- --

– 22 Αὐγούστου : Στό Χαλάντρι,ὁ Μ. Κουρούτης,32 χρονῶν, οἰκοδόμος, ἀφοῦ τραυμάτισε τή γυναίκα του μέ κλωτσιές καί γροθιές στό κεφάλι καί σ'ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, στή συνέχεια τῆς ἐπιτέθηκε μέ μπαλτᾶ.

-- --

– 23 Αὐγούστου : Δυό ἄνδρες βίασαν 25 χρονη κοπέλλα, μέσα σέ γκαράζ ἀφοῦ τήν πῆραν μέ τό αὐτοκίνητο.

-- --

– 27 Αὐγούστου : Σερβιτόρα, κατάγγειλε ὅτι τήν βίασε, 33χρονος ἰδιωτικός ὑπάλληλος στή Θεσσαλονίκη.

-- --

– 6 Σεπτέμβρη : 'Επί 48 ὧρες,ὁ Ν.Δήμουλας βασάνιζε τή γυναίκα του δεμένη (χαρακώματα μέ μαχαίρι, καψίματα, μέ τσιγάρο, σπασμένα δόντια) γιά νά πειστεῖ ὅτι ἦταν " ἐν τάξει" καί ὅτι δέν εἶχε πάει μέ ἄλλον ἄνδρα. Στή δίκη,ὁ Ν Δ. καταδικάστηκε σέ 3,5 χρόνια φυλακή, μιά καί σύμφωνα μέ τή γνώμη τοῦ εἰσαγγελέα,ἔκανε τή γυναίκα του σάν"στραπατσαρισμένο φολκσβάγκεν"!!!

– 6 Σεπτέμβρη : 'Ο Ι. Κουλαμτζόγλου,42 χρονῶν,προσπάθησε νά βιάσει μιά γυναίκα25 χρονῶν, σέ ἀγρόκτημα,ἔξω ἀπό τό χωριό Νερόμυλοι Πέλλης.

-- --

– 23 Σεπτέμβρη : Οἱ Β. Γιούπης, 22 χρονῶν,ἀγρότης κι Α.Πατμᾶς, 27 χρονῶν, καφεπώλης, προσπάθησαν νά βιάσουν τήν αὐστριακή Κλαούντια Ντούκαλ 31 χρονῶν, ζωγράφο, στό Νέο 'Ερινέο Αἰγιαλείας (πάτρα).

-- --

– 6 Σεπτέμβρη : 'Ο Α. Παναγιωτόπουλος,27 χρονῶν,τραυμάτισε σοβαρά χτυπώντας την τή 14 χρονη ἀδελφή του, γιά "οἰκογενειακούς λόγους".

Οἱ βιασμοί εἶναι ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

Τή νύχτα τοῦ Σάββατου πρός Κυριακή (15.7.79), τέσσερα "θερμόαιμα" ἀρσενικά (ὅπως πολλοί θά πούνε)οἱ ;
- Μιχ. Κανίνης ,19 χρονῶν,ναυτικός
- Κ.Γ. Πελεκούδας,21 χρονῶν,ἐργάτης
- Στ. Ι. Σαφάντης, 19 χρονῶν,ἐργάτης
- 'Ηλίας Π. 15 χρονῶν, μαθητής

ἀπήγαγαν καί στή συνέχεια βίασαν καί κακοποίησαν φρικτά μιά 14χρονη κοπέλλα, τήν 'Αρετή πού δούλευε κομμώτρια στήν Καλλιθέα.

Μέ βάση τά ἐπίσημα στοιχεῖα, αὐτός εἶναι ὁ εἰκοστός περίπου βιασμός πού γίνεται τούς τελευταίους δυό μῆνες, ἄν καί ὁ πραγματικός ἀριθμός εἶναι πολύ μεγαλύτερος: δέν γίνονται ποτέ γνωστοί γιατί οἱ γυναῖκες πού βιάζονται, φοβοῦνται, ντρέπονται ἤ δέχονται πιέσεις ἀπό τήν οἰκογένειά τους ὥστε νά μήν καταγγείλουν τόν βιασμό τους. Ἔτσι στίς περισσότερες περιπτώσεις, ὁ βιαστής πληρώνει τούς γονεῖς τῆς κοπέλλας, καί μέ 50.000 δρχ. τά πράγματα "τακτοποιοῦνται!!!" ....

Μόνο πού τίποτα πιά δέ μπορεῖ νά κρύψει τό γεγονός ὅτι τόσο οἱ βιασμοί, ὅσο καί κάθε μορφῆς ἐπιθέσεις ἤ μορφές βίας πού ἐξασκοῦνται σέ μᾶς τίς γυναῖκες (πειράγματα στό δρόμο, χουφτώματα στά λεωφορεῖα, ξυλοδαρμοί καί ἀπόπειρες βιασμοῦ), ἔχουν μπεῖ πιά γιά τά καλά στή ζωή μας, μέ ἀποτέλεσμα οἱ περισσότερες ἀπό μᾶς ,εἴτε νά " συνηθίζουμε" στήν ἰδέα τοῦ " τί νά κάνουμε, ἄντρες εἶναι, ἐμεῖς θ'ἀλλάξουμε τήν κοινωνία ; ",καί ἄρα νά παθητικοποιούμαστε, εἴτε νά ζοῦμε καθημερινά μέ τό φόβο τοῦ βιασμοῦ καί τῆς ἐπίθεσης σέ βάρος μας, νά σκεφτόμαστε νά περπατήσουμε στό δρόμο, μέ ἀποτέλεσμα νά στραπατσάρονται οἱ δυνατότητές μας σάν ἄνθρωποι ἀλλά καί νά περιορίζονται στό ἐλάχιστο ἀκόμα καί τά πιό στοιχειώδη ... δημοκρατικά μας δικαιώματα(π. χ. τό νά περπατᾶμε ἀνενόχλητες στό δρόμο).

Βέβαια, εἶναι πολλοί (καί πολλές) αὐτοί πού πιστεύουν ἀκόμα,ὅτι ὁ βιασμός εἶναι ἐπινόηση μερικῶν "ὑστερικῶν" γυναικῶν, μιά καί κατά τή γνώμη τους ὁ βιασμός συμβαίνει σ'ὅσες "τό θέλουνε" ,ὅσες "κουνᾶν τήν οὐρά τους" καί"προκαλοῦν" τούς ἄντρες.

Τούς ἀπαντᾶμε : Δέν εἶναι οἱ γυναῖκες αὐτές πού προκαλοῦν τούς ἄντρες νά τίς βιάσουν, ἀλλά εἶναι αὐτή ἡ ἴδια ἡ κοινωνία καί ἡ κυρίαρχη ἰδεολογία πού προκαλεῖ τόν βιασμό τῶν γυναικῶν ἀπό τή μιά, καί προωθεῖ τό μοντέλλο τοῦ ἄντρα- κατακτητῆ- βιαστή, ἀπό τήν ἄλλη:

Μέσα ἀπό τίς διαφημίσεις, τήν τηλεόραση, τόν σινεμά, τίς ἐφημερίδες, ἀπό τήν πορνοφυλλάδα 'Απογευματινή μέχρι τήν "προοδευτική" Ἐλευθεροτυπία - γιατί ἄραγε ἡ παραπάνω ἐφημερίδα κατατάσσει ὅλους τούς βιασμούς στή στήλη μέ τόν τίτλο ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ; Μήπως κατά τή γνώμη της ο βιασμός εἶναι τελικά ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ (δηλαδή ΑΝΤΡΙΚΗ) ἀνάγκη καί δικαίωμα ; -τά διάφορα πορνοπεριοδικά τοῦ στύλ Τρύπες, Καζανόβας Θαυμάσιοκλπ) , ἤ ἀκόμα καί μέσα ἀπό τήν κυρίαρχη ἰδεολογία τῆς ψευτο - σεξουαλικῆς ἀπελευθέρωσης (μόνο πού ἀκριβῶς, πρόκειται γιά μιά ἀκόμα "ἀπελευθέρωση" κομμένη καί ραμμένη στά μέτρα τῶν ἀντρῶν), ἡ γυναίκα,διαμελισμένη καί κομματιασμένη σέ στήθια ἤ πόδια προσφέρεται βορά στίς ἐπιθυμίες τοῦ κάθε ἀρσενικοῦ. Παρουσιάζεται δηλαδή σάν νά μήν ἔχει ἄλλη λειτουργία παρά τό πῶς θά εὐχαριστήσει τόν ἄντρα - ἀφέντη.

Εἶναι καθαρό : Τούτη ἡ κοινωνία εἶναι πού κατασκευάζει τόν ΚΑΘΕ ἄντρα σάν μελλοντικό βιαστή καί διαπαιδαγωγεῖ τήν ΚΑΘΕ γυναίκα στό ρόλο τοῦ δοχείου ἡδονῆς, τῆς "τροφῆς γιά [illegible]" ,τοῦ σεξουαλικοῦ ἀντικείμενου.

Ὅπως ἐπίσης εἶναι καθαρό ὅτι ὅσο ἐμεῖς οἱ ἴδιες δέν παίρνουμε τή τύχη μας στά χέρια μας, ὅσο ἐμεῖς οἱ ἴδιες συνεχίζουμε νά ζοῦμε τήν καθημερινή αὐτή κατάπτωση καί δολοφονία ,μονάχες μας καί στή σιωπή, ἡ βία ἐνάντια μας ὅλο καί θά ὀξύνεται.

Καταγγέλλοντας δημόσια τούς βιασμούς ἤ τίς ἐπιθέσεις καί τούς ἐξευτελισμούς πού δεχόμαστε , καί ξεσκεπάζοντας συλλογικά τό μῦθο τοῦ "παθητικοῦ" θηλυκοῦ ,ἀπό ΣΗΜΕΡΑ κι ὅλας μποροῦμε νά ἀπαιτήσουμε:
- νά σταματήσουν οἱ βιασμοί καί οἱ ἐπιθέσεις ἐνάντιά μας
- οἱ γυναῖκες δέν εἶναι σεξουαλικά ἀντικείμενα στήν ὑπηρεσία κανενός.

.....'Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΜΟΛΙΣ ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΕΙ .....

Κίνηση γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν γυναικῶν

15.7.79

αρ. I

Ομαδα γυναι-κων

Αθήνα, Οκτώβρης 79

συζητηση
για την βια εναντια
στις γυναικες
την Δευτερα 8 Οκτω-
βρη, στις 6μ.μ.
στη Νομική,
αμφιθέατρο I

Ἡ παρακάτω προκήρυξη κυκλοφόρησε σάν κάλεσμα γιά συζήτηση γιά τήν βία ἐνάντια στίς γυναῖκες, πού ἔγινε στή Νομική, στίς 8 Ὀχτώβρη.

" Τήν ἔδερνε γιά τρεῖς μέρες", "ἦταν νιόπαντροι καί τήν ἔδερνε", κι'ἄλλοι παρόμοιοι τίτλοι φιγουράριζαν στίς ἐφημερίδες πρίν ἀπό μερικές μέρες. Χιλιάδες ειδήσεις κακοποίησης γυναικῶν γίνονται καθημερινά γνωστές καί εἶναι πολύ περισσότερες αὐτές πού πνίγονται μέσα στό ἄντρο τοῦ συζυγικοῦ βίου γιά νά προστατευτεῖ καί νά διασωθεῖ ἡ συνέχειά του.

'Αλλά τό ξύλο, ἡ σωματική βία σέ βάρος τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ μιά πλευρά τοῦ νομίσματος.'Η προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς ἀντρικῆς βίας μέσω τῆς μυϊκῆς ὑπεροχῆς εἶναι κάτι ἀρκετά"χοντροκομμένο", ἀρκετά φανερό, ὥστε ὅλοι μποροῦμε νά τήν καταδικάσουμε. Καί ἴσως ἐμεῖς, οἱ φοιτήτριες, νά κρατᾶμε μιά ἀπόσταση, θεωρώντας ὅτι εἶναι κάτι πού δέν συμβαίνει σέ μᾶς.

Ὅμως ἄς ἐπιχειρήσουμε νά μιλήσουμε γιά τίς λεπτότερες μορφές βίας πού καθημερινά ἀντιμετωπίζουμε, γιά ὅλα τά στοιχεῖα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς πού ὡς τώρα τά δεχόμαστε ἄδια μαρτύρητα (συνήθεια ἤ ἐξαναγκασμός σάν κάτι ἐντελῶς φυσικό κι'ἀναπότρεπτο.'Η ἐπέμβαση στήν προσωπικότητά μας δέν γίνεται μόνο μέ τό ξύλο : γίνεται μέ τό πείραγμα καί τό χέρι στό δρόμο, τό λεωφορεῖο, τή δουλειά, γίνεται μέ τήν μή δυνατότητα νά κινηθοῦμε μόνες μας - κάπου, σέ μιά ἀργόσχολη βόλτα,ἕνα πάρκο, ἕνα κινηματογράφο, ἕνα ζαχαροπλαστεῖο.

Εἶναι ἀποτέλεσμα βίας οἱ ὧρες πού καθόμαστε στό καθρέπτη προσπαθώντας νά πετύχουμε τήν ἐμφάνιση πού θά ἀρέσει περισσότερο στούς ἄνδρες, εἶναι ἀποτέλεσμα βίας τά αἰσθήματα ντροπῆς καί κατωτερότητας γιά κάποιες "ἀτέλειες" τοῦ κορμιοῦ μας (σέ σχέση μέ τό κάθε ἐποχιακό εἴδωλο). Εἶναι ἀποτέλεσμα βίας ἡ δειλία μας νά διεκδικήσουμε στίς σεξουαλικές μας ἐπαφές μέ τό ἄλλο φῦλο, τήν ἡδονή καί τόν ὀργασμό μας,καί νά ἀρκούμαστε στό ὅτι ὁ ἄλλος "τέλειωσε".... Εἶναι βία ὁ τρόπος πού μᾶς παρουσιάζουν στά θεάματα, τίς διαφημήσεις, τίς γελοιογραφίες. Εἶναι βία ἀκόμα, καί ἡ ἐπιβολή τοῦ ρόλου τῆς "νοικοκυρᾶς", σάν τό κύρια ἁρμόζοντα στή "φύση" μας.(γι'αὐτή τή φύση μιλᾶμε, πού ἄρχισε νά κατασκευάζεται μέ θαυμαστή μαεστρία κι'ὅλας ἀπό τίς πρῶτες στιγμές τῆς ζωῆς μας.

Εἴμαστε "ὅλοι" μαζί κι'ὅμως μόνο ἕνας ἄνδρας βρίσκεται ἀνάμεσά μας, ἕνας ἀλλά ἀρκετός γιά νά καθορίσει τό γένος του ἐπίθετου - ἐξ ἄλλου ὑπάρχουν οἱ ἄνθρωποι καί οἱ γυναῖκες τους - ναί γι'αὐτή τή βία τῆς γλώσσας μιλᾶμε.

'Απέναντι σ'ὅλες αὐτές κι'ἄλλες παρόμοιες ἐκφράσεις βίας θέλουμε νά εὐαισθητοποιηθοῦμε, νά ἀντιδράσουμε, γιατί πιστεύουμε στήν ἀναγκαιότητα κάποιου σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ, πιστεύουμε ὅμως ἀκόμα ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσή μας,ἔχει νά κάνει μέ βαθειά ριζωμένες ἀντιλήψεις καί βιωμένες συμπεριφορές πού δέν ἀλλάζουν παρά μέ μιά συσπείρωση, σχετικά μέ καί ἕναν ἀγώνα δικό μας ,ἐμᾶς τῶν γυναικῶν.

Σ'αὐτή τή βάση, σᾶς καλοῦμε σέ μιά συζήτηση σχετικά μέ τό πρόβλημα τῆς βίας.

Καλοῦμε μόνο γυναῖκες, γιατί πιστεύουμε πώς ἡ παρουσία ἀνδρῶν, ὅσο καλοπροαίρετη κι'ἄν εἶναι, θά ἐπιδράσει ἀρνητικά στήν δυνατότητά μας νά μιλήσουμε ἐλεύθερα, νά ἐκφράσουμε τίς ἀπόψεις μας. Εἶναι ἀπόρροια κι'αὐτό τῆς ἀδιόρατης βίας, τῆς ὑπεροχῆς τοῦ λόγου πού διαθέτει ἤ πού πιστεύουμε πώς διαθέτει τό ἄλλο φῦλλο.

τρομοκρατια και αντισταση

'Η κρατική τρομοκρατία εἶναι πιά μιά πραγματικότητα πού τή ζοῦμε καθημερινά. Εἶναι αὐτή πού ἀντιμετωπίζουμε σέ κάθε ἔκφραση τῶν ἀναγκῶν μας, καί πού τή νοιώθουμε ἄμεσα νά κυριαρχεῖ σ'ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς ζωῆς μας.
'Η ἀντιμετώπισή της ἀφορᾶ τόν καθένα μας.

Τά πανταχοῦ παρόντα ὄργανα τοῦ κράτους μέ τήν ἀρειανή στολή τους ἤ χωρίς αὐτήν ἐμφανίζονται μπροστά σέ κάθε φωνή διαμαρτυρίας, σέ κάθε διεκδίκηση, σ'ὅτι "ζωντανό πού κινεῖται".
Μέσα σ'αὐτή τή μουντή καί θαρρεῖς ἀκίνητη στήν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων κοινωνία μας, τό παραμικρό φτερούγισμα τοῦ κόσμου, βρίσκει στό τεῖχος τῶν κρανοφόρων, στή βροχή τῶν δακρυγόνων, στό ρόπαλο καί τό πιστόλι.
Στήν ἀπεργία, τή συγκέντρωση, τή διαδήλωση, τά ὄργανα τοῦ κράτους πάντα δραστήρια, χρησιμοποιοῦνται ἀκόμα καί σ'ἄλλα δημόσια ἔργα, ὅπως στό ἄνοιγμα φρεατίων γιά χαβοῦζες. Συμβάλλουν ἀκόμη στόν ἀθλητισμό καί τά θεάματα μέ τήν ἀπαραίτητη παρουσία τους στά γήπεδα.
'Ιδιαίτερα μάλιστα γιά "τή διαφύλαξη τῆς τάξης στά γήπεδα", ἀποφασίστηκε, νά πλουτιστεῖ τό εἶδος τῶν ὀργάνων τοῦ κράτους."Ετσι πολύ σύντομα θά ἔχουμε ἐξασφαλισμένη τή "προστασία, τάξη κι'ἀσφάλειά μας", ἀφοῦ στό ὁπλοστάσιο τοῦ κάθε μπάτσου πού μᾶς ἀναλογεῖ, θά προστεθεῖ κι'ἕνας σκύλος, καί μάλιστα μ'ὅλα τά καθήκοντα καί δικαιώματα ἑνός ὀργάνου τῆς τάξης.

Μά δέ φτάνουν μονάχα αὐτά. 'Αρκοῦν μερικά πολύ ἁπλά χαρακτηριστικά"ἐπικίνδυνα" (πρέπει νά τό συνειδητοποιήσεις), ὅπως τό γεγονός ἴσως τοῦ νά εἶσαι νέος, νἄχεις μηχανάκι, νά φορᾶς καρρώ πουκάμισα καί τζήν. Ναί αὐτά καί μόνο ἀρκοῦν γιά νά ἀνησυχήσει σοβαρά τό ὄργανο τῆς τάξης, τόσο, ὥστε νά σέ τραβολογάει στό τμῆμα (ὅπου κανείς δέν ξέρει τίποτα πέρα ἀπ'τό ὅτι τό ξύλο εἶναι ἡ γλῶσσα πού μιλοῦν καί ὅτι σίγουρα δέν ἔχει βγεῖ ἀπ'τόν παράδεισο), ἤ νά σοῦ παίξει τόν πιστολέρο, ρίχνοντας καί καμμιά σφαῖρα γιά "ἐκφοβισμό".
Βλέπεις ὑπάρχουν "τόσοι κλέφτες", τόσοι "ἀλῆτες", πῶς θά τούς πιάσει ἡ τσιμπίδα τοῦ κράτους ἄν δέν ἐλέγχει τόν κάθε "ὕποπτο" ; Βλέπεις ἡ οἰκονομία μας, τό κυκλοφοριακό, οἱ συγκοινωνίες μας, "ὅλα μας", δουλεύουν ρολόϊ καί τό κράτος πρέπει νά φροντίζει, νά σωφρονίζει μέ λίγα χρονάκια φυλακή μερικούς πού "παρακωλύουν τή συγκοινωνία" μας, μερικούς πού "παρακωλύουν, τήν ἐλευθερία τῆς ἐργασίας", ἤ μερικούς πού θρασύτατα τολμοῦν νά ζοῦν μέ ὄνειρα καί νά πραγματώνουν τή φαντασία τους.

"Ομως ἡ τρομοκρατία τοῦ κράτους τῶν ἀφεντικῶν πού ἁπλώνεται, ἀναπτύσσεται καί μᾶς διαπερνᾶ ὕπουλα, δέν ἀφορᾶ κάποιο πρόγραμμα τηλεόρασης πού ἀποδεχόμαστε ἤ ὄχι. Πρόκειται γιά τό "πρόγραμμα" πού φτιάχνουν τ'ἀφεντικά γιά τήν ἴδια μας τή ζωή. Κι'ἐδῶ δέν εἶναι μόνο τά ὄργανα τοῦ κράτους πού πρωταγωνιστοῦν. Τόν κύριο ρόλο τόν ἔχει ὁ καθένας μας. Κι'αὐτό τὄδαμεστήν 'Αγία Βαρβάρα, στούς ἀγρότες, στούς Μεγαρεῖς, ἀκόμα,σ'ὁποιονδήποτε μηχανάκια πού τή κοπανάει ἀπ'τούς μπάτσους, στόν καθένα πού μετατρέπει τήν ἀγανάκτησή του σέ πράξη, σέ ἀπαίτηση νά καθορίζει ὁ ἴδιος τή ζωή του.

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

— 30 Μάη : "Αγρια ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας ἐνάντια στούς κάτοικους τοῦ Κερατσινίου πού συγκεντρώθηκαν γιά νά διαμαρτυρηθοῦν ἐνάντιαστή προσπάθεια συνεργείου νά ἐπισκευάσει τή χαβούζα καί νά τήν βάλει σέ λειτουργία.Στά ἐπεισόδια τραυματίστηκαν πολλοί κάτοικοι καί ἀνάμεσάτους καί ὁ δήμαρχος καί δημοτικοί σύμβουλοι.

— 'Η ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας ἐπαναλήφθηκε στίς 2 'Ιούνη,ὅταν οἱ κάτοικοι προσπάθησαν, καί πάλι νά ἐμποδίσουν τά συνεργεῖα ν'ἀνοίξουν φρεάτια . Τελικά τά συνεργεῖα ὑποχρεώθηκαν νά φύγουν.

-- --

— 4 'Ιούνη : 'Αστυνομικοίκακοποίησαν στή Κόρινθο ἕνα νέο 17 χρονῶν καί τόν πατέρα του πού ζήτησε νά μάθει γιατί πιάνουν τό γιό του.Στή συνέχεια, ὁ πατέρας παραπέμφθηκε στό αὐτόφωρο γιά ἐξύβριση ἀντίσταση κλπ.

— 8 'Ιούνη : 'Επίθεση τῶν ΜΑΤ μέ καπνογόνα, ρόπαλα, καί δακρυγόνα ἐνάντια στούς ἀπεργούς οἰκοδόμους καί σέ κατοίκους τῆς Σύρου πού ἔκαναν πορεία.

-- --

— 15 'Ιούνη : "Αγριος ξυλοδαρμός διαδηλωτῶν ἀπό ΜΑΤ καί ἀστυνομία ἔξω ἀπό τήν 'Ιρανική πρεσβεία. Πολλοί τραυματίες καί συλλήψεις. Τά ἐπεισόδια ἔγιναν ὅταν διαδηλωτές θέλησαν νά δώσουν ψήφισμα διαμαρτυρίας γιά τίς συλλήψεις ἀγωνιστῶν τῆς ἀριστε-

ρας στό 'Ιράν, καί τήν καταδίκη τους σέ θάνατο.

— 2 'Ιούλη : 25χρονος ἐργάτης κατέθεσε μήνυση καί καταγγέλει "μ'έδερναν..6 μέσα στό τμῆμα". 'Αστυνομικοί τοῦ ΛΒ'παραρτήματος ἀσφαλείας Δάφνης, συνέλαβαν τόν ἐργάτη Πέτρο Τσαπατσάρηστή δουλειά του κι'ἀφοῦ τόν μετέφεραν σηκωτό στό τμῆμα τόν ξυλοκόπησαν ἄγρια μαζί μέ τόν διοικητή τους, μέ γροθιέςκλωτσιές καί κλόμπς γιά μισή ὥρα, μέ ἀποτέλεσμα νά τόντραυματίσουν ἄσχημα.'Ο λόγος ἦταν ὅτι δέν δέχτηκε νά πάει στό τμῆμα μετά ἀπό πρόσκληση πού τοῦ ἔστειλαν "διά ὑπόθεσίν σας".

-- --

— 4 'Ιούλη : 'Αστυνομικοί ἑνός περιπολικοῦ σταμάτησαν νέο μέ μοτοσυκλέττα καί τόν ἔδειραν. Σέ διαμαρτυρίες περαστικῶν, ἔβγαλαν πιστόλι, καί ἀπείλησαν τόν κόσμο, ἐνῶ συνέλαβαν ἕναν πολίτη ἀπειλώντας τον πῶς θά τόν σπάσουν στό ξύλο ἄν δέν τούς ἀκολουθήσει.

-- --

— 4 'Ιούλη : Χωροφύλακας πυροβόλησε ἐναντίον ΙΧ γιά νά συλλάβει τόν ὁδηγό τουπού εἶχε λίγο πρίν ἕνα μικροκαυγά μέ κάποιο ἄτομο.

-- --

— 5 'Ιούλη : Στό ἐργοστάσιο τοῦ Πίτσου, μετά τίς πρῶτες ἀπολύσεις, ἀστυνομίαμπαίνει μέσα στό ἐργοστάσιο. Ἕνας ἐργάτης πού μπῆκε μέσαδιαμαρτυρόμενος γιά τήν παράνομη ἀπόλυσή του, συλλαμβάνεται ἀπό τούς ἀστυνομικούςπού ἀπό τότε ἐγκαθίστανται μόνιμα στό ἐργοστάσιο.

-- --

— 5 'Ιούλη : 'Η χωροφυλακή, ἐπιτίθεται στούς ἀπεργούς καπνεργάτες τοῦ 'Αγρινίουπού προσπάθησαν νά ἐμποδίσουντήν εἴσοδο στούς ἀπεργοσπάστες ἀπό τήν "Αρτα πού κουβάλησαν οἱ καπνέμποροι γιά νά σπάσουν τήν ἀπεργία πού διαρκοῦσε 20 μέρες. Στή σύγκρουση μέ τή χωροφυλακή τραυματίστηκαν 2 ἐργάτες καί πιάστηκαν 5 πού παραπέμφθηκαν σέ δίκη,μέ τίς κατηγορίες τῆς "παρακώλυσης συγκοινωνιῶν" καί "παρακώλυση τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας". Τελικά οἱ 80 ἀπεργοσπάστες πού ἔφτασαν στό 'Αγρίνιο μέ 2 ποῦλμαν δέν κατάφεραν νά πιάσουν δουλειά.

-- --

— 9 'Ιούλη : Στά Κρέσταινα, τῆς 'Ηλείας, 2 χωροφύλακες (ὁ ἕνας διοικητής τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς) κακοποίησαν χωρίς αἰτία 2 νέους μέ γροθιές καί κλωτσιές.

-- --

— 14 'Ιούλη : 'Αστυνομικοί, συνέλαβαν τόν ἀντιπρόεδρο τοῦ σωματείου κι'ἕναν ἐργάτη τῆς ΔΕΛΤΑ, ἐπειδή μοίραζαν προκηρύξεις τοῦ σωματείου τους, καθώς καί ἕνα δημοσιογράφο τοῦ 'Οδηγητή.

-- --

— 23 'Ιούλη : 'Επίθεση ἀστυνομικῶν ἐνάντια στούς ἀπολυμένους ἐργάτες τοῦ Πίτσου, γιά νά τούς ἀπομακρύνουν ἀπό τό ἐργοστάσιο.Οἱ ἐργάτες ἀντιστάθηκαν καί ἡ ἀστυνομία ὑποχρεώθηκε νά ὑποχωρήσει.

-- --

— 26 'Ιούλη : ΜΑΤ ἐπιτέθηκαν σέ συγκέντρωση κατοίκων στά Νέα Λιόσια καί τή διάλυσαν συλλαμβάνοντας 2 ἄτομα.

-- --

— 30 'Ιούλη : 'Αστυνομικό μπλόκο στό 'Αγρίνιο ἀπό20 χωροφύλακες γιά νά συλλάβουν 2 κνίτες πού πουλοῦσαν ὁδηγητή. Πιάστηκαν 2 καί παραπέμφθηκαν σέ δίκη ἀφοῦ πρῶτα ὁ ἕνας ξυλοδάρθηκε στήν κλούβα.

-- --

— 2 Αὐγούστου : 'Αστυνομοκρατία στή Θεσσαλονίκη μέ ΜΑΤ, κλοῦβες στό λιμάνι γιά νά ἐμποδιστοῦν τυχόν διαμαρτυρίες τοῦ λαοῦ ἐνάντια στόν 6ο στόλο πού παρουσιάστηκε.

-- --

— 3 Αὐγούστου : ΜΑΤ ἐμπόδισαν συγκέντρωση τῶν κατοίκων στό Νέο 'Ηράκλειο γιά προβλήματα τῆς περιοχῆς.

— 9 Αὐγούστου : 'Εξάωρη σύγκρουση ἀστυνομίας καί διαδηλωτῶν στό κέντρο τῆς 'Αθήνας, στή διάρκεια τῆς ἀπαγορευμένης συγκέντρωσης πού ὀργανώθηκε μέ πρωτοβουλία τῶν τραπεζοϋπαλλήλων κι'ἀπό πολλά σωματεῖα.

Τραυματίστηκαν 100 περίπου διαδηλωτές καί πιάστηκαν πάνω ἀπό 100.'Απ'αὐτούς 15παραπέμφθηκαν σέ δίκη μέ τίς γνωστές κατηγορίες τῆς ἐξύβρισης, ἀντίστασης,4.000,σωματική βλάβη σέ ἀστυνομικούς.

'Αθωώθηκαν 5 καί 9 καταδικάστηκαν.'Απ'αὐτούς οἱ 8ἄσκησαν ἔφεση καί ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι ἐνῶ ἕνας,ὁ Χ. Τενές,φυλακίστηκε. Ν. Νικολιδάκης 20 μῆνες,Χ.Τενές 18 μῆνες,Σ.'Αθανασίου 16 μῆνες, Δ. Χωριατάκης,Γ.Πιτροπάκης,Ι.Γκότσης 14 μῆνες, Γ.Βακαλιός,Κ. Ζάχος 9 μῆνες, Ζ. Κουφογιαννάκης 4 μῆνες.

-- --

— 10 Αὐγούστου : Χωροφύλακες στήν Κοκκινιά συνέλαβαν 2 ἀφισσοκολλητές γιά τό μπλόκο τῆς Κοκκινιᾶς, μέσα στό σπίτι τοῦ ἑνός ἀφοῦ 6 περιπολικά κύκλωσαν τό σπίτι,καίτούς ὁδήγησαν στό τμῆμα μετά ἀπό ξυλοδαρμό.

-- --

— 24 Αὐγούστου : 'Η ἀστυνομία προσπάθησε νά ἐμποδίσει βίαια τούς ἀπολυμένους ἐργάτες τοῦ Πίτσου νά στήσουν τήν ἐξέδρα γιά νά ἐπικοινωνήσουν μέ τούς ἐργάτες πού ἔκαναν στάσεις μέσα στό ἐργοστάσιο. Οἱ ἐργάτες ἀντιστάθηκαν καί τελικά ἡ ἐξέδρα στήθηκε. Τό ἴδιο ἐπαναλήφθηκε καίστίς 28 Αὐγούστου.

'Η αστυνομία χτυπάει τούς καπνεργάτες στό Αγρίνιο.

— 5 Σεπτέμβρη : ΜΑΤ καί ἀστυνομία ἀποκλείουν τό ἐργοστάσιο τοῦ Πίτσου καί ἐμποδίζουν τούς ἀπολυμένους νά πλησιάσουν, σπρώχνοντάς τους σέ ἀπόσταση 500 μέτρων ἀπό τό ἐργοστάσιο. Δυό ἐργάτες κακοποιήθηκαν ἀπό τούς ἀστυνομικούς.

— 8 Σεπτέμβρη : Ὁ Νομάρχης ἄσκησε δίωξη στό δήμαρχο, τοῦ Αἰγάλεω Σπηλιόπουλο, ἐπειδή ἔδωσε τό γήπεδο στούς ἀπεργούς τοῦ Πίτσου γιά νά κάνουν συγκέντρωση συμπαράστασης.

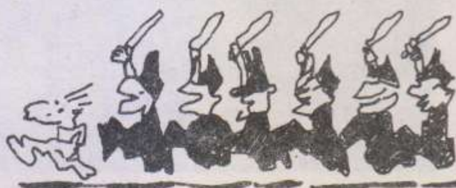
— 8 Σεπτέμβρη : Ἀστυνομικοί κάνουν σωματική ἔρευνα 2 νεολαίων τῆς ΚΝΕ στόν Πειραιᾶ, μέ τήν ἀπειλή περιστρόφου, στίς 1 ἡ ὥρα τή νύχτα καί μέ τή δικαιολογία ὅτι ἔγιναν 8 ληστεῖες στήν περιοχή.

— 8 Σεπτέμβρη : Μέ ἀφορμή τροχαία παράβαση στήν Κυψέλη, συνεπλάκησαν πολίτης κι ὁ ἀστυφύλακας Κ.Καλαντζῆς, ὁ ὁποῖος πυροβόλησε στόν ἀέρα τραυματίζοντας στά πόδια τόν 10χρονο Δ.Δουκάκη πού περνοῦσε ἀπό κεῖ. Ὁ ἀστυφύλακας πυροβόλησε 5 φορές γιά ἐκφοβισμό. Στή συνέχεια οἱ ἀστυνομικοί ἐπιτέθηκαν βίαια καί ξυλοκόπησαν τούς περαστικούς πού εἶχαν μαζευτεῖ, γιά νά τούς διαλύσουν.

— 12 Σεπτέμβρη : Τά ΜΑΤ ἀπωθοῦν τούς ἀπεργούς τοῦ Πίτσου στήν πλατεία τοῦ Γ΄νεκροταφείου, 500 μέτρα μακρυά ἀπό τό ἐργοστάσιο.

— 19 Σεπτέμβρη : Δύο μαθητές συλλαμβάνονται καί ὁδηγοῦνται στό ΚΔ΄ἀστυνομικό τμῆμα γιά "ἐξακρίβωση" παρ'ὅλο πού ἔχουν ταυτότητα μαζί τους.

— 26 Σεπτέμβρη : Ἐπίθεση κρανοφόρων (70) καί χωροφυλακῆς ἐνάντια σέ 250 ἄτομα στήν Κόρινθο πού προσπάθησαν νά ἐμποδίσουν τίς ἐργασίες, γιά τήν κατασκευή τῆς χαβούζας σέ κατοικημένη περιοχή.

ΔΗΜΟΣ ΣΚΟΜΠΛΑΚΗΣ

εργα και μερες του νεου καραθαναση

— Γνωστός σάν ἕνας ἀπό τούς βασικούς μάρτυρες κατηγορίας στή δίκη τοῦ Γιάννη Σερίφη, ὁ Σκομπλάκης (σημερινός διοικητής τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος στό Ρέντη), λύνει καί δένει στή περιοχή του, στά χνάρια τοῦ μοντέλλου Καραθανάση.

Πιστός στό καθῆκον φρόντιζε νά ἐπιτηρεῖ ὁ ἴδιος ἐπί τόπου τούς ἄνδρες του στή καθημερινή τους ἐνασχόληση μέ τούς ἀπεργούς τοῦ Πίτσου. Μιά τέτοια ἀπεργία καί νά βρίσκεται στή περιοχή του. Σκέτος πονοκέφαλος... κι'ὄχι τίποτα ἄλλο, ἀλλά ὑπάρχει κι'ἕνα γόητρο, πῶς διάολο θά τό διαφυλάξουμε....

Τόν τρόπο τόν ἔχει στή τσέπη του ὁ κάθε Σκομπλάκης καί Καραθανάσης καί ... ἐπί τῷ ἔργῳ :

— Στίς 4 Σεπτέμβρη, στά φανάρια τῆς ὁδοῦ Θηβῶν (κοντά στό ἐργοστάσιο τοῦ Πίτσου), τό θράσος ἑνός ἀπεργοσπάστη ὁδηγεῖ σέ ξύλο. Οἱ ἀστυνομικές δυνάμεις πάντα σέ ἐπιφυλακή γιά τήν ταξική ἠρεμία τῶν ἀφεντικῶν, συλλαμβάνουν δυό ἐργάτες τοῦ Πίτσου, καί τούς ὁδηγοῦν στό τμῆμα. Ἐκεῖ ὁ ἕνας ἐργάτης βασανίζεται καί μιά ἐργάτρια πού πηγαίνει στό τμῆμα γιά ν'ἀφήσει κουβέρτες στούς κρατούμενους, χτυπιέται βάναυσα ἀπ' τόν ἴδιο τό Σκομπλάκη, ὁ ὁποῖος ἐξοργισμένος ἀπ'τό θάρρος τῶν ἀπεργῶν, φωνάζει "ρέ σεῖς ξέρετε ποιός εἶμαι ἐγώ ;".

— Μά δέν εἶναι μονάχα ἡ ἀπεργία πού θέλει νά χτυπήσει, ἐδῶ ὅπως φαίνεται καί παρακάτω ὁ Σκομπλάκης ἔχει κηρύξει πόλεμο κατάσταση ἐκτάκτου ἀνάγκης.. καί τό ἐννοεῖ....

— Βραδάκι, 12,30 στή πλατεῖα τοῦ δήμου Ρέντη, στίς 15 Σεπτέμβρη, καμμιά 30ρια ἄτομα (στή πλειοψηφία τους νεαροί) ἀπολάμβαναν τή γλυκειά φθινοπωρινή βραδυά, κουβεντιάζοντας καί πίνοντας τό καφέ τους στά ζαχαροπλαστεῖα τῆς πλατείας.

Ξαφνικά, μπλόκο, ἡ πλατεία γεμίζει μπάτσους μ'ἐπικεφαλῆς τόν Σκομπλάκη ὁ ὁποῖος ὠρύεται "ὅσο ὁ Σκομπλάκης εἶναι στό Ρέντη, δέν θά κουνιέται φύλλο...", "σηκωθεῖτε ὅλοι πάνω,'Ακολουθεῖστε μας στό τμῆμα, γιά νά μή γίνει τῆς κακομοίρας." "κάνουμε ἐξακρίβωση στοιχείων".

Ἀποτέλεσμα, 30 ἄτομα ξενύχτησαν στό ΙΒ΄τμῆμα τῆς περιοχῆς, στό Ρέντη, γιά δῆθεν "ἐξακρίβωση στοιχείων".

ΕΡΕΥΝΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ

— 26 Ἰούνη : Δεκάδες ἔρευνες στή Θεσσαλονίκη, μετά ἀπό βόμβα σέ προαύλιο δημοτικοῦ σχολείου πού ἔσκασε στίς 24/6, δίχως νά προκαλέσει ζημιές.

— 27 Ἰούνη : Σύλληψη 4 ἀτόμων γιά διακίνηση τοῦ Ριζοσπάστη.

— 4 Ἰούλη : "Ερευνες σέ σπίτια φοιτητῶν τῆς Βιομηχανικῆς γιά "ὅπλα καί ἐκρηκτικά".

— 13 Ἰούλη : Σύλληψη 4 ἀτόμων στή περιοχή τοῦ ΦΙΞ γιά ἀφισσοκόλληση. Ὁ ἀστυνομικός πού τούς ἔπιασε τούς ἀπείλησε προηγούμενα μέ περίστροφο.

— 17 Αὐγούστου : Σύλληψη 2 ἐργατῶν τοῦ Πίτσου γιά παράνομο ἔρανο. Κρατήθηκαν ὅλη τή νύχτα στό τμῆμα τοῦ Ρέντη καί παραπέμφθηκαν σέ δίκη.

— 18 Αὐγούστου : Δυό φοιτητές πιάστηκαν στό Σιδηρόκαστρο, ἐπειδή κολλοῦσαν ἀφίσες γιά τό φεστιβάλ τοῦ ΠΑΣΟΚ, παρ'ὅλο πού εἶχαν ἄδεια. Μέσα στό ἀστυνομικό τμῆμα ξυλοκοπήθηκαν καί κρατήθηκαν ὅλη τή νύχτα.

— 27 Αὐγούστου : Σύλληψη 2 ἀφισσοκολλητῶν στό Ρέντη.

— 4 Σεπτέμβρη : "Ερευνα στή δημοσιογράφο τῆς "Ἐλευθεροτυπίας", Λ. Παγώνη, γιά "ὅπλα καί ἐκρηκτικά".

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

▬ 6 'Ιούνη : 'Εργοστασιάρχης ἐπιτέθηκε καί χτύπησε μέ γροθιές συνδικαλιστή ἐργάτη (γραμματέα τοῦ Σωματείου) στή διάρκεια δίωρων στάσεων μέ αἰτήματα αὔξηση ἀνθυγιεινό ἐπίδομα, καί καλύτερη συμπεριφορά ἐργοδότη.

▬ 6 Αὐγούστου : 'Η ἰδιωτική ἀστυνομία τῶν ναυπηγείων Σκαραμαγκά ἐπιτέθηκε μέ γκλόπς καί πυροβόλησε μέλη τῆς ΚΝΕ πού προπαγάνδιζαν τό φεστιβάλ.

▬ 19 Αὐγούστου : Φασίστες ἐπιτέθηκαν μέ μαχαίρια σέ ὁμάδα νέων μετά ἀπό πολιτική συζήτηση πού εἶχαν στά Κρέστaινα 'Ηλείας.

▬ 4 Σεπτέμβρη : Τραμπούκοι, καί ἡ ἰδιωτική ἀστυνομία τοῦ Νιάρχου ἐπιτέθηκαν σέ ἐργάτες ναυπηγείων πού μοίραζαν προκήρυξη στά ναυπηγεῖα Σκαραμαγκά.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ

• 9 'Ιούνη : Δικάζονται 73 ἀγρότες στό Μεσολόγγι γιά τί συμμετεῖχαν στή κινητοποίηση τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν Κάτω 'Αχελώου στίς 21 Δεκέμβρη '78 10 ἀπ' αὐτούς καταδικάστηκαν, σέ 4 μῆνες φυλακή, γιά "παρακώλυση συγκοινωνιῶν".

• 12 'Ιούνη : Δικάζονται 32 ἀγρότες στή Λάρισα γιά τή συμμετοχή τους στό Πανθεσσαλικό συλλαλητήριο στίς 11 Φλεβάρη. 'Αθωώθηκαν. Στή συνέχεια, ὅλο τό καλοκαίρι θά δικαστοῦν δεκάδες θεσσαλοί ἀγρότες γιά τόν ἴδιο λόγο. Ὅλοι σχεδόν ἀθωωθήκανε.

• 25 'Ιούλη : Ἔφεση τοῦ εἰσαγγελέα κατά τῆς ἀθωωτικῆς ἀπόφασης τοῦ δικαστηρίου γιά τούς 18 ἀγρότες τῶν Γιαννιτσῶν πού δικάστηκαν μετά τή σύγκρουση μέ τά ΜΑΤ στίς 26/4/79. 'Η ἔφεση στρέφεταικι ἐνάντια στίς καταδικαστικές ἀποφάσεις πού τίς βρίσκει πολύ ἐπιεικεῖς. Παράλληλα γίνεται προανάκριση γιά ἠθική αὐτουργία.

• 20 Αὐγούστου : 'Επίθεση ροπαλοφόρων ἐνάντια σέ πορεία ἀγροτῶν μέ τρακτέρ στή Δράμα. Πολλοί τραυματίες.

• 21 Σεπτέμβρη : Δικάζονται 12 ἀγρότες στά Φάρσαλα γιά συμμετοχή σέ ἀπαγορευμένο συλλαλητήριο τόν περασμένο Μάρτη, μέ κατηγορίες γιά θρασύτητα κατά τῆς ἀρχῆς. 'Αθωώθηκαν.

• 21 Σεπτέμβρη : Δικάζονται στά Χανιά 2 ἀγρότες, κατηγορούμενοι γιά τή συμμετοχή τους στήν ἀγροτική ἀπεργία, τοῦ περασμένου Φλεβάρη στά Χανιά (κατηγορίες : ἀντίσταση, ἀπείθεια, ἐξύβριση, 4000). γιά συμμετοχή στό ἀπαγορευμένο συλλαλητήριο τῶν βαμβακοπαραγωγῶν τόν περασμένο Νοέμβρη στήν Καρδίτσα. Πρωτόδικα εἶχαν καταδικαστεῖ σέ 13 καί 14 μῆνες.

• 27 Σεπτέμβρη : 'Αθωώθηκαν ἀπό τό ἐφετεῖο Λαρίσης οἱ ἀγρότες Χ. Δημακόπουλος καί Δ. Τρούκης πού κατηγοροῦνταν

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ — κατω η τρομοκρατια

Καθε βραδι στη Φωκιωνος, στην πλατεια Αμερικης, στα εξαρχεια, στον Κολωνο, σ'ολη την Αθηνα, η Αστυνομια μαζευει κοσμο που η εμφανιση του δεν αρμοζει στην "καθως πρεπει ταξη", δηλαδη εχει μακρυα μαλια, φορα μπλου τζην, κοντομανικα, σκουλαρικια κλπ.

Τους μαζευει για"εξακριβωση στοιχειων" (λες και δεν μας ξερει απο τους χαφιεδες της). Ομως μετα στο τμημα η τρομοκρατια αρχιζει: "πως εισαι ετσι ρε αλητη", "θα διαλυσουμε την αλητοπαρεα σας", για να τελειωσει με βιαιη αφαιρεση σκουλαρικιων, σκισιμο ρουχων και βρισιδι για αθεΐσμο και "ελλειψη ιδανικων".

Κι αυτο καθε βραδι, με "βαρδιες μαζεματος" στις 9, στις 11, στις 1, στις 3...

Στις 15 Ιουλη γυρω στις 2 σε μπλοκο της αστυνομιας καποιος τοσκασε μη αντεχοντας αλλο τις καθημερινες συλληψεις που μας εχουν σπασει τα νευρα και θυμιζουν φασισμο και οταν πιο κατω πιαστηκε με τη βοηθεια ενος χαφιε και κακοποιηθηκε, ξεσηκωθηκαμε. Η τρομοκρατια πλεον εγινε ανοιχτη στο δρομο, οπως αλλωστε στην Αγ. Βαρβαρα, στις απεργιες - συγκεντρωσεις, στις 25 Μαη του '76 με τους οικοδομους, οπως και στην περιοδο της χουντας. Πιαστηκαν οσοι γιουχαΐζαν, οι αστυνομικοι χτυπησαν ανοιχτα και μετα την"ληξη των επεισοδιων", περιπολικα σαρωσαν την Κυψελη για να μαζεψουν τους "εναπομειναντας". Μετα στ'ασφαλιτικα αντρα, οπου η τρομοκρατια ηταν σκληροτερη, δεν μπορουσες ουτε να κουνηθεις.

Ολα αυτα δεν ειναι τυχαια. Γινονται απο χρονια και θα γινονται οσο υπαρχει αστυνομια και κοινωνικη αμφισβητηση. Δεν ειναι τυχαιο οτι πιανονται τα συγκεκριμενα ατομα που με την εμφανιση τους και τη ζωη τους αμφισβητουν τα προτυπα της καπιταλιστικης κοινωνιας: του καλου οικογενειαρχη, καλου μαθητη - φοιτητη, της νοικοκυρας κλπ.

Αυτη η τρομοκρατια ειναι το συγκεκριμενο χτυπημα του κρατους εναντια σε καθε αμφισβητηση της "κοινωνικης ταξης" πραγματων.

Για να μη βρεθουμε και μεις στις φυλακες (γιατι δεν πρεπει ο καθε μπαμπουλας "φυλακας της ταξης" να συλλαμβανει αυθαιρετα ανθρωπους που το εγκλημα τους ειναι οτι αμφισβητουν την "ταξη" του)ο μονος δρομος ειναι ν'αντισταθουμε στη τρομοκρατια.

15 Ιουλη 1979

ομαδα νεων

ΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ

■ 29 'Ιούνη : Έφεση τῶν Γ. Γιόκαρη, Δ.Βεργιανάκη, Α. Μανέλη, πού πρωτόδικα εἶχαν καταδικαστεῖ σέ 2,5 χρόνιαφυλακή, γιά τά ἐπεισόδια μετά τή συναυλία στό Σπόρτιγκστίς 21/3/79. Στήν ἔφεση ἡ ποινή μειώθηκε σέ 6 μῆνες γιά ἐξύβριση ἀστυνομικῶν σέ συνδυασμό μέ τόν ν. 4000 καί κλείστηκαν στή φυλακή γιά 3 μῆνες ἀκόμα. Σ'ὅλη τή διάρκεια τῆς δίκης μεγάλες ἀστυνομικές δυνάμεις εἶχαν ἀποκλείσει ὅλη τή γύρω περιοχή.

●● ●●

■ 10'Ιούλη : 5 καταδίκεςγιά ἀφισσοκόληση.

●● ●●

■ 11 'Ιούλη : Δίκη 8 συνδικαλιστῶν, οἰκότροφων τῆς φοιτητικῆς ἑστίας πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, γιά γεγονότα πού εἶχαν συμβεῖ τόν περασμένο χειμῶνα στό ἑστιατόριοτῆς ἑστίας.'Αθωώθηκαν.

●● ●●

■ 12 'Ιούλη : Δικάζονται ἀπό τό πενταμελές ἐφετεῖο (πού γιά"λόγους ἀσφαλείας"συνεδριάζει στήν αἴθουσα τοῦ διαρκοῦς στρατοδικείου, στό Ρούφ), 4 νέοι γιά παράβαση , τοῦ ν. 774/78 "περί καταστολῆς τῆς τρομοκρατίας",οίΚυρ. Μοίρας 18 χρονῶν, Γεωρ. Ταπούτης,18 χρ.,Λευτ. Σαρτζετάκης 21 χρ., καί Κυρ. Βασιλειάδης 27 χρ. Καί οἱ 4 πιάστηκαν καί φυλακίστηκαν σάν ὑπεύθυνοι γιά βόμβες πού ἔπεσαν τήν 1 καί 6 Μάη στό πεδίο τοῦ Άρεως, στή πλατεία Κάνιγγος καί στήν 'Αγία Βαρβάρα.'Ο Μοίρας κατάγγειλε ὅτι βασανίστηκε ἄγρια στή προανάκριση (ξυλοδαρμοί, ὀρθοστασία, στέρηση τροφῆς,ὕπνου καί νεροῦ καί ἀπειλές δολοφονίας).'Ο Ταπούτης ἀπό τή μέρα τῆς σύλληψής του "νοσηλεύεται" στό ψυχιατρεῖο Κορυδαλοῦ. Στή διάρκεια τῆς δίκης εἶχαν παρθεῖ ἰδιαίτερα ἀστυνομικά μέτρα καί ὅποιος ἤθελε νά παρακολουθήσει τή δίκη ἔπρεπε νά περάσει ἀπό ειδικό μηχάνημα ἔρευνας. 'Η δίκη ἀναβλήθηκε γιά τίς 27 Σεπτέμβρη.Οἱ βασικοί μάρτυρες κατηγορίας μοίραρχος Ι. Κανελλόπουλος καί ὑπομοίραρχος 'Αθανασ. Χριστοφιλάκος, εἶπαν ὅτι "οἱ κατηγορούμενοι σέ "φιλικές συζητήσεις" πού εἶχαν μαζί τους, ὁμολόγησαν ὅτι κα

Προκήρυξη πού κυκλοφόρησε ἀπό αὐτόνομες ὁμάδες ἀλληλεγγύης, γιά τή δίκη τῶν Γιόκαρη, Μανέλη, βεργιανάκη.

ΘΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΙΑ αὐτήν πού πᾶνε νά κρύψουν τό ραδιόφωνο,ἡ τηλεόραση καί ὁ τύπος πού πᾶνε νά μᾶς καθηλώσουν στά δίχτυα τῆς πλύσης ἐγκεφάλου καί τῶν αἰσχρῶν συμφερόντων κάθε γραφειοκρατίας.

'Από τίς 24 Μάρτη ἡ δικαιοσύνη ἔκλεισε στίς φυλακές τόν Γιώργο Γιόκαρη, τόν Δημήτρη Βεργιανάκη καί τόν 'Αλέκο Μανέλη, μέ ποινές 2,5 χρόνια στόν καθένα γιατί θεωρήθηκαν ὑπεύθυνοι ἀπό τούς ἀστυνομικούς τῶν ΜΑΤ γιά ἐπεισόδια πού διαπίστωσαν αὐτοί μετά τή συναυλία τοῦ Σαββόπουλου στό Σπόρτιγκ, πού δείχτηκε συμπαράσταση στόν Φίλιππο καί τή Σοφία Κυρίτση θύματα σκευωρίας τῆς ἄρχουσας τάξης πού ψάχνει "πάση θυσία" γιά τρομοκράτες ἐν ὄψει τῶν μεγαλεπίβολων σχεδίων της.

Καί αὐτή τή φορά,ὅπως μάθαμε πιά,τά ΜΑΤ, ὑπαίτιοι τῶν ταραχῶν, ρίχτηκαν στό κόσμο πού ἔφευγε, μέ τό γνωστό χυδαῖο βίαιο τρόπο πού ἐκπαιδεύτηκαν νά ἐφαρμόζουν.

'Αλλά νά τί ἔκανε καί ἡ δικαιοσύνη ἡ ὑπεράνω (;) πολιτικῆς καί ἀστυνομίας. Νά ποιά ἦταν ἡ ἐκδίκαση : 'Ο μόνος μάρτυρας κατηγορίας Φωτάκης ἀστυνομικός τῶν ΜΑΤ ὄχι μόνο δένκατόρθωσε νά ἀποδείξει ἀλλά οὔτε καί νά κάνει ἀληθοφανεῖς τίς κατηγορίες πού τούς ἀπέδωσε. 'Η κατηγορία γιά ἁπλή σωματική βλάβη **δέν ἀποδείχτηκε** μέ καμμιά ἰατροδικαστική ἐξέταση καί ὁ ἴδιος ὁ Φωτάκης δήλωσε ὅτι καμμιά σωματική βλάβη ὑπέστη.Ο ἴδιος μάρτυρας βεβαίωσε ὅτι ἡ συγκοινωνία δέν εἶχε διακοπεῖ πράγμα πού βεβαίωσαν καί ἄλλοι δυό μάρτυρες.'Ο διμοιρίτης τοῦ Φωτάκη Μανουφ~ᾶς, δήλωσε ὅτι οὔτε ἄκουσε οὔτε εἶδε κανέναν νά φωνάζει ἤ νά πετάει πέτρες.

Μετά ἀπό αὐτά ὁ εἰσαγγελέας ζήτησε τήν ἀπαλλαγή τῶν κατηγορουμένων ἀπό τρεῖς στίς τέσσερεις κατηγορίες ποὖχαν,ὁπότε ἔμεινε τό θέμα τῆς περιύβρισης ἀρχῆς.
Δήλωσε ὁ Φωτάκης ὅτι ὁ Βεργιανάκης φοροῦσε κόκκινο μπουφάν, ἐνῶ στό δικαστήριο ὅλοι τόν ἔβλεπαν μέ μπλέ καί μπλέ φοροῦσε τήν Τετάρτη πού τόν συνέλαβαν γιατί δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά ἀλλάξει ρούχα στό ΙΣΤ'πού κρατήθηκε 3 μέρες μέχρι τό Σάββατο τῆς δίκης. Τό ἀποκορύφωμα ἦταν ὅταν ρωτήθηκε νά δείξει τόν Βεργιανάκη καί ἐπανειλλημένα ἔδειξε τόν Μανέλη ὁπότε φάνηκε τελείως ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά ἁπλή σύγχιση ἀλλά ὅτι ποτέ δέν τούς εἶχε ξαναδεῖ. Παρ'ὅλα αὐτά ὁ πρόεδρος τούς ἐπιβάλλει τίς μεγαλύτερες ποινές γιά ὅλες τίς κατηγορίες. Τελικά 2,5 χρόνια στόν καθένα.
'Η ἔφεσή τους γίνεται στίς 29 'Ιούνη.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΑΧΤΙΚΗΣ "ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΕΝΟΧΩΝ".

ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ ΒΕΡΓΙΑΝΑΚΗΣ - ΜΑΝΕΛΗΣ - ΓΙΟΚΑΡΗΣ.

Αὐτόνομες ὁμάδες ἀλληλεγγύης

ἀπό τή δίκη τοῦ Βασιλειάδη, Μοίρα, Ταπούτη καί Σαρτζετάκη.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΥΣ Φ. ΚΑΙ Σ. ΚΥΡΙΤΣΗ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟ ΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Συγκεντρωση Συμπαραστασης
ΜΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
Νομικη Σχολη αμφ. ΦΜΣ
ΤΡΙΤΗ 23 Οκτωβρη 7 μ.μ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

– στις 20 οκτωβρη στον αρειο παγο εκδικαζεται η αιτηση αναιρεσης των φ. κ΄σ. κυριτση

– λευτερια στους πολιτικους κρατουμενους

– οχι στην εξοντωση του γ. σκανδαλη

τασκεύασαν 2Ι βόμβες μολότωφ πού χρησιμοποιήθηκαν στά ἐπεισόδια τῆς Ἁγίας Βαρβάρας κι᾽ἄλλες πού χρησιμοποιήθηκαν στά γεγονότα τῆς Πρωτομαγιᾶς". Οἱ δέ "φιλικές συζητήσεις" γίνονταν ὅταν τούς πήγαιναν φαγητό στό κρατητήριο κι᾽ὅταν τούς συνόδευαν στίς τουαλέτες. Στό δέ ἔγγραφο ἐγκληματολογικῆς ὑπηρεσίας πού προαναφέρθηκε, ἀναφέρεται ὅτι σ᾽ἕνα ἀπ᾽τά μπουκάλια πού βρέθηκαν ἀνιχνεύτηκε βενζίνη καί στά ὑπόλοιπα βυσσινάδα , κονιάκ καί οὖζο. Στίς 29 /9, βγῆκε ἡ ἀπόφαση. Τό δικαστήριο δέν δέχτηκε τή κατηγορία τῆς "σύστασης τρομοκρατικῆς ὁμάδας", καταδικάστηκαν γιά ἁπλή κατασκευή καί μεταφορά ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, "παρακώλυση συγκοινωνιῶν", καί παράνομη ὁπλοφορία, σέ, Μοίρας 5 χρόνια καί 40.000δρχ., Ταπούτης 3χρόνια καί ΙΙ μῆνες καί 35.000, καί Βασιλειάδης 2 χρόνια καί 3 μῆνες γιά συνέργεια στή κατασκευή καί μεταφορά τῶν μολότωφ, ὁ Σαρτζετάκης ἀθωώθηκε καί οἱ τρεῖς κλείστηκαν στή φυλακή.

■ Ι6 'Ιούλη : Στό διαρκές στρατοδικεῖο καταδικάστηκε σέ φυλάκιση ΙΟ μηνῶν ὁ φαντάρος Γερ. Λιόντος μέ τήν κατηγορία τῆς "ἀνυπακοῆς" γιατί ἀρνήθηκε νά συμπληρώσει τό ἐρωτηματολόγιο - δήλωση νομιμοφροσύνης τοῦ στρατοῦ.

■ 20 'Ιούλη : 'Εκδικάζεται ἡ ἔφεση Ι3 ἀτόμων πού εἶχαν συλληφθεῖ στά γεγονότα τῆς 'Αγίας Βαρβάρας. Ἀπό τούς Ι3 οἱ πέντε εἶχαν φυλακιστεῖ μετά τή πρώτη δίκη. Τελικά τό ἐφετεῖο καταδίκασε 8 ἄτομα σέ 4 μῆνες φυλάκιση μέ ἐξαγορά, κι Ι, ὁ Λ. Τσαντός σέ 5 μῆνες χωρίς μετατροπή, ὁ ὁποῖος καί φυλακίστηκε ξανά.

■ 28 'Ιούλη : Ἔφεση τῶν 4 πού εἶχαν συλληφθεῖ τήν Πρωτομαγιά καί εἶχαν καταδικαστεῖ σέ βαριές ποινές φυλάκισης (ἀπό Ι8 ἕως 42 μῆνες, γιά σωματικές βλάβες σέ ἀστυνομικούς, ὁπλοφορία, ὁπλοχρησία, κατοχή βομβῶν μολότωφ , κλπ.). Στό ἐφετεῖο καταδικάστηκαν τρεῖς :
'Ο Π. Σπυρόπουλος σέ Ι9 μῆνες καί 25.000 χρηματική ποινή καί φυλακίστηκε. 'Ο Ι. Μπουγέλης σέ 7 μῆνες μέ ἐξαγορά, ὁ Π. Τσολάκος σέ 2 μῆνες μέ ἀναστολή καί ὁ Γ. Δεδούσης ἀθωώθηκε.

■ Ι2 Αὐγούστου : 'Ο Σπυρόπουλος φταίει πού σκοτώθηκε γιατί...σκόνταφε πάνω στίς σφαῖρες τῶν ἀστυνομικῶν! Σύμφωνα μέ τό βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν, παραπέμπονται 2 ἀστυνομικοί γιά ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας γιατί ὁ Σπυρόπουλος "τυχαίως εὑρέθη εἰς τήν πορείαν τῶν ριπτομένων βλημάτων"!! Θυμίζουμε ὅτι ὁ Σπυρόπουλος καταζητοῦνταν ἀπό τήν ἀστυνομία σάν ὑπεύθυνος γιά τήν ἐπίθεση τῆς 29/5/78 ἐνάντια σέ 2 ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι πυροβόλησαν ἐναντίον του πολλές φορές, ἐνῶ αὐτός ἦταν ἄοπλος , καί τελικά τραυματίστηκε θανάσιμα ἀπό 4 σφαῖρες.

■ 5 Σεπτέμβρη : Καταδίκη ἑνός γιά ἀφισσοκόλληση.

■ Ι7 Σεπτέμβρη : Ἔφεση 6 ἀτόμων πού εἶχαν συλληφθεῖ στά γεγονότα τῆς 'Αγίας Βαρβάρας, οἱ 5 ἀπό τούς ὁποίους, εἶχαν φυλακιστεῖ. 'Από τούς 6 οἱ τρεῖς ἀθωώθηκαν καί οἱ ἄλ

λοι τρεῖς καταδικάστηκαν σε, 5 ἕως 8 μῆνες καί ἐξαγόρασαν τίς ποινές τους. Οἱ κατηγορίες ἦταν : περιὕβριση ἀρχῆς, ἀπείθεια.

■ 27 Σεπτέμβρη : Δικάζονται στό αὐτόφωρο τά μέλη τῆς ΕΔΕ, Θ. καί Α. Κουτσουμποῦ, γιά ἐξύβριση καί θρασύτητα. Καί οἱ δύο πιάστηκαν ἀπό τήν ἀστυνομία στό Χαϊδάρι πού τούς ἐπιτέθηκε γιά νά τούς ἐμποδίσει νά στήσουν στήν κεντρική πλατεῖα ἕνα ταμπλώ μέ φωτογραφίες ἀπό τόν ἐμφύλιο πόλεμο, παρ'ὅλο πού εἶχαν προφορική ἄδεια τοῦ δήμαρχου. Στή δίκη καταδικάστηκαν σέ ΙΙ μῆνες φυλακή, ἄσκησαν ἔφεση, καί ἀποφυλακίστηκαν.

ΔΙΚΕΣ-ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

■ Ι2 'Ιούνη : Δίκη συνδικαλιστή (πρόεδρος τοῦ σωματείου ἐπαγγελματιῶν ὁδηγῶν, τουριστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων 'Αθήνας - Πειραιά), γιά παράβαση τοῦ ν. 330, στή διάρκεια τῆς ἀπεργίας τοῦ κλάδου στίς ΙΟ-ΙΙ 'Απρίλη'78 'Αθωώθηκε.

■ 28 'Ιούνη : Παραπομπή σέ δίκη 5 συνδικαλιστῶν στό ἐργοστάσιο Φωσφορικῶν λιπασμάτων Νέας Καρβάλης, στήν Καβάλα, γιά παράβαση τοῦ ν.330 καί τοῦ ὑγειονομικοῦ κανονισμοῦ.

■ 6 'Ιούλη : Δίκη τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τῶν ἐργατοτεχνικῶν τῆς ΔΕΗ στήν 'Αρτα γιά παράβαση τοῦ ν. 330. 'Αθωώθηκαν. 'Αλλοι Ι5 δικάστηκαν στίς 7 'Ιούλη καί ἀθωώθηκαν ἐπίσης.

■ Ι2 'Ιούλη : Δικάζεται στό Αἴγιο τό προεδρεῖο τῆς ΓΕΝΟΠ / ΔΕΗ γιά παράβαση τοῦ ν. 330.

■ 2Ι 'Ιούλη : Σύλληψη καί παραπομπή σέ δίκη γιά παράβαση τοῦ ν. 330 τοῦ προέδρου τοῦ σωματείου τῶν ἐργατῶν τῆς ΚΑΡΤΟΝ-ΠΑΚ πού ἀπεργοῦν. 'Η σύλληψη ἔγινε μετά ἀπό εἰδοποίηση τοῦ προσωπάρχη γιατί δῆθεν τόν ἀπείλησε.

■ 30 Αὐγούστου : Δίκη 2 συνδικαλιστῶν τοῦ ΟΣΕ γιά παράβαση τοῦ ν. 330, στή διάρκεια τῆς ἀπεργίας τους. Οἱ ἐρ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Αυτοι τη στιγμη πολιτικοι κρατουμενοι ειναι οι εξης:

Ι) Γιαννης Σκανδαλης (5 χρ. με τον τρομοκρατικο 774/78)
2) Φιλιππας Κυριτσης (9 χρ. με τον 495/76 αρθρο Ι3 περιεκρηκτικων).
3) Σοφια Κυριτση (5 χρ. με τις ιδιες κατηγοριες).
4) Κυριακος Βασιλειαδης (2 χρ. για κατασκευη εκρηκτικων, κλπ)
5) Γιωργος Ταπουτης (3 χρ. και ΙΙ μηνες με τις ιδιες κατηγοριες).
6) Κυριακος Μοιρας (5 χρ. με τις ιδιες κατηγοριες).
7) Γιαννης Σπυροπουλος (Ι9 μηνες για σωματικες βλαβες σε αστυνομικους, οπλοφορια, οπλοχρησια κλπ).
8) Χ. Τενες (Ι8 μηνες για αντισταση, εξυβριση, κλπ.).
9) Γερασιμος Διοντος (ΙΟ μηνες απ' το στρατοδικειο για ανυπακοη).

Κ Α Τ Ω Ο Ι Φ Υ Λ Α Κ Ε Σ Τ Ω Ν Α Φ Ε Ν Τ Ι Κ Ω Ν

Βγάζοντας μιά φωνή ἀντίστασης καί ἀγανάχτησης ἐνάντια στήν καθημερινή ἰσοπέδωσή μας, καταγγέλουμε τίς ἀπάνθρωπες καί ἐξοντωτικές συνθῆκες κράτησής μας στήν προσπάθειά μας νά σπάσουμε τό μῦθο τοῦ σωφρονισμοῦ πού ἔχει δημιουργήσει ἡ ἐξουσία, τό κράτος καί τ'ἀφεντικά γιά τίς φυλακές καί νά ξεφύγουμε ἀπό τήν ἀπομόνωση πού σκόπιμα καί ὕπουλα μᾶς ἔχουν ρίξει.

Τό παραμῦθι τοῦ σωφρονισμοῦ μας σάν ἀνθρώπων "ἐπικίνδυνων γιά τήν κοινωνία" ἔχει πιά ξεφτίσει. Γιατί δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τό πρόσχημα πού χρησιμοποιοῦν γιά νά μᾶς ἐπιβληθοῦν καί νά μᾶς μετατρέψουν σέ ρομπότ πού θά ἐκτελοῦμε χωρίς τήν παραμικρή ἀντίρρηση τίς διαταγές τους.

'Ανέκαθεν τά ἀφεντικά καί ἡ κοινωνία τους κάλυπταν τά ἐγκλήματά τους μέσα ἀπό ψεύτικα καί ζαχαρωμένα λόγια. 'Ομως τό ψέμα καί η υποκρισία ἀρχίζουν νά καταρρέουν. Οἱ φωνές ἀπελπισίας ἑνός συγκρατούμενού μας πού τά ξημερώματα τῆς 26/7/79 ξυλοκοπήθηκε μέσα στό θάλαμό του ἀπ'ὅλους τούς φύλακες -γιατί κατά τήν ὑπηρεσία διατάραξε τήν ἡσυχία μέ τίς "ὑστερικές" φωνές του- εἶναι ἕνα ἀπό τά πολλά περιστατικά πού γίνονται πίσω ἀπό τήν βιτρίνα τῆς ψευτοελεύθερης καί ὑποκριτικῆς κοινωνίας μέ τήν ἠθελημένη ἄγνοια καί κάλυψή της. 'Ενα περιστατικό ὅμως πού μᾶς θυμίζει πολλά προηγούμενα -ἐνδειχτικά τῆς ἐξαθλίωσης πού μᾶς ἔχουν ἐπιβάλει- ὅπως τό συνηθισμένο καί σχεδόν καθημερινό κλείσιμο συγκρατουμένων μας στά πειθαρχεῖα, τό βίαιο καί ἐξαναγκαστικό πρωϊνό ξύπνημα συνοδευόμενο μέ ὑποχρεωτική προσευχή, τό φαγητό πού δέν κάνει οὔτε γιά σκύλους, τήν ταπεινωτική συμπεριφορά καί τήν ἐξευτελιστική μεταχείρηση ἀπό τούς φύλακες, τόν ὑποχρεωτικό ὕπνο ἀπό τίς Ι2.00 τό βράδυ, τόν ὑποχρεωτικό ἐκκλησιασμό κάθε Κυριακή, τό ὑποχρεωτικό κούρεμα καί ἀκόμα τήν ἔλλειψη μιᾶς στοιχειώδους ἰατρικῆς φροντίδας, τήν ὁλοκληρωτική ἀπομόνωση πού μᾶς ἔχουν ἐπιβάλει ἀπό τήν κοινωνία, λογοκρίνοντας τήν ἀλληλογραφία μας, ἀπαγορεύοντας τίς τηλεφωνικές συνδιαλέξεις καί ἐπιτρέποντας ἐπισκεπτήριο μόνο στούς συγγενεῖς α' βαθμοῦ, πού γίνεται κι αὐτό πίσω ἀπό διαχωριστικά σύρματα. Καί γιά ὅσους δέν τά ἀνέχονται ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν οἱ δικαστικές διώξεις, τό ξύλο, καί ἡ ἀπειλή κλείσιμου στό ψυχιατρεῖο ἤ στίς φυλακές τῆς Κέρκυρας, πού ἔγινε πραγματικότητα στό πρόσφατο παρελθόν γιά ἀρκετούς συγκρατούμενούς μας.

'Ομως ἡ καταπίεση καί ἡ τρομοκρατία εἶναι ἀνίκανη νά μᾶς λυγίσει. 'Η ἀντίστασή μας δέ θά πάψει ὅσο τό κράτος καί ἡ ἐξουσία μᾶς στεροῦν τό δικαίωμα νά ζοῦμε, ὅσο ἡ ζωή μας ἔχει χάσει κάθε ἀνθρώπινη ἀξία καί διάσταση. 'Η ὑπόθεσή μας εἶναι ὑπόθεση κάθε ἐλεύθερου ἀνθρώπου. Εἶναι ὑπόθεση τῆς γενικότερης πάλης ἐνάντια στήν κρατική τρομοκρατία καί τούς καταπιεστικούς θεσμούς τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας.

'Ομάδα Κρατουμένων ΣΚΑ (Σωφρονιστικοῦ Καταστήματος 'Ανηλίκων) Κορυδαλλοῦ

Αὐτό τό κείμενο στάλθηκε στήν 'Επιτροπή 'Αγωνιστικῆς 'Αλληλεγγύης ἀπό ὁμάδα κρατουμένων γιά νά κυκλοφορήσει.

28/8/79

γαζόμενοι ἀθωώθηκαν ἀλλά ὁ εἰσαγγελέας ἄσκησε ἔφεση κατά τῆς ἀθωωτικῆς ἀπόφασης.

■ 4 Σεπτέμβρη : Δίκη 9 συνδικαλιστῶν τῆς παλιᾶς διοίκησης τοῦ σωματείου τῆςΚΗΜ στή Θεσσαλονίκη γιά ἄσκηση , "ψυχολογικῆς βίας" στούς ἀπεργοσπάστες. Ἀθωώθηκαν.

■ 19 Σεπτέμβρη : Δίκη 40 ἐργαζομένων τεχνικῶν τῆςΔΕΗ γιά παράβαση καθήκοντος κατά τή διάρκεια τῆς ἀπεργίας. Ἀθωώθηκαν.

■ 25 Σεπτέμβρη : Δίκη 7 μελῶν τῆς διοίκησης τοῦ σωματείου ἐργατῶν τοῦ Πίτσου , γιά "παράνομες στάσεις" μετά ἀπό μήνυση τῆς ἑταιρείας. Παρά τήν ἀθωωτική πρόταση τοῦ εἰσαγγελέα, οἱ ἀπεργοί συνδικαλιστές καταδικάστηκαν σέ 2 μῆνες φυλάκιση ὁ καθένας.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ - "ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ" ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

□ 28 Ἰούνη : Φαντάρος αὐτοκτόνησε στή Μυτιλήνη πέφτοντας ἀπό τό 2ο ὄροφο τοῦ ἀναρρωτήριου τῆς φρουρᾶς ὅπου νοσηλευόνταν ἀπό 3 μέρες. εἶχε παρουσιάσει νευρο-ψυχικές διαταραχές. Ὁ πατέραςτου ὑπέβαλε μήνυση.

□ 13 Αὐγούστου : Ὁ στρατιώτης Ι. Ράπτης, 23 χρονῶν, βρέθηκε νεκρός μέ τραῦμα στό κεφάλι ἀπό πυροβόλο ὅπλο, ἔξω ἀπό τό Διοικητήριο μονάδας , στή Λέρο ὅπου φύλαγε σκοπός.

□ 23 Αὐγούστου : Στρατιώτης 20 χρονῶν, αὐτοκτόνησε ἀπό μελαγχολία, πέφτοντας ἀπό τόν 4ο ὄροφο οἰκοδομῆς στήν Ὀρεστιάδα.

□ 10 Σεπτέμβρη : Δεκανέας , βρέθηκε νεκρός στή Μυτιλήνη ὅπου ὑπηρετοῦσε. Ἦταν ἀπόφοιτος Νομικῆς καί ἐκεῖνον τό καιρό μελετοῦσε γιά τίς ἐξετάσεις.

Ο ΠΕΝΤΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΛΚΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Ἐκτός ἀπό τόν "δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου", τοῦ Παλαμᾶ, κυκλοφορεῖ κι ὁ περιβόητος "πεντάλογος τοῦ Μπάλκου", ἕνα "ποίημα" πολιτικῆς συνεργασίας ἀστυνομίας καί πολιτικῶν ἤ μαζικῶν φορέων, μέ θέμα τίς συγκεντρώσεις σ'ἀνοιχτούς χώρους.

Ἐπειδή ἔχει παρατηρηθεῖ τά τελευταῖα χρόνια νά γίνονται παρεξηγήσεις, μέ τό ἄν ἀπαγορεύονται ἤ ὄχι οἱ συγκεντρώσεις, κι'ἐπειδή ὅλο καί κάτι "ἐπεισόδια" γίνονται, ἄν τελικά γίνει καμμιά συγκέντρωση, ὁ κύριος Μπάλκος, ἀποφάσισε νά ξεκαθαρίσει τά πράγματα μιά γιά πάντα. Ε λοιπόν οἱ συγκεντρώσεις δέν ἀπαγορεύονται, ἀλλά.......

" Γιά κάθε συγκέντρωση θά πρέπει οἱ ὀργανωτές νά ὑποβάλλουν αἴτηση. Οἱ κατά τόπους ἀστυνομικές ἀρχές θά λαμβάνουν πρωτοβουλία προσκλήσεως τῶν ὀργανωτῶν (ἄσχετα ἄνἔχει ὑποβληθεῖ αἴτηση ἤ ὄχι γιά τή συγκέντρωση), πρός συζήτηση τῶν συναφῶν προβλημάτων. Κατά τίς συζητήσεις νά διευκρινίζεται ὅτι οἱ συγκεντρώσεις πρέπει νά γίνονται σέ κλειστούς χώρους (γήπεδα ποδοσφαίρου κλπ.), ἐκτός ἄν δέν ὑπάρχουν τέτοιοι χῶροι, ὁπότε νά ἐξετάζεται ἡ περίπτωση πραγματοποιήσεως τῶν συγκεντρώσεων σέ πλατεῖες, πάρκα, παιδικέςχαρές κλπ. μόνον ἐφ'ὅσον :

I. Οἱ χῶροι αὐτοί δέν εἶναι κεντρικοί καί ἀποκλείεται νά συγκεντρωθοῦν καί ἀντιφρονοῦντες πολίτες.
2. Ἡ ἀστυνομική δύναμη νά εἶναι ἐπαρκής γιά τήν προστασία τῆς συγκεντρώσεως.
3. Ἀπό τήν συγκέντρωση δέν θά παρακωλυθεῖ ἡ κυκλοφορία ἤ ἡ κοινωνικήκι οἰκονομική ζωή τοῦ τόπου.
4. Δέν ὑπάρχουν πληροφορίες καί δέν θά προκύψουν θέματα ἀσφαλείας ἀπό ἐνέργειες ἐξτρεμιστῶν καί
5. Δέν θά προκληθοῦν ἔκτροπα ἀπό ἀντίπαλες παρατάξεις. "

Πέρα δέ ἀπό τίς 5 αὐτές προϋποθέσεις πού πρέπει νά πληροῦνται γιά νά ἐπιτραπεῖ ἀνοικτή συγκέντρωση, θά πρέπει νά τό ἐγκρίνει ἡ κατά τόπον ἀστυνομική ἀρχή, καί ἀφήνεται νά κριθεῖ τό ὅλο θέμα ἀποκλειστικά ἀπ'αὐτήν !!!

η πλατεια της "αναρχιας" και ο ριζοσπαστης

'Η ἀστυνομία, γιὰ ὅσους ἔτυχε
νὰ βρεθοῦν στὰ 'Εξάρχεια τὴν ὥ-
ρα ποὺ γίνονται φασαρίες, παρου-
σιάζει τὴν εἰκόνα ἰδανικῆς ἀστυνο-
μίας σέ ἰδανική χώρα. Τουλάχιστο
σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τοὺς ἀναρχικούς.
Παρ' ὅτι, σύμφωνα μέ τίς διηγή-
σεις, πολλές φορές πέφτει καὶ ἡ
ἴδια θύμα τῆς μανίας τους.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 15-9-79

Σημείωση: "Αν γράψαμε αὐτὸ τὸ
ρεπορτὰζ δὲν εἶναι μόνο γιατὶ εἴ-
δαμε πὼς τὰ πράγματα στὴν πλα-
τεία 'Εξαρχείων ἔφτασαν στὸ ἀ-
προχώρητο. 'Εκεῖνο ποὺ μᾶς ἀνησυ-
χεῖ περισσότερο εἶναι τὸ μέλλον
Γιατὶ κανένας δὲν μᾶς ἐγγυᾶται ὅ-
τι τοῦ χρόνου, σὲ δυὸ χρόνια... δὲν
θὰ θρηνήσουμε καὶ θύματα! 'Αντί-
θετα, τὰ πάντα δείχνουν, πὼς ἡ
πλατεία 'Εξαρχείων, ἐξελίσσεται
σιγὰ - σιγὰ —καὶ μὲ τὴν ἀνοχὴ
πάντα τῆς ἀστυνομίας— σὲ μιὰ πε
ριοχὴ ἐγκλήματος. Σὲ μιὰ περιοχὴ
ποὺ σὲ κάμποσα χρόνια θ' ἀπο-
φεύγει ὁ κόσμος νὰ περνάει ἀπὸ
κεῖ. Σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ θὰ μείνει
στὰ χέρια μιᾶς καινούργιας μορ-
φῆς ὑποκόσμου. 'Ενὸς ὑποκόσμου
ποὺ ἡ προπαγάνδα θέλει νὰ τὸν
παρουσιάσει πολιτικοποιημένο! 'Ε-
νὸς ὑποκόσμου ποὺ μπορεῖ, σήμε-
ρα, νὰ μὴ δείχνει ὅτι ἔχει μέσα του
Εμμανουηλίδηδες καὶ Γκοτζαμάνη-
δες, ἀλλὰ σίγουρα θὰ γεννήσει τοὺς
καιούργιους δολοφόνους κάποιου
Λαμπράκη ἢ τὰ μέλη κάποιας και-
νούργιας «καρφίτσας». "Η, ἀφοῦ ἐκ
μοντερνίζεται ἡ Δεξιά, κι ὅπως μᾶς
εἶπε ὁ φαρμακοποιός, σίγουρα ἀ-
πὸ κεῖ θὰ ξεκινήσουν οἱ ἑλληνικὲς
«Ερυθρὲς Ταξιαρχίες».

Σ' αὐτὸ τὸ χῶρο —ποὺ πρὶν
σύχναζαν νοικοκυραῖοι καὶ παίζανε
τὰ παιδάκια κρυφτούλι— βρῆκαν
οἱ «ἀναρχικοί», οἱ «περιθωριακοί»,
οἱ «ἀριστεριστές» κλπ. νὰ κάνουν
τὰ «στρατηγεῖα» τους κάτω ἀπὸ
τὴν ἀνοχὴ τῆς ἀστυνομίας. 'Εδῶ
τώρα βλέπεις σκηνές ποὺ θυμίζουν
Σικάγο, Ν. 'Υόρκη, Λονδίνο... Βλέ
πεις ἀνθρώπους χασισωμένους νὰ
σέρνονται ἀπὸ γρασίδι τὴ νύχτα,
μοτοσυκλετιστές τοῦ «διαβόλου»
νὰ μαρσάρουν τὶς ἀκριβές μηχανές
τους, κοριτσόπουλα νὰ ἐκδίδονται,
παρέες νὰ συμπλέκονται καὶ γκαρ-
σόνια νὰ ξυλοκοπιοῦνται γιὰ τοῦ
ψύλλου πήδημα. Βλέπεις ἀκόμα μα-
χαιρώματα, βιτρίνες, καρέκλες καὶ
τραπέζια σπασμένα ἀπὸ τὴ μανία
αὐτῆς τῆς «ἀφρόκρεμας», ποὺ εἶναι
νὰ ἀγανακτεῖς καὶ μαζὶ νὰ τὴ λυ-
πᾶσαι ἀπὸ τὴν κατάντια της.
'Αλλὰ ἂς ἀκούσουμε τοὺς κατα-
στηματάρχες καὶ τοὺς νοικοκυραί-
ους τῆς περιοχῆς, τὰ θύματα αὐ-
τῆς τῆς ξενόφερτης εἰσβολῆς ποὺ
δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μέ τὴν ἑλ-
ληνικὴ νεολαία, νὰ μᾶς μιλήσουν
καὶ νὰ μᾶς ποῦν τὸ πρόβλημά
τους.

Οἱ σοσιαλφασίστες"ἀνησυχοῦν".
'Ανησυχοῦν γιατί στήν χώρα μας
ἐμφανίζεται ἕνα εἶδος νέο "ἐγκ
ληματικότητας", ὁ "ἀριστερισμ-
ός".
"Ετσι ἀποφάσισαν πιά πώς εἶ-
ναι καιρός νά κάνουν μιά μεγα
λύτερη καμπάνια.
Μέχρι σήμερα ἀρκούνταν στούς
τραμπουκισμούς καί τά ἄρθρατοῦ
ὁδηγητή. Τώρα πιά βλέπουν πώς
εἶναι ἀνάγκη νά κάνουν μία κα
μπάνια πλατύτερης ἔκτασης.
Στό " Ριζοσπάστη " στίς 15 Σε
πτέμβρη σέ ἑξάστηλο δημοσιεύ
ουν "ἔρευνα" τοῦ μπατσοδημοσι
ογράφου, πιστοῦ ἐκφραστή τῆς
γραμμῆς τῆς Γκά Γκέ Μπέ Νίκ-
ου 'Αντωνάκου.
Τό θέμα εἶναι ἡ "πλατεία τῆς
ἀναρχίας" δηλαδή ἡ πλατεία Εξα
ρχείων.
Τό κεντρικό μοτίβο εἶναι :"τί
κάνει ἡ ἀστυνομία"; Εἶναι γνω-
στό πώς οἱ σοσιαλφασίστες ἔ-
χουν σά βασικό τους ὅπλο τίς
ὁποιεσδήποτε ἀστυνομίες.
"Η τήν Γκά Γκέ Μπέ στήν Ρωσ-
ία , ἤ τήν ἀστυνομία τῆς"πε-
ριφρούρησης" ἐκεῖ πού ἀκόμα
δέν ἔχουν γίνει κράτος."Ομως
ἅμα χρειαστεῖ δέν ἀπαξιοῦν καί
τήν "μαλακή" ἀστυνομία τῶν ἀ-
στικῶν καθεστώτων.
Σύμφωνα μ'αὐτό τό Γκεσταπίτη
ἡ ἀστυνομία ἀφήνει ἀνενόχλητους
νά κάνουν "δημόσια ἔρωτα", νά
καπνίζουν χασίσι, νά "ξαπλών-
ουν στίς πελοῦζες" καί νά χρη-
σιμοποιοῦν τίς νύχτες τά μαξι
λάρια τῶν καλῶν καταστηματαρ-
χῶν γιά νά κοιμοῦνται. Καί ἡ ἀ
στυνομία ἐκτός ἀπό τό νά κάθε-
ται ἐκεῖ μέ τίς κλοῦβες δέν κά
νει τίποτε ἄλλο. Τά δεκάδεςμπ-
λόκα, οἱ συλλήψεις, οἱ ἀδιάκο-
ποι ξυλοδαρμοί, δέν ἀρκοῦν δέν
ἀρκοῦν στούς γκά-γκέ-μπίτες.Αὐ
τοί ξέρουν ἄλλα μέσα πιό δρα-
στικά!!
Ψυχιατρεῖο καί στρατόπεδο συ
γκέντρωσης ἁρμόζουν σ'αὐτούς
τούς νεαρούς " ἐγκληματίεςπού
δέν προσαρμόζονται στήν"τάξη"
τοῦ Καραμανλῆ, ἀλλά καί στήν
"τάξη" τοῦ σοσιαλφασισμοῦ.
Καί γιά νά περάσουν τήν ἀπο
ψή τους μεταχειρίζονται ὅλα τά
μέσα.
Τούς ἔμπορους ναρκωτικῶνπού
πραγματι κυκλοφοροῦν, ἀκριβῶς
γιά νά χαφιεδώνουν καί νά ἀπο
συνθέτουν μιά ἐξεγερμένη νεο
λαία, τούς ταυτίζουν μ'αὐτή τή
ἴδια τή νεολαία . 'Εκείνους
τούς νέους μαθητές ἤ ἄλλουςνέ
ους πού ἔχουν φύγει ἀπό τά σπ
ίτια τους δραπετεύοντας ἀπό τό
φασισμό τῆς οἰκογένειας ἤ τοῦ
σχολειοῦ τούς λένε "χασικλῆδες"
καί ἀλῆτες.
Καί ἡ ἔρευνα τοῦ "ὑπερασπισ-
τή τῆς τάξης" στηρίζεταιστούς.
"καταστηματάρχες τῆς περιοχῆς"
ἐκείνους τούς ὑπερασπιστέςτῆς
τάξης καί τοῦ ἐμπόριου πού ἀ-
φοῦ παίρνουν ἀπό τούς νέους
ὅσα μποροῦν τά βάζουν μαζί τ-
ους γιατί δέν ἔχουν φυσικά
πολλά λεφτά νά χαλάσουν, καί
πολύ συχνά προτιμοῦν νά κάθο
νται στήν πελούζα καί τά παγκ-
άκια παρά νά ἀκριβοπληρώνουν
τίς καρέκλες.

'Ο μικρός γκαιμπελίσκος ἐνο-
χλεῖται πού διαταράσεται ἡ "ἠ
θική", ἡ ἠθική τοῦ φασιστικοῦ
κόσμου του. "Ετσι τίς νέες κο
πέλλες πού βρίσκονται στήν πλ
ατεία τίς μεταφράζει σέ πόρν-
ες γιατί μόνο ἔτσι ἔχουν μάθ-
ει οἱ φασίστες μικροαστοί νά
προτιμάνε τήν ἐκσπερμάτωση
τους, μέ κουδουνιστό χρῆμα,θέ
ση, προίκα,ἤ "ἐπίσκεψη" σέ κά
ποια πόρνη.
Καί φυσικά δέν λείπει ἡ κάθε
εἴδους σάλτσα,"μαχαιρώματα"," ἐ
κβιασμοί" κλπ,κλπ... "Ομως ἡ ἐ
πωδός εἶναι μόνιμη ,ὅλοι αὐτ-
οί εἶναι ἀριστεριστές, ἀναρχι-
κοί, ἀπ'αὐτούς θά βγοῦν οἱ"ἐ-
ρυθρές ταξιαρχίες",συμπληρών-
ουν. 'Η λογική τοῦ σοσιαλφασί
στα εἶναι τό κάρφωμα . Κάπου
καί κάποιον θά πρέπει νά καρ-
φώνει. "Ετσι μέσα στό κλῖμα
τῆς ποινηκοποίησης πού τό κρά
τος προσπαθεῖ νά βάλει τό
νέο κίνημα, μέ δεκάδες κατα
δίκες, μέ ἀδιάκοπο κυνηγητό
ἔρχονται νά προστεθοῦν καί οἱ
χαφιεδισμοί τοῦ ριζοσπάστη.
Ολος ὁ καλός ἀστικός πολιτι-
κός κόσμος ἑνωμένος.
'Αλλά πιά μύγα τούς τσίμπησε
Γιατί ξαφνικά οἱ σοσιαλφασί-
στες περνᾶνε στόν ἀνοιχτό χα
φιεδισμό; Μήπως πραγματι τούς
ἐνόχλησε τόσο πολύ μιά πλατε-
ία, πού στό κάτω- κάτω εἶναι
μιά πλατεία σάν τίς ἄλλες;
"Οχι φυσικά, οὔτε εἶναι τόσο
ἀφελεῖς.
Αὐτό πού τούς ἐνοχλεῖ εἶναι ἕ
να νέο εἶδος "ἐγκληματικότη-
τας" πού ξαπλώνεται μέ μεγάλη
ταχύτητα καί τούς ἀπειλεῖ κύ-
ρια στό ἐπίπεδο τῆς νεολαίας
ἀκόμα.
"Ενα εἶδος "ἐγκληματικότητας"
πού ὁδηγεῖ τούς μαθητές νά φε
ύγουν κατά στρατιές ἀπό τήΚΝΕ
πού τούς ἀπαγορεύει νά κάνουν

ἀποτελεσματικά τό μπάτσο στά Πανεπιστήμια ἕνα εἶδος ἐγκληματικότητας πού ὁδηγεῖ στήν Ἁγία Βαρβάρα, εἶχε ὁδηγήσει στήν καταληψη τῆς Πάτρας. Ἕνα εἶδος ἐγκληματικότητας πού ὑποχρέωσε τούς Πραιτωριανούς κνῖτες νά φύγουν κατά ἑκατοντάδες μέ τίς κλωτσιές πέρσυ ἀπ'τή Νομική, καί πού φέτος προβλέπεται νά αὐξηθεῖ σέ τέτοια κλίμακα ὥστε νά διακινδυνέψει ὁριστικά ἡ ἡγεμονία τους στή νεολαία.

Πρόκειται γιά τή δημιουργία ἑνός καινούργιου ἀντικαπιταλιστικοῦ καί ἀντιρεβιζιονιστικοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἑνός μαζικοῦ κινήματος πού ἀρχίζει κιόλας νά φτάνει μέχρι καί τίς πιό μικρές ἐπαρχιακές πόλεις καί χωριά. Αὐτό τό ἴδιο κίνημα πού ἀποτελεῖ τό πρόβλημα τοῦ Καραμανλῆ καί τοῦ Μπαλκου εἶναι καί τό προβλημα τοῦ Φλωράκη.

Καί μιά καί ἡ Βραδυνή καί ἡ Ἀπογευματινή δέν ἀρκοῦν ἐπιστρατεύεται καί ὁ Ριζοσπάστης.

Καί φυσικά μέ τήν μοναδική μέθοδο "πάλης" πού ξέρουν οἱ σοσιαλφασίστες, μέ τή συκοφαντία καί τό ἀμαλγαμα. Ἀντί νά μιλήσουν στά ἴσια γι' αὐτό τό κίνημα μιλᾶνε μέ τόν "τρόπο" τους. Τό μεταφέρουν ὅλο σέ μιά πλατεία φορτώνουν σ'αὐτό τό κίνημα ὁτιδήποτε καί μετά καλοῦν τό Μπάλκο νά ἐπέμβει.

Ὅμως δυστυχῶς γι'αὐτούς, δυστυχῶς καί γιά τό Μπάλκο, καί γιά τό κεφάλαιο πού ὑπηρετοῦν ὁ καθένας ἀπό τό πόστο του τά πράγματα θά συνεχίσουν νά πηγαίνουν ἄσχημα καί ἡ αὐτή ἡ "ἐγκληματικότητα" θά συνεχίσει νά ξαπλώνεται. Κι ὅπως δέν τήν σταμάτησε οὔτε ὁ ἀντιτρομοκρατικός, οὔτε τά ΜΑΤ, οὔτε οἱ ἀσφάλειες καί οἱ περιφρουρήσεις" τῆς ΚΝΕ δέν θά τήν σταματήσουν φυσικά οἱ συκοφαντίες τοῦ ὁποιουδήποτε γκαιμπελίσκου, πού ἔχουν σά στόχο νά κρατήσουν στό μαντρί γιατί διαφεύγουν ἐπικύνδυνα, ὅ νά ἀφιονίζουν περισσότερο, τούς τραμπούκους τους δινοντας τους καί "ἰδεολογική" βάση.

Εὐτυχῶς οἱ καιροί ἀλλάζουν.

ΤΑ «ΧΑΠΑΚΙΑ»

Απο το χειμωνα στο σχολειο, στην πλατεια, στο παρκο μπηκαν τα χαπακια στη ζωη μας και τελικα μας προβληματισαν. Ετσι αποφασισαμε να συζητησουμε και ν'αντιμετωπισουμε την κατασταση.

Παλισι"χαπακηδες" ή παιδια που δεν επαιρναν συστηματικα λενε:

"Αρχισαμε απο περιεργεια γιατι πολλοι γυρω μας επαιρναν και ολο ακουγαμε για τα χαπακια και δεν ξεραμε πως νιωθεις οταν τα παιρνεις. Σιγα-σιγα ορισμενους μας βοηθησαν να ηρεμουμε, να ξεφευγουμε απο το αγχος, τη μονοτονια, τη μοναξια, να μη σκεφτομαστε τα προβληματα μας, αλλα αυτο ηταν μια ψευτικη ηρεμια, δηλαδη δεν ηρεμουσαμε επειδη λυναμε καποιο προβλημα μας, αλλα επειδη το σκεπαζαμε δεν το σκεφτομασταν. Αρχισαμε να ξεφευγουμε απ' τα χαπακια βλεποντας διαφορες καταστασεις παιδιων που επαιρναν - οπως ενος φιλου που πεθανε απο σαπιο στομαχι- ειτε γιατι μας καναν περα οι φιλοι, ειτε γιατι υπηρχε ο φοβος της αστυνομιας.

Πολλες φορες τα παιρναμε ετσι πεισματικα, για να δειξουμε οτι καποιοι ειμαστε, αν και δεν αισθανομαστε τιποτα παρα μοναχα ενα ηλιθιο μπαφιασμα και μια ανικανοτητα να σκεφτουμε. Η επαναφορα στην πραγματικοτητα, το"προσγειωμα" μετα απο μια δοση με χαπακια ή μετα απο οποιαδηποτε μαστουρα ηταν ανωμαλο..."

Μετα απ'τις εμπειριες του καθενα βγαλαμε μερικες θεσεις:

Ι Η φυγη απο την πραγματικοτητα δεν λυνει τα προβληματα μας αλλα τα σκεπαζει, ετσι οταν επιστρεφουμε στην πραγματικοτητα ειναι ακομα πιο σκληρη, χρειαζεσαι καινουργια δοση και ουτω καθεξης. Δεν παυει ομως μια φυγη ναναι αναγκαια μια φυγη ομως που εχουμε συνειδηση του τι κανουμε και οχι ετσι αορισta. Γενικα η φυγη απο την πραγματικοτητα, οπως και η πραγματικοτητα ειναι ελεγχομενη απο την αρχουσα ταξη κι γινεται σ'ορισμενους χωρους: κεντρα διασκεδασης, ντισκοτεκ κλπ. ουτως ωστε να μη ενοχλειται η αρχουσα ταξη κι οσες φορες η φυγη, το ξεσπασμα εξωτερικευεται και κοινωνικοποιειται την χτυπανε οι"φυλακες της ταξης": συλληψεις για διαταραξη της κοινης ησυχιας.

ΙΙ Τα χαπακια βιολογικα σκοτωνουν κι αποβλακωνουν τη σκεψη, οπως και καθε φυγη που γινεται αυθορμητα γιατι κατι μας καταπιεζει χωρις να εχουμε σκεφτει οτι μπορουμε να τ'αντιμετωπισουμε.

ΙΙΙ Το συγκεκριμενο κυκλωμα των ναρκωτικων (χαπακια, μαυρη, βαρια ναρκωτικα κλπ.) ελεγχεται απ'την αστυνομια, μιας κι ολοι οι πρεζακηδες προμηθευτες εμποροι ειτε συνεργαζονται μαζι της ειτε ειναι καρφωμενοι (πολλοι γινονται χαφιεδες για να γλυτωσουν τη φυλακη).

<u>Ετσι παρουσιαζεται και ο αντιφατικος ρολος της αστυνομιας και γενικωτερα της κοινωνιας</u> που απ'τη μια χτυπανε τα ναρκωτικα-πρεμιστικα κι απο την αλλη τα προστατευουν και τα προωθουν ειτε ελεγχοντας το κυκλωμα (αστυνομια) ειτε με την ευκολια νομικα που μπορεις να τα προμηθευτεις μοναχα με μια ιατρικη συνταγη. Κατασταση που αποδεικνυεται απο το ποσοι ναρκομανεις νομιμοι πλεον υπαρχουν αναμεσα μας, που για να ζησουν χρειαζονται τη δοση τους και που τελικα δειχνει οτι το συστημα των αφεντικων το συμφερει η αποβλακωση των ναρκωτικων κι οχι η αντισταση.

IV Τελος σαν τροπους αντιμετωπισης ειδαμε: τη συζητηση και το πλησιασμα των παιδιων που εχουν προβληματα για να τα βοηθησουμε να τα αντιμετωπισουν κι οχι να τα σκεπασουν με την οποιαδηποτε φυγη. Γιατι ας μη ξεχναμε οτι τα ναρκωτικα ειναι μια ατομικη λυση που σαν ατομικη κι οχι κοινωνικη-γενικη δεν δινει την προοπτικη για την ανατροπη των αιτιων που γεννουν τα προβληματα.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ........ΑΔΙΑΚΟΠΕΣ

"Αν εἶσαι βέβαια χρισμέ - νος κι'ἀξιωμένος ἐπιβάτης *κρουαζιερόπλοιου ἤ ἔχεις τή* "τύχη" νά συχνάζεις σέ LUXU-TY HOTELS OF GREECE καί νά κάνεις μπάνιο σέ PLAGEG SPE-CIAL, ἄν δηλαδή ἔχεις λεφτά τότε οἱ διακοπές σου θά "ξε-ράσουν" ειδικά γιά σένα εὐτυ χία. "Αν ὅμως δέν εἶσαι τίπο τα ἀπό ὅλα αὐτά ὡστόσο ἔχεις τήν ἀνάγκη νά "διακόψεις" κά πως ἀπό τή "προσφιλή σου ἐρ-γασία" - γιατί πῶς νά τό κά-νουμε, εἶναι ἄδικο νά δουλεύ εις καί ὅλο τό καλοκαίρι..-τότε σίγουρα θά κάνεις ὁποιε σδήποτε διακοπές ἐκτός ἀπ'αὐ τές πού θές ἐσύ.

"Αν τό θέμα τῶν διακοπῶν εἶναι τεράστιο καί παίρνειπο λύ νερό, ὑπάρχουν ὅμως διάφο ρα "μικρογεγονότα" πού ἀπό μόνα τους ἔχουν νά ποῦν ἀρκε τά πράγματα γι'αὐτές.

Τέτοιο "μικρογεγονός" συ-νέβηκε τή Κυριακή Ι6 Σεπτέμ-βρη σέ διάφορους καλοθελητές ἐκδρομεῖς τῆς "Υδρας καί τῶν Σπετσῶν, πού ἡ θέλησή τους βέβαια εἶχε περισσή καλωσύνη ἀπ'ὅτι ἐπέτρεπε ἡ θέληση τοῦ ἰδιοκτήτη καί τοῦ καπετάνιου τοῦ πλοίου τῆς ἐπιστροφῆς κα θώς καί ἐκείνων πού ἐλέγχουν τίς θαλάσσιες συγκοινωνίες , τῶν τοπικῶν λιμεναρχείων.

Ξεκίνησε λοιπόν τό "κότε-ρο" "Μάνια EXPRESS" ἀπό τίς Σπέτσες σχεδόν γεμάτο θά μπο ροῦσε νά πάρει βέβαια κι'ἀπό τήν "Υδρα ἄλλα 20 ἄτομα ἀλλά ἀπό "λάθος" τοῦ πράκτορα τῆς "Υδρας κοπήκανε Ι20 εἰσιτή -ρια καί ἀπό δεύτερο " λάθος" τοῦ λιμεναρχείου πού ἐκείνη τή στιγμή ὑποδεχότανε τόν κ. 'Αβέρωφ καί τούς μπράβουςτου καθώς καί τοῦ "ἔμπειρου" κα-πετάνιου τοῦ πλοίου - ἔτσι τόν χαρακτήρισαν ἀργότεραστό Πόρο - πού δέν ἔπεσε στήν ἀν τίληψή του ὁ ὑπερβολικός ἀρι θμός τῶν ἐπιβατῶν - μᾶς πῆρε ὅλους καί μεῖς βέβαια δέντοῦ ἀφήσαμε οὔτε μιά γωνιά ἄδεια.

Κι'ἄν ἀκόμα εἴμασταν 400,ἕνα εἶναι σίγουρο, πώς δέν θα ἐρ χόταν κανένα ἄλλο πλοῖο νά μᾶς πάει στήν 'Αθήνα.Κι'ἔτσι ἤ θά μέναμε ἀναγκαστικά στήν "Υδρα ἤ θά πληρώναμε τριπλά ἐπιστρέφοντας μέ FLYING DEL-FHIN.

Τελικά ξεκινήσαμε. Κι' ἐνῶ ἦταν ἀδύνατη κάθε κίνηση ἤ μετακίνηση ἐκεῖ μέσα, ὕστερα ἀπό λίγη ὥρα κάπου στά "τσι-βιλίνια" κάποια κινητήρια δύ ναμη μᾶς ἔκανε νά κατρακυλᾶ-με συνεχῶς πέφτοντας ὁ ἕνας στόν ἄλλο, πολλές φορές μούσ-σκεμα ἀπό τό κύμα πού ἔμπαι-νε ἀπ'τά παράθυρα ἤ τό κατά-στρωμα. Πολλά ἦταν πού φόβι-ζαν : ἡ νύχτα, ἡ μεγάλη θαλα σσοταραχή, ἡ ὑπεραριθμία τῶν ἐπιβατῶν καί ἡ ἀντοχή αὐτῆς τῆς "βάρκας" (δέν ἦταν τελι-κά μεγάλο "κρουαζιερόπλοιο").

'Η κατάσταση μέσα στό πλε ούμενο ἦταν θεαματική μαζί ὅ μως κι'ἐπικίνδυνη. Μᾶς χτύπα γε τό κύμα ἀπό τή μιά πλευρά κι'ὅλοι κατρακυλάγαμε πρός τήν ἄλλη, οἱ γέροντες,τά παι διάκια καί οἱ ταλαιπωρημένοιἐ πιβάτες δέν ἄντεχαν πιά. 'Ε-μεῖς οἱ ὑπόλοιποι οἱ "ἄταλαι πώρητοι" ἀντέχαμε νά μᾶς ἀνε βαίνει τό αἷμα στό κεφάλι. Δέν ξέρουμε ἄν οἱ διαμαρτυρί ες μας ἤ ἡ "τόλμη" τοῦ καπε-τάνιου τόν ἀνάγκασαν νά γυρί σει στό Πόρο.'Ενῶ τόν εἴχαμε κατά πολύ προσπεράσει. Λένε πώς τό κύμα ἦταν ἀδύνατο νά ἐπιτρέψει στό πλοῖο νά στρί-ψει πρός τό Πόρο. Τελικά ὅ-μως φτάσαμε. 'Ο κόσμος ἀγανα χτισμένος ἀποβιβαζόταν ἀπ'τό πλοῖο, μέ ἀπόφαση νά μή ταξι δέψει ἐκεῖνο τό βράδυ.

'Από τίς 9 μέχρι τίςΙ2 τό βράδυ στό λιμάνι τοῦ Πόρουτά πηγαδάκια ἐπιβατῶν καί ντό -πιων ἔδειχναν ὁλοκάθαρα τήν ἀγανάκτηση τοῦ κόσμου ἐνῶ πα ράλληλα γινόταν μιά προσπά -θεια νά ξεκαθαριστεῖ καί νά λυθεῖ αὐτή ἡ ὑπόθεση.'Εκεῖμά θαμε σημαντικά πράγματα. Τό λιμεναρχεῖο τοῦ Πόρου ἀναγνώ ρισε τήν ὑπεραριθμία τῶν ἐπι βατῶν κατηγορώντας ἄτσι ἔμε-σα τά λιμεναρχεῖα Σπετσῶν κι "Υδρας, καί ἐπέτρεψε τό ἀπό-πλουν τοῦ "Μάνια" χωρίς τούς ΙΟΟ παραπάνω ἐπιβάτες. Παράλ ληλα δέχτηκε τή μεγάλη θαλασ σοταραχή λέγοντας πώς ἕνα κό τερο πού βρισκόταν στά "τσι-βιλίνια" ζητοῦσε βοήθεια γιά νά σωθοῦν οἱ ἐπιβάτες τουαπό πιθανό πνιγμό.

'Αντίθετα ὁ πλοιοκτήτης πού ἦταν ἐπιβάτης στό "Μάνια" (ὁ λιμενάρχης τοῦ Πόρου μᾶς εἶπε πώς τόν ἀνάγκασε νά ἀπο βιβαστεῖ γιά νά ὑποχρεώσειτό καπετάνιο τοῦ δεύτερου στήν ἰδιοκτησία τοῦ πλοίου "Δελφί νι" νά φύγει γιά τήν 'Αθήνα παίρνοντας τούς ΙΟΟ ἐπιβάτες πού ἄφησε τό "Μάνια" στό Πό-ρο) - καί ὁ πράκτορας τουστό Πόρο ὑποβάθμιζαν καί κορόϊ -δευαν τήν ὑπόθεση μιλώντας γιά πολυτελεῖς φόβους.Σέ κεῖ νο τό σημεῖο ξέφυγε ὁ ἰδιο -κτήτης, ἀλλά ὁ πράκτορας του διαμαρτυρόταν ἐντόνως γιά κά τι καρπαζιές καί μπουνιέςπού τοῦ ἦρθαν οὐρανοκατέβατες.

Σέ κάποια συγκέντρωση πού κάναμε οἱ "ἐναπομείναντες" ἐ πιβάτες ἀποφασίσαμε νά μή φύ γουμε μέ τό "Δελφίνι" πού ἦ-ταν πολύ μικρότερο ἀπό τό"Μά νια" καί δέν θά ἄντεχε στή θαλασσοταραχή, ἀλλά νά φρο -ντίσουμε γιά πούλμαν ἀπό τόν ἀπέναντι Γαλατά ὑποχρεώνο -ντας τόν πλοιοκτήτη νά πληρώ σει αὐτά τά ἔξοδα. Οἱ φόβοι μας γιά τό "Δελφίνι" ἐπιβε -βαιώθηκαν ἀπό τήν ἀνακοίνωση τοῦ λιμεναρχείου πού ἦρθε ὕ-στερα ἀπό ΙΟ λεπτά καί πού ἀ παγόρευσε τόν ἀπόπλουν τοῦ "Δελφινιοῦ" λόγω 6 μποφόρ.

Σκεφτήκαμε τότε τό "Μάνια" καί τούς ἐπιβάτες του πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν φύγει ἀπό τόν Πόρο. Σίγουρο εἶναι πώς ἔφτασε στό Πειραιᾶ. Τό πότε ὅμως καί τό πῶς εἶναι ἄγνωστο, εὔκολο ὡστόσο νά τό φανταστεῖ κανείς. Ἦταν 12 τό βράδυ ὅταν τηλεφωνήματα ἀπό τήν Ἀθήνα πρός τό λιμεναρχεῖο τοῦ Πόρου ζητοῦσαν πληροφορίες γι'αὐτό.

Ἡ ἐπιτροπή γιά τό πούλμαν γύρισε ἄπραγη. Δέν ὑπῆρχε τέτοια δυνατότητα ἀπό τό Γαλατᾶ γιατί ἦταν ἀργά πιά. Ἔπρεπε νά μείνουμε στό Πόρο. Ποιός ὅμως θά πλήρωνε αὐτή τή ταλαιπωρία καί τά ἔξοδα τῆς παραμονῆς ; Δέν ἔπρεπε νά ἀφήσουμε βέβαια τόν πλοιοκτήτη ἀτιμώρητο. Περικυκλώσαμε ἕνα μπάτσο πού ἑτοιμαζόταν νά φύγει μέ τό μηχανάκι του γιά τό βραδυνό ὕπνο, ζητώντας του νά μᾶς πεῖ πού θά βροῦμε τόν πλοιοκτήτη καί τί θά γίνει μέ τή διαμονή μας. Ἡ τουριστική ἀστυνομία - ὅπως εἶπε ὁ μπάτσος θά φρόντιζε νά μᾶς βρεῖ δωμάτια χωρίς νά ἀναμιχτεῖ βέβαια μέ τήν ὑπόθεση πλοιοκτήτου διότι ἀγνοοῦσε πού ἦταν. Σέ ἐρώτησή μας για τί οἱ ἀσφαλίτες ὅταν θέλουν νά βροῦν κάποιον πού δέν εἶναι πλοιοκτήτης τόν βρίσκουν εὔκολα, ἐνῶ γιά τόν συγκεκριμένο οὔτε τό ὄνομα του δέν ξέρουν, ὁ μπάτσος ἔκλεισε τό στόμα του. Ἐνῶ μεταβίβαζε τίς εὐθύνες γιά τή τύχη μας στό λιμεναρχεῖο, λέγοντας διάφορες ἱστορίες. Στήν ἄρνησή του νά ἔρθει μαζί μας στό λιμεναρχεῖο ἀπαντήσαμε πώς δέν θά ἀφήσουμε τόν Πόρο νά κοιμηθεῖ ὁλόκληρο τό βράδυ ἀδιαφορώντας γιά τίς ἀστυνομικές διατάξεις "περί κοινῆς ἡσυχίας". Ἡ παθητικότητα τοῦ μπάτσου μᾶς ἔδινε στά νεῦρα. Τσαντιστήκαμε καί τόν διώξαμε .

Διάφορες ἐπιτροπές πού προσπαθούσανε νά βροῦνε κάποια ἄκρη στό λιμεναρχεῖο καί τή τουριστική ἀστυνομία, δέν ἔκαναν τίποτα παραπάνω ἀπό τό νά μεταφέρουν μιά ἐνδιαφέρουσα ἀδιαφορία καί γενικόλογες ὑποσχέσεις. Ὁ περισσότερος κόσμος ἄρχισε νά δυσφορεῖ καί κατέφευγε στήν ἀτομική λύση.

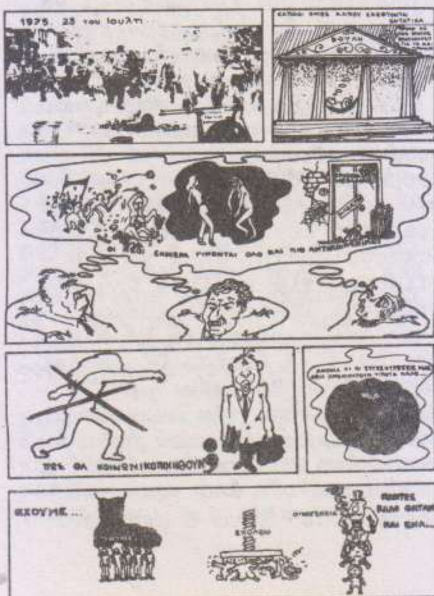
Μείναμε κάπου 30 πού ἀποφασίσαμε κυριολεκτικά νά μπουκάρουμε στό λιμεναρχεῖο ἀπαιτώντας νά ἔρθει ὁ πλοιοκτήτης γιά νά κανονίσει τή διαμονή μας καί νά μᾶς ἀλλάξει τά εἰσιτήρια μέ εἰσιτήρια τοῦ "Καμέλια" πλοίου ἄλλης ἑταιρείας πού ἦταν ἀρκετά μεγάλο καί ἀνεπηρρέαστο ἀπό αὐτή τή θαλασσοταραχή πού πιθανά νά συνεχιζόταν τήν ἑπομένη μέρα.

Σέ τηλεφώνημα τοῦ λιμενάρχη ὁ πλοιοκτήτης ἔκφρασε τό φόβο του μήπως τόν δείρουμε. Ἐνῶ ὁ λιμενάρχης σήκωσε τά χέρια του, ἔστειλε κάποιο ὑπάλληλό του νά τόν φέρει ἀπό τήν πιτσαρία πού βρισκόταν ἀπολαμβάνοντας τό βραδυνό του φαγητό. Ὁ ὑπεροπτικός πλοιοκτήτης καί ὁ μπράβος του πράκτορας μᾶς ἦρθαν παθητικοί καί δέν ἀρνήθηκαν αὐτά πού τούς ζητήσαμε μέ βαριά καρδιά πλέον καί ἔχοντας πάθει πλάκα ἀπό τίς φωνές μας καί τίς ἀπειλές μας. Δέν τολμοῦσαν βέβαια καί νά ἀρνηθοῦν. Ἦταν σίγουρο πώς θά τίς ἔτρωγαν γιά τά καλά.

Ἐκκρεμεῖ μιά μήνυση γιά τό πλοιοκτήτη καί τούς συνεργάτες του γιά ὑπερεκμετάλευση μιᾶς καί ὑπῆρχαν εἰσιτήρια περισσότερα ἀπό τόν ἐπιτρεπόμενο ἀριθμό ἐπιβατῶν καί μάλιστα χωρίς ἡμερομηνία, γιά ἀνευθυνότητα καί ἀδιαφορία.

Ἐκεῖνο πού βγαίνει ἀπό ὅλη αὐτή τήν ὑπόθεση εἶναι ἡ χιλιοαναγνωρισμένη συνεργασία ἀρχῶν καί ἰδιοκτητῶν πού παρά τίς ἐσωτερικές της ἀντιφάσεις στρέφεται ἐνάντια στό κόσμο πού ταξιδεύει ἀπό ἤ γιά τίς διακοπές του. Ἡ κάλυψη τῆς ὑπερεκμετάλευσης τοῦ ἰδιοκτήτη εἶναι τό πρῶτο χαρακτηριστικό στοιχεῖο αὐτῆς τῆς συνεργασίας ἐνῶ ἡ ἀνασφάλεια ἡ ἀνευθυνότητα, ἡ ἀδιαφορία , καί ἡ ἀθλιότητα τῶν συνθηκῶν πού ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος , δικαιολογοῦνται μέ τή θεωρία τῆς "ἀδυναμίας τῆς ἑλληνικῆς συγκοινωνίας". Κι'ἐμεῖς τί ρόλο παίζουμε ;

Ἐκεῖνο πού κατ'ἀρχή πρέπει νά κάνουμε εἶναι νά σπάσουμε τό τσαμπουκά, τήν ὑπεροψία καί τήν ἐπισημότητα ὅλων αὐτῶν τῶν κυρίων ἐπιβάλλοντας τους τά δικαιώματά μας. Κι'ὅσο γιά τό ἑπόμενο βῆμα δέ μᾶς μένει τίποτε ἄλλο παρά νά καταστρέψουμε καί ν'ἀλλάξουμε ριζικά ὅλη αὐτή τή κατάσταση.

σπουδαστικα

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ "ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΥΘΜΙΣΗ"

Μετά τή διαρροή τῶν θεμάτων σ'ὅλα τά μαθήματα στίς Πανελλαδικές ἐξετάσεις καί τήν "ἀνακάλυψη τοῦ κύριου ὑπεύθυνου" - τοῦ Ράμμου πού πούλησετά θέματα στά φροντιστήρια- ὁ ὁποῖος τύχαινε νάναι καί ὑπεύθυνος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἴδιων τῶν ἐξετάσεων ἄρχισε νά ξαναζεσταίνεται τό κρυωμένοφαγητό τῆς κατάργησης τῆς παραπαιδείας:

'Ο ἀφορισμός ὅμως τῆς"κακῆς παραπαιδείας" δέν περιόρισε τήν δύνη του , μονάχα στίς "ἀντιπολιτευόμενες δηλώσεις καί νύξεις" πού οἱ διάφορες φυλλάδες κάναν γιά τίς αἰτίεςπού ὁδήγησαν στήν ἐξάπλωση καί στήν ἄνθιση τοῦ φροντιστηριακοῦ ὀργασμοῦ .

Καί ἡ ἴδια ἡ κυβέρνηση μέ τελευταῖες ὑπουργικές ἀνακοινώσεις της δείχνει ἀποφασισμένη νά χτυπήσει τό κακό στή ρίζα του(!!) ἐπιβάλλοντας τέτοιες λύσεις πού θά ἐμπόδιζαν τήν συνέχιση τῆς ζωῆς τοῦ"πολυέξοδου αὐτοῦ καρκινώματος τῆς ἐκπαίδευσης " ἐμπόδιουτάχα μου στή πρόοδο τῆς δωρεάν παιδείας" καί βραχνᾶς γιά κάθε οἰκογένεια !!!

- Τί ἔκανε ὅμως τή γέννηση τῶν φροντιστήριων ἀναγκαία καί δυνατή;
- Μιά ἀντιλαϊκή κυβέρνηση-σάν αὐτή τοῦ Καραμανλῆ- ἔρχεται νά ἱκανοποιήσει ἕνα "κατεξοχήν λαϊκό αἴτημα" ὅπως αὐτό πού πρόβαλλαν τά λαϊκά κόμματα: τήν κατάργηση τῆς παρασιτικῆς κερδοσκοπίας τῶν φροντιστηριων

η "αντιπολιτευση" και τα φροντιστηρια

Τό τραγελαφικό τῆς ὅλης ὑπόθεσης εἶναι ἡ συμπαράσταση πού γιά μιά ἀκόμα φορά βρῆκε ἡ κυβέρνηση ἀπ'τήν"ἀντιπολιτεύση " στόν παραπάνω ἀγῶνα της. Μέσα στήν πάλη πού οἱ κοινοβουλευτικοί καί ἐξωκοινοβουλευτικοί όπαδοί τῆς ἀνάπτυξηςκάνουν γιά νά περάσουν τή καλλιτερεύση καί τή βελτίωση τοῦ τομέα τῆς ἐκπαίδευσης βρίσκεσαι μπροστά στήν εἰκόνα τῆς ταύτισης τῆς ἀντιπολιτευτικης συγχορδίας μέ τήν κυβερνητική προσπάθεια νά χτυπηθεῖ ἡ παραπαιδεία, βρίσκεσαι μπροστά στήν λεκτική καί οὐσιαστική ἐπιδοκιμασία τῆς συγκεκριμένης κυβερνητικῆς πολιτικῆς.

.....Νά κλίσουν τά φροντιστήρια,φωνάζει ὁ καραμανλῆς.

.....Βαράτε τους φωνάζει κι ἡ "ἀντιπολίτευση " .

'Η ταύτιση τους δέν εἶναι τυχαῖα.

Όπως τυχαῖα δέν ἦταν καί ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμισῆς.

Σήμερα ἀρνούμενοι τήν πάλη ἐνάντια στό ἀστικό σχολειό δοξάζουν τό δυνάμωμα του, ἀρνούμενοι ὁποιαδήποτε πάλη ἐνάντια στόν ἀνταγωνισμό , στήν ἐντατικοποίηση, στό κυνῆγι τοῦ βαθμοῦ προωθοῦν τήν πιό οὐσιαστική λειτουργία του.

Πρίν ἀπό καιρό μάλιστα, συγκαλύπτοντας τά συμφέροντα πούχεή συγκεκριμένη πολιτική ἐπιλογή τῆς κυβέρνησης βρίσκανε καί τρόπους γιά νά προωθηθεῖ στήν πράξηπιό καλά τό χτύπημα στά φροντιστήρια , κατηγορώντας μάλιστα τ'ἀφεντικά πώς οἱ τεχνικές ἐλλείψεις τῆς ἐκπαίδευσης συντηροῦσαν καί ἀναπαράγαμε τό καρκίνωμα τῆς παραπαιδείας !!! ....ΒΑΣΙΛΙΚΩΤΕΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΔΗΛ.....

Αὐτό πούχει οὐσιαστική σημασία καί πού τελικά παραβλέπουν μέσα ἀπ'τόν ἀναπτυξιακό κρεττινισμό τους πούναι καί τό μόνο πράγμα πού φροντίζουν νά ἀναπτύσσουν ὅλοι αὐτοί, εἶναι ἡ προσπάθεια πού κάνει ἡ ἀστική τάξη καί ἡ κυβέρνηση της νά γίνει πιό ἀσφυκτική ἡ ἀτμόσφαιρα στό σχολειό -ἐντείνοντας τήν ἐντατικοποίηση κάι τόν ἀνταγωνισμό- νά βάλει στούς μαθητές τά 2 πόδια σ'ἕνα παπούτσι καί νά πετάξει στό τέλος τούς ἀνυπάκουους καί τούς "κουμποῦρες" ἀπέξω ἀπ'τά κτίρια τῆς σχολικῆςἐξαθλίωσης.

Κι αὐτό πούχει σημασία εἶναι τό πῶς θά ἀντισταθεῖς σ'αὐτή τή κατάσταση, τό πῶς θά παλαίψεις ἐνάντια στό 24ωρο διάβασμακαί στό γλύφιμο γιά ἕνα βαθμό κι ὄχι τό πῶς θά κατορθώσεις νά κάνεις τό σχολειό "κυψέλη μάθησης καί προκοπῆς" προωθώντας σήμερα τήν κατάργηση τῆς παραπαιδείας.

Γιατί τό ἀστικό σχολειό εἶναι καί θά παραμείνει χῶρος ἀποβλάκωσης καί ἡ κατάργηση τῶν φροντιστήριων δουλεύει γιά τήν καλύτερη προσαρμογή του σ'αὐτό τό ρόλο κιόχι γιά τήν μετατροπή του σέ οὐσιαστικό βοηθό καί στήριγμα τῆς ἀνθρώπινης σκέψης καί πρωτοβουλίας.

μα τι τρεχει επιτελους;

'Ηπαρουσία τῶν φροντιστήριων σφραγίστηκε στήν ἀρχή τῆς καριέρας τους ἀπό μιά σιωπηλήκυβερνητική ἀνοχή καί προώθηση" ἦταν ἡ ἐποχή πού βάσισαν τή λειτουργία τους στήν προετοιμασία τῶν ὑποψήφιων γιά τίςεἰσαγωγικές ἐξετάσεις στά ΑΕΙ.

'Η δομή τῆς ἐκπαίδευσης τότε εἶχε νά κάνει μέ μιά ἀντιφατική διαρθρωτική κατανομή.

Κι αὐτό γιατί ἀπ'τή μιά ὁ βασικός κορμός τῆς ἐκπαίδευσης - τό γυμνάσιο- καλύπτονταν ἀπό μιά ἀναχρονιστική λειτουργία πού ἐκφράζονταν μέ τήν ἀπόλυτη κυριαρχία τῶν περιττῶν θεωρητικῶν μαθημάτων (ἀρχαῖακλπ) τή λειψή τεχνική του ὑποδομή τό ξεπερασμένο τρόπο διδασκαλίας καί τή γενικότερη καθυστέρηση πού ὅλα αὐτά τά στοι-

---

ἐφημερίδα του ΙΕΑΜ[1]

ΣΚΡΑΚΑΝΤΟΥΜΜ

ἀριθμός φίλλου (ὄχι πτεροῦ): 1

τιμή φίλλου :

μεταξυ σοβαρου και αστειου

10 μηνες (βλ. αποδειξεις) κλειδωμενοι ο ενας διπλα στον αλλο μα για να γνωρισουμε ο ενας τον αλλο χρειαζομαστε λεωφορειο. Δεν μας αφηνει βλεπετε η προσπαθεια μας να σωσουμε οτι εχει μεινει απο τον πληγωμενο μας εγωισμο. Ναι... οσοι μας ειμαστε εγωιστες... μεγαλοι... για τα ματια μας. Μας ενωνουν ετσι μικροεπιτυχιες σε ένα 20 στα οικονομικα, ένα άνοιγμα ζώνης επειδη μοιραζομαστε η αλλαγη που μας ερωτευθηκε... Αυτη η νεα ομως επαφη , επαφη κωας

852 λέξεις γιά τό φύλλο μας.

Δέκα μήνες πέρασαν κι όλοι εδώ ξαναγυρνάμε σ'ένα δωμάτιο ένος τσιμεντένιου μεγαθηρίου πού το λένε ιδιωτικό φροντιστήριο. Κι τό μόνο πού κατορθώσαμε νά μάθουμε ό ένας άπ'τόν άλλο ήτανε ποιός έχει καλύτερα άσκήσεις. Μέσα σ'αύτές τις γραμμές δέν έχω τίποτα πού νά φοβάστε, (ίσως κάποια σπόντα σέ στύλ Τιπούκιτου) άλλά αύτό πού περνάει ψυχρά μέσα άπό τό φώς πού γέμισε στά φύλλα τών λέξεων, μοιάζει μέ σύρμα κακό πού κερδάει φαρμάκι, άλλά μή νομίζετε ότι μπορεί νά σάς σκοτώσει. Οί περισσότεροι άπό σάς έχουν πάρει τό ρόλο τους στά σοβαρά ζηλάδουν γενναιόδωρους φανταζόμενους τούς εαυτούς τους πάνω σ'ένα χειρουργικό τραπέζι νά ξεσκίζουν άνθρώπους. Άλλά τό μόνο πού θά δεί κανείς στά μάτια τους είναι ένας κόσμος θολός ή πιό ποιητικά, θολά νερά μιάς λίμνης πού στό πάτο της κυλάει ένα παιδί, γιά κανείς μας δέν έκανε μιά προσπάθεια νά φέρει αύτό τό παιδί στήν επιφάνεια - κανείς δέν προσπάθησε νά πληροφορηθεί κι νά συζητήσει τά προβλήματα πού τόν απασχολούν, άλλά μετά άπό κάθε σαματόχελο μεγάλωνε ή άπόσταση μεταξύ μας, όσπου θά έρθει η στιγμή κι ό καθένας μας θά ζητήσει πόσ' άναπνοή κι ή [illegible] θά μπορούν νά τού προσφέραν

χεῖα σύνθεταν' καί ἀπ'τήν ἄλλη ὁ ἑπόμενος κρῖκος τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀλυσίδας τό πανεπιστημιακό ἀπρόσιτο λειτουργοῦσε σ'ἕνα διαφορετικό ἐπίπεδο βρίσκονταν πολύ πιό μπροστά ἀπ' τή μέση ἐκπαίδευση δημιουργώντας ἕνα χάσμα ἀνάμεσα στίς 2 ἐκπαιδευτικές βαθμίδες καί τεράστια προβλήματα σ'αὐτούς πού θέλαν νά περάσουν ἀπ τό γυμνάσιο στό πανεπιστήμιο.

"Ετσι λοιπόν ἡ ἐμφάνιση τῶν φροντιστήριων ἦρθε νά δώσει διέξοδο στό παραπάνω ἀδιέξοδο καλύπτοντας τή προετοιμασία τῶν ὑποψήφ ιων γιά τά ΑΕΙ, νά δώσει τά ἐφόδια ἐκεῖνα πού χρ ειάζονταν οἱ ὑποψήφιοι κάι δέν μποροῦ σαν νά πάρουν μέσα στό σχολειό.

Σήμερα μέ τήν ἐφαρμογή τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμισης, τό ξεκαθάρισμα ἀρχίζει ἀπ'τό λύκειο- ὁ ἀνταγωνισμός καί ἡ ἐντατικοποίηση ἄρα θά πρέπει νά φτάσουν στό ζενίθ τους καί οἱ μαθητές νά ἀποδεχτοῦν τό "μοντέλλο τοῦ μαθητή" πού διαβάζει 24 ὧρες τό 24ωρο .

"Η στή φάμπρικα καί ἔξω ἀπ τό σχολειό ἡ ρομποτάκια καί μέ σα.

Τ' ἀφεντικά προωθοῦν αὐτό τό δίλημμα γιά κεντρικό ἀπ'τή πρώτη μέρα τῆς σχολικῆς χρονιᾶς. Μέσα στή προσπάθεια τους νάξε χωρίσουν τά "κακά ἀπ'τά καλά παιδιά " οἱ ἄξιοι ἀπ'τούς ἀνάξιους οἱ κουμποῦρες ἀπ'τούς ἔξ υπνους καί τούς μελετηρούς.

Γι αὐτό καί τά ἀφεντικά μέσ' τά πλαισια τῆς ἀδυναμίας τους νά καλύψουν ἀπό μόνοι τουςμιά τέτοια διαδικασία, δέχτηκαν τήν ὕπαρξη τῆς παραπαιδείαςχωρίς νά φέρουν κανένα ἐμπόδιο στό "ἔργο" της , ἐπειδή ἔτσι τούς βόλευε .

Βέβαια τά πράγματα ἀπό τότε ἄλλαξαν , ἡ ἐφαρμογή τοῦ διπλοῦ συστήματος ἐκπαίδευσης καί τό καινούργιο μοντέλλο σχολειοῦ ποῦ προωθοῦσε ἡ ἐπιχειρούμενη ἐκπαιδευτική μεταρρύθμιση, ἔκαναν τίς φροντιστηριακές ἐπιχειρήσεις νά χάσουν τήν ἀνοχή κ' τήν ὑποστήριξη τῆς κυβέρνησης μιᾶς καί ἡ συνέχιση τῆς λειτουργίας τους ἐμπόδιζε τήν ἀστική τάξη νά πραγματώσει τά σχέδια της.

Βασισμένα πάνω στήν ἀντίθεση τοῦ πολύ κόσμου μέ τήν βίαιη καί μαζική προλεταριοποίηση πού προωθεῖται ἰδιαίτερα στούς χώρους τῆς νεολαίας καί λειτουργώντας τόσα χρόνια σά μηχανισμοί πού δούλευαν μέ βάση τό ἀνταγωνισμό ἔξε. ὅμως ἀπ'τό σχολειό (προετοιμάζοντας τούς ὑποψήφιους μαθητές γιά τίς εἰσαγωγικές στά ΑΕΙ) σήμερα δέν χρ εισιμεύουν ἀντίθετα βλάφτουν τά συμφέροντα τῶν ἀφεντικῶν.

Τά βλάφτουν γιατί ἡ μαζική κ βίαιη προλεταριοποίηση τῆς νεολαίας εἶναι ἀναγκαῖος παράγοντας γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς χώρας- ἐνῶ αὐτά μέ τήν παρουσία τους διαιωνίζουν τό κυνήγι τῆς θέσης στό παναπιστήμιο συντηροῦν τό ὄραμα τῆς "ἐπιστημονικῆς καρέκλας"-

"Αλλωστε δέν χρησιμεύουν σέ τίποτα μιᾶς καί ὁ ἀνταγωνισμός πιά γίνεται μέσα στό ἴδιο τό σχολειό-οἱ ἀλλεπαλληλες ἐξετάσεις, τό βαθμολογικό βάσανο ,οἱ πανελλαδικές κλπ..- καί ὅσοπιό ἀβοήθητοι σ' αὐτόν τόν ἀγῶνα εἶναι οἱ νέοι ὑποψήφιοι προλεταριοι τόσο πιό εὔκολα θά περάσουν τίς ἐξετάσεις γιά τό ἐργοστάσιο .

Γι αὐτό καί σήμερα τό ὑπουργεῖο παίρνει μέτρα γιά τό τελικό κλεισιμό τους.

Φυσικά μέ τό λαου - λαου. Γιατί ἕνας ὀργανισμός ἀπ'τούς πιό παραγωγικούς (ὅδισ. δρχ.εἰσόδημα ἔχουν τά 1500φροντιστήρια) δέν ἐξαφανίζεται ἀπ'τή μιά μέρα στήν ἄλλη.

Μέ μικρά καί σταθερά βήματα πρός τήν ἀνάπτυξη τῆς χώρας ::::

** Υπερβολικά καλλίτερη αυτής εδώ. (Μέχρι τότε πιστεύω να έχει βάλει μυαλό ο «μικρός τρελλός».) Το μόνο πού θέλουμε είναι η ηθική συμπαράσταση σας... το μόνο που δεν πρόκειται να γίνει είναι να βγήτε εσείς χαμένοι... γιαυτό αν θέλετε να συνεχίσουμε μην μας μποϋκοτάρεται με εκβιασμούς..... Με πολλές υποσχέσεις ΤΙΠΟΥΚΕΙΤΟΣ. (Η ώρα είναι 3.16 μ.μ.)

ΧΙΟΥΜΟΡ;

Καλημέρα σας κύριοι - τί ωραία που αρχίζω.

Λοιπόν κύριοι, ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ, λέω νά την βγάλουμε..., οχι αυτό που νομίζεται, αλλά την ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ μας - ΔΥΣΤΥΧΙΑ σας. Αποφασίσαμε λοιπόν νά βγάλουμε την εφημερίδα γιά νά σάς σοκ-σοκ-σοκάρουμε (ειμαι και σε-κε-κες)

ΜΠΡΑΒΟ ΜΑΣ

Αποφασίσαμε (ντέν κυιταξαμε) νά γράφω και εγώ κάπου-κάπου μερικά κομμάτια αφιερωμένα από μένα γιά σας με αγάπη .ΜΟΥΤΣ.

Υποτίθετε ότι εμείς θα μας κάνουμε νά γελάσεται, να κλάψεται, νά προβληματισθεται, να νευριάσεται, να πετάξεται την [illegible] να μας βρίσετε

Εμας ντέν μας καιγεται καθόλου - από τό κλός (καρφί) - όμως όπως λέν «από μικρό και από τρελλό μαθαίνεις την αλήθεια»

Εμεις βέβαια και μικροί είμαστε και τρελλοί Τώρα, οσο για την αλήθεια... ντέν ωθέρουμαι.

Ισως μέ κατηγορίσεται για κλεμένο ύφος. Εμένα όμως ντέν μέ ενδιαφέρει γιατί στήν ελλάδα (-Μεγάλο ρέ

- Ποιό

- Τό ψηλάν

- Α, ναι) γιατί στήν Ελλάδα λοιπον ίσχύει ό νομος «κλέψας τοῦ κλέψαντος» (Ξέρω και γραμματικη!!!)

Αυτά όμως για πρωτη δόση, τά υπόλοιπα παλαβά γιά την άλλη φορά που θά γλάψω

«Μικρός Τρελλός»

-Καθηγητής: Τά καταλάβατε
-Μαθητές: Μπέ!!!

«Μικρός Τρελλός»

αναπαν μαλακαν

Το κώμα να γίνει γεγονός αναστάσιμο.. έστω δύσκολο και όσοι τό επιχείρησαν πήγαν (τους πήγαν) για ηλεκτροσόκ. Επειδή εγώ είμαι αλλεργικός στά 220 Volt θα πάρω την πρώτη θέση και θα αποδείξω ότι τό ΙΕΑΜ είναι ομαδικός τάφος. Δέν είναι βρισιά ούτε κατηγορία... Κανείς δέν φταίει για ότι είναι... φταίει όταν βάφει τις αλυσίδες του για να μήν σκουριάσουν. Για να μη φτάσουμε σε αυτό τό σημείο ηθικής κοινωνικής και βιολογικής αλλοτρίωσης ας βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο. Πρώτα όμως ας βρούμε την αρρώστια..... ΨΥΧΑΣΘΕΝΕΙΑ**... απ' αυτή πάσχω και πάσχετε. Διότι όταν μέσα σε ένα σύστημα φαντασίας (βλ. οικογένεια, σχολείο) αποδίδονται στό άτομο ορισμένα ιδιώματα με τα οποία δέν συμφωνεί η εικόνα πού έχει τό άτομο για τον εαυτόν του τότε δημιουργούνται χάσματα που [illegible] τίτλος της σχιζοφρένειας). Κάνε μου μια χάρη μελετήστε την ζωή σας... σας ρωτώ είστε τρελλοί; μην πείτε όχι δεν είστε ψεύτες. Και γίνεστε όλοι και πιό τρελλοί όσοι η σχιζοφρένεια σας από την από την συνεχή δέσμευση της απουσία δυναμικό. και η δέσμευση μεγαλώνει όσο τό άτομο δεν επιβάλλεται... όπου ζυγά... και καταλήγει σε ένα λευκό κελί... όμως αξίζει να ζυμώσει... (ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΤΙΠΟΥΚΕΙΤΟΣ

Ανέλαβα εγώ να γράψω τον επίλογο μέσα στον οποίο να ζητήσω συγγνώμη για τις τόσες ατέλειες αυτής της προσπάθειας από ορθογραφικές μέχρι εκφραστικές (είναι βλέπετε τρομερό τό αίσθημα που έχεις όταν αναφέρεσαι τουλάχιστον σε 15 παιδιά) Το επόμενο φύλλο θα θέλαμε να τό γράψετε εσείς με τις κρίσεις σας για αυτήν την προσπάθεια μας και θα ήθελα (όχι μόνο εγώ) να έχω και την γνώμη σας σχετικά με τον αν θέλετε να συνεχίσουμε. Αν ναι, τότε σας υπόσχομαι (πολύ έντιμος είμαι) στο επόμενο φύλλο μια δουλειά αν όχι τέλεια ★★

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ

Η εμπειρια μιας καταληψης

Την Τριτη 24/9 εσπασε ηκαταληψη της εδρας της ζωοτεχνιας στην Κτηνιατρικη,που διηρκεσε 9 μερες.

Ηταν η πρωτη καταληψη στη Θεσσαλονικη μετα το 74. Ηταν ακομα μαζι με την αποχη στο Πολυτεχνειο,η πρωτη φορα που κινητοποιησεις γινονταν σε μια εποχη που οι ιερες παραδωσεις του Φ.Κ.την ηθελαν εποχη ταξης και διαβασματος.

Η Κτηνιατρικη ηταν μεταβατικη μορφη προς νεου τυπου αγωνες.Μεταβατικη γιατι εβλεπε κανεις να συνυπαρχουν μεσα της το παλιο και το καινουργιο, νεα ποιοτικα στοιχεια διπλα στην πατροπαραδοτη αθλιοτητα.

Το ζητημα που εβαλε η καταληψη ηταν η αμφισβητησητου δικαιωματος του καθηγητη να επιβαλει ενα γυμνασιακο κλιμα απουσιολογιου (υποχρεωτικες παρουσιες Γ΄ετους)και να καθοριζει με το ετσι θελω τι και πως θα εξεταστει.Το οτι οι φοιτητες αρχιζουν πια να κινητοποιουνται γυρω απο τετοιου ειδους αιτηματα αρχισε να γινεται φανερο απο περσυ, με την αποχη του Β΄ετους Νομικης στις εξετασεις του Παπανικολαιδη.Το κλιμα της εντατικοποιησης και μεταβολης του Πανεπιστημιου σε εργοστασιο παραγωγης ηλιθιων δεν φερνει μονο μαζικο σπασικλια - σμα αλλα και την αντισταση του κοσμου.

Ηκαταληψη της εδρας τουΚατσαουνη ηταν ενας αγωνας που ξεκινησε απο τη βαση.Ητανεδω και 8 μηνες εχει βαλει το ζητημα των παρουσιων,ηταν αυτο που εκανε περσυ αποχη απ'τις εξετασεις,περιφρουρωντας την εναντια στους φασιστες που εφτασαν να τραβηξουν μαχαιρι, ηταν αυτο που τελος εφτασε στην καταληψη.Αυτο δεν σημαινει πως δεν εδρασαν πολιτικες δυναμεις(και θα δουμεπως)

Σημαινει ομως οτι οκοσμος καθορισε το κλιμα και τον συσχετισμο δυναμεων που υποχρεωσε ολους(εκτος απ'την ΚΝΕ) να συμετεχουν στην καταληψη.

Οι συνελευσεις της κτηνιατρικης πολυ λιγο εμοιαζανμε το διαλογο κουφων που μας εχει συνηθισει το ΦΚ.Μιλουσε πολυς κοσμος,ακουγονταν ολοι ηταν φανερο εκει πως δεν υπηρχε μια πλειοψηφια διαμορφωμενη στα γραφεια που κατεβαζε τα κουκια της να ψηφισουν.

Αν μετα αυτη η κατασταση αρχισε να αλλαζει αυτο δε σημαινει μοναχα πως βρισκονταν ο κοσμος σάδυναμια να κανει τις διαθεσεις του πολιτικη γραμμη,σημαινει ακομα και συγκεκριμενες ευθυνες απ'τη μερια των "συνεπων" υπερασπιστων της καταληψης.

Ταυτοχρονα η καταληψη δε μπορεσε ποτε να ξεπερασει τη λογικη του "αγωνα για τα δικαια αιτηματα": το επιπεδοτης πολιτικοποιησης ηταν πολυ χαμηλο,το δεσιμο του συγκεκριμενου αγωνα με συνολικωτερα ζητηματα (815,εξεταστικο, αντισταση στην εντατικοποιηση) ηταν συνθηματικο,ολη η ιστοριααντιμετοπιστηκε σαν υποθεση που αφορα μοναχα τηνΚτηνιατρικη και μαλιστα το Γ΄κι Δ΄ετος.

Εδω βρισκομαστε μπροστασε

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

16/9. Ηγενικη συνελευση αποφασιζει την καταληψη της εδρας του Κατσαουνη (ζωοτεχνια),αποφαση που ειχε ηδη παρει το Γ΄ετος.Καταληψη ψηφιζουν ολοιεκτος απ'την ΚΝΕ.

Τα αιτηματα ειναι :

-καταργηση των υποχρεωτικων παρουσιων στα φροντιστηρια του Γ΄ετους.

-καταργηση προσθετων θεματων στις εξετασεις του Δ΄ετους.

-κατοχυρωση της α΄εξεταστικης περιοδου που το γ΄ ετος εκανε αποχη.

2η μερα : Εκτος απ'τη "Θεσσαλονικη" ολες οι εφημεριδες γραφουν καταληψη σε εισαγωγικα και προβαλλουν τις αποψεις των καθηγητων.Οι δεξιες φυλλαδες γραφουν τα δικα τους.Ο Ριζοσπαστης λυνει τη σιωπη του μοναχα την τεταρτη μερα με μια ανακοινωση για αναρχοφιλελευθερα στοιχεια τυχοδιωκτικα,χαρακτηριζει την καταληψη μορφη παλης που δεν ανταποκρινεται στο μεγεθος του προβληματος κλπ.

5η μερα : Με προταση της ΠΑΣΠ αποφασιζεται 3ωρη διακοπη σε "ενδειξη καλης θελησεως" στους καθηγητες που δηλωνουν πως δεν συζητουν "υπο το κρατος βιας".

Τελικα η σχολη απο φασιζει τη συσταση επιτροπης που θα "εξετασει" το θεμα ενω τηνιδια μερα ο Ριζοσπαστης ανακοινωνει περιχαρης πως περασε η γραμμη της ΚΝΕ κι η καταληψη σταματησε.

Η συνελευση αποφασιζει να συνεχισει,αλλα να συμμετεχει και στην επιτροπη.

7η μερα : Οι καθηγητες αρνιουνται να συνεδριασει η επιτροπη αν δε σταματησει η καταληψη. Οι Πασπιτες τρεχουν στα σπιτια να μαζεψουν υπογραφεςγια συνελευση,ζητουν αλλη μια τριωρη διακοπη.

8η μερα : Ησυνελευση γινεται και αποφασιζει για 3ωρη διακοπη.

Η επιτροπη συνεδριαζει και προτεινει :

-για το γ΄ετος:4 υποχρεωτικα φροντιστηρια οπου θα παρθουν παρουσιες εκτος αν ειναι ολοι παροντες.

-για το δ΄ετος:αντι να καταργηθει η επι πλεον υλη αυξανεται (15 ποικιλιες ζωων αντι για τις αρχικα 5).

-"εκφραζει την ευχη" να λυθει το ζητημα της α΄ περιοδου.

Η ΠΑΣΠ βλεποντας την ευκαιρια να την κοπανησει σκιζεται να παρουσιασει την κοροϊδια για νικη.

Το ιδιο βραδυ το πολιτιστικο του Πολυτεχνειου και καπου 150 φοιτητες ερχονται για μια συναυλια ροκ που ειχε αποφασισει η Γ.Σ. Το Δ.Σ συνεδριαζει "εκτακτως" και αποφασιζει να αναβαλλει την συναυλια και να πεταξει εξω τα "φρικια".Κνιτες καιΠΠΣΠ δες πιανουν τις πορτες.Οι κνιτες προσπαθουν να οξυνουν την κατασταση. Τελικα η συναυλια αρχιζειεξω απ'τη σχολη. Τοτε αναλαμβανει τις εκκαθαριστικες επιχειρησεις η ΠΠΣΠ.Πεφτουν τηλεφωνα,καταφτανουν καμια κατοσταρια " αγανακτισμενοι συμπαραστατες " φωναζωντας " θελουμε να κοιμηθουμε ","οι αρρωστοι στο νοσοκομειο θα διαμαρτυρηθουν "," σκεφτειτε τι θα γραφει ο Σκασμος και ο Βορρας αυριο" κι αλλα τινα. Γινονται μικροεπεισοδια,ανακαλυπτεται κι ενας χαφιες αναμεσα σ'αυτους που ηθελαν τη συναυλια,κι ετσι τελικα αυτη διαλυεται.

9η μερα : Η "Θεσσαλονικη" δημοσιευει μια περιεργη ανακοινωση του Δ.Σ οτι τερματιζεται η καταληψη, μαζι με σχολια καποιων "εγκυρων πανεπιστημιακων κυκλων" (που ολοι καταλαβαν πως προκειται για την ΠΑΣΠ),που λενε πως τα αιτηματα ικανοποιηθηκαν λιγοπολυ.

Το ιδιο απογευμα η συνελευση (η 6η σε 9 μερες) αποφασιζει τη διακοπη της καταληψης.

28/9 : Τηλεοραση και ραδιοφωνο ανακοινωνουν πως 7 φοιτητες της κτηνιατρικης παραπεμπονται με κατηγοριες "παρανομη βια" και "παρεμποδιση λειτουργιας δημ. υπηρεσιας". Τελικα ειναι 11 ολο το Δ.Σ.

30/9 : Συγκεντρωση της ΦΕΑΠΘ και πορεια (απ'το πεζοδρομιο βεβαια) συμπαραστασης απ'την Κτηνιατρικη ως το Χημειο.

μια αντιφατικη πραγματικοτητα, αυτη που χαρακτηριζει το ξεκινημα καθε καινουργιου : απ'τη μια μερια τα ιδια τα αιτηματα ειχαν ενα καινουργιο περιεχομενο (αντιθεση με την εξουσια του καθηγητη, αντισταση στο να επιβαλλει τη παρουσια στο καθενα, αντιθεση στη γνωση με το χωνι), απ'την αλλη αντιμετωπιστηκαν με την κλασικη συνδικαλιστικη αντιληψη "δια το καλον του κλαδου". Ενω δηλαδη απ'τη φυση τους εβαζαν προβλημα εξουσιας εναντια στις καταναγκαστικες σχεσεις, δηλ. τους ορους ευρυθμιας του αστικουπανεπιστημιου (βλεπε 815, οχι σα νομοαλα σα συστημα λειτουργιας σε συγκεκριμενη σχολη), αυτο ακριβως το περιεχομενο δεν μπορεσενα γινει και περιεχομενο της καταληψης.

Ετσι εκεινο που τελικα καταληφθηκε ηταν ο χωρος εξωαπ' την κλειδωμενη πορτα της εδρας, το αδυτοτου καθηγητη παρεμεινε απαραβιαστο.

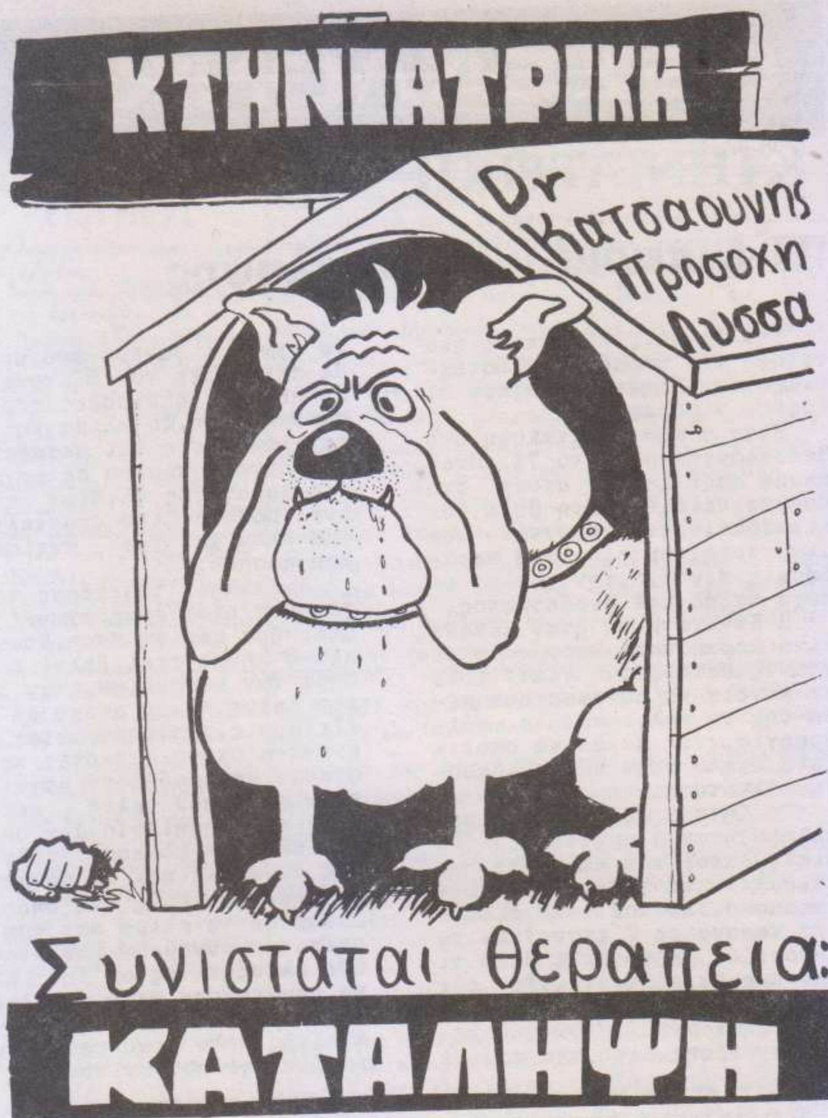
Οταν οι καθηγητες επικαλουνταν "το κρατος βιας" που επεβαλε η καταληψη, απ'τη μερια τους αναγνωριζαν αυτοπου ποτε δεν αναγνωριζαν οι φοιτητες που την εκαναν. Γιατι μια ΚΑΤΑΛΗΨΗ ειναι ΒΙΑ, ειναι ηβιαιη καταργηση της πανεπιστημιακης ευρρυθμιας και ευπρεπειας, ειναι ή μπορει να ειναι η πραξη που μ'αυτην οι φοιτητες επιβαλουν την παρουσια τους οχι πια σα φοιτητες -καταναλωτες γνωσης και ειδικευσης αλλα σα συνολικα πολιτικα ατομα. Αυτο το νοημα ειχε και το αιτημα για μια οργανωση ζωης στη καταλειμενη εδρα, αιτημα που ηρθε σε συγκρουση με μια λογικη που τα υτιζε την οργανωση ζωης μετο ροκ ή το χαβαλε.

Καμια συζητηση για το μαθημα της Ζωοτεχνιας σα περιεχομενο, την κτηνιατρικη σαν επιστημη, τους καθηγητες και το ρολοτους, ουτε καν γιατιοι υποχρεωτικες παρουσιες κι η εντατικοποιηση.

Καμια συζητηση για τη σημερινη κατασταση του ΦΚ

Η ιδια η πορεια της καταληψης που θα μπορουσε να γινει αντικειμενο συζητησηςστο χωρο που καθημερινα βρισκονταν δεκαδες φοιτητες, αφεθηκε να συζητιεται μοναχα στις συνελευσεις, οπου ειχε κανεις να αντιμετωπισει τη μονιμα απεργοσπαστικη ταχτικη της ΚΝΕ, οπου η μονη συζητηση γινονταν πανω στο διλλημα ναι ή οχι καταληψη.

Οργανωση ζωης θα σημαινε μ'αυτην την ενοια να φτιαχτουν διαδικασιες συμμετοχης και ενεργοποιησης τουκο

σμου, ΕΞΩ απ'τις συνελευσεις πραγμα που θα δημιουργουσε κι ενα αναλογο κλιμα μεσα σ' αυτες και θα βοηθουσε την καταληψη να παει παραπερα. Με τον τροπο που εξελισονταν τα πραγματα ακομα κι οσοι εβλεπαν ολ'αυτα τα πραγματα αποτυχαν να παρουν συγκεκριμενες πρωτοβουλιες, περιμενοντας τις αποφασεις των συνελευσεων μεσ'την αβεβαιοτητατου αν η καταληψησπασει ή συνεχισει.

Η καταληψη δεν αντιμετωπιστηκε σαν ενα κοματι οργανικο, σημερινο του αγωνα εναντια στον 815, αλλα σαν " επι μερους κινητιποιηση " που αφορα "συγκεκριμενα" αιτηματα εξω απο την αναγκη αλλα και τη δυνατοτητα του κινηματος να φτασει σε μια συνειδησηαντιπαραφεσης με το νομο.

Ετσι ο 815 παρεμεινε αυτο που ηταν και πριν: ενα νεφελωδες νομικο κατασκευασμαπου το μονο που ξερουμε γι'αυτον ειναι οτι θα εφαρμοστει, λες και το πανεπιστημιο δεν μεταβαλεται καθημερινα με προτυπο την ΟΥΣΙΑτου νομου, λεςκαι καθε παλη για "σημερινα" ή "επι μερους"αιτηματα δεν ειναι παλη εναντια στον 815.

Στο βαθμο λοιπον που τα αιτηματα αντιμετωπιστηκαν "καθ'αυτα", η καταληψη εφτασε σε ορισμενα ορια: την εξυπνα ανυποχωρητη σταση των καθηγητωναπ'τη μια, την συστηματικη κινδυνολογια των επαγγελματιων απεργοσπαστων απ'την αλλη (ΚΝΕ).

Ετσι οταν εγινε φανεροπως η συγκεκριμενη μορφη κινητοποιησης δεν εφτανε ν'αναγκασει τη Σχολη και τη Συγκλητο να υποχωρησουν, δεν υπηρχε δυνατ οτητα να κλιμακωθει ο αγωνας ακριβως γιατι κλιμακωση σημαινει και πλατεμα, σημαινει οτι βαζει κανεις τα προβληματα με γενικοτερους ορους.

Αυτη η αδυναμια ταυτοχρονα εβαλε ενα οριο στο ποσο η καταληψη θα μπορουσε ναγινει κεντρικο γεγονος σ'επιπεδοπα

νεπιστημιου, πραγμα που θα τη στηριζε και θα αυξαινε την αποτελεσματικοτητατης. Ετσι οταν η ΠΑΣΠ ρωτουσε; "μα θελετε να βαλετε φωτια στο πανεπιστημιο" δεν υπηρχε κανεις ν'απαντησει. Η καταληψη εμει νε απομονωμενη, καμια προσπαθεια συνδεσης της ουτε κανμε την αποχη στο Πολυτεχνειοπου γινονταν πεντακοσια μετρα παρακατω.

Το αποτελεσμα ηταν το σπασιμο της καταληψης

Ο κοσμος εμεινε σε μια κατασταση γενικευμενης απραξιας. Καποιες επιτροπες (τυπου κλπ) που φτιαχθηκαν, διαλυθηκαν απ' τη δευτερη μερα καθως αυτοι που συμμετειχαν δεν μπορουσαν να γινουν οι γραφιαδεςτης υποθεσης γραφοντας ανακοινωσεις και κοντρα ανακοινωσεις που τελικα τις διαβαζαν μονοι τους.

Καθως οι μερες περνουσαν κι οι καθηγητες επεμεναν στη αρνηση τους εμπαινε το προβλημα του τι γινεται παρακατω, τι θα γινει οταν αρχισουν οι εξετασεις κλπ., μ'αλλα λογια της ιδιας της προοπτικης της καταληψης. Κι εδω αρχισε να φαινεται η κενοτητα αυτων που θα επρεπε ἤ θα μπορουσαν να βλεπουν λιγο παραπερα. Δεν υπηρχε καμια προταση για το πως συνεχιζει ουτε το που θα παει. Απλα την κοπανουσαν εκφραζοντας την"βεβαιοτητα"πως οι καθηγητες θα υποχωρησουν πριν τις εξετασεις. Κυριαρχησε η λογικη της συντηρησης. "να κρατησουμε μεχρι την Δευτερα που ειναι η συνεδριαση, μεχρι την Τεταρτη που ειναι η Επιτροπη" κλπ. Ετσι η κινδυνολογια αρχισε να πιανει και η μια υποχωρηση να φερνειτην αλλη, αρχισαν ν'ακουγονται αποφεις οπως "σε μια κινητοποιηση δεν μπορουμε νατα κερδιζουμε ολα, ας μας δωσουν τουλαχιστο την περιοδο" κοκ.

Ολοι αυτοι που ψηφισαν το σπασιμο της καταληψης δε τοκαναν γιατι θεωρουσαν θετικες τις προτασεις των καθηγητων. Το εκαναν γιατι εβλεπαν πως η καταληψη βρισκονταν σε αδιεξοδο (διχως φυσικα να σημαινει αυτο πως εκαναν καλα).

Το σπασιμο δεν εγινε μονο απο τους απεργοσπαστες

Ας το δουμε ποιο συγκεκριμενα:

Η γραμμη της ΚΝΕ ηταν αυτη που ειναι παντα, αυτη που θαναι παντα: αναρχοφιλελευθερα στοιχεια, μορφη αγωναπου δεν ανταποκρινεται στα προβληματα, αυτα λυνονται μ'εποικοδομητικο διαλογο, συσπειρωση των φορεων κλπ, κλπ... Αυτα λεγαν στην αρχη αυτα και στο τελος. Η κινδυνολογια για το που βαδιζουμε ηταν παλι η ιδια.

Τοτε πως αυτη η γραμμηπου στην αρχη απομονωνε την ΚΝΕ εφτασε στο τελος να πειθει;,

Τα ιδια ισχυουν και για την ΠΑΣΠ. Παντα στο τελος τα στριβει. Τωρα αν καποιοι(ΠΠΣΠ) διακατεχονταν απ'το αγχος"τωρα το στριβει, αυριο το στριβει", αυτο σημαινει οτι δενκαταλαβαν ουτε στιγμη τι ηταν εκεινο που εσπρωξε την ΠΑΣΠ στη καταληψη, τι ηταν αυτοπου οταν αρχισε να λειπει της εδωσετη δυνατοτητα να την κοπανησει.

Και αυτο δεν ηταν ουτε η γραμμη του κομματος" ουτε κι η πιεση των μελων της.

Ηταν η ιδια η διαθεση κι η αγωνιστικοτητα του κοσμου που τους υποχρεωσε να συμετεχουν. Το να λεμε οτι οι ψηφοι της Πασπ εκριναν την καταληψη σημαινει πως υποτιμαμεκαι την καταληψη αλλα καιτον κοσμο που συμμετειχε. Απο τους 110 που ψηφισαν την καταληψη ως τους 37 που απομειναν στο τελος ολοι Πασπιτες εγιναν;

Θα πρεπει καποτε να τελειωνουμε μ'αυτη τη λογικη του πολιτικαντη που βλεπει τα γεγονοτα να εκτυλισσονται σ'ενα επιπεδο αριθμων-ψηφων, που ψαχνει αθροιστικα να φτιαξει το δικο της μπλοκ, που οταν χανει ψαχνει παντα στο στερεωμα των ρεφορμιστων να βρει το φταιχτη, τον προδοτη, νατον "ξεσκεπασει". (Προλ. Σημαια.. 29/9)

Αυτη η λογικη που σ'ολητη διαρκεια της καταληψης δεν ειχε ματια παρα για το τι θα κανει η ΠΑΣΠ, δεν ειχε στομα παρα για να καταγγελει την ΚΝΕ, δεν ειχε μυαλο παρα για να σκεφτεται πως θα ριξει τα πιο "αγωνιστικα" συνθηματα.

Το «μπλοκ της καταληψης» εχασε τον κοσμο

Τον εχασε γιατι η γραμμη του ηταν μια γραμμη συντηρησης, μια γραμμη που το μονο που την ενοιαζε ηταν "πως θα κρατησουμε", πουδεν ηξερε ἤ δεν ηθελε να ξερει πως οτιδε παει μπροστα παει πισω.

Ηπολιτικη κενοτητα της ΗΠΣΠ (αλλα και του Βηγα στο μετρο που ετρεχε απο πισω της) δεν ειναι παρα η εκφραση του ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΟΥ της χαραχτηρα. Μπορουν μια χαρα να υπαρχουν σε συνθηκες κυριαρχιας της ΚΝΕ κανοντας την αντιπολιτευση στ'αμφιθεατρα, οταν

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ την Τεταρτη 6 η ωρα στην Κτηνιατρικη

Όλοι λιγο πολυ εχουμε περασει ἤ περναμε απο την καταληψη της Κτηνιατρικης, παρακολουθουμε τις συνελευσεις, κανουμε και κανενα σηγαδακι, "αγαναχτουμε"με τους κνιτες που τη σαμποταρουν, κι αυτο ειναι ολο. Τι γινεται ομως παραπερα;

Ειναι γνωστο πως τα αιτια της καταληψηςτης Κτηνιατρικης καθως και της αποχης του Πολυτεχνειου ειναι η εφαρμογη του νομου 815 συγκεκριμενα. Επισης ειναι γνωστο πως σ'αυτες τις σχολες εμφανιζέται πιο οξυμμενο ενα προβλημα που ειναι κοινο σ'ολο το Πανεπιστημιο.

Οι υποχρεωτικες παρουσιες στα φροντιστηρια, η συρρικνωση της δευτερης περιοδου, το κοψιμο της τριτης περιοδου στους πρωτοετεις, καθως και η μειωση της σε 12 μερες για τα υπολοιπα ετη οπως λεει το υπουργειο, ειναι μια κατασταση υπαρχτη σ'ολες τις σχολες.

Ειναι φανερο πως αυτοι οι δυο αγωνες στις σημερινες συνθηκες αποχτουν ενα πολιτικο περιεχομενο που ξεπερναει το πλαισιο των σχολων αυτων και γινονται αιχμη της παλης των φοιτητων εναντια στον 815, εκει οπου περναει στην ουσια του στα εξεταστικα.

Ειναι αναγκη λοιπον αυτοι οι δυο αγωνες να παρουν τις πραγματικες τους διαστασεις, δηλαδη να γινουν προβλημα ολου του Πανεπιστημιου. Ο αγωνας των φοιτητων στη Κτηνιατρικη και στο Πολυτεχνειο, τα οξυμμενα προβληματα σε αλλες σχολες οπως η Ιατρικη και Νομικη καθοριζουν σημερα το πολιτικο κλιμα που επικρατει στο Πανεπιστημιο. Για πρωτη φορα ο μπαμπουλας των εξετασεων δεν φρεναρει τη διαθεση γι'αγωνα, τα ιερα ταμπου του φοιτητικου κινηματος που ηθελαν τις κινητοποιησεις μετα τις εξετασεις, δηλ. μετα τις εκλογες, δηλ. μετα τα Χριστουγεννα πηγαινουν στο διαβολο. Ενω η ΚΝΕ απο τωρα κανει εκκλησεις στη σιωπηλη πλειοψηφια.

Προωθωντας σημερα και προβαλλοντας την Κτηνιατρικη και το Πολυτεχνειο, δεν το κανουμε απλα και μονο για να συμπαρασταθουμε, αλλα για να βρασουν καταλητικα αυτοι οι αγωνες σε καθε σχολη και να γινουν αφορμη και ιδεολογικη ανασορα για γενικοτερες κινητοποιησεις.

Για να γινει ομως πραγματικοτητα μια τετοια προοπτικη πρεπει να υπαρξουν και οι υποκειμενικοι οροι. Και πρωτο βημα ειναι η δημιουργια μιας δυνατοτητας αμεσης συμμετοχης, συζητησης, αποφασης και δρασης του καθενα μας συνολικα.

Ειναι αναγκη λοιπον αυτος ο χωρος που περυσι εκφραστηκε σαν "ρευμα αμφισβητησης" ἤ "ρευμα των ομαδων", να σπασει την ατομικοποιηση και να προωθησει συλλογικα τη δικη του αντιλήψη, την προοπτικη της ρηξης με τον εκσυγχρονισμο της κυβερνησης και με το αστικο Πανεπιστημιο.

Ειναι αναγκη το δρομο που ανοιξαμε περυσι με την πρυτανεια, τη συγκεντρωση του Πολυτεχνειου, τη Λεσχη, την πορεια στις 17 Μαη να τον παμε παραπερα.

Να παρουμε την πρωτοβουλια να οικοδομησουμε μια κοινη παρεμβαση και δραση, να οικοδομησουμε σε τελικη αναλυση μια συνολικη απαντηση απεναντι στα σημερινα προβληματα.

Σ'αυτα τα πλαισια βλεπουμε απαραιτητο να γινει η συγκεντρωση της Τεταρτης ενα πρωτο βημα προς αυτη την κατευθυνση.

24-9-79 Ομαδα πρωτοβουλιας

ομως φτανουν να εχουν τον κοσμο μαζι τους δεν εχουν να δωσουν τιποτε αλλα παρα αγωνιστικη συνθηματολογια. Μια γραμμη"μαζικη"που ομως τις μαζες τις αντιλαμβανεται με την παραδοσιακη εικονα τουΦΚ οι ψηφοφοροι που στ'αμφιθεατρα θα δικαιωσουν τη γραμμη τη δικιαμας ή των αλλων.Ετσι μεσ'τα θετικα,κατα την Προλ. Σημαια 29/9, της φιγουραρει το εξης: "δυναμωσε το πολιτικο κυρος τηςΠΠΣΠ προβληθηκε η αγωνιστικη της γραμμη σ'ολα τα επιπεδα σαν εναλλακτικη λυση για το ΦΚ., διευρυνθηκαν και στερεωθηκαν περισσοτερο οι δεσμοι της,πολιτικοι και ιδεολογικοι, με τους δημοκρατες φοιτητες ".

Ο παπας βλογαει τα γενεια του πρωτα!.!

ΚΑΤΙ ΣΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η καταληψη της Κτηνιατρικης εσπασε και αυτο ηταν μια μαχη που χαθηκε.Σαν τετοια πρεπει να την αντιμετωπισουμε,κι οχι να ψαχνουμε να φορτωσουμε σε καποιον ολες τις ευθυνες,εμποδιζοντας οπως το σοι αλλοι το κινημα ναβγαλει τα πολιτικα συμπερασματα του περα απ'την εξισωση " αυτοι αποδειχτηκαν κακοι,αρα εμεις καλοι ",να φτασει σεμια πραγματικη κριτικη κι αυτοκριτικη.

Ουτε πρεπει να σβησουμε οτι εγινε με μια λογικη " οι παραταξεις το ελεγξανε, αρα ολα ηταν σκατα ",λογικη που οδηγησε το συνολο σχεδον"του χωρου" να μην πατησει το ποδι του στην Κτηνιατρικη.

Κι αυτο πολυ περισσοτερο απ'τη στιγμη που στη καταληψη υπηρξε και κατι περα απ' την ΠΑΣΠ και την ΠΠΣΠ.Υπηρξε πρωτα απ'ολα αυτος ο κοσμοσο "απολιτικος",ο "ασυνειδητο - ποιητος" που ομως εφτασε σε μια τετοια μορφη αγωνα τη στιγμη που οι"συνηδητοι"ετρεχαν να διαβασουν.

Ακομα τα ιδια τα προβληματα της καταληψης στη διαρκεια και το τελος της εγιναν αντικειμενα συζητησης και σχηματισμου μιας αποψης περα απ' τις παραταξεις,εγιναν αρχη της διαμορφωσης μιας αριστερας στη σχολη , που κι αν αυτο δεν μπορεσε να εκφραστει πολιτικα σα γραμμη,δε σημαινει πως δεν θα το κανει.

Αν σημερα το ΦΚ.στη θεσσαλονικη βρισκει ξανα μπροστα του τη προοπτικη της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ,αν η λεξη καταληψη κυκλοφοραει σ'ολα τα στοματα κόλα τα κεφαλια,αυτο εχει να κανει με το δρομο που ανοιξε η Κτηνιατρικη.

Κι αυτο το νοημα εχει σημερα ν'αντισταθει κανεις στη προσπαθεια του να γινει ο αγωνας της Κτηνιατρικης αντικειμενο της κρατικης καταστολης.Οχι για καποιο Δ.Σ ή καποιους συνδικαλιστες,αλλα γιατι δεν πρεπει ν'αφησουμε το μπατσο ή τον δικαστη να πατησει το ποδι του στο πανεπιστημιο,γιατι ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ .

5.10.79 Θεσσαλονικη

Ομαδα για μια ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

ΔΗΛΩΣΗ

Χτες βραδυ η ταξη στη σχολη αποκατασταθηκε δια "ροπαλου".Οι"χαφιεδες","προβοκατορες","υποπτα στοιχεια","μαλιαδες","φρικια" διωχτηκαν απ, τους εκατο γενναιους που καταφτασαν,πιστοι υπερασπιστες της καταληψης και θεματοφυλακες του υπογειους,νοικοκυρεμενου και αγωνιστικου Φ.Κ.

Ετσι οι αρωστοι βρηκαν την ησυχια τους στο ΑΧΕΠΑ,τα ευαισθητα στη μουσικη αυτια ανακουφιστηκαν,το κυρος κι η υποληψη της καταληψης διατηρηθηκε,τα "υποπτα ατομα ατινα θελουσιν παρεισφρυσει"για να διαταραξουν την "κοινωνικοοικομικην γαληνην" και να δωσουν λαβη στον Ελ.Κοσμοκαι τον Ελλην. Βορρα να κατασυκοφαντυσουν την καταληψη, απομακρυνθηκαν.

Πιστευοντας οτι η κατα τα αλλα γελοια ποιοτητα αυτηςτης επιχειρηματολογιας απαντηθηκε χτές στα πηγαδακια,θελουμενα σταθουμε στο ζουμι : τη σταση ολων αυτων απεναντι σ'ενακοινωνικο φαινομενο που λεγεται ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ,κι ακομα τη σταση τους απεναντι σε καθε αποψη ή πρακτικη (σωστη ή λαθεμενη,αδιαφορο) που βρισκεται σ'αντιθεση με τη δικη τους,τη σταση που τους κανει να μην εχουν προβλημα μ'εκεινους τους απεργοσπαστες που δηλωμενα εχθροι της καταληψης κυκλοφορουν ανενοχλητοι,ενω αλλοι που δηλωνουν πως ειναι με την καταληψη πετιουνται εξω γιατι διαφωνουμε με τον τροπο εκφρασης τους.

Και κατι ακομα : μια καταληψη ουσιαστικη κι αγωνιστικη δεν εχει τιποτα να φοβηθει απ'την υπαρξη ή οχι αυτων των παιδιων,το αντιθετο,αυτη ηλογικη που λεει οχι σε καθε τροπο προσωπικης εκφρασης ειναι αυτη που βοηθαει για να μην υπαρξουν αλλες συνθηκες εδω μεσα.

Κατα τα αλλα η χαρα της ζωης κατι εχει να κανει με την επαναστατικη στρατευση,κι αυτο ας ψαξουν να το βρουν.

(Δηλωση που υπογραφουν 8 φοιτητες της κτηνιατρικης.Διαβαστηκε σε συνελευσηματα το πεταγμα εξω του πολιτιστικου του πολυτεχνειου και αλλων που ηρθαν να οργανωσουν μια συναυλια ροκ στη σχολη.).

ΑΠΟΦΑΣΗ της συγκεντρωσης Α' ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ

'Εμεῖς οἱ Πρωτοετεῖς Βιολόγοι στή συγκέντρωσή μας στίς 10.11 μέ θέμα ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ - ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ 815, πήραμε τίς παρακάτω ἀποφάσεις:

1) ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ 3η Περίοδο (30 μέρες) - 3 Μεταφορές.

2) ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ τή λογικη τῶν ἄτυπων περιόδων καί ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ στίς Επιτροπές τοῦ 815.

3) ΚΑΛΟΥΜΕ ΠΑΝΦΜΣΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ Α'ΕΤΟΥΣ τήν επόμενη βδομάδα.

4) ΠΑΝΦΜΣΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Σχολῆς παράλληλα με τήν απόφαση τῆς ΦΕΑΠΘ.

5) ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ καί ΠΟΡΕΙΑ στό Υπουργ. Β. Ελλάδας.

6) ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΞΩ απ'τή ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ τήν Τετάρτη 17 ΟΚΤΩΒΡΗ.

7) ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ στά χρονικά περιθώρια μέχρι τίς 5 ΝΟΕΜΒΡΗ μιά ΘΕΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ καί πρός αὐτή τήν κατεύθυνση ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ πού προχωροῦν στήν ὑλοποίηση τῶν παραπάνω καί προωθοῦν τήν ταχτική τῆς Κ Α Τ Α Λ Η Ψ Η Σ σά μέσο πάλης στό βαθμό πού δεν ἱκανοποιηθοῦν τά παραπάνω μέχρι τήν καθορισμένη ἡμερομηνία.

-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:
Η κατασταση σημερα και ο «χωρος»

Με την καταληψη της Κτηνιατρικης,την απο χη απ'τις εξετασεις στο Πολυτεχνειο και την εξελιξη τους,μια νεα κατασταση,φανηκε να δι αμορφωνεται φετος στο πανεπιστημιο.

Βλεπουμε δηλαδη δυο σχολες να κινητοποι-ουνται με τροπους "ανορθοδοξους" για τα με-χρι σημερα δεδομενα.Σε εποχη εξετασεων συ-νηθως ολα εμπαιναν στη ακρη και κυριαρχουσε το διαβασμα.Παρ'ολα αυτα η Κτηνιατρικη εφτα σε στην καταληψη και το Πολυτεχνειο στην α-ποχη απ'τις εξετασεις για αιτηματα που σ'αλ λους καιρους δεν απασχολουσαν κανενα.

Ολ'αυτα με την ΚΝΕ στην απεναντι παντα, ακομα και την ΠΑΣΠ να σερνεται απο πισω κα-θως οι ψηφοι της δεν μπορουσαν ν'ανατρεψουν τιποτε.

Αυτο ειναι ενα πρωτο στοιχειο διαφορετι-κο απο περσυ: Η αντιθεση με τον 815 ξεπερναει ενα επιπεδο συνελευσιακων αφορισμων και γι-νεται πραγματικοτητα στις σχολες.Και δε μπο ρουσε ναναι διαφορετικα καθως φετος ειναι η χρονια της επισημης εφαρμογης του νομου στη βασικη του πλευρα,τα εξεταστικα (γ΄περιοδος και μεταφορες των πρωτοετων,συρικνωση της β΄ εξεταστικης για τους υπολοιπους).

Ενα δευτερο στοιχειο ειναι πως η βαση α-ντιστασης στο νομο γινονται οι σχολες και μαλιστα μεσα απο "επι μερους αιτηματα".Δηλ. αν η παλη για τον 815 λειτουργει σαν ιδεολο γικη αναφορα,η αντιθεση βγαινει πανω σε ει-δικοτερα ζητηματα,δε φτανει ακομα σε μια συ νειδηση συνολικοτερης αντιπαραθεσης μαζι του

Ακομα γινεται φανερο πως οι κινητοποιη-σεις αυτες τεινουν να ξεπερασουν τις κατε-στημενες παραδωσεις του Φ.Κ ειτε σα μορφες αγωνα (καταληψη,αποχη απ'τις εξετασεις -τα-μπου απαραβιαστο για το Φ.Κ),ειτε σαν αιτη-ματα (αντιθεση με τις υποχρεωτικες παρουσι-ες,την αυξηση της υλης στις εξετασεις κλπ), που πια αποχτουν ενα περιεχομενο αντιστασης στην εντατικοποιηση.

Ετσι φετος η ατμοσφαιρα μυριζει μπαρουτι η λεξη καταληψη ακουγεται ολο και πιο συχνα το τελος της β΄εξεταστικης θα βαλει τον κα-θενα μπροστα στο ζητημα των πρωτοετων και της γ΄εξεταστικης

Καθως ο συσχετισμος των δυναμεων αρχιζει να μεταβαλεται (ηδη στο Πολυτεχνειο και την Κτηνιατρικη η ΚΝΕ βρεθηκε στη μειοψηφια), ο "χωρος της αμφισβητησης" αλαζει κι αυτος.Απ' τα 150 ατομα που ξεκινησαν περσυ την πορεια της Ιατρικης σημερα βρισκομαστε μπροστα σ' ενα χωρο πολυ πλατυτερο και ουσιαστικα μαζι κο.

Η δραση των ομαδων περσυ υπηρξε καθορι-στικη γι'αυτην τη πορεια,κι αυτο ειναι σημε ρα πιο φανερο απο ποτε καθως ολο και περισ-σοτερος κοσμος αναφερεται σ'αυτα που εγιναν περσυ ή φτανει να ειναι με τις ομαδες,διχως αυτο να σημαινει πως ειχε καποια οργανικη σχεση ή συμφωνουσε σ'ολα.

Αυτος ο χωρος δημιουργηθηκε απο δυο βασι κα διαφορετικα ρευματα: Απ'τη μια μερια ε-κεινοι οι φοιτητες που σε μια προηγουμενη φαση εφτασαν στην απορριψη του παραδοσιακου Φ.Κ και της ιδεολογιας του ξεκινωντας αποπρο βληματα οπως κριση των οργανωσεων,κριση του Μαρξισμου,κριση ενος μοντελου ζωης και ακο-μα (για μια μικρη μειοψηφια) την αναφοραστο κινημα εξω απ'το πανεπιστημιο,το εργατικοκι νημα κλπ.

Ακριβως επειδη η προσπαθεια να ξεφυγει κανεις απο την ασφυξια του Φ.Κ που εκεινο τον καιρο εχτιζε τα οργανακια του και μαζι-κοποιουσε την ΚΝΕ σημαινε πεταγμα στο περι-θωριο,ολοι αυτοι ξεκινησαν τις ομαδες οντας περιθωριακοι σε σχεση με το Πανεπιστημιο το σο σ'ενα επιπεδο πολιτικης υπαρξης οσο και σαν τροπος ζωης.Ομως ταυτοχρονα το περασμα του Ν.Π.,οι αλλαγες που σημανε ή θα σημανει αυτος για το πανεπιστημιο και η αδυναμια του Φ.Κ γενναει σημερα ενα ρευμα κοσμου που τω-ρα μπαινει στο "χωρο",που τωρα φτανει σε τε τοιου ειδους αποψεις ενω ταυτοχρονα ειναι οργανικα δεμενες με τις σχολες και την Πανε πιστημιακη διαδικασια.

Οι ομαδες φοιτητων εκφρασαν κυρια το πρω το ρευμα,εκφρασαν τη θεληση αυτου του κοσμου να παρεμβει,εκφρασαν τη θεληση να φερει του προβληματισμο του,να συγκρουστει με το παρα-δοσιακο Φ.Κ.

Οι επιλογες των ομαδων ηταν καθαρα σ'αυ-τη την κατευθυνση: κριτικη στο Φ.Κ και στην αδυναμια του να επιβαλει οτιδηποτε, αναφορα στα σημερινα προβληματα μεσ'απ'τον 815,"πα-ραδειγματικος" χαρακτηρας στη δραση,ζητημα-τα δηλαδη που ειχαν να κανουν με πλατυτερο κοσμο,που απευθυνονταν σε πλατυτερο κοσμο.

Αν ομως ~~η δραση των~~ των ομαδων ηταν εκει νη που εκανε να συγκλινουν τα δυο ρευματα , αν οι ομαδες δημιουργησαν το "χωρο",ταυτο - χρονα απετυχαν να τον εκφρασουν.Αυτο θα ση-μαινε ενα αλλο επιπεδο συλλογικης δουλειας, μια μονιμη παρεμβαση στις σχολες,μια συστη-ματοποιηση του τι λεει και του τι κανει κα-νεις,μια πιο βαθεια και πιο ουσιαστικη δε-σμευση του καθενα.Θα σημαινε πως τελειωνει κανεις με την περιθωριακοτητα και τη λογικη του αλεξιπτωτου,κι αυτο πολυ απλα δεν μπο - ρουσε να γινει,καθως ερχονταν σε συγκρουση με τον ιδιο τον αρχικο χαρακτηρα των ομαδων.

Σημερα βρισκομαστε μπροστα σε μιαν αντι-φαση: απ'τη μια μερια ο "χωρος" εμφανιζεται

πολυ πλατυτερος και απ'την αλλη η περσυνη εμπειρια εδειξε πως με μιαναντιληψη "ολοι μαζι" δεν προκειται να προχωρησουμε και πολυ.Ο χωρος στο συνολο του δε μπορει να ξεφυγει απ'την αδρανεια αν μεσα σ'αυτον δεν υπαρξουν συγκεκριμενες πολιτικες πρωτοβουλιες.

Ετσι μπαινει η αναγκη για δυο αλληλενδετα διαφορετικα επιπεδα οργανωτικοτητας:η αναγκη να εκφραστει ο "χωρος" πολιτικα που σημαινει δημιουργια σε καθε σχολη(ή και σ' ολο το Πανεπιστημιο οποτε υπαρχουν κεντρικα προβληματα) πλατιων οργανων τυπου"συνελευσεων".Ομως για να λειτουργησει πραγματικα κατι τετοιο πρεπει οι αποψεις και οι τασεις που υπαρχουν να εκφραστουν σαν τετοιες πολιτικα και οργανωτικα.

Κι αυτο σημαινει οτι ειναι αναγκαιο να υπαρξουν ομαδοποιησεις σε μια πιο στενη βαση,που να ξεπερναει την ενοτητα γυρω απ' το συγκεκριμενο που επικρατουσε περσυ και να τεινει να γινει μια πολιτικη ενοτητα (οχι βεβαια με βαση την ιδεολογικη αναφορα στοΜαρξ ή τον Μπακουνιν αλλα με βαση μια αποψη για το Πανεπιστημιο,τοΦΚ και πως επεμβαινει κανεις στις σημερινες συνθηκες,μια"γραμμη"τελικα για το φοιτητικο χωρο).Μοναχα μεσα απο μια τετοιου τυπου ενοτητα μπορει να υπαρξει μια θεωρητικη επεξεργασια ωστε να ξεφυγει κανεις απ'τη συνθηματολογια "κατω το αστικο πανεπιστημιο"-"κατω τα οργανα",αλλα και μια πολιτικη πρωτοβουλια παρεμβασης σ'αυτη την κατευθυνση.

Θα πρεπει να παψουμε να λειτουργουμε με μια λογικη "αμυντικη", μιά λογικη που αφηνει τήν πρωτοβουλια στον αντιπαλο, περιμενοντας "το γεγονος" για να επεμβει και τελικα φτανει να τρεχει πισω απο τις συγκεντρωσεις της ΦΕΑΠΘ. Και η "επιθετικη" αντιληψη δε σημαινει βεβαια πως "μολις θα γινουμε χιλιοι θα καταλαβουμε μια σχολη" αλλα οτι θα επεμβουμε στις σημερινες καταστασεις σε μια προσπαθεια να οξυνουμε τις αντιθεσεις, να ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ γεγονοτα ωστε αυριο να υπαρξουν και καταληψεις.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΤΟΥΣ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 8/10 ΩΡΑ 5 Μ.Μ.

Συνάδελφοι πρωτοετεῖς τοῦ Μαθηματικοῦ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι

Στη χρονια που μας περασε γιναμε μαρτυρες του πιο ξεδιαντροπου ξεπουληματος των φοιτητων απ'τη φοιτητικη ηγεσια τους και τις παραταξεις που την ελεγχουν. Αλλα επιτελους το σηριαλ της αδρανειας και του συμβιβασμου με τις παρεμβολες δηθεν "κινητοποιησεων" και τους φραστικους αφορισμους, που για μια ολοκληρη χρονια παρακολουθησαμε,φτανει στο τελος του. Σε λιγες μερες η εφαρμογη των εξεταστικων διαταξεων του Νομου - Πλαισιου θα ειναι πια γεγονος. Μετο τελος της Β'περιοδου η σχολη θα καταρτισει τους πινακες αυτων που συμφωνα με το Νομο θα εχουν ηδη απορριφτει. Ετσι οσοι απο μας θα εχουν αφησει πανω απο δυο (2) μαθηματα, και σιγουρα θα υπαρξουν αρκετοι τετοιοι, θα αποχαιρετησουν οριστικα το ονειρο της Γ'εξεταστικης και των μεταφορων και θ'αποτελεσουν τα πρωτα ηρωικα θυματα του 815. Τους υπολοιπους θα τους περασουν απο επιτροπες καθηγητων, οπου σε περιπτωση που κοπουν εστω και σε ενα (Ι) μαθημα ακολουθουν την τυχηντων προηγουμενων

Παιρνοντας λοιπον υποψη και τις λιγο-πολυ γνωστες διαθεσεις των καθηγητων μας, οπως ιδιως εκφραστηκαν καθαρα μεσα απ'τα μαζικα σφαγεια του Λακη και του Στεφανιδη, μπορουμε να διατυπωσουμε με βεβαιοτητα την αποψη οτι χωρις αιφνιδιαστικη μεταβολη της παρουσας πορειας των πραγματων ενα φοβερα μεγαλο ποσοστο χανει χρονια.

Μπροστα σ'αυτη την κατασταση οι ηγετικες παραταξεις και τα οργανα που ελεγχουν δεν εχουν ν'αντιταξουν απολυτως τιποτα.., Μερικοι πιθανως περιμεναν καποια στοιχειωδη αντιδραση, εστω για τα ματια του κοσμου, απο τη μερια του φοιτητικου κινηματος. Ομως εγινε πια φανερο πως κανενος ειδους αντισταση δε θα υπαρξει.

Συναδελφοι, η μακρια περιοδος της αναμονης περασε οριστικα. Και μαζι με τα παραμυθια γι αντισταση τελειωσαν και οι ψευδαισθησεις του φοιτητοκοσμου. Ο Νομος-Πλαισιο εχει περασει κι εφαρμοζεται και μαλιστα αξευ αντιστασεως... εκτος κι αν αντισταθουμε εμεις οι ιδιοι. Και ηδη δε μας μενει πολυς χρονος για να διαλεξουμε χναμεσα σε δυο δρομους: Στο δρομο της υποταγης και το δρομο της ρηξης. Μιας ρηξης που θα πρεπει να'ναι αμεση και δραστικη, που θα σταματησει τη λειτουργια των σχολων του Πανεπιστημιου και της γραμματειας του για να μην εφαρμοστει ο Νομος σε κανενα σημειο του. Και η αποτελεσματικοτερη μορφη αγωνα που εχουμε στα χερια μας ειναι η ΚΑΤΑΛΗΨΗ. Για να μπει στο δρομο της πραγματωσης αυτη η ιδεα της καταληψης νομιζουμε οτι πρεπει να ξεκινησει μεσα απ'τη συγκεντρωση ετους του Α'Μαθηματικου , φυσικα οχι ξεκομενα απο τον υπολοιπο φοιτητοκοσμο.

Πρεπει να συνειδητοποιησουμε συναδελφοι, οτι τη σωτηρια μας θα την περιμενουμε πια μονο μεσα απο το δικο μας αγωνα. Και η τελευταια μας ευκαιρια ειναι στη συγκεντρωση της Δευτερας να χαραξουμε μια ξεκαθαρη πορεια δρασης. Συναδελφοι, με κανενα τροπο δεν πρεπει ν'αποτυχει αυτη η συγκεντρωση γιατι πραγματικα δε μας παιρνει αλλο πια για λογια.

Η παρουσια του καθενα μας αποχταει αυτη τη φορα ξεχωριστη βαρυτητα μιας που για πρωτη φορα θα συνεδριασουμε:

-Για να σπασουμε την αδρανεια που μας επιβληθηκε και να μην αφησουμε στους φοιτητοπατερες να μας παραδωσουν στα σφαγεια.

-Για να παρουμε εμεις οι ιδιοι την υποθεση μας στα χερια μας.

-Για την πραγματοποιηση συγκεντρωσης τουλαχιστον ολων των πρωτοετων της ΦΜΣ, απαραιτητη προϋποθεση για την επιτυχια της καταληψης.

-Για να υλοποιηθει η προοπτικη της καταληψης, η μονη που δε θ'αφησει κανενα πρωτοετη να χασει χρονια.

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Σ Υ Γ Κ Ε Ν Τ Ρ Ω Σ Η - Σ Υ Ζ Η Τ Η Σ Η

Το Σαββατο στις 5 το απογευμα για ολους τους πρωτοετεις.
Θα συζητηθει και το θεμα της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ.

ΦΟΙΤΗΤΕΣ Α'ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

αρχιτεκτονικη αθηνας

Οἱ φοιτητές τῆς ἀρχιτεκτονικῆς σχολῆςτοῦ Πολυτεχνείου ἔχουν περάσει μετά τό ξεκίνημα τῆς ἀκαδημαϊκῆς χρονιᾶς σέ ἀγωνιστικές κινητοποιήσεις γιά τήν λύση τοῦ προβλήματος τοῦ χουντικοῦ Σίνου πού ἐπιμένει νά παριστάνει τόν καθηγητή ἐλέω κυβερνητικοῦ δοντιοῦ καί μέ τήν υποστήριξη μιᾶς μόνο καθηγήτριας μέσα ἀπ'τή σχολή.

Οἱ πεμπτοετεῖς παραμένουν στήν πρυτανεία τοῦ ΕΜΠ ζητώντας διπλώματα ἐνῶ ὅλη ἡ σχολή μετά ἀπό συνέλευση μέ μεγάλη συμμετοχή, γιά τά δεδομένα τοῦ συλλόγου, ἀποφάσισε νά καλύψει τίς ἐνέργειες τῶν πεμπτοετῶν, νά συνεχίσει γιά τρίτο χρόνο τήν ἀποχή ἀπό τό μάθημα καί τριήμερη ἀποχή μέχρι τήν συνεδρίαση τῆς συγκλήτου πού ἔγινε τήν Παρασκευή Ι4/Ι0.Καί νά μήν δεχτεῖ καμμιά προσωρινή ἤ ὁριστική λύση τοῦ προβλήματος πού νά περιέχει τόν Σίνο. Ὅπως θά περίμενε κανείς ἄλλωστε, οἱ καθηγητάδες πῆραν ἀντίθετες ἀποφάσεις παραπέμποντας τό ζήτημα στίς καλένδες. Μετά τήν συνεδρίαση ὅσοι φοιτητές τῆς σχολῆς,βρισκόντουσαν στό Πολυτεχνεῖο διαπόμπευσαν μέσα σ' αὐτό τόν Σίνο καί τήν υποστηρίκτριά του Μουρίκη μέ συνθήματα, σκουντήματα καί γιούχα. Αὐτή τή στιγμή ἀπειλοῦνται πειθαρχικά "πρός πᾶσαν κατεύθυνση".

Ἡ περίπτωση Σίνου μ'ὅλη τήν συναισθηματική φόρτιση πού ἔχει,ἀποτελεῖ μιά ἔνδειξη διαθέσεων γιά ἀμφισβήτηση καί τοῦ καθηγητικοῦ κατεστημένου πού πάει νά ξαναστηθεῖ μέ τόν 8Ι5, ἀλλά καί τῶν ἀγωνιστικῶν ξεφουσκωμάτων πού προτείνουν διάφοροι κατά καιρούς μόνιμοι καλοπροαίρετοι.

Οἱ διαφοροποιήσεις μέσα στήν ἴδια τήν ΠΣΚ τῆς σχολῆς λένε πολλά. Ξεκινώντας ἀπό ἕνα αἴτημα κάθε ἄλλο παρά ριζοσπαστικό : διπλώματα στούς πεμπτοετεῖς, ἡ κατάσταση δείχνει τάσεις μετεξέλιξης πού ἄν δέν πνιγοῦν ἀπό τόν μικροαστικό ριζοσπαστισμό τῶν "μεγάλων παρατάξεων" θά προσδιορίσουν θετικά τή πορεία τῆς φετινῆς χρονιᾶς.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΜΑΔΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΣΟΕΕ

1. Η γεννηση της ομαδας

Κάποια ἀπριλιάτικη μέρα τοῦ '78, κολλήθηκαν μερικά σημειώματα στή σχολή πού καλοῦσαν σέ συζήτηση τούς αὐτόνομους,ἀνεξάρτητους κλπ. τοῦ χώρου. Μιά διάθεση γιά μιά διαφορετική πρακτική ἀπ'αὐτή πού ὑπῆρχε ὡς τότε στή σχολή, πού πήγαζε ἀπό μιά λογική διαμετρικά ἀντίθετη ἀπ'αὐτή τῶν κυρίαρχων παρατάξεων·φαινόταν τώρα νά μπαίνει στό μονοπάτι ὑλοποίησής της.

Ὅμως στήν πρώτη αὐτή συγκέντρωση (καμμιά 20 ἄτομα) φάνηκε ὅτι τίποτε συγκεκριμένο δέν ὑπῆρχε στό κεφάλι κανενός, παρά μόνο γενικές καί συγκεχυμένες ἰδέες. Ὅμως ἡ ἀναγκαιότητα τῆς μάζωξης φαινόταν στή διάθεση ὅλων μας νά σπάσουμε τό κλῖμα τῆς μιζέριας πού ἐπικρατοῦσε καί γι'αὐτό ὁρμώμενοι ἀπό μιά τέτοια ἐσωτερική ἀνάγκη, πού ἐπέβαλλαν οἱ ἀντικειμενικές συνθῆκες, τ'ἄτομα πού μαζευτήκαμε εἴχαμε πολλές ἰδεολογικές διαφορές. Παλιοί ὀργανωμένοι καί ἀπογοητευμένοι, ἀνεξάρτητοι, ἀναρχικοί, αὐτόνομοι κλπ. ὅλους μᾶς ἕνωνε μιάκοινή διάθεση, πού ἀπό μόνη της δέν ἦταν ἱκανή νά ἑνοποιήσει πρός μιά ἐξωτερική δράση κι'ἔκφραση τήν ὁμάδα, οὔτε νά βοηθήσει στήν ἀπόκτηση καλύτερων ἐξωσχολικῶν σχέσεων μεταξύ μας, μιά κι'αὐτό προσπαθήσαμε νά τό ἐπιτύχουμε τεχνικά. Μέσα ἀπό τίς συζητήσεις πού ἀκολούθησαν διαμορφώθηκαν βασικά δυό ἀπόψεις : Μιά πού ἀντιμετώπιζε τήν κατάσταση μ'ἕνα καθαρά πραχτικίστικο τρόπο (συναυλίες ROCK,διακωμώδηση τῶν συνελεύσεων κλπ.) κάτι γιά μιά γελοιοποίηση ἁπλή καί μόνο τῆς τραγικῆς κατάστασης τῆς σχολῆς, καί μιά ἄλλη ποὔβλεπε τήν ἀνάγκη μιᾶς μίνιμουμ πλατφόρμας "θεωρητικῶν" συζητήσεων.

Ὅμως ὅσο ἀναλωνόμασταν μέσα στίς συζητήσεις, ξεκομένοι ἀπό τόν κόσμο, πού ἀραίωνε ἀ τή σχολή μιά καί τίποτα οὐσιαστικό δέν γινόταν, κι'ἡ ἄνοιξη δημιουργοῦσε διαθέσεις ἀπομάκρυνσης ἀπό τό περιβάλλον τῆς σχολῆς, τά προσωπικά μας προβλήματα, οἱ χαλαρές προσωπικές μας σχέσεις, αἰσθήματα ἀνασφάλειας κι'ἀβεβαιότητας πού πλανιόντουσαν μεταξύ μας, ἔκαναν τά ἄτομα τῆς ΑΟΦΑ (ὄνομα αὐθαίρετο γιά μερικούς) ν'ἀπογοητεύονται, νἄχουν μιά διάθεση κλεισίματος στόν ἑαυτό τους κι'ὁ καθένας τελικά μέ τό δικό του τρόπο ἀπομακρυνόνταν ἀπό τή συλλογική προσπάθεια πού ἐπιχειρήσαμε νά πραγματοποιήσουμε, χαμένος στόν δικό του ὑπαρξιακό παράδεισο ἤ κόλαση.

Τό ταμπλώ πού στήθηκε, μέ μερικές σκέψεις ἐπάνω του, ἡ παρουσία μας σέ μερικές συνελεύσεις, "ἡ αὐτόνομη ὁμάδα φοιτητῶν τῆς ΑΣΟΕΕ (ἀναρχικοί)", (Στά προηγούμενα "ΝΕΑ" ἀναφερόμενοι στήν ΑΟΦ ΑΣΟΕΕ τούς εἴχαμε χαρακτηρίσει ἀναρχικούς. Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ χαρακτηρισμός δέν ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα (ΝΕΑ Νο 7).), ἦταν μαζεμένη καί πέταγε συνθήματα. Κρίνετέ τα μόνοι σας : "Όρμα φοιτηταριάτο μ'ἀρχηγό τό Μιχαλάτο", "ΔΑΠ - ΚΝΕ κοινός ἀγώνας", "Ζήτω οἱ ἀλῆτες φοιτητές τῆς Πάτρας" κλπ. Πῶς δέν τούς ἔδειραν οἱ Κνίτες ἦταν θαῦμα (θά τούς ἄφηναν ὅμως;) Τά"ΝΕΑ"τῆς σχολῆς Νο 6,(σημ.Ι), ὅπως ἡ παραπάνω γιά τήν Πάτρα, ἔκαναν τήν ὁμάδα νά μήν περάσει ἀπαρατήρητη, πρίν νά "παραιτηθεῖ" ἀπό τά μέλη της.

Νº 26

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ - νέα περίοδος

βγαίνουν κάθε βδομάδα ἀπό ἀνοιχτή συντακτική

"ΘΑ ΧΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ"

"Ἀπό αὐτή τή στιγμή ἔχεις χάσει τό ἔτος σου.. θά χάσεις και τή ζωή σου". Ὄχι δέν εἶναι ἀπό ἀστυνομικό ἔργο εἶναι λόγια τοῦ Σταθόπουλου ἀπειλῶντας συνάδελφο πού τοῦ ζήτησε νά τοποθετηθεῖ μέσα στό ἀμφιθέατρο γιά τόν 8Ι5. Ἀλήθεια τί θά τοῦ κάνει;θά βάλλει πράκτορες νά τόν σκοτώσουν ἤ θά τόν καταγγείλει στίς ὑπηρεσίες ἀσφαλείας ὥστε (μέσω τῆς ἐπαγρυπνησής τους) οἱ πράξεις του"θά τόν κυνηγᾶνε σ'ὅλη του τή ζωή"ὅπως λένε οἱ φοβισμένες μανάδες στά παιδάκια τους;Ὅταν ταράζεται ὁ Σταθόπουλος χάνει τήν αὐτοσυγκράτησή του κι ἐκφράζεται πιό ἀληθινά. Ὅμορφα,ἀληθινά,σταράτα,ἀσφαλίτικα

γιά τόν τραμπουκισμό ὁρισμένων ΚΝιτῶν

ὅταν τά πάντα τά ἀποφασίσου.Ἔτσι νοιώθεις μεγαλύτερη ἱκανοποίηση ἀπό τό νά ψηφίζεις,ὅταν χωρίς τήν ἄμεση διαταγή τοῦ Μιχαλάτου ἤ τοῦ Φιορέτου ἤ ὁποιουδήποτε ἄλλου καθοδηγητή,ἔρχεσαι νά μέ χτυπήσεις,νά μέ κράξεις ἤ νά μοῦ σκίσεις τήν ἀφίσσα. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΠΟ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ -ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΜΠΡΑΒΟ ΣΟΥ

- ΓΚ

ΠΕΜΠΤΗ 6μμ:'Ελ.Βῆμα

Διάλυση τῆς Γ.Σ. τῶν καθηγητῶν ἀπό τους φοιτητές

Δύο μέρες γενικῆς συνέλευσης χρειαστήκαν για νά ἀποφασίσουμε τήν καταδίκη τοῦ 8Ι5 καί γιά τό τί στάση θά κρατήσουμε ἀπέναντι στήν προσπάθεια ἐφαρμογῆς του στή σχολή μας μιᾶς καί οἱ καθηγητές μας ἄρχισαν νά "ἐργάζονται στό πνεῦμα του". Μετά λοιπόν ἀπ' τίς δευτερομιλίες κι ἀφοῦ πέρασε ἕνα βασανιστικό 5ωρο ὅπου προτείνονταν

'Απογοητευμένοι, ἀλλά ἔχοντας ἀναπτύξει μιά φιλική σχέση μεταξύ μας 3-4 ἄτομα μείναμε περιμένοντας τήν ἑπόμενη χρονιά.

2. ν. 815 και ρηξη με τις δομες

Μιά χρονιά ποὖρθε φέρνοντας τόν ν.8Ι5,πού θἆταν ἡ ἀρχή γιά μιά ἀφύπνιση ὅλων τῶν δυνάμεων μέσα στά πανεπιστημιακά γκέττο, πού ἀρνιόντουσαν νά δεχτοῦν τή μετατροπή τους σέρο μπότ πού μόνο θά διαβάζουν μ'ἀντάλλαγμα ἕναν ἀμφίβολο ρόλο μέσα σέ μιά ἀλλοτριωτική κοινωνία.

Κάτω ἀπ'αὐτές τίς συνθῆκες, νέα ἄτομα μέ ὄρεξη γιά δράση ἐνάντια στό κατεστημένο τοῦ πανεπιστήμιου, μ'ὅπλο τους τήν ἀμφισβήτηση στήν ξεφτισμένη θεαματική πραγματικότητα πού πρόσφερε ἡ κάθε μορφῆς ἐξουσία, ἦρθαν νά ἑνώσουν τίς ὑποκειμενικές τους προσπάθειες γιά

ΣΗΜ (Ι):
Τά "ΝΕΑ" τῆς σχολῆς : Βδομαδιάτικη ἔκδοση ἐνημερωτική τῆς ΕΡΣ - ΑΣΟΕΕ. Μετά τίς ἐκλογές καί τή διάλυση τῆς ΕΡΣ (σάν ὀργάνωσης στήσχολή) τά "ΝΕΑ" κυκλοφόρησαν ὡς ἐξῆς : "Ἀπό τώρα τά "ΝΕΑ" βγαίνουν ἀπό ἐπώνυμη συντακτική ὁμάδα κι'ὅσους κάθε φορά θέλουν καί βοηθᾶνε . Βγαίνουν σέ 2.000 φύλλα καί στοιχίζουν γύρω στίς 900 δρχ. Φιλοδοξοῦμε ἀπό τό ἑπόμενο φύλλο νἄχουμε (οχτασέλιδα) στῆλες : ἀνταποκρίσεων ἀπό τά ἔτη καί τίς ὑπάρχουσες ὁμάδες δουλειᾶς (πολιτιστικό κλπ.), πληροφορίες ἀπό τό ΦΚ ἄλλων σχολῶν πόλεων, ἔρευνες μέσα στή σχολή, πολιτιστικά καί κοινωνικά σχόλια καθώς κι'ἕνα ἰδεολογικό ἄρθρο....."("ΝΕΑ" Νο 23).

μιά συλλογική πάλη ἐνάντια σέ κάθε τι που κα ταπίεζε τόν αὐθορμητισμό καί τή δημιουργικότητά μας, ἐνάντια σέ κάθε ἐμπόδιο πού θάμπαι νε στήν προσπάθεια νά σπάσουμε τήν ἀνία καί μονοτονία τῆς καθημερινότητας, κι'ἔδωσανἔτσι μέ τήν προσωπικότητά τους μιά νέα μορφή στήν ὁμάδα.

Καθώς κυρίαρχο πρόβλημα στό φοιτητόκοσμο ἔμπαινε ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ ν. 8Ι5, ἀναγκαστή καμε νά δουλέψουμε σ'ἕνα πλατύτερο σχῆμα πού ὀνομάστηκε "ὁμάδα φοιτητῶν" καί πού περιελάμ βανε ὅσους ἤθελαν νά δουλέψουν γι' ἀνατροπή τοῦ ν. 8Ι5. 'Από τίς 25 Σεπτέμβρη μετά ἀπό ἕ να κάλεσμα στή σχολή ὅλων τῶν ὁμάδων κάθεσχο λῆς ποὖχαν μιά τέτοια προοπτική , ἄρχισε μιά δράση στή σχολή ἀρκετά σημαντική. Ἄς δοῦμε τί ἔγραφαν γιά τή δουλειά μας αὐτή (σημ. 2) ("Μᾶς πέταξε ἕνας φίλος Κνίτης "ἡ συγκέντρωση φοιτητῶν ;" "Μιά ὁμάδα ἀναρχικοί ἀριστεριστές,σᾶς εἴδαμε καθόσασταν στά σκαλιά κι'εἴστε ἐνάντια στό Σύλλογο (στίς 3/Ι0/78........ἔκανε μιά πρώτη συγκέντρωση 60 ἀτόμων. Ἔκανε μιά δεύτερη συνάντηση κι'ἀνέλαβε δράση. Ἔβγαλε προκήρυξη - κάλεσμα,ἔστησε μιά μίνι ἔκθεση ντοκουμέντων γιά τό νομοσχέδιο, καί κάνει πληροφόρηση στά ἀμφιθέατρα πρίν τίς ἐξετάσεις... 'Εμεῖς ἐκεῖ προτείναμε τήν ἀποχή ἀπό τά μαθήματα μέ ὀργανική κατάληψη τῆς σχολῆς. 'Αποφασίστηκε νά ὑπάρχει καθημερινή παρουσία μας στή σχολή καί νά πλουτιστεῖ ὁ ἤδη ὑπάρ-

χων πίνακας τῆς συγκέντρωσης...."), (Τά"ΝΕΑ" τῆς σχολῆς Νο Ι5).

Ὅμως παρόλη τή δράση μας, οἱ διαφωνίες ὑπῆρχαν γιατί γιά τόν καθένα μας ὁ νόμος σήμαινε κάτι διαφορετικό. Γιά μᾶς (ΑΟΦΑ) δέν ἔμπαινε μόνο σάν κυρίαρχο πρόβλημα τῆς "ὁμάδας φοιτητῶν", ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ νομοσχεδίου, ἀλλά μιά γενικότερη ρήξη μέ τίς δομές τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου.

Μετά ἀπό συζητήσεις, ἐνῶ ὅμως συνεχιζόταν ἡ δράση μας παντοῦ, συνελεύσεις, παρέμβαση

ΣΗΜ (2):
Τά ἀποσπάσματα νομίζω ὅτι θά βοηθήσουν καλύτερα τήν περιγραφή καί θά τήν κάνουν πιό ἀντικειμενική χωρίς ὡστόσο νά τήν καθιστοῦν κουραστική κι'ἴσως ἀνιαρή.

στά μαθήματα κλπ. μείναμε στήν "ὁμάδα φοιτητῶν" ἐμεῖς, μερικοί ἀνεξάρτητοι καί ἡ ΕΡΣ μέ τήν ἑξῆς θέση : "Ὅποιος διαφωνεῖ μπορεῖ ἀνά πάσα στιγμή νά διαχωρίσει τή θέση του ἀπόπράξεις τῆς ὁμάδας πού δέν τόν ἀντιπροσωπεύουν, καί νά μήν τίς βοηθήσει. 'Η ΕΡΣ στήν ὁμάδα δουλεύει ἐπειδή ἕνας κι'ἀπό τούς δικούς της στόχους εἶναι αὐτή ἡ πάλη καί δουλεύουμε ἐκεῖ σάν ἄτομα ...." ("ΝΕΑ" τῆς σχολῆς Νο Ι8)

Καί πραγματικά ἔτσι δούλευε ἡ ὁμάδα, χωρίς κεντρική ἐκπροσώπευση, (μόνο σέ μιά συνέλευση μίλησε ἕνας γιά τήν ὁμάδα σάν ἐκπρόσωπος), ὁ καθένας στίς συνελεύσεις καί στίς παρεμβάσεις ἔλεγε τή δική του γνώμη κι'ὅταν σέ ζητήματα πρακτικῆς ὑπῆρχαν δυό ἀπόψεις ἤ περισσότερες, ὑλοποιοῦνταν ὅλες. Ἄλλωστε ὑπῆρχε καί τελείως ξεχωριστή δράση, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ προκήρυξη πού κυκλοφόρησε γιά τό πολυτεχνεῖο μέ πρωτοβουλία τῆς ΑΟΦΑ καί τῆς ὁμάδας Νομικῆς, ἡ κοινή δουλειά ποὖγινε τότε μ'ὅλες τίς αὐτόνομες ὁμάδες γιά προκηρύξεις κι'ἀφίσσες.

'Ο διαφορετικός ὅμως τρόπος ἀντιμετώπισης τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἄρχισε νά βάζει τά σπέρματα διάλυσης τῆς "ὁμάδας φοιτητῶν",μιά κι' ἐμεῖς δέν μπορούσαμε νά δεχτοῦμε τόν συνδικαλιστικό ρόλο ἤ τό ρόλο τοῦ καθοδηγητή τῶν μαζῶν. Ἕνα μέλος τῆς ὁμάδας ἡ Ν.Ι. στέλνει τό ἑξῆς γράμμα στά "ΝΕΑ" μιά κι'ἡ ζωή τῆς σχολῆς ἐκφραζόταν κατά ἕνα μεγάλο μέρος ἐκεῖ : "....Γι'αὐτό γράφω μερικά λόγια γι'αὐτή τή περιβόητη ὁμάδα φοιτητῶν ΑΣΟΕΕ καί γιά τούς "ἄλλους" της πού "δέν δέχονται παρέμβαση στά προβλήματα τῆς σχολῆς" τήν βλέπουν ἐντελῶς συγκυριακή" καί πού "δέν παραμένουν στή σχολή ἀλλάζουν τήν καθημερινή τους ζωή"... καί ἐπειδή ἔχω πάψει πιά νά σκεπτομαι χριστιανικά καί βλέπω ὅτι τό κάθε πρόβλημα τραβάει πρός τή λύση του ὅταν παλεύεται ἀπό τά ἴδια τ'ἄτομα πού τ'ἀφορᾶ ΓΙ ΑΥΤΟ <u>ἀρνιέμαι</u> νά κάνω τό δάσκαλο σ'αὐτούς πού μόνοι τους θά τά λύσουν ΓΙ ΑΥΤΟ <u>ἀρνιέμαι</u> νά κάνω πηγαδάκια ἤ ψηστήρια ἤ συζητήσεις μ'ἄτομα (πού σέ τελική ἀνάλυση μοῦ σπᾶνε τά νεῦρα) γιά νά τούς ἐπιβάλλω (βλέπε νά τούς "πείσω" μέ) τίς ἀπόψεις μου...... Ὅσο γιά τή"καθημερινή ζωή"... Πραγματικά ἔχουν ἀναρωτηθεῖ οἱ συνάδελφοι "ἄλλης μπάντας" ἄν ἔχουν ποτέ αἰσθανθεῖ ΟΜΟΡΦΑ στή προσωπική τους ζωή ; Μήπως οἱ μακροχρόνιες συζητήσεις στήν ὀργάνωση, τό ξημεροβράδυασμα στή σχολή γίνεται γιά νά καλύψουν τά"προσωπικά" τους προβλήματα ;...."("ΝΕΑ" Νο 2Ι). Αὐτό τ'ἀπόσπασμα δείχνει ξεκάθαρα τόν διαφορετικό τρόπο πού ἀντιμετωπίζαμε τά προβλήματα, κι'ἔβαζε πλέον τίς βάσεις τῆς διάσπασης.

3. Το ξάπλωμα της αυτονομιας

Παράλληλα μέ τήν "ὁμάδα φοιτητῶν"εἶχαν ἀρχίσει νά ἐμφανίζονται ἀνεξάρτητες ὁμάδες στό α'καί β'ἔτος μέ σημαντική δράση μιά κι'ἔκαναν παρεμβάσεις στά μαθήματα κινητοποιοῦσαν τόν κόσμο, ἀνέτρεπαν στίς συνελεύσεις ἐτῶν τίς ἀποφάσεις τοῦ ΔΣ, ξεκίνησαν ἀποχές, διοργάνωσαν ROCK-PARTY στή σχολή καί γενικά ἔδωσαν ζωή καί κίνηση στή σχολή.

Οἱ ὁμάδες αὐτές δούλεψαν ἀρκετό καιρό,μέχ

ρι σχεδόν τόν 'Απρίλη, διάφορα ταμπλώ, όπως "Μιά ζωή σέ θυμάμαι νά φεύγεις", έκαναν τήν έμφάνισή τους καί παρόλο πού διαλύθηκαν πρός τό τέλος τῆς χρονιᾶς, (άνοιξη, μπάνια, άγχος διαβάσματος ἰδιαίτερα στούς πρωτοετεῖς), έχουν τουλάχιστον δώσει μι'άλλη προοπτική γιά τό κίνημα τῆς σχολῆς.

Όλο λοιπόν αὐτό τό κλῖμα τῆς "άνεξαρτητοποίησης" καί τῆς "αὐτονομίας", έσπρωξε όργανώσεις καί σχήματα πού ή σημαία τῆς ἰδεολογικῆς τους καθαρότητας δέν άρκοῦσε πλέον στόν κόσμο, νά διαλυθοῦν (π.χ. ΕΡΣ, ΡΦ., Β΄Πανελλαδική) καί νά προσπαθήσουν νά καναλιζάρουν αὐτή τή διάθεση μέσα άπό νεο-δημιουργημένα "άνεξάρτητα" σχήματα όπως τό ΑΠΕΣ πού δημιουργήθηκε στή σχολή μας. Χωρίς νά παραγνωρίσουμε τήν προσφορά αὐτοῦ τοῦ σχήματος στή σχολή οἱ πράξεις του άπεῖχαν άρκετά άπ'αὐτά πού διακήρυττε μέ μιά δανεισμένη φρασεολογία, γιατί ή συνδικαλιστική νοοτροπία, ή ἱεραρχημένη δόμηση τῶν όργανώσεων τους (πού διατηροῦσαν, ένῶ μέσα στά διάφορα σχήματα δούλευαν σάν άτομα), ή λογική ν'άλλάξουμε τά ἤδη ξεφτισμένα φοιτητικά έκτελεστικά όργανα, άπό τά μέσα κλπ δέν μποροῦν νά ξεπεραστοῦν άπό τή μιά στιγμή στήν άλλη μέ ξόρκια κι'εὐχολόγια, μέ ψεύτικες ένότητες σέ μιά βάση άντικνίτικη μέ τόν κάθε λογῆς άνεξάρτητο.

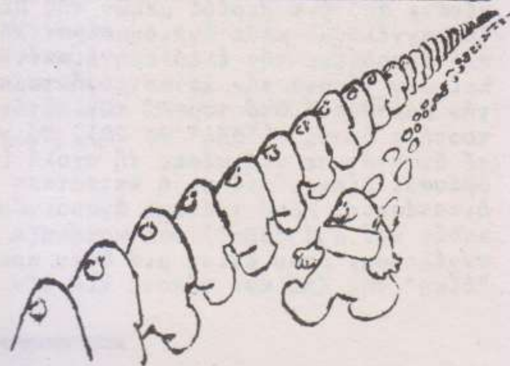
4. Η ΑΟΦΑ

Αὐτή ή τάση λοιπόν, διαιώνισης τῆς ὕπαρξης όρισμένων όργανώσεων, καθώς κι'ή διαφορετική άντίληψη πού έπικρατοῦσε όπως παραπάνω άναφέραμε στήν "όμάδα φοιτητῶν", όδήγησε στή διάλυσή της, άν καί τόν τελευταῖο καιρό πρίν τίς έκλογές εἶχε άρχίσει μιά σειρά θεωρητικῶν συζητήσεων, γιά νά διαπιστώσουμε άν εἶναι δυνατόν νά προχωρήσουμε μαζί "..."Ετσι έγινε – παρά τίς έπιμέρους διαφωνίες βέβαια – ή πρώτη κουβέντα μέ θέμα : "Τό πανεπιστήμιο κι'ό ρόλος του"....."Ηταν μιά άπό τίς μεστές κουβέντες τῆς σχολῆς μας τά τελευταῖα χρόνια. Πάντως όσοι άπό σᾶς χάσατε τή συζήτηση αὐτή μή νομίσετε πώς χάσατε τά πάντα στή ζωή σας, άλλά κινδυνεύεται νά τή χάσατε άν δέν έρθετε τήν Τετάρτη 5.30 μ.μ. στήν έπόμενη συζήτηση: "Κατήργηση τοῦ πανεπιστήμιου – άλλά πώς ;.." ("ΝΕΑ" Νο Ι7). Όμως οἱ συζητήσεις δέν άρκεσαν, ή διακωμώδηση τῶν έκλογῶν γιά τίς έπιτρ έτῶν (σχετ. προκήρ. καί παρουσία στίς συνελεύσεις έτῶν), δέν ἦταν δυνατόν νά καθυστερήσουν τήν έπερχόμενη διάσπαση, ποὖρθε πάνωστό θέμα "τῶν έκλογῶν".

Έτσι ή ΑΟΦΑ μόνη της πλέον, άρχισε μιά καμπάνια ένάντια στίς έκλογές (άφίσσα, συνελεύσεις, προκήρυξη). Καί πραγματικά μέσα άπό αὐτή τή δουλειά μας καθιερωθήκαμε πιά όριστικά στή σχολή, εἴτε τόθελαν μερικοί εἴτε όχι. Ή καμπάνια αὐτή εἶχε κι'άρκετά άποτελέσματα "...κουβέντα δέν εἰπώθηκε γιά τά λευκά πού φέτος στή σχολή μας παρουσίασαν μεγάλη άνοδο (ἰδίως τ'άκυρα..)....δείχναν εἴτε μιά άπογοήτευση γιά τήν κατάσταση τοῦ "κινήματος" εἴτε μιά άνοιχτή άρνηση συμμετοχῆς στό έκλογικόπανηγύρι. Περισσότερος λοιπόν κόσμος φέτος άρνήθηκε νά έκφραστεῖ μέσω τῶν παραδοσιακῶν καναλιῶν τοῦ ΦΚ καί νά αὐτονομηθεῖ άπό όσα γίνονται στούς κόλπους του. Θά καταφέρει αὐτή του τή διάθεση νά τήν κάνει πράξη καί δράση στή σχολή ; ἰδοῦ ή Ρόδος, ἰδοῦ καί τό πήδημα ...Μ" ("ΝΕΑ" Νο 24)

Μετά τίς έκλογές πλέον, έχοντας άποκτήσει πολύτιμη πεῖρα άπό τή συμμετοχή μας στήν "όμάδα φοιτητῶν", έχοντας δεῖ τίς δυνατότητές μας καί άποκτώντας μιά συνοχή μεταξύ μας όχι μόνο πολιτική άλλά καί προσωπική, προσπαθοῦμε νά δράσουμε τόσο στή σχολή, όσο καί ν'άσχοληθοῦμε μέ γενικότερα θέματα π.χ. πολιτικοί κρατούμενοι, έστιατόρια κλπ. Έτσι συμμετέχουμε σάν άτομα στήν όμάδα γυναικῶν πού δημιουργήθηκε στή σχολή, στό έλεύθερο βῆμα, στό πολιτιστικό πού πλέον εἶχε γίνει αὐτόνομο (μέ δυό κύριους τομεῖς δουλειᾶς, κινηματογραφικό καί έκδοτικό (έβγαινε τό "δελτίο") όπως έπίσης καί φωτογραφικό), στά "ΝΕΑ" ποὖβγαιναν τώρα άπό άνοιχτή συντακτική έπιτροπή, κυκλοφορούσαμε προκηρύξεις (π.χ. άντιπληροφόρηση γιά τά γεγονότα στή Νομική τίς μέρες τῶν έκλογῶν) καθώς έπίσης καί στίς μαζώξεις όλων

ή μέ παρέα
εις ν'αρχίσει.
πεταχτούν ξα-
ώ τά κεφάλια
κεί τής ΠΑΣΠ
αράταξης.νά
καί εκλογή
γιά νά λύσουν
σου. Η ολη
ψηφοφορίας
σει πολύ,εί-
ένε "Δώσε 4
όνια".Αφού
αζική τή πα-

ού βγούν πρώτο κόμμα στή Βουλή καί στό Λαό,αφού βγά-
ήμαρχο,αφού κάνουν φεστιβάλ,τότε κάτι θά πεῖ τό Κόμ-
προβλήματά σου.Ισύ τό μόνο πού έχεις νά κάνεις είναι
συνελεύσεις,νά παλουκώνεσαι,νά τό βουλώνεις καί νά ψη-
ικαλιστές φροντίζουν γιά σένα.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΤΟΥΣ: Τέως Δημοκράτες,
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ Δ.Σ.: Νύν προβοκατόρικη ομάδα φοιτητών.

τῶν αὐτόνομων όμάδων στή Νομική, κάτι άλλωστε πού κάναμε (άναφέρθηκε προηγούμενα) άπό τήν άρχή τῆς χρονιᾶς. Ή άνάλυση όλης αὐτῆς τῆς δουλειᾶς, θά καταντοῦσε μᾶλλον κουραστική, μιᾶς κι'άρκετά γεγονότα έχουν ἤδη γραφτεῖ κι'άναλυθεῖ (π.χ. έστιατόρια όπου τότε εἴμαστε τῆς άποψης γιά μιά γενικότερη δουλιά στό θέμα αὐτό, μέ κυκλοφορία προκηρύξεων, κάτι ποὖγινε, μ'ένημέρωση τοῦ κόσμου κλπ. πολιτικοί κρατούμενοι κ.ά.). Στίς συνελεύσεις τῶν αὐτόνομων όμάδων τά περισσότερα παιδιά τῆς όμάδας κουράστηκαν μιά κι'ή κατάσταση πού έπικρατοῦσε, ἰδίως μετά τίς έκλογές, ἦταν σχεδόν άπελπιστική καί μπορεῖ νά περιγραφτεῖ μέ τήν έξῆς εἰκόνα : Γύρω στά έκατό άτομα καθισμένα μπερδεμένα, μέ κάποιον ποὖγραφε συνθήματα στούς τοίχους μέ δυό τρεῖς πού μιλοῦσαν σχεδόν ταυτόχρονα, μ'άλλους ποὖκλειναν γιά τή βραδυνή τους ψυχαγωγία διάφορα ραντεβοῦ, άτομα πού μπαινόβγαιναν, γενικά ένα κομφούζιο πού σοὖρχονταν νά οὐρλιάξεις, πού δέν κατέληγε πουθενά, καί πού μετά κάθε τέτοια συνάντη

ση ξαναμαζευόμασταν μερικοί πού γενικά συμφωνούσαμε γιά νά κάνουμε κάτι.

'Αλλά αὐτές οἱ συναντήσεις σηκώνουν πολλή κουβέντα μιά κι'εἶχαν θετικά κι'άρνητικά σημεῖα, περισσότερα τά δεύτερα, πού μᾶλλον θά γίνει ἐν ὄψη τῆς νέας χρονιᾶς.

Τελειώνοντας (σέ κουράσαμε ἀρκετά ἀναγνώστη πού διαβάζεις αὐτό τό ἄρθρο;) θά ἀναφέρω ἕνα χαρακτηριστικό γεγονός πούγινε πρός τό τέλος τῆς χρονιᾶς στή σχολή γιά νά δείξω,τήν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε, ὅσο καί τό πόσο ἡ ΑΟΦΑ ἦταν ἕνας παράγοντας (σημαντικός ἤ ὄχι κρίνετέ το) πιά μέσα στή σχολή. Εἶχε τόν Μάρτη καί τόν 'Απρίλη δημιουργηθεῖ ἕνα ἔντονο κλῖμα στή σχολή κι'ἐπικρατοῦσε μεγάλη ὄξυνση ἔτσι "Τήν Παρασκευή τό βράδυ ὅταν ὁ πολύ κόσμος εἶχε φύγει ἀπό τή Σχολή ξεσχίστηκαν οἱ περισσότερες ἀνακοινώσεις τῆς ΑΟΦΑ καί ὁρισμένα ποιήματα κι'ἀνακοινώσεις ἀπό τά ταμπλώ "μιά ζωή σέ θυμᾶμαι νά φεύγεις". Ὅλα αὐτά γίνανε ἀπό μιά μερίδα μελῶν τῆς ΠΣΚ-ΚΝΕ...." "Καταγγέλουμε κάθε ἀντιδημοκρατική ἐνέργεια, πού ἐμποδίζει τήν ἐλεύθερη διακίνηση ἰδεῶν, καί σάν τέτοια τήν καταστροφή ταμπλώ πούγινε τήν Παρασκευή στό ταμπλώ τῶν αὐτόνομων ἐπιτροπή α'ἔτους" ("ΝΕΑ" No 28). Τό γεγονός αὐτό ἀναστάτωσε γιά μέρες τή σχολή (δέν ἀντιδράσαμε βίαια, μιά κι ἡ κατάσταση εἶχε πάρει διαστάσεις. Μόνο γράφαμε ἀνακοινώσεις τοίχου καθώς καί στά "ΝΕΑ") καί κατέληξε σέ γενική συνέλευση, ὅπου ἔγινε μιά ἄνευ προηγουμένου, "δίκη" τῆς ΚΝΕ καί τίποτε πιά δέν ξαναπειράχτηκε, μιά κι'οἱ Κνίτες λούφαξαν, καί στήΣχολή ὁ ἔλεγχος εἶχε περάσει σχεδόν μποροῦμε νά ποῦμε στούς ἀνεξάρτητους, αὐτόνομους,ΑΠΕΣκλπ.

Ὅμως ἡ χρονιά πλησίαζε στό τέλος της,κι' ἔτσι σιγά-σιγά ἡ σχολή ἄρχισε νά ἐρημώνει.

Καθώς ἡ περιγραφή τῆς δράσης τῆς ΑΟΦΑ(ὅσο πιό ἀντικειμενική μποροῦσε), καθώς καί τῆς κατάστασης στήν ΑΣΟΕΕ, ἔγινε σάν μιά ἀκολουθία γεγονότων, σάν σειρά ἐκδηλώσεων μέσα στό χρόνο, ἀρκετά ζωντανά θέλω νά πιστεύω (μέκομμάτια ἀπό τά "ΝΕΑ", μέ φωτογραφίες προκηρύξεων), τό κύριο βάρος αὐτῆς τῆς περιγραφῆς ἦταν στήν ἐξελίχτική πορεία τῆς ὁμάδας σάν σύνολο, ὅπως καί στήν ἐπίδραση τῶν γεγονότωνπάνω στά ἄτομα τῆς ὁμάδας. Βέβαια λείπει μιά πιό λεπτομερής πολιτική ἀνάλυση τῆς κατάστασης, καθώς καί τά πολιτικά συμπεράσματα αὐτῆς τῆς δράσης, ὅμως νομίζω ὅτι ὁ καθένας πού θά διαβάσει τά παραπάνω μπορεῖ νά βγάλει τά συμπεράσματά του καί δέν χρειάζεται νά δοθοῦν αὐτά ἕτοιμα, ἀπό τή δική μας ὑποκειμενική σκοπιά.

Εὐχαριστοῦμε τή "ΡΗΞΗ" γιά τήν πρόσκλησή της νά γράψουμε μιά μίνι "ἱστορία" τῆς ΑΟΦΑ. (Ἄν καί πολλές κακές γλῶσσες λένε, ὅτι καί μεῖς ψοφάγαμε γιά δημοσιότητα !!!).

γεωπονικη: η δραση του φασιστα πρυτανη

Τούς τελευταίους μῆνες ἐντάθηκαν οἱ αὐθαιρεσίες τῶν καθηγητῶν στή Γεωπονική τῆς 'Αθήνας. Κόψιμο ἐξεταστικῶν περιόδων (περίπτωση Ζαμπέλα, ἕδρα Γεωργικῶν Βιομηχανιῶν), προσπάθεια τρομοκράτησης τῶν φοιτητῶν,συστηματικά ἄγριο κόψιμο στίς ἐξετάσεις (μετάαπό δύο περιόδους τό 70% τοῦ Α'έτους χάνει τήν χρονιά), καί οὐσιαστική ἀποδοχή τοῦ ν. 815 ἀπό τή συνέλευση τῶν καθηγητῶν. Τήν ἐπιθετικότητα τῶν καθηγητῶν τή βοήθησε οὐσιαστικά ἡ πλήρης ἀδράνεια τοῦ Δ.Σ. καί ἡ καιροσκοπική καί ρεφορμιστική ταχτική τῶν ΠΑΣΠ - ΚΝΕ πού τό ἐλέγχουν.Οἱ παρατάξεις αὐτές ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιά νά μή γίνει καμμιά κινητοποίηση στή σχολή τούς μῆνες πού πέρασαν.

'Αποκορύφωμα ὅλης αὐτῆς τῆς κατάστασηςεἶναι ἡ δράση τοῦ ΧΟΥΝΤΙΚΟΥ ΠΡΥΤΑΝΗ 'Αθανασάτου. Ὁ 'Αθανασάτος, συνεργάτης τῆς χούντας (εἶχε διοριστεῖ ὑποδιοικητής τῆς 'Αγροτικῆς Τράπεζας) διώχτηκε μέ προεδρικό διάταγμαγιά δυό χρόνια, (γιά τή συνεργασία του αὐτή), καί ἐπανῆλθε κατόπιν τήν ἐποχή τῆς κρατικῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρύθμισης. Ἡ φασιστική νοοτροπία του ἔχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο
Μερικά γεγονότα :

1. Προσέλαβε γιά προσωπικό (θυρωρούς,κλητῆρες) ἄτομα μᾶλον ...ὕποπτα, δουλειά τους νά παρακολουθοῦν τούς φοιτητές, καί νά σκίζουν ἀπ'τά ταμπλώ κάθε κείμενο "ἐνοχλητικό" γιά τόν πρύτανη τή Ν.Δ. καί τό ν. 815.

2. Στή σύνοδο πρυτάνεων δήλωσε ὅτι τά πανεπιστήμια εἶναι "κομμουνιστικαί ἑστίαι";καί ὑποστήριξε τήν ἐπέμβαση τῶν ΜΑΤ στούς φοιτητικούς χώρους.

3. Τή Δευτέρα 1/10 ἔσκισαν ἀπό τά ταμπλώ κείμενα μέ αἰχμές "κατάργηση τοῦ ν. 815" "ὄχι στό χουντικό πρύτανη". Τήν Τρίτη 2/10 ἔσκιζαν ἀνηρτημένα πανώ μέ τά ἴδια συνθήματα. Σέ συμπλοκή πού ἀκολούθησε οἱ "κλητῆρες" ἀπείλησαν προκλητικά συναδέλφους ὅτι "θά φάνε ξύλο", καί χρησιμοποίησαν φράσεις ὅπως "αὐτά πού ξέρατε ἀπό παλιά νά τά ξεχάσετε", κλπ.
Παρόμοια γεγονότα ἔγιναν καί τήν Τετάρτη 3/10. Τήν Τρίτη 9/10 ἔσκισαν ὅλα τά κολλημένα πανώ πού εἶχαν κολληθεῖ στήν εἴσοδο μέ συνθήματα "ὄχι στίς αὐθαιρεσίες τῆς πρυτανείας" "νά καταργηθεῖ ὁ ν. 815".

Τό ὅλο φασιστικό κλῖμα πού θέλει νά περάσει ὁ 'Αθανασάτος στή Γεωπονική, καί οἱ ἐνέργειές πού κάνει, δείχνουν ὅτι εἶναι ἕνας ἀκόμα μοχλός τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καταστολῆς, πού προωθεῖ ἡ κυβέρνηση τῆς ΝΔ, εὐθυγραμμισμένος μέ τό ν. 815.
Καλοῦμε ὅλους τούς φοιτητές νά κινητοποιηθοῦν γιά νά δώσουμε ἕνα γερό χτύπημα στόφασίστα πρύτανη, καί νά προωθήσουμε ΑΠΟΧΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΑΠΕΣ, ΠΠΣΠ, ΑΑΣΠΕ, ΠΕΑΣ καί ἀνεξάρτητοι φοιτητές.

ΟΜΑΔΑ Α΄ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ

Μέ τή συγκρότηση τῆς ΠΑΡΕΑΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ φέτος τό πρῶτο πρόβλημα πού ἔμπαινε γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ ἦταν οἱ ἐξετάσεις. Μέσα στή κατάσταση ἀβεβαιότητας πού ὑπάρχει ἡ κατάσταση στό Α΄οἰκονομικό εἶναι πολύ ὀξυμένη ἀφοῦ τό 80 ο/ο τῶν φοιτητῶν χρωστάει πάνω ἀπό 2 μαθήματα, ἐνῶ τό 5 ο/ο, ἔχει ἐξασφαλίσει τό ἔτος. Οἱ φοιτητές διαβάζανε, καί περίπτωση δυναμικῆς ἀντίδρασής τους μέσα στίς ἐξετάσεις ἀποκλειότανε (π.χ. ἀποχή ἀπό τή Β΄περίοδο).

Μέ βάση αὐτά τά δοσμένα ἐμεις καταλήξαμε στό ὅτι ἡ κύρια μάχη γιά τήν κατοχύρωση τῆς Γ΄περιόδου καί τῶν μεταφορῶν θά δινότανε μετά τήνΒ΄ περίοδο. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς μάχης θά κρινότανε στό κατά πόσο θά μπορούσαμε νά ἐμποδίσουμε τή λειτουργία τοῦ Πανεπιστήμιου κάτω ἀπό τίσσυ γκεκριμένες συνθῆκες.Στάπλαίσια αὐτά καί μέχρι τό τέλος τῶν ἐξετάσεων θά ἔπρεπε νά δημιουργηθεῖ ἡ διάθεση στούς

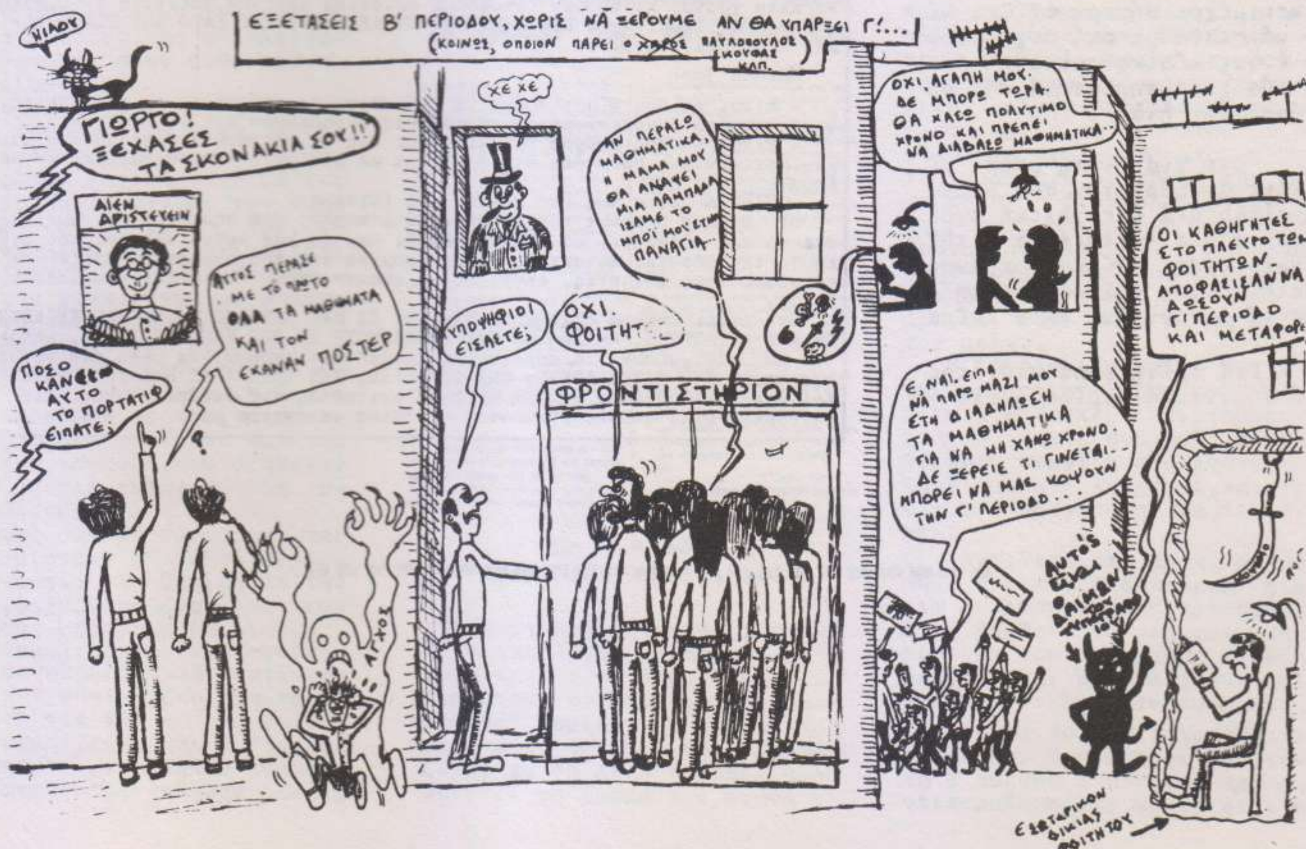
Κ α λ έ μ α ς Π ρ ω τ ο ε τ ή,

Καί νά πού πάλι ξαντγίναμε οἱ Μεγάλοι,1μεείς,πού θά σού δείξουμε τήν ύκουλη συμπεριφορά τής πρυτανείας,τών καθηγητών,τών κλητήρων,τά μαύμα σκοτάδια τής σχολής,τό σκουληκοκρατούμενο φαγητό τού εστιατόριου,τή λούμπα τής Παιδείας.. εις,πού τάχουμε δεί όλα,καί σύ,ρομαντικέ,δέν έχεις δεί ακόμα.1μεείς,πού τόσες φορές έχουμε συμμετάσχει σέ συνελεύσεις[[illegible] καί γενικά έχουμε εκπληρώσει τά δημοκρατικά μας καθήκοντα απέναντι στά προβλήματα: [illegible] καί ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ. Λοιπόν,σάς πληροφορούμε ότι αυτά καί κείνα είναι τά προβλήματά ΣΑΣ.Iίμαστε οι παντογνώστες.Iπαναπαυνείτε σέ μάς Iμείς,οι παρατάξεις,ξέρουμε τά πάντα.Δσε δέ τόν σούπερ συνδικαλιστή μας,τόν Γραμματέα μας.1.Αυτόν δέν τόν πιάνει κανένας.Αυτός τά ξέρει ΟΛΑ.Κοίτα λοιπόν,παλιοπροβοκάτορα,μήν αμφισβητήσεις αυτά πού λέει,μή κινηθείς μόνος,μή κριτικάρεις μόνος σου,μή βρείς τά προβλήματά σου. Θά πέσει τό κύρος του καί μετά τί θά κάνουμε χωρίς σούπερμαν;Τί θά κάνουμε χωρίς εξπέρ καί χωρίς ακροατήριο;]

Π Ρ Ε Π Ε Ι Ν Α Μ Α Σ Ψ Η Φ Ι Σ Ε Ι Σ !

Τέως Δημοκράτες,
Νύν προβοκατόρικη ομάδα
φοιτητών ΑΣΟΕΕ

φοιτητές νά όριοθετηθοῦν ἀπέναντι στή πολιτική τοῦ Δ.Σ. καί τῶν παρατάξεων καί νά προχωρήσουν σέ μιά δυναμική ἀντιμετώπιση τοῦ ν. 815.

Αὐτό ἐμεῖς βλέπαμε ὅτι μποροῦσε νά γίνει μόνο μέσα ἀπό φασαρίες καί ἀναταραχή μέσα στή σχολή πού νά θυμίζει, στούς φοιτητές πού γράφανε ἐξετάσεις ὅτι ὑπάρχει αὐτός ὁ 815, πού νά τούς θυμίζει ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ φασίστες καθηγητές καί τά τσιράκια τους μέσα στή σχολή (Παυλόπουλος κλπ.) καί πού νά δίνει ἐπίσης ἕνα γενικώτερο προβληματισμό γιά τό θέμα τῶν ἐξετάσεων, (ἱεράρχηση, ἐπιλογή, πέρασμα τῆς ἰδεολογίας τῆς ἄρχουσας τάξης) καί παραπέρα μέσα ἀπό τήν ἀντίσταση, τῶν φοιτητῶν σέ ὁποιαδήποτε αὐθαιρεσία καθηγητῶν καί βοηθῶν μέσα στή διάρκεια τῶν ἐξετάσεων.

Ὅλα αὐτά ἔχουν ἀρχίσει ἤδη νά πραγματοποιοῦνται παρ' ὅλα τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται, τόσο ἀπό τήν ἀντικειμενική κατάσταση τῆς σχολῆς (παντοδυναμία ΠΣΚ-ΠΑΣΠ, διάβασμα φοιτητῶν κλπ.), ὅσο καί ἀπό τήν ἔλλειψη φαντασίας πού χαρακτηρίζει τόν χῶρο τῶν ἀνεξάρτητων ὁμάδων τῆς Νομικῆς (καί τῆς δικῆς μας). Ἀπό τά γεγονότα πού ἔχουν γίνει μέχρι σήμερα ἀξίζει λίγο νά σταθοῦμε στή συγκέντρωση ἔτους Α' οἰκονομικοῦ.

Τά δύο χαρακτηριστικά τῆς συγκέντρωσης ἦταν :

1. Ὅτι γιά πρώτη φορά οἱ ὁμάδες ἀνεξάρτητων στή Νομική εἶχαν μιά ἐνεργητική παρέμβαση σ' ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς συγκέντρωσης καί κατάφεραν συσπειρώνοντας πολλούς φοιτητές νά δώσουν ἕνα ἄλλο κλῖμα.

2. Γιά πρώτη φορά στό ἔτος μιά σημαντική μερίδα φοιτητῶν ἀμφισβήτησε τήν παντοδυναμία τοῦ Δ.Σ. ἀντιδρῶντας δυναμικά στή προσπάθεια διάλυσης τῆς συγκέντρωσης ἔτους ἀπό τό Δ.Σ.

Παρά τήν ἀποχώρηση τῶν ΠΣΚ ΠΑΣΠ-ΔΑΠ δέν κατάφεραν νά διαλύσουν τή συγκέντρωση ἀφοῦ ἡ πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν ἔμεινε καί ἡ συγκέντρωση συνεχίστηκε βγάζοντας τό ἀκόλουθο ψήφισμα. Τό γεγονός αὐτό ἀποκτάει ἰδιαίτερη σημασία ἄν σκεφτοῦμε τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στά πρῶτα ἔτη (εὐθεῖα στά Δ.Σ. καί τά ὄργανα), καί τό γεγονός ὅτι ἦταν ἡ πρώτη συγκέντρωση ἔτους πού γινότανε.

"ΠΑΡΕΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ"

Γραπτες εξετασεις β'περιοδου Α'ετους
Μαθημα: ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Ονοματεπωνυμο: "Παρεα Φοιτητων"
Αθηνα 17/10/79

Ζητημα 1ον: ....
Ζητημα 2ον: ....
Ζητημα 3ον: ....
Η αναπτυξη των θεματων να γινει σε δημοτικη ἤ καθαρευουσα.

ΖΗΤΗΜΑ 1ον:

-Για μια ακομα φορα γραφουμε χωρις να ξερουμε αν θαχουμε γ'περιοδο, τρεις μεταφορες και με τον 815 τοιχοκολημενο στη γραμματεια.

-Για μια ακομα φορα γραφουμε εκτεθειμενοι στις αυθαιρεσιες του καθε καθηγητη ἤ βοηθου που μπορει να μας περνει τις κολλες, να μας αλλαζει θεσεις, να μας σημειωνει.

- Για μια ακομα φορα ησυχια, διαβασμα και μακαριοτητα επικρατει στο φοιτητικο χωρο. Οι φοιτητες εχουν εντατικοποιηθει. Μεσα σ'αυτο το κλιμα, οι μονοι που αντιδρουν ειναι οι καημενες οι παραταξεις που, αφου το μενου των περσινων αγωνιστικων κινητοποιησεων (που περιλαμβανε απο καταγγελιες και θετικες λυσεις μεχρι και συγκεντρωσεις αυτοκαταναλωσης στις συνεδριασεις των καθηγητων), πετυχε μεν (SIC) αλλα οχι τοσο ωστε να καταργηθει ο 815, φετος προχωρουν ακομα πιο πολυ. Την Πεμπτη 25 Οχτωβρη θα μας σερβιρουν ΣΟΥΠΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ.

- Για ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ καπου 90 εως 95% απο μας ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕΙ ΧΡΟΝΙΑ, αφου χρωσταμε τουλαχιστον ενα μαθημα.

ΖΗΤΗΜΑ 2ον:

-"Αν δεν καταλαβουμε μια και καλη οτι ακομα και αυτοι (οι οχι πολλοι) πού θα περασουν φετος τη χρονια, του χρονου θ'αντιμετωπισουν την ιδια κατασταση. Αν δηλαδη δεν καταλαβουμε οτι ο νομος ΜΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΟΛΟΥΣ και οτι πρεπει να τον αντιμετωπισουμε ΟΛΟΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ τοτε...

- Αν αμεσως μετα τη β'περιοδο δεν αντιδρασουμε, δηλαδη αν χασουμε κι αλλο χρονο, κι αν δεν ξεκοψουμε οριστικα απο την πολιτικη Δ.Σ., ΕΦΕΕ κλπ., ΕΜΠΟΔΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΩΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ, τοτε...

ΖΗΤΗΜΑ 3ον:

- Ειναι καιρος ν'αρχισουμε να αναρωτιομαστε τι ειναι οι εξετασεις, γιατι απο το δημοτικο μεχρι σημερα μας συνοδευουν και τι πετυχανε.

- Ειναι καιρος σημερα να σκεφτουμε πως οι εξετασεις καταφερνουν και μας ριχνουν για βδομαδες στο διαβασμα με μια σκεψη: να περασουμε το μαθημα.

- Μ'αλλα λογια πως μας κανουν και ξεχναμε:

Οτι σημερα δινουμε ησυχα-ησυχα Παυλοπουλο, που σημαινει οτι ανεχομαστε να μας εξεταζει, να μας αξιολογει και να μας κοβει καποιος που στην εποχη της χουντας καταρτιζε τα οικονομικα της προγραμματα, εβριζε και καταδινε τους φοιτητες, εκοβε οσους εκαναν αποχη τις μερες του Πολυτεχνείου,

Οτι μεχρι σημερα δεχομαστε σιωπηλα ΝΑ ΜΑΣ ΕΞΕΤΑΖΟΥΝ, ΝΑ ΜΑΣ ΚΡΙΝΟΥΝ, ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ, δηλαδη ΝΑ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ, καποιοι που μας ετοιμαζουν για αυριανα "χρησιμα" και παραγωγικα μελη στο θαυμαστο κοσμο ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ, ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ. Και μεις ακολουθουμε σαν τα προβατα πνιγοντας τις διαθεσεις μας, τις επιθυμιες μας, απαλλοτριωνοντας οριστικα τα ονειρα μας.

Η «ομαδα πρωτοβουλιας φοιτητων» στην Αθηνα

φκ και κρατικη τρομοκρατια

Ο φοιτητικος χωρος δε φημιζονταν τα τελευταια 5 χρονια για την ευαισθησια του απεναντι σε προβληματα εκτος απ'τον εκσυγχρονισμο τωνσπουδων του και την με οσο καλυτερα ανταλαγματα μεταπηδηση του στο χωρο της παραγωγης. Απομακρυσμενος απ'τους εργατικους αγωνες του 74-76 και στη συνεχεια απολαμβανοντας την σε χρονο πτωσης του κινηματος δημοκρατικη λειτουργια του Πανεπιστημιου εμεινε εχθρικοςκαι ανεπαφος απεναντι στην προληπτικη τρομοκρατια και το κυμα διωξεων που ειχε εξαπολυσει το κρατος στη προσπαθεια εκσυγχρονισμου του.

Ειναι χαρακτηριστικο πως μονο οταν η υποθεση Σεριφη μεταβληθηκε σε κεντρικο πολιτικο γεγονος επαψε η λυσασμενη αντισταση των παραταξεων σε προσπαθειες ψηφισματων συμπαραστασης,χωρις να σημαινει αυτο πως καταλαβαν το πολιτικο νοημα της υποθεσης.Αυτο ουτε μπορουσαν ουτε ηθελαν να το κανουν.Ο αστικοςτυπος τις λυτρωσε παρουσιαζοντας την σαν υποθεση δημοκρατικων δικαιωματων του πολιτη και ανθρωπιστικης αλληλεγγυης απεναντι στην αυθαιρεσια της εξουσιας.

Αυτος ηταν ο λογος που το θεμα τρομοκρατια ηταν πολος αντιπαραθεσης του νεου κινηματος(που εκφραζονταν απ'τις ομαδες φοιτητων)και των παραταξεων και κυρια τ ς ΚΝΕ.Γιατι αναμεσα στις πολιτικεςκι ιδεολογικες αποψεις του χωρου που χτυπιονταν με θυματο Σεριφη και σ'αυτες του νεου κινηματος,υπηρχε μια συγγενεια: η παλη εναντια στην εξουσια των αφεντικων,η βιαιη αντιπαραθεση με τους μηχανισμους αφομοιωσης και καταστολης του κρατους,που στηθηκαν κατω απ'τις ευλογιες της αντιπολιτευσης.

Οπως συσωμο το αστικο και ρεφορμιστικο σκυλολοΐ ταχτηκε εναντια στο Σεριφη απ'την αρχη,ψαχνοντας ενα θυμα που θα του επετρεπε να διαλυσ τις δυναμεις που αρνιουνται το κοινοβουλευτικο παιγνιδι και την εθνικη ενοτητα(προϋποθεση για τον αστικο εκσυγχρονισμο),ετσι και οι"ομαδες φοιτητων" χτυπηθηκαν λυσασμανα,κατασυκοφαντηθηκαν και χαφιεδωθηκαν ακομα,απ'τους φορεις της "αριστερας" στο Πανεπιστημιο.Η παλη για υπαρξη ηταν δεμενη σε κεντρικο πολιτικο επιπεδο με την υποθεση Σεριφη.Μεσα απ'αυτη εκφραστηκε η αντιθεση στο πανυγηρι του Πολυτεχνειου το 78,ηνικη ηταν ταυτοχρονα και νικη των νεων αντιληψεων στο Πανεπιστημιο απεναντι στους ρεφορμιστες που προβαλοντας το δικο τους Σεριφη , στους μαζικους χωρους χτυπαγαν τους προβοκατορες αναρχοαριστεριστες.

Απ'τη γεννηση του λοιπον το νεο κινημα και η αντισταση στην κρατικη τρομοκρατια ηταν αλληλενδετα.Αυτο ξεκαθαριζει ακομα περισσοτερο με τις δικες του Σπορτιγκ και

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

λευτερια στους πολιτικους κρατουμενους

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ολοι στα Προπυλαια Τριτη 10 Ιουλη 7.30 το απογευμα

5 χρόνια μετά τή μεταπολίτευση στήν Ἑλλάδα τῆς "δημοκρατίας" καί τῆς "κοινωνικῆς ἰσότητας καί δικαιοσύνης", ὑπάρχουν στίς φυλακές πολιτικοί κρατούμενοι, ἄνθρωποι δηλαδή φυλακισμένοι γιά τίς ἰδέες τους καί τά πιστεύω τους. Ἡ κυβέρνηση καί τό κράτος της τόν τελευταῖο καιρό ἔντεινε τίς τρομοκρατικές ἐπιθέσεις ἐνάντια στό λαό καί στή νεολαία. Μέ πρόσχημα τή "διαφύλαξη τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης", ἔκανε ἀνοιχτές ἀστυνομικές ἐπιθέσεις (ἀγρότες Θεσσαλίας, Καρδίτσα, Ἁγ. Βαρβάρα) καί ψήφισε μιά σειρά τρομοκρατικούς νόμους ("ἀντιτρομοκρατικός", (διώνυμο),ἔκανε ἔρευνες σέ σπίτια καί αὐθαίρετες συλλήψεις.

Ἐπίσης προσπαθεῖ ὅλο καί πιό πολύ νά ποινικοποιήσει κοινωνικούς καί πολιτικούς ἀγῶνες. Ἔτσι ὅποιος ἀρνεῖται ἤ ἀμφισβητεῖ τήν πολιτική της, χαρακτηρίζε-

Γιατί βρίσκονται αὐτοί στίς φυλακές καί γιατί στήνονται οἱ τρομοκρατικές δίκες; Γιά νά χτυπηθεῖ κάθε ἀγωνιστική φωνή τοῦ λαοῦ καί τῆς νεολαίας, γιά νά πνιγεῖ κάθε φωνή πού ἀντιστέκεται καί ἀμφισβητεῖ τήν ἄθλια κατάσταση πού ζοῦμε.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΑ ΜΑΣ.

Αὐτό πού ἔχει φανεῖ μέχρι τώρα εἶναι πώς ὅταν σέ τέτοια ζητήματα ἀναπτύσσεται

Σ'αὐτά τά πλαίσια πολλώτερα καί τώρα ἔχουν γίνει μιά σειρά στημένες καί τρομοκρατικές δίκες.

Στίς 29 Ἰούνη στό Ἐφετεῖο καταδικάστηκαν μέ τίς κατηγορίες "ἀντίστασης καί φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας" οἱ Μανέλης, Βεργιανάκης, Γιόκαρης, πού συλλήφθηκαν μετά ἀπό ἐκδήλωση συμπαράστασης σέ ἄλλους κρατούμενους, πού εἶχε γίνει στό Σπόρτιγκ. Τά κριτήρια μέ τά ὁποῖα συλλήφθηκαν ἦταν τά μακριά μαλλιά καί ἡ προηγούμενη δράση τους.

Τρεῖς ἀκόμα στημένες καί τρομοκρατικές δίκες ἔχουν προγραμματιστεῖ γιά τόν Ἰούλη.

Στίς 11 τοῦ μήνα δικάζονται στήν Πάτρα 5 ἀγωνιστές φοιτητές ἀπό τήν κατάληψη, μέ τήν κατηγορία τοῦ "παράνομου ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ", στήν οὐσία γιατί ἀντιστάθηκαν στήν κυβερνητική κυριαρχία διαμαρτυρίας στά Προπύλαια, στίς 10 Ἰούλη στίς 7.30 τό ἀπόγευμα

Καλοῦμε κάθε ἄνθρωπο καί κάθε μαζικό φορέα πού θέλει νά μπεῖ φραγμός σ'αὐτή τήν κατάσταση νά συμμετέχει στήν ἐκδήλωση διαμαρτυρίας καί νά ἀπαιτήσουμε

-ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ.

-ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ.

6 Ἰούλη 1979

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Ολοι στα Προπυλαια
Τριτη 10 Ιουλη 7.30 το απογευμα

της πρωτομαγιας,με το μακελειο της Αγιας Βαρβαρας. Γι' αυτο και το συνθημα "Λευτερια στους πολιτικους κρατουμενους" κυριαρχυσε σε μια πορεια φοιτητων για τον 8Ι5,μαζι με τα "η Αγια Βαρβαρα μας δειχνει το δρομο του αγωνα " και " κατω η παιδεια των αφεντικων ". (Ι7 Μαη)

η συγκροτηση της οπφ

Στο τελος της χρονιας και στο διμηνο Ιουνη-Ιουλη πεφτουν συνολικα 6 δικες.Μεπρωτοβουλια απο μερους των ομαδων γινεται συγκεντρωση στην Νομικη οπου μετεχουν απ'τους Μ-Λ εως τους αναρχικους.Μετα την αποτυχια του να βρουν ολοι αυτοι κοινο σχημα δρασης μαζευονται οι φοιτητες γιανα δουν τι μπορουν να κανουνστο Πανεπιστημιο.

Συγκροτειται η ΟΠΦ.Σ'αυτο το διαστημα κυκλοφλρουν 40.000 περιπου προκυρηξεις 6000 αφισες,εφημεριδες τοιχου,μαζευονται υπογραφες συμπαραστασης.Γινονται μια συγκεντρωση συζητηση στη Νομικηκαι δυο στα προπυλαια ,τη μερα της δικης του Σπορτιγκ και τη ΙΟ Ιουλη.

Η εσωτερικη ζωη της ομαδας ειναι αντιθετη με την εξωτερικη παρουσια του εργου της.Απ'την αρχη εγινε μαχη αναμεσα σε δυο αντιληψεις.Αυτη των ομαδων που χαρακτηριζε την τρομοκρατια κρατικη και των παραταξεων που την ηθελαν καραμανλικη,κυβερνητικη,νεα,κλπ.Ο συμβιβασμοςστην "ορφανη" τρομοκρατια ηταν η αρχη για μια συμφωνια αρχων πανω σε δοσμενες θεσεις,η απαλειψη μηχανικη των διαφωνιων,την πολυ πρακτικη δουλεια και τον μηδαμινο εσωτερικο διαλογο.Αποτελεσμα ηταν η κυριαρχια των παραταξεων,η σταδιακη αποχωρηση ατομων απ' τις ομαδες,η μεταβολη της ομαδας σε " διανεολαιΐστικο " της ακρας αριστερας του Πανεπιστημιου.Πλεον τα κειμενα συζυτιονταν απ'τους ειδικους ενω η αφισοκοληση,το μοιρασμα,τα τραπεζακια απ'τη μαζα των μελων.

Η ιδεολογικη παλη φαινεται καθαρα στις δυο προκυρηξεις.Στη δευτερη επιστρατευεται η γνωστη φορμουλα,η κυβερνηση εναντια στο λαο-νεολαια που αντιστεκεται,και γινεται πληροφορηση για τις δικες.

Αντιθετα στη πρωτη προκυρηξη γινεται προσπαθεια για μια αναλυση.Αυτη η προσπαθεια να βρεθουν τα νεα χαρακτηριστικα του κινηματος πουηδη διαγραφεται κοπηκε γιατι ηομαδα θα διαλυονταν αυτοματα. Στο βαθμο που τα γεγονοτα πιεζανε και δεν υπηρχε δυνατοτητα αμεσης επεμβασης και αντιπαραθεσης,το κυριο ηταν η

πληροφορηση για την υπαρξη πολιτικων κρατουμενων καιμια πιεση για μειωση των ποινων. Σ'αυτο συμφωνουσαν ολοι.

η ουσιαστικη διαλυση της οπφ

Οι αντιθεσεις που ομως καλυπτονταν απ'το γενικο κλιμα οξυνθηκαν μετα την καταπατηση του πανεπιστημιακου ασυλου στα γεγονοτα της 9ης Αυγουστου.Το ν'αντισταθουμε στη τρομοκρατια φανηκε πως το ενοει ο καθενας σε σχεση με συγκεκριμενα και αμεσα γεγονοτα που χρειαζεται αμεση παρεμβαση.

Η σταση που κρατησαν διαφορες δυναμεις και ατομα σε μια σειρα απο γεγονοτα εδειξε τα ορια αυτου του σχηματος.

Το βραδυ των γεγονοτων στη Νομικη ΠΠΣΠ και ΑΑΣΠΕ καλυπτομενοι πισω απ'την ΕΦΕΕ και και βαζοντας το ΠαΣοΚ μπροστα οταν οι ερωτησεις απευθυνονταν κατ'ευθεια σ'αυτους επεμεναν να εκενωθει η σχολη μη βλεποντας δυνατοτητα απαντησης στη κρατικη τρομοκρατια απ'τον κοσμο που ειχε καταφυγει στη σχολη. Αντιθετα ομαδες και ΡΦ(Β'Παν.)επεμεναν να περιμενουμε το πρωϊ και να ξανασυζητησουμε.Παραλληλα οργανωνονταν και ενα συστημα μικροφωνικης εγκαταστασης για να ερθουμε σ'επαφη με τον εξω κοσμο.Αυτη η δυναμικη εσωτερικη πορεια ηταν που ταραζε τη νομιμοτητα των παραταξεων.

Ακολουθησαν λοιπον τη ΚΝΕ στη διαδικασια εφησυχασμου των πνευματων,των διαβηματων και πρες-κοφερανς που καμμια ουσιαστικη βοηθεια δεν εδωσε σ'αυτους που δικαζονταν και που κανει το θεμα του ασυλου μακρυνο για τους αμεσα θιγομενους.Και ενω συναποφασιζαν με την ΚΝΕ και ΠΑΣΠ για συγκεντρωση στα Προπυλαια,εβλεπαν και την ομαδα σαν το χωρο για να ασχοληθουν με τους πολιτικους κρατουμενους και να εχουν μαζικοτητα του αντιπολιτευομενου μπλοκ στη συγκεντρωση.Η ταμπελα ειχε τη δυνατοτητα να συσπειρωσει οπως φανηκε στη συγκεντρωση συζητηση της νομικης πολλους φοιτητες. Μ'ενα σπαρο δυο τρυγονια δηλαδη. Απ'τη μια η νομιμοτητα και ο διαχωρισμος απο τους εξτρεμιστες,απο την αλλη η αναγκη για μια μαζικη αντιπολιτευση και ελεγχο του πραγματικα αντιπολιτευομενου ρευματος.

Σ'αυτη τη περιπτωση εστω κι αν ειχε περασει καιρος,οι ομαδες φοιτητων εβαζαν το θεμα να προπαγανδιστει μια πορεια που αν επετρεπαν οι συνθηκες να γινει. Οι αλλοι το απεκλειαν επικαλουμενοι καποιες αντικειμενικες δυνατοτητες,μεταθετοντας το προβλημα εξω απ'αυτους,ενω οι ομαδες κι ενα κομματι του Ρηγα, εβαζαν το προβλημα της ενεργοποιησης του συλλογικου υποκειμενου,που θα αναλαμβανε το ρολο να δημιουργησει τις συνθηκες ,ξεκινωντας απο μια προπαγανδιση θεσεων,που θα βαζε το προβλημα στη προσπαθεια "να προετοιμασουμε τα πνευματα" και "να αλλαξουμε τις ιδεες" οπως ακουστηκε.

Μετα απ'αυτη τη τελευταια συγκεντρωση φαινεται πως κανεις προς το παρον δεν θελει την επαναλειτουργια της επιτροπης προτου ξεκαθαρισει το πως τη βλεπει, και επειδη οι αντιθεσεις δυσκολα θα λυθουν.

5 χρόνια άπό τήν μεταπολίτευση

.Νά λευτερωθοῦν οἱ φυλακισμένοι ἀγωνιστές.

.Όχι στίς τρομομοκρατικές δίκες.

.Ν' άντισταθοῦμε στή τρομοκρατία.

ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
ΤΡΙΤΗ 10 ΙΟΥΛΗ ωρα 7:30 μ.μ
ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΠΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ Η "ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ"

μερικα συμπερασματα

Η Ομαδα Πρωτοβουλειας Φοιτητων ειναι δυο πραγματα:
α) η συνειδηση μιας μειοψηφειας των φοιτητων πως η τρομοκρατια πλεον στρεφεται στη νεολαια και απειλει αμεσα αυτους που στο πανεπιστημιο αμφισβητουν τα σχεδια των αστων.
β) η απαρχη της ενεργης συνδεσης του φοιτητικου χωρου με το αναπτυσσομενο λαϊκο και νεολαιϊστικο κινημα. Ειναι το αποτελεσμα της συμμετοχης ατομων σε εξωπανεπιστημιακες συγκρουσεις και της οξυνομενης κρισης του Πανεπιστημιου σα θεσμου. Η ανταποκριση του κοσμου στις εκδηλωσεις της πρωτοβουλειας δειχνουν πως η τασση αυτη διογκουται στο πανεπιστημιο και σιγουρα θα ειναι το κυριο ρευμα στο μελλον. Η διαδικασια πλεον δεν θα περιοριζεται σε ψηφισματα συμπαραστασης απο καποιο Δ.Σ. ,αλλα απο την ενεργο παρουσια των φοιτητων εκει που θα δινεται συγκρουση και αντιστροφα.

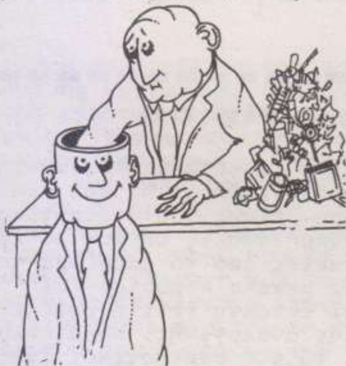
Η προσφατη συνδεση (ιδεολογικη και πολιτικη) αναμεσα στις ομαδες και στα γεγονοτα της Αγιας Βαρβαρας, Σπορτιγκ Πρωτομαγιας αλλα και της Πατρας εμεσα, επετρεψαν να μεταφερθει στις αρχες ενα κλιμα συμμετοχης σε πρωτο προσωπο , μια αντιληψη αντιστασης στο κρατος. Η χαμηλη ομως σταθμη του Φοιτητικου χωρου και η σταση των ομαδων "ολα ή τιποτα" επετρεψαν στις Μ-Λ οργανωσεις να υπερισχυσουν.

Η Ομαδα πρωτοβουλιας φοιτητων οντας ενα δημιουργημα που καθοριζοταν αντικειμενικα απο τις συνθηκες που υπαρχουν στο Πανεπιστημιο(διαβασμα, ατομικοποιηση, ελλειψη διαθεσης συλλογικης αντιθεσης, απογοητευσης και αποδοχης των κινητρων που του παρεχει η αστικη εκπαιδευση)οσο και απ'τις υποκειμενικες (ιδεολογικο-πολιτικη στενοτητα των παραταξεων και αδιαμορφωτης φυσιογνωμιας του χωρου των ομαδων). Η παρεμβαση της σε κεντρικο επιπεδο δεν μπορουσε να συνεχιστει για τι η φυση των αντιθεσεων που υπηρχαν, δεν επετρεπε την ανατροπη των παραπανω συνθηκων .

Η μεχρι τωρα εμπειρια δειχνει πως ο συντονισμος σε κεντρικο επιπεδο ειναι εφικτος σε συγκεκριμενα γεγονοτα. Οσο αυτα θαχουν να κανουν με την αναπτυξη αγωνων στο πανεπιστημιο, τοσο πιο ξεκαθαρος και αμεσα δημοκρατικος θαναι αυτος. Δεν ειναι τυχαιο που ηδη πολιτικες δυναμεις αυτοδιαλυονται σε πλατυτερα σχηματα, σε ομαδες στο πανεπιστημιο. Η ενοτητα του χωρου μπορει και πρεπει να επιτευχτει σ'ενα τετοιο μικροεπιπεδο, αν θελουμε να ξεκοφουμε με τα παλια σχηματα και να δημιουργησουμε ενα επαναστατικο κινημα μεσα απ'τις αντιθεσεις του χωρου του και οχι δια-νεολαιιστικο ακροαριστερων που θα βγαινει η γραμμη του σε καποια γραφεια.

Ο διπλος ρολος του φοιτητικου κινηματος

Πώς τό φοιτητικό κίνημα ἀπό τήν ψήφιση τοῦ 815 καί με τά ἔχει μπεῖ σέ μιά μεταβατική περίοδο, τό παραδέχονται σχεδόν ὅλοι. Στήν περσινή περίοδο συνέβηκαν γιά πρώτη φορά μετά ἀπό χρόνια, γεγονότα πού τάραξαν τήν ὁμαλή ροή τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν Ἑλληνικῶν ΑΕΙ χωρίς ὅμως καμιά οὐσιαστική ἀλλαγή. Ἡ ροή δέν μεταστράφηκε, μόνο ταράχτηκε. Ἡ κρίση τῆς μετάβασης ἐκφράστηκε περισσότερο μέ ἀρρυθμία καί ἀποσύνθεση καί πολύ λιγώτερο μέ ἐκρήξεις καί ἀλλαγές. Ὁπωσδήποτε ἔλειπε καί ὁ καταλύτης πού θά προξενοῦσε τήν χημική ἀντίδραση τῆς ἐπαναστατικοποίησης τοῦ πανεπιστήμιου : ἡ πρωτοπορεία. Φυσικά δέν ἐννοοῦμε πρωτοπορεί

α αὐτούς πού ἔχουν διάθεση νά κάνουν κάτι γιατί εἶναι νέοι καί βράζει τό αἷμα τους. Ἐκτός ἀπό αὐτά τά προσόντα, πρέπει νἄχουν καί μερικά ἄλλα, γιά νά εἶναι ἀκριβῶς πρωτοπορεία : σχετικά ἑνιαία ἀντίληψη γιά τό τί περίπου ἐπιδιώκουν καί πῶς μποροῦν νά τό πετύχουν, καθώς καί κάποιο στοιχειῶδες ὀργανωτικό δέσιμο μεταξύ τους. Ἄν αὐτά ὑπάρχουν σέ ἕνα ἀριθμό φοιτητῶν, τότε μποροῦν νά ἐπέμβουν στό φοιτητικό κίνημα βοηθώντας το νά ἀποδεσμεύσει τίς δυνάμεις πού αὐτό τό κίνημα ἔχει σήμερα κλεισμένες μέσα του, καί νά πάρουν ἐπάξια τό τίτλο τῆς πρωτοπορείας.

Φυσικά, τό ἀναγνωστικό κοινό ὅλων τῶν ἀριστερῶν καί προοδευτικῶν ἐντύπων θά ἔχει μπουχτίσει, ἀπό τόν βομβαρδισμό ἐκτιμήσεων, ἀπολογισμῶν, καί προγραμμάτων ἐν ὄψει τῆς νέας ἀγωνιστικῆς σαιζόν τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Ὅμως ἐπειδή ἡ κατάσταση εἶναι ἀκόμη πολύ χαλαρή καί χρειάζεται προσοχή, τό νά πρωτοτυπήσεις ἀποφεύγοντας νά κάνεις καί σύ τήν δική σου ἐκτίμηση, σημαίνει πῶς ἀφήνεις τήν πρωτοβουλία στούς πολυλογάδες. Ὅμως ἡ περσινή πείρα ἀπέδειξε πῶς τό πρόβλημα δέν εἶναι ἀκριβῶς τά πολλά λόγια ἀλλά κυρίως ἡ λιγοστή σκέψη. Γι'αὐτό θά προσπαθήσουμε νά ποῦμε μέ λίγα λόγια στήν βάση ποιῶν στόχων μπορεῖ νά συγκροτηθεῖ ἕνα πραγματικό πρωτοπόρο κομμάτι καί νά συμβάλλει στήν γέννηση τοῦ "νέου" φοιτητικοῦ κινήματος. Ἔτσι τουλάχιστον καί ὅποιον δέν πείσουμε τελικά δέν θά τόν κουράσει τό πολύ διάβασμα.

1ος στόχος :

Στήν μακρά προεκλογική περίοδο πού ἐπίσημα ἤ ἀνεπίσημα ὅπως φαίνεται θά κρατήσει ὁλόκληρο τόν χειμώνα καί ἴσως καί περισσότερο, τό φοιτητικό κίνημα μπορεῖ καί πρέπει νά ἀποτελέσει τήν εὐχάριστη γιά μᾶς, δυσάρεστη ὅμως γιά τούς ἀστούς παραφωνία.

Βγαίνοντας ἔξω ἀπό τό πανεπιστήμιο καί διεκδικώντας, τά αἰτήματά του στό δρόμο μέ δυναμικό τρόπο, ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀλλοιώσει τό πολιτικό κλῖμα μέ ἄμεσα πρακτικά ἀποτελέσματα γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες. Ἐκεῖ πού τήν διάθεση τῶν μαζῶν θά προσπαθεῖ νά τήν ἐκφράσει τό ΠΑΣΟΚ λέγοντας "κακοί ὁ Καραμανλῆς καί ἡ δεξιά ἀλλά θά τούς σχίσουμε στίς ἐκλογές, μή βιάζεστε" ἤ "ναί μέν ἡ ἐθνική μειοδοσία πρός τήν Δύση ὑπάρχει ἀλλά τώρα μειοδοτώντας καί πρός ἀνατολάς θά ρεφάρουμε", τό φοιτητικό κίνημα ἔχει τήν δυνατότητα νά δείξει μιά διαφορετική προοπτική. Ἔτσι ἀφ' ἑνός μέν μή ἀφήνοντας τούς ἀστούς μέ τήν πολιτική κρίση νά πέσουν στά μαλακά, καί ἀφ' ἑτέρου πολλαπλασιάζοντας τίς ἑστίες ἀναταραχῆς καί μεταφέροντας τήν μιά ἀπ'αὐτές στό κεντρικό προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας, ὑποβοηθάει καί τά ἄλλα κοινωνικά κινήματα νά ἐκδηλωθοῦν μέ τήν μεγαλύτερη δυνατή ἔνταση, ὅπερ καί τό ἐπιδιωκόμενον. Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ ἕνας στόχος, πού γιά νά ἐπιτευχθεῖ φυσικά χρειάζεται καί κάποια μέσα. Ὅμως τά μέσα βρίσκονται μέσα στό δεύτερο στόχο καί αὐτό γιατί ξεκινήσαμε ἀνάποδα. Τό φοιτητικό κίνημα γιά νά περάσει τίς πύλες τοῦ πανεπιστήμιου καί νά βγεῖ στό πεζοδρόμιο, πρέπει πρῶτα νά πατήσει στά πόδια του μέσα στό ἴδιο τό πανεπιστήμιο.

2ος στόχος :

Ἡ ἀνατροπή τῆς κυρίαρχης ἰδεολογίας μέ ὅποιο τρόπο καί ἀπό ὅποιον φορέα κι'ἄν ἐκφράζεται, στό ἐσωτερικό τοῦ πανεπιστήμιου, πράγμα πού ἔδειξε καί ἡ περσινή πείρα πώς εἶναι δυνατό καί ἐπιτεύξιμο. Μιά ἀνατροπή πού μπορεῖ νά γίνει ὄχι μέ τήν ἁπλή ἄρνηση παθητικά, τῆς παλιᾶς ἰδεολογίας - γιατί ἔτσι ἀναπαράγεται μέ ἄλλη μορφή - ἀλλά μέ τήν ἀνάπτυξη νέων πρακτικῶν καί ἀντιλήψεων πού τά σπέρματά τους ἤδη ὑπάρχουν. Ἔτσι ἡ κριτική τῆς ἀστικῆς ἐκπαίδευσης, ἡ συνειδητοποίηση τοῦ ρόλου πού παίζει τό πανεπιστήμιο στήν κοινωνία, τό χτύπημα τῆς καθηγητικῆς αὐθεντίας, ἡ ἀπόρριψη τοῦ φοιτητικοῦ "κοινοβουλευτισμοῦ", εἶναι πιά πράγματα πού δέν ἀποτελοῦν ὁράματα ξενόφερτων ἀριστεριστῶν, ἀλλά κεντρικές τάσεις τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος (βλ. εἴσοδος στήν πρυτανεία πέρυσι, κατάληψη τῆς ἕδρας ζωοτεχνίας φέτος στήν Θεσσαλονίκη κλπ.). Τό σημαντικό ἐδῶ, ἐκτός ἀπό τήν καθαυτό σημασία πού μπορεῖ νἄχει γιά τό κίνημα αὐτή ἡ ἰδεολογική ἀνατροπή, εἶναι πώς θά ἀποτελέσει κέντρο καί πηγή γιά παρόμοιες ἰδεολογικές ἀνατροπές καί σέ ἄλλα κοινωνικά κινήματα. Ὄχι πῶς θά φύγουν οἱ φοιτητές ἀπό τά πανεπιστήμια καί θά πᾶνε στά ἐργοστάσια νά ξεσηκώσουν τούς

ἐργάτες γιά τήν ἐπανάσταση , (ἄλλωστε μόνο καί νά τό σκεφτοῦν ἀρχίζει καί πονάει ἡ μέση τους). Ἀλλά θά δημιουργηθεῖ ἕνα ἰδεολογικό ἐκκολαπτήριο, ἕνα ἐφαλτήριο ἀντικαπιταλιστικῶν ἀγώνων πού οἱ ἐμπειρίες του καί οἱ ἰδέεςτου θά παίξουν σημαντικό ρόλο γιά τήν δημιουργία παρόμοιων κέντρων. Αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος στόχος. Καί σ'αὐτόν χρειάζονται τά μέσα πού εἶναι κατά βάση ἕνα : ἡ ἐπαφή μέ τήν ἀντικειμενική πραγματικότητα καί τό πέρασμα τῆς φαντασίας στήν ἐξουσία μέσω αὐτῆς καί ὄχι μέσω τοῦ ἑαυτοῦ της. Πράγμα πού σημαίνει πῶς δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε πῶς ὁ φοιτητής, ἐκτός ἀπό ἄνθρωπος,εἶναι καί φοιτητής. Πῶς ἡ πράξη ἀπό μόνη της ἔχει σημαντικά ἀποτελέσματα, κυρίως σέ βάρος αὐτῶν πού τήν κάνουν, καί γι αὐτό εἶναι προτιμότερο νά συνδυάζεται καί μέ λίγη σκέψη. Πῶς, ναί μέν ἡ ἐπανάστασηστίς Τέχνες καί τά Γράμματα, τουλάχιστον γιά τήν Ἑλλάδα περνάει καί μέσα ἀπό τό γιαούρτι, ἀλλά πρέπει νά ξέρουμε, ποῦ, πότε καί σέ ποιόν τό πετᾶμε. Ὁδηγίες πού ἄν τίς τηρήσουμε θά μᾶς ὁδηγήσουν σέ λαμπρές νίκες.

Αὐτοί εἶναι λοιπόν οἱ δυό ρόλοι γιά τό φοιτητικό κίνημα τήν χρονιά ἤ στίς χρονιές πού μᾶς ἔρχονται :

1ον : Πολιτική αἰχμή, ὄχι ἐνάντια στό κράτος τῆς Δεξιᾶς, ἀλλά ἐνάντια στό ἀστικό κράτος.

2ον : Ἰδεολογικό κέντρο γιά τήν πρώτη φάση τοῦ ἐπαναστατικοῦ, ἀντικαπιταλιστικοῦ ἀγώνα.

Δυό ρόλοι πού ἐπιδιώκουν, τρία ἀποτελέσματα μεγάλης σημασίας. Νά βαθύνουν τήν πολιτική κρίση τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ, ἐμποδίζοντας τήν πολιτική ἐξαπάτηση τῶν μαζῶν μέσω τοῦ κοινοβουλευτικοῦπαιχνιδιοῦ. Νά βαθύνουν τήν κοινωνική κρίση τοῦ ἑλληνικοῦκαπιταλισμοῦ, μπλοκάροντας τήν διαδικασία ἀναδιάρθρωσης τῶν ταξικῶν του σχέσεων μέσω τῆς τῆς ἀνατροπῆς τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" τῆς ἐκπαίδευσης καί ἐπιβάλλοντας ἕνα ἐπαναστατικό ἐκσυγχρονισμό. Νά βαθύνουν τήν ἰδεολογική κρίσητοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ, καταστρέφοντας τήν εἰκόνα τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχιας πού ἀνταμείβει δίκαια κάθε προσπάθεια ἔνταξης σ'αὐτήν.

Ὅλα αὐτά τά ὡραῖα πράγματα θά τά δοῦμε ἀργά ἤ γρήγορα στό πανεπιστήμιο. Ἄν δέν γίνουν τοῦ χρόνου θά γίνουν τοῦ παραχρόνου. Ἀλλά ἐμεῖς θά προσπαθήσουμε νά τά ἐπιταχύνουμε ὅσο γίνεται.Γιατί ν' ἀφήνουμε τά χρόνια μας νά πηγαίνουν χαμένα ;

Ἕνας αἰσιόδοξος φοιτητής

ΧΑΙΔΑΡΙ: για μαζικο οργανο νεου τυπου

Ἡ ἀντίληψη τῶν ρεβιζιονιστῶν γιά τήν ὀργάνωση εἰδικά τῆς νεολαίας, πού τελικά δέν εἶχε ἄλλο νόημα ἀπό τό νά ἀναπαράγει τήν ἀστική ἰδεολογία.
Ἡ ἀντίληψη αὐτή τῶν ρεβιζιονιστῶν συνολικά περνάει μέ τό καπέλο τό ὁποῖο προσπαθοῦν νά περάσουν σέ κάθε μαζικό χῶρο. Παρ'ὅλες ὅμως τίς προσπάθειες αὐτές καί παρ'ὅλες τίς φαινομενικές ἐπιτυχίες τῶν ρεβιζιονιστῶν, τό κίνημα τῆς νεολαίας τραβάει τό δρόμο ὅλο καί σωστότερης μορφῆς πάλης. Οἱ μορφές αὐτές πού ἔχουν σήμερα τό χαρακτήρα αὐτοοργάνωσης παρουσιάζονται σάν συσπειρώσεις πρωτοβουλίες ἤ ἐπιτροπές, πλάθουν καί πλάθονται μέσα ἀπό τά ἴδια τά προβλήματά τους καί τά προβλήματατοῦ κινήματος, ἐξηγώντας ὅλο καί περισσότερο τήν ἔννοια τῆς αὐτονομίας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, τό Χαϊδάρι, ὅπου η δημιουργία τοῦ μοναδικοῦ μαζικοῦ χώρου μέ ἐνδιαφέρον, ξεκίνησε βασικά ἀπό δημοκράτες ἀνεξάρτητους πού κατάφεραν νά τόν δραστηριοποιήσουν.
Προσπαθώντας πέρα ἀπό ἐκδηλώσεις πολιτιστικές, νά πλατύνουν τήν δραστηριότητά τους μέσα στά γενικώτερα προβλήματα τῆς συνοικίας ὅπως τά γεγονότα τῆς λεωφόρου Καβάλλας. Ὅπου οἱ ρεβιζιονιστές μέ λύσσα σαμποτάρισαν τήν κινητοποίηση τοῦ κόσμου, τήν συμμετοχή τῆς νεολαίας τοῦ Χαϊδαριοῦ στήν Ἁγία Βαρβάρα. Τήν ἀντίσταση πολλῶν νέων στούς μπάτσους γιά τή σύλληψη ἑνός συναγωνιστή στή πλατεία Χαϊδαριοῦ ἐξ αἰτίας μιᾶς ἔκθεσης φωτογραφίαςγιά τήν ἐθνική ἀντίσταση κ.ά.

Αὐτήν τή δραστηριότητα ὅμως οἱ ρεβιζιονιστές τήν κτύπησαν συγκεκριμένα καπελώνοντας αὐτόν τόν μαζικό φορέα. Ἡ νίκη τους αὐτή ὅμως στάθηκε πύρρεια, γιατί ἔδωσε τή δυνατότητα στήν πρωτοπορεία τῆς νεολαίας, γιά σωστή κριτική καί παραπέρα ξεσκέπασμα τῆς νοοτροπίας τῶν ρεβιζιονιστῶν. Κριτικῆς πού ἐκφράστηκε ἀπό παραίτηση μέλους τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἀπό δημοσιεύσεις σέ τοπική ἐφημερίδα γιά τίς συνέπειες ἀπό τό μαράζωμα τοῦσυλλόγου, ἀπό τά δύο μεγάλα κόμματα. Καί ἀπό τόν ἐξαναγκασμό σέ ἔκτακτη γενική συνέλευση, γιά καθιέρωση ἁπλῆς ἀναλογικῆς. Παράλληλα ὅμως καί εἶναι καί τό πιό οὐσιαστικό, ἔπεισε τούς νέους, πώς πρέπει νά προσπαθήσουν νά ἐκφράστοῦν ἀπό μαζώξεις ὅπου οἱ διαδικασίες λειτουργίας τους νά μήν ἔχουν σχέση μέ τίς δημοκρατίες τοῦ κώδικα ἤ τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, ἀλλά τῆς γόνιμης διαλεκτικῆς, στή βάση συμφωνίας.

Ἔτσι παλιώτερα ἡ νεολαία ἐκφράστηκε ἀπό τήν δημοκρατική συσπείρωση Χαϊδαριωτῶν, τήν ἀγωνιστική συσπείρωση πού πῆρε μέρος στά γεγονότα τῆς Καβάλλας. Τήν ἐπιτροπή κατοίκωνΧαϊδαριοῦ πού ἔβγαλε τό δελτίο πολιτική πολιτιστική ἐνημέρωση - καί τελαυταία τήν ὁμάδαπρωτοβουλίας Αἰγάλεω - Χαϊδάρι πού κυκλοφόρησε ἐφημερίδα τοίχου σέ Αἰγάλεω - Χαϊδάρι ἐνάντια στήν κρατική τρομοκρατία, λευτεριάστούς πολιτικούς κρατούμενους καί ἐπιχειρεῖ ἔκθεση φωτογραφίας γιά τήν στράτευση τῶν γυναικῶν καί γενικά τή στράτευση.

Ἔτσι μιά δουλειά πού ἀρχικά ξεκίνησε μέσα στά πλαίσια ἑνός "παραδοσιακοῦ" μαζικοῦ ὀργάνου - συλλόγου, σιγά - σιγά μέσα ἀπό μιά διαδικασία ὁδηγεῖ στό ξεπέρασμά του καί τήν ἀνάπτυξη μιᾶς δουλειᾶς σέ νέου τύπου μαζικά σχήματα, σχήματα ἄμεσης δημοκρατίας. Μετά ἀπό χρόνια δουλειᾶς μ'ἕνα ἄλλο περιεχόμενο μέσα στό σύλλογο, σήμερα προσπαθοῦμε νά βροῦμε τό δρόμο ὅπου θά ταιριάσουν μορφή καί περιεχόμενο

απο το περιοδικο "τρελλα" που κυκλοφορησε αναδημοσιευουμε το παρακατω κειμενο.

ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ: Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ

Ενω το προβλημα της τρελλας,της παρεκτρεπομενης κοινωνικης συμπεριφορας απο το καθε φορα επισημο μοντελλο ζωης,εχει τη καταγωγη του στα χρονια της αρχαιοτητας,η ιστορια του ψυχιατρειου εχει την αρχη της αρκεταπροσφατα μολις γυρω στα τελη του Ι8ου αιωνα.

Απο τη πρωτη κιολας στιγμη,οπως και στη συνεχεια,το ψυχιατρειο ωριστηκε σανεκεινος ο γεωγραφικος χωρος,που θα πραγματοποιουσε την κοινωνικη επιταγη που το δημιουργησε:τον δια της βιας αποκλεισμο οποιουδηποτε ειχε τητυχη να του δοθει η ρετσινια του τρελλου,του ανισσορροπου,του ανωμαλου,του επικυνδυνου για τον εαυτο του και τους αλλους,πιστοποιωντας την βασικη και πρωταρχικη του λειτουργια,που δεν ειναι παρα κατασταλτικη.

Παραλληλα το ψυχιατρειο,αναπτυσσομενηςτης επιστημης του,της ψυχιατρικης,σε μια ξεχωριστη και αυτονομη επιστημη,θα επιδεχθει εναν ακομη ορισμο,αυτον της θεραπειας του αρρωστου. Η μη φυσιολογικη συμπεριφορα καποιου ατομου θα ερμηνευτει απο την ιατρικη διαγνωση σαν μια εκδηλωση καποιας βλαβης των ανωτερων λειτουργιων του νευρικου συστηματος,σαν μια εγκεφαλικη και οργανικη αρρωστεια πουεχει αναγκη θεραπειας.

Σιγα-σιγα,μεσα και γυρω απο το ψυχιατρειο θα δημιουργηθει ενα ολοκληρό συστημα καταπιεσης,βιας και ελεγχου,που θα δεσποζει σε αυτο μια απολυτα αυτεπαγγελτη ιατρικο-ψυχιατρικη εξουσια. Μοναδικος της λογος υπαρξης-κιαυτος ειναι περα ως περα πολιτικος-θα ειναι ο κοινωνικος ελεγχος τοσο των τρελλων οσο και των κανονικων με την εξαπλωση σε ολη τη κοινωνια της ψυχιατρικης ιδεολογιας. Ενα συστημα που θα αποκτα ολο και περισσοτερο μια ΔΙΠΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ και θα ελισσεται προς μια ΔΙΠΛΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ.- Αυτην απο την κοινωνια προς το ψυχιατρειο και το αντιθετο. Σ'αυτο το ταξιδι ολοι,κανονικοι,τρελλοι,συγγενεις,γιατροι,φύλακες και δικαστες παιζουν ο καθενας τον ρολο του,αλλος του πρωταγωνιστη,αλλος του παθητικου και παθητικοποιημενου ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ολα ξεκινουν απο τις πρωτες ενδειξειςμιας συμπεριφορας διαφορετικης απο αυτην του αποδεκτου μεσου ορου των ατομων,των ομαδων, και των ταξεων που συνιστουν μια δοσμενηκοινωνια.

Σχεδόν πάντα οι αιτιες βρισκονται στον πυρηνα της οικογενειας, στις κρισεις της και στις κοινωνικες της ανακατατaξεις,στον αμμεσο κοινωνικο περιγυρο του μελλοντικα ψυχικα αρρωστου,στον τροπο που βιωνει και ερμηνευει ο ιδιος ολες αυτες τις αντιθεσεις,στις παιδικες του καταβολες και απωθησεις.Και γενικωτερα απο τις κατα καιρους κοινωνικο-οικονομικες κρισεις. Για παραδειγμα ο αριθμος των εγκλειστων στα ελληνικα ψυχιατρεια αυξηθηκε σημαντικα μετα την Μικρασιατικη καταστροφη. Κατι αναλογο παρατηρηθηκε και στις περισσοτερες ευρωπαΐκες χωρες μετα τον 2ο παγκοσμιο πολεμο.

Γρηγορα-γρηγορα,ο μηχανισμος του μαρκαρισματος και της εττικετας μπαινει σε λειτουργια. Οι ετικεττες μοιραζονται απλωχερα και το υποκειμενο αυτης της διαφοροποιημενης συμπεριφορας και οντοτητας βαπτιζεται στο ασφυκτικο ποταμι της τρελλας και ο ιδιος αποτελει πλεον τον αρρωστο,τον τρελλο. Ο μηχανισμος αυτος που στο κεντρο του δεσποζει η ιδεολογια της διαφορας,δειχνει κιολας τα πρωτα αποτελεσματα: την προσελευση του βαπτισμενου αρρωστου-συχνα αυτη ειναι και οικιοθελης- σε καποιον νευρολογο-ψυχιατρο,αν φυσικα ειχε τη τυχη νά μην τσουβαλιαστει σε καποια κλουβα της αστυνομιας για να τον οδηγησει στο ψυχιατρειο. Ανημπορος και αποξενωμενος,αποδεχομενος και οΐδιος αυτη την ιδεολογια,αναζητα τη προστασια του γιατρου μη μπορωντας ν'αντεξει αλλο τη βια του περιγυρου του.

Σχεδον παντα τον συνοδευει καποιο τριτο προσωπο που γι'αυτον αποτελει τον πιο εμπειστο του, την μοναδικη του καποια επικοινωνια.Αυτο βεβαια ισχυει μοναχα στις περιπτωσεις που το τριτο προσωπο δεν τον σερνει με αμμεση βια στον ψυχιατρο.

Ομως γρηγορα το ειδωλο θα σπασει και θα

φανει το αληθινο προσωπο.Η σταση του γιατρου και η σχεση του τριτου προσωπου μ'αυτον θα τον κανει να χασει και τα τελευταια του στηριγματα και να κουμπωθει σφιχτα στον εαυτο του. Εχοντας συνειδηση οτι η κοινωνια τον εχει εγκαταλειφει και οτι εχει προδοθει απο τους πιο δικους του,χωρις βουλη θα οδηγηθει στο ψυχιατρειο,στον γυμνο καθρεπτη της κοινωνιας.

Ηδη η προ-ιδρυματικη φαση κλεινει. Τόν περιμενει η επομενη,βασανιστικη εσω-ιδρυματικη φαση ,για να βγει ισως απ'αυτην αγνωριστος, φτιαγμενος,θεραπευμενος απ'τον κακο δαιμονα.

Η ζωη στο ψυχιατρειο ειναι κατι παραπανω απο καθημερινο βασανιστηριο. Η εξαφανισή καθε ιχνους προσωπικοτητας του αρρωστου αποτελει τον θεραπευτικο σκοπο. Ο ιδιος μετατρεπεται σε ενα ζωντανο-μηχανικο αντικειμενο, σε ενα δωρεαν πειραματοζωο στις ορεξεις του επιστημονα ψυχιατρου. Αν ογιατρος εχει γενικα μια ορισμενη εξουσια απεναντι στον αρρωστο, βλεποντας τον απλα σαν κομματια σαρκας και οστων,εκμεταλλευομενος το μυθο της παντοδυναμιας που του δινει ο αρρωστος,ο ψυχιατρος απεναντι στον ψυχικα αρρωστο διαθετει μια αυτεπαγγελτη εξουσια,ικανη να τον ελεγχει συνολικα,μη δινοντας καμμια σημασια στην οποιαδηποτε γνωμη του,οντας κοινα αποδεκτο απ'ολους οτι η γνωμη ενος τρελλου δεν λογαριαζεται.

Η κατακορυφη αρτηριοσκληρωτικη ιεραρχικη δομη,ο τροπος της εσωτερικης του λειτουργιας και η ψυχοπαθολογικη και φαρμακευτικη αγωγη και θεραπεια,ειναι ικανα για τη πραγματοποιηση του ψυχιατρικου σκοπου.

Ολοι απο το γιατρο και το νοσοκομο μεχρι τους φυλακες και το διοικητικο-βοηθητικο προσωπικο εχουν ενά κοινο αντικειμενο δουλειας: τον αρρωστο,ενα κοινο στοχο:την ιδρυματοποιηση του.

Αν ο ψυχιατρος κατορθωνει και διατηρει ενα προσωπειο ανθρωπινο και καλο,ουδετερο και απομακρο-κι αυτο εξηγειται με τη σχεδον παντοτεινη απουσια του και τη πανταχου παρουσια του αλλου συμφωνα με τις διαφορες επαγγελματικες του δραστηριοτητες-,ο νοσοκομος ειναι εκεινος,που με την εξουσιοδοτηση και τη συνενοχη του γιατρου,εξασκει ενα αμμεσο και προσωπικο βιασμο και ελεγχο πανω στον αρρωστο. " Οι νοσοκομοι που ειναι στο ψυχιατρειο .... δεν ειναι σαν τους νοσοκομους που ξερει ο καθενας,που ξερουν να αλλαζουν πληγες, να κανουν ενεσεις και γενικα να περιποιουνται ενα ασθενη. Αυτοι ειναι γεροι ανδρες με σκληρη καρδια που ξερουν να δερνουν τους τρελλους,οπως ο θηριοδαμαστης τα θηρια του, οταν τα πιανουν εξαφεις. Καλα λοιπον θα ταιριαζε αν τους λεγαμε τρελλοδαμαστες." (απο το βιβλιο "Ζωντανα πτωματα" του αγωνιστη Γ.Ζαρκου, που στις αρχες της δεκαετιας του'30 μεταφερθηκε απο τις φυλακες στο Δαφνι.).

Ο αρρωστος στη καθημερινη του ζωη μεσαστη βια του κλειστου περιπτερου,στην αποχτηνωτικη απραξια,στο αδιακοπο πηγαινε-ελα στο θαλαμο ή το προαυλιο,γρηγορα συνθλιβεται και υποτασσεται,γρηγορα η παραμικρη του αντισταση μετατρεπεται σε μια παθητικη αποδοχη. Χανει την αισθηση του εαυτου του,των γυρω του, του χρονου και του χωρου. Το ξυλο,το δεσιμο με αλυσσιδες και λουρια,οι απειλες μαζι με τα χαπια και τα ηλεκτροσοκ αποτελουν τη καθημερινη θεραπευτικη βια.

" Στο θαλαμο ειμαστε 30 κρεβατια.Αλλου 60 Μας μεταχειριζονται. Ολοι γενικως μας μεταχειριζονται. Μας δενουνε με λουρια. Σου κανουνε μια ενεση και μετα ρευμα,ηλεκτροσοκ. Δεν καταλαβαινεις τιποτα,μετα σου εχουν σπασει τα δοντια. Οι γιατροι ειναι μονο να σε βλεπουνε. Πηγαινουμε στο γραφειο. Δεν ερχονται στο θαλαμο. Μετα μπαινουνε οι νοσοκομοι. Μας ξυπνανε πολυ πρωι και οποιος δεν σηκωνεται,ενα κουβα νερο. Μετα"εσυ στο πλυντηριο, εσυ στα μαγειρεια,εσυ στους καμπινεδες". Διαταζουνε. Ερχονται το πρωι,κανουνε αυτα, μετα πανε για υπνο. Τιποτα,κι αμα χτυπησει κανεις σου λενε,αστονε τρελλος ειναι. Γιατι ηρθες ; μονο για τα λεφτα ; Και γιατι μας φοβεριζουνε και μας χτυπανε,ζωα ειμαστε ; Τη βλεπεις αυτη τη προισταμενη πως ουρλιαζει γιατι δεν επλυνε καλα αυτη η αρρωστη ; Τωρα ποιοςειναι τρελλος,εγω ή αυτη ; ".

" Ειμαι 16 χρονια εδω περα. Μουχουν κανει 20 ηλεκτροσοκ . Καλουνε το συγγενη σου πουσ' εφερε εδω για να υπογραφει,απο σενα δε χρειαζονται αδεια. Τωρα μας κανουν ενεση αναισθησιας και δεν καταλαβαινεις,παλιοτερα μας τοκαναν ξυπνιοι. Σε δενουνε με λουρια στα ποδια και στα χερια. Σου βαζουνε μια αλοιφηστο κεφαλι κι ενα λαστιχο στο στομα για να μη δαγκωσεις τη γλωσσα. Με το ρευμα τρανταζεσαι ολοκληρος. Σου σπαζουν τα δοντια. Δες τα δικα μου ειναι ολα σπασμενα."

" Παιρνω 30 χαπια τη μερα επι 4 χρονια."

" Εδω μεσα παιδι μου εχει ενα προγραμμα : μετα το φαΐ εχει χαπι,σου χρειαζεται ή οχιθα το παρεις". (Μαρτυριες εγκλειστων στο Δαφνι)

Παραλληλα με τη κλασικη αυτη " θεραπευτικη αγωγη" νεες μεθοδες θεραπευτικης εξοντωσης εχουν εφευρεθει. Ψυχοτροπα φαρμακα χρησιμοποιουνται καθημερινα,οι λοβοτομες πολλαπλασιαζονται και η ψυχοχειρουργικη αναπτυσσεται σταθερα για να δωσει ο παλιος ζουρλομανδυας τη θεση του στο συγχρονο φαρμακολογικο μανδυα.

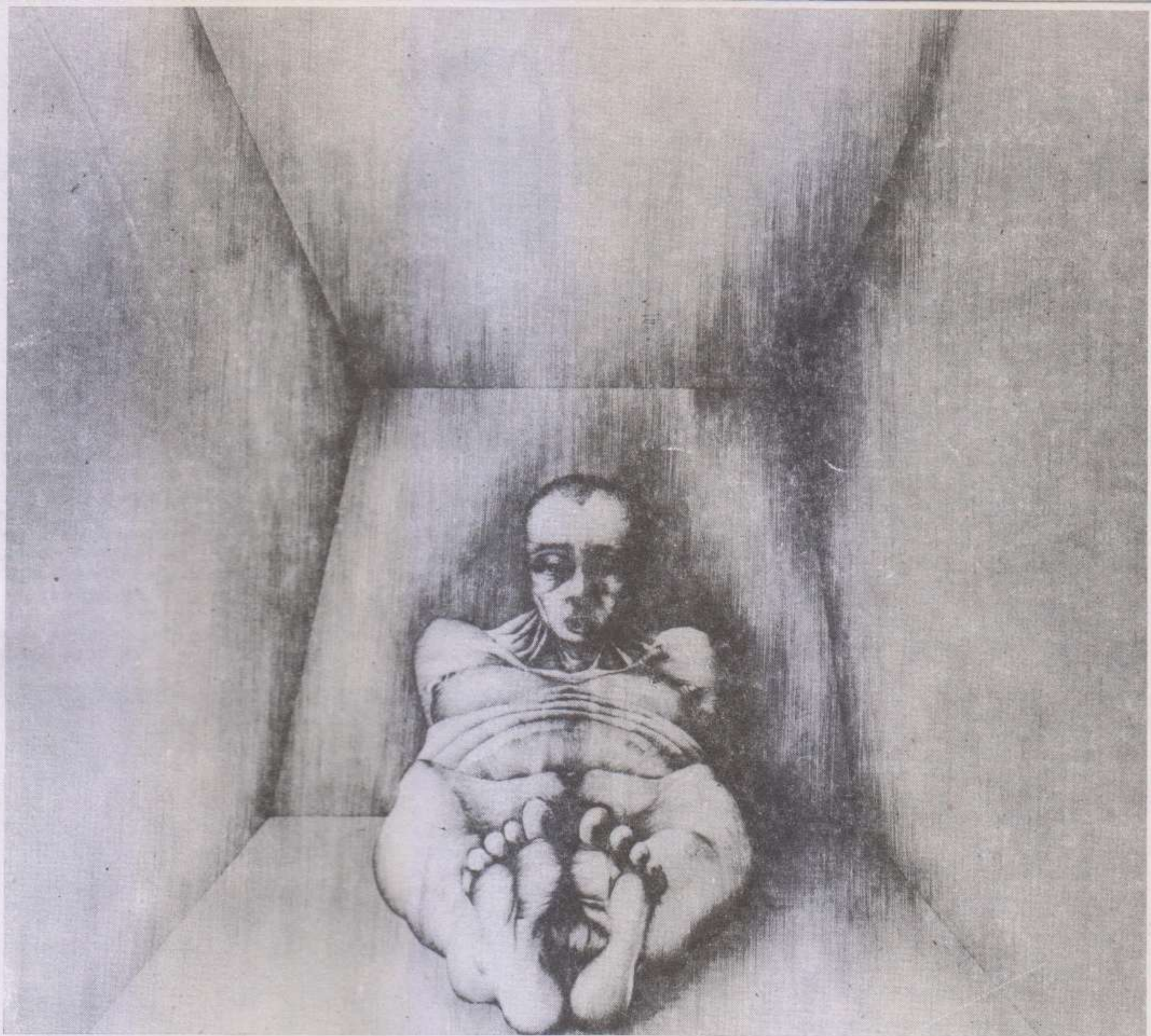
" Ηδη απο του ετους 1953 ηρχισεν η χρησις εν αυτω των νεων φαρμακευτικων σκευασματων, δι ων οχι μονον επετευχθη η εξαλειψις των παλαιοτερων θεραπευτικων μεθοδων αλλα επηλθεν η γαληνη εις το θεραπευτηριον και η ηρεμια στους ασθενεις." (Πεπραγμενα Δαφνι 1975).

Πλεον ο ψυχο-διανοητικος και σωματικος κοσμος του ιδρυματοποιημενου αρρωστου εχει κατακερματιστει,εχει νεκρωθει,μην αφηνοντας το παραμικρο ελαχιστο περιθωριο καποιας ενεργητικης συνειδητης σκεψης και πραξης. Ο ιδιος παραμενει το αντικειμενο των αποφασεων και εξουσιοδοτησεων της ψυχιατρικης εξουσιας.

Η ιδρυματοποιηση του εχει πραγματοποιηθει αποφευγει να μιλαει,απομονωνεται οσο το δυνατο περισσοτερο,παιρνει τις συνηθειες και τη συμπεριφορα ενος αρρωστο και ζει με την ενα γωνια ελπιδα στη παρουσια καποιου συγγενη να ερθει να τον παρει,ελπιδα τις περισσοτερες φορες ματαιη.

Αν στην υπολοιπη κοινωνια,οι αντιθεσεις της φαινονται να καλυπτονται καμμια φορα,στο ψυχιατρικο ιδρυμα οι αντιθεσεις βρισκονταισε μια διαρκη οξυνση,σε μια ασταματητη φανερη λειτουργια. Αν η εκμεταλλευση ανθρωπου απο ανθρωπο αφηνει περιθωρια παλης του πρωτου εναντια στο δευτερο,η αποικιοποιηση ανθρωπου απο ανθρωπο δεν αφηνει το παραμικρο περιθωριο παλης. Διαπερνομενες οι αντιθεσεις της κοινωνιας μεσα στη μικρο-κοινωνια του ιδρυματος - στρατοπεδο συγκεντρωσης αιχμαλωτων ενος σιωπηλου,υπογειου εμφυλιου πολεμου- το κανουν ν' αποτελει το γυμνο καθρεπτη ολοκληρης της κοινωνιας.

Τελος ερχεται η στιγμη,κι αυτη μετα απο ενα πολυχρονο διαστημα,"θεου θελοντος"βεβαια

να ζησει τα προβληματα της μεταιδρυματικης φασης." Περιμενουμε ναρθουν να μας παρουν οι δικοι μας. Τοσο καιρο εδω περα μπουχτισαμε. Απο το πρωϊ μεχρι το βραδυ τα ιδια και τα ιδια. Παω στο γιατρο και του λεω:οι δικοι μου μπορει να μην ερθουν ποτε να με παρουν, εγω ειμαι υποχρεωμενη να μενω δω μεσα,δεν ειναι κριμα ;".

Θεραπευμενος,μ'ενα βασικο μειονεχτημαομως την ετικετα του τρελλου που θα τον βαραινει για ολη του τη ζωη. Ο ιδιος θα αποτελει ενα στιγμα γι'αυτον και την οικογενεια του. Εαν τυχον βρει δουλεια θα υπερεκμεταλλευεται και παντα θα αποτελει αντικειμενο διασκεδασηςτης γειτονιας. Η κοινωνικη και οικογενειακη βια θα τον αναγκασει να κανει πιο συχνη τη παρακολουθηση του στα εξωτερικα ψυχιατρικα ιατρεια,για να βρεθει παλι μετα απο λιγουςμηνες πισω στο ιδρυμα. Ο ιδιος,δημιουργημα καιθυμα της κοινωνιας,αποβλητος και αποδιοπομπιαιος τραγος,αχρηστος γι αυτην αμμεσα,θα ζει αποδω και περα ενα φαυλο αδιεξοδο κυκλο. Κοινωνιαοικογενεια-ψυχιατρειο στη συνειδηση του θα αποτελουν μια στυγνη φυλακη που θα μπαινοβγαινει απο τη μια στην αλλη.

Ο ψυχιατρικος θεραπευτικος σκοπος πραγματοποιηθηκε. Ο αρρωστος εξοντωθηκε θεραπευομενος ::: Ο ιδιος και τοσοι αλλοι ομοιοι του προσαρμοστηκε και τωρα ελεγχεται ακινδυνος για τη κοινωνια. Ομως ο κοινωνικος ελεγχος δεν σταματα εδω. Ισχυει και για τους "υγιεις τω πνευματι".Ο υγιης,μεσα απο την αντικειμενικοποιηση της δικιας του ενδομυχης τρελλας πανω στο προσωπο του τρελλου,αρνειται να αναγνωρισει σ'αυτον το δικο του προσωπο. Με μια επιθετικοτητα που εξασκει πανω του,προσπαθει να εξαγορασει τη δικια του φυσιολογικοτητα, προσπαθει να ξεμπερδεψει μ'αυτον που συνειδητα ή ασυνειδητα τον αναστατωνει,του αμφισβητει τις καθεστηκυϊες αξιες του.

" Μας θυμιζουν οτι πισω απο τη βιτρινα κρυβεται μια αλλη πραγματικοτητα·μας συνταραζουν,μας ανακρινουν με το τροπο τους κι'απαιτουν να τους ακουσουμε· σιωπηλα αμφισβητουν τη σιγουραδα μας και λενε πραγματα που δε θα θελαμε να τ'ακουσουμε ποτε· ανακαλυπτουν με συνταρακτικο τροπο τις αποκρυφες πτυχες της τρελλας που κρυβονται (αλλα και αγνοουνται) στον καθενα μας· μερικες φορες μας ταραζουν με τις αληθειες τους,ενοχλητικες,απλοϊκες, ή βαθειες· κυρια με τη παρουσια τους μας κατηγορουν ακριβως σα καταπιεστες τους.Τελος μας καταδειχνουν μερικες φορες οτι οι πιο επικινδυνοι,οι πιο παραλογοι ακομα και οι πιο τρελλοι ειναι τις πιο πολλες φορες οι αλλοι και οτι ακομα ειναι δικο μας το προβλημα και οχι δικο τους οι ετικετες που φορανε."
(Τζ. Τζερβις, Ο μυθος της αντιψυχιατρικης)

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ὁ Λένιν στό "Κράτος καί Ἐπανάσταση" μᾶς δίνει μιά εἰκόνα τοῦ μελλοντικοῦ κράτους τοῦ προλεταριάτου σάν τοῦ κράτους πού θά μπορεῖ νά διοικεῖται ἀπό τήν ὁποιαδήποτε μαγείρισσα. Αὐτή ἡ θέση τοῦ Λένιν σήμαινε συγκεκριμένα ὅτι μέσα ἀπό τήν πολιτική πάλη καί τό πολιτικό ἐπίπεδο, παρόλη ἀκόμα τήν ἐπιβίωση τῶν κοινωνικῶν διαχωρισμῶν, εἶναι δυνατό νά ὁδηγηθοῦμε σέ μιά κοινωνία αὐτοδιοικούμενη ἀπό τίς μάζες. Καί ἄρα μιά κοινωνία ὅπου τό κράτος θά ἔχει πάψει κιόλας νά εἶναι κράτος μέ τήν μορφή ξεχωριστοῦ μηχανισμοῦ καί θά μεταβληθεῖ σέ κράτος τῶν μαζῶν (;.)

Ὁ Λένιν ἔγραφε τό "Κράτος καί ἐπανάσταση" τό Σεπτέμβρη τοῦ Ι7, ἐνάμιση μήνα πρίν ἀπό τήν ὀχτωβριανή ἐπανάσταση, μέ στόχο νά βάλει τίς θεωρητικές βάσεις γιά ἕνα ἐπαναστατικό προλεταριακό κράτος.

Ἡ κύρια ἰδέα πού κυριαρχεῖ σ' αὐτό του τό ἔργο εἶναι πῶς θά οἰκοδομηθεῖ ἕνα κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, πού δέ θά χαραχτηρίζεται ἀπό τήν ὕπαρξη μιᾶς μόνιμης κρατικῆς ΜΗΧΑΝΗΣ, ἄρα ἑνός κράτους πού δέ θά εἶναι κιόλας ἀπόλυτα "κράτος".

Φυσικά, στήν πράξη, ἡ μαγείρισσα παράμεινε μαγείρισσα καί τό κράτος Κράτος.

Κι αὐτό βέβαια δέν ἔγινε ἐπειδή ὁ Λένιν δέ μπόρεσε νά ἐφαρμόσει αὐτά πού περιέγραφε στό "Κράτος καί ἐπανάσταση", ἀλλά γιατί νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἕνα βαθύτερο πρόβλημα πού ἀφοράει τό κράτος καί πού ὁ Λένιν, ἄν καί τό ἀναφέρει, δέν τό ἀναλύει ἀρκετά. Κι ἄς πιάσουμε τό ζήτημα τί εἶναι κράτος.

Ὁ Λένιν, πιάνοντας τή διατύπωση τοῦ Ἔνγκελς, τό χαρακτηρίζει σάν τήν "εἰδική ἐξουσία μιᾶς τάξης", εἰδική στό βαθμό πού χαρακτηρίζεται ἀπό ἕναν εἰδικό μηχανισμό καταπίεσης. Τό προλεταριάτο, παίρνοντας τήν ἐξουσία καί καταστρέφοντας τήν ἀστική κρατική μηχανή, δημιουργεῖ ἕνα κράτος προλεταριακό πού τό ἀπαρτίζουν οἱ ἴδιοι οἱ ὁπλισμένοι προλετάριοι καί πού, βάζοντας μπρός τή διαδικασία τῆς μεταλλαγῆς τῶν οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν συνθηκῶν, θά ὁδηγήσει τόσο στήν ἐξαφάνιση τῶν τάξεων ὅσο καί τοῦ κράτους. Δηλαδή, ἤδη τό προλεταριακό κράτος εἶναι ἕνα κράτος πού ἀρχίζει νά σβήνει, νά ἐξαλείφεται.

Ὅμως τό κράτος δέν εἶναι μόνο μιά μηχανή καταπίεσης. Εἶναι ταυτόχρονα, ὅπως τό ἀναλύει ὁ Μάρξ στό "Ἑβραϊκό ζήτημα", ἡ ἔκφραση τῆς ἀποξένωσης τῶν ἀνθρώπων ἀπό τούς ὅρους τῆς ὁλοκλήρωσής τους καί ἡ ἀντιπροσώπευση τῆς συνολικότητάς τους ἀπό τό κράτος. Ἔτσι, ἀπό τή μιά εἶναι ἄνθρωποι, δηλαδή ἀστοί καί προλετάριοι, ἄντρες καί γυναῖκες, προϊστάμενοι καί ὑφιστάμενοι, καί ἀπό τήν ἄλλη "πολίτες". πάει νά πεῖ ὅτι τό κράτος, ἡ πολιτική ζωή, εἶναι ἀποχωρισμένη ἀπό τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, καί ἐμφανίζεται σά νά τούς ἐξουσιάζει καί νά τούς ἀντιπροσωπεύει. Μ' αὐτή τήν ἔννοια, τό πρόβλημα τῆς καταστροφῆς τοῦ κράτους δέν εἶναι μόνο ἡ κύρια ζήτημα καταστροφῆς τῆς ἀστικῆς κρατικῆς μηχανῆς ἀλλά ἐξαφάνισης ἐκείνων τῶν συνθηκῶν, κοινωνικῶν, πού κάνουν δυνατό τό χωρισμό πολιτικῆς καί ἰδιωτικῆς ζωῆς, ἀνθρώπου καί πολίτη. Ἔτσι, τό ἐπαναστατικό προλεταριάτο, δρώντας στό πολιτικό ἐπίπεδο, σάν πολίτες, καταστρέφει τήν ἀστική κρατική μηχανή. Ἀλλά, γιά νά δημιουργήσει ἕνα κράτος πού τραβάει στήν ἐξαφάνισή του κι ὄχι στήν παλινόρθωσή του, πρέπει νά κάνει ἄλλες, βαθύτερες, ριζικότερες ἀλλαγές, νά ἐξαφανίσει τούς κοινωνικούς διαχωρισμούς πού πάνω τους στηρίζεται τό κράτος.

"Όσο θά ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει διευθυντής καί διευθυνόμενος, ἀλλοτριωμένη ἐργασία, ἐργάτης καί μαγείρισσα, δέ θά εἶναι δυνατό νά σβήσει τό κράτος, καί οἱ"ειδικοί"του μηχανισμοί θά τείνουν νά ξαναγεννηθοῦν. Μ'αὐτή τήν ἔννοια, ἡ μαγείρισσα δέ θά διοικήσει ποτέ. Γιατί ὅσο θά παραμένει μαγείρισσα. θά ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν τέτοιοι κοινωνικοί διαχωρισμοί πού θά κάνουν ἀναγκαία τήν ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, καί ἡ μαγείρισσα δέ θά μπορεῖ νά κυβερνάει. Μόνο ἀπό τήν στιγμή καί πέρα πού θά ἀρχίσει νά ἐξαφανίζεται σά μαγείρισσα, θά ἀρχίσει νά μπορεῖ νά διοικεῖ καί ἔτσι θά φτάσουμε σταδιακά στήν ἐξαφάνιση τῆς διακυβέρνησης τῶν ἀνθρώπων καί θά περάσουμε στό βασίλειο τῆς διοίκησης πραγμάτων.

Δηλαδή, ἡ ἀρκετά αἰσιόδοξη ἄποψη πού ἔχει ὁ Λένιν στό "Κράτος καί ἐπανάσταση" γιά τή δυνατότητα περάσματος σ'ἕνα κράτος σέ ἐξαφάνιση, χωρίς εἰδικούς μηχανισμούς καταπίεσης, μιά καί εἶναι ἡ πλειοψηφία πού κυβερνάει, αὐτή τήν ἄποψη πού πολλοί τήν εἶπαν, καί πολύ περισσότεροι (ἀπό μέσα τους) τή χαρακτήρισαν,ἀριστερίστικη, στηρίζεται στό μεγάλο, κατά τή γνώμη μας,βάρος πού ρίχνει στό ἀστικό κράτος σά μηχανισμό καταπίεσης καί τό ἐλάχιστο στό κράτος σάν ἀναπαράσταση τοῦ σύνολου τῶν κοινωνικῶν διαχωρισμῶν. Ἔτσι ἡ καταστροφή τῶν εἰδικῶν ἀστικῶν μηχανισμῶν, ἄν πράγματι ἦταν ἔτσι, θά ἄνοιγε πολύ γρήγορα τή δυνατότητα γιά ἕνα πέρασμα σέ ἕνα διαρκῶς ἐξαφανιζόμενο κράτος.

Συνολικά δηλαδή, τό πρόβλημα πού ὑπάρχει στήν ἀντίληψη τοῦ Λένιν εἶναι ἡ μή ἀνάλυση τῆς "πολιτικῆς" σά μιᾶς διπλῆς καί ἀντιφατικῆς διαδικασίας, πού εἶναι ταυτόχρονα ἀπελευθερωτική καί ΑΛΛΟΤΡΙΩΤΙΚΗ. Κι αὐτή τήν ἀντίληψη τήν ξαναβρίσκουμε στόν Ένγκελς σέ ἀντίθεση μέ τό Μάρξ.

Δηλαδή, τό σπάσιμο τῆς ἀστικῆς κρατικῆς μηχανῆς ἀπό τήν πλευρά τοῦ προλεταριάτου, εἶναι μιά, στήν οὐσία της,πολιτική πράξη. Τό προλεταριάτο εἶναι ὑπόχρεωμένο νά κινηθεῖ σ'ἕνα πολιτικό ἐπίπεδο γιά νά καταστρέφει τήν ἴδια τήν πολιτική, δηλαδή τό διαχωρισμό ἰδιωτικῆς καί συλλογικῆς ζωῆς πού χαρακτηρίζει τίς ταξικές κοινωνίες καί εἰδικά τήν ἀστική. Μ'ἄλλα λόγια,κινεῖται μέσα στά πλαίσια τῆς παλιᾶς κοινωνίας γιά νά τήν καταστρέφει. Ἐπομένως, στό ἐσωτερικό του, δέν εἶναι δυνατό νά ξεπεράσει ὅλους τούς διαχωρισμούς, τίς ἱεραρχίες, τήν ἀλλοτρίωση.Γι'αὐτό ἄλλωστε ἡ προλεταριακή ἐπανάσταση δέν εἶναι μιά "πολιτική ἐπανάσταση" ἀλλά μιά κοινωνική τέτοια, πού ἀνοίγει δηλαδή τό δρόμο γιά μιά βαθιά κοινωνική μετατροπή.

Αὐτές οἱ ἀντιφάσεις στήν ἴδια τήν πάλη τοῦ προλεταριάτου σημαίνουν τόσο μιά μακρόχρονη καί σκληρή πάλη, ἀκόμα καί μετά τό γκρέμισμα τῆς ἀστικῆς κρατικῆς μηχανῆς, ὅσο καί τήν ἀνάγκη τῶν "πολιτιστικῶν ἐπαναστάσεων", δηλαδή τῆς καταστροφῆς τῶν προηγούμενων πολιτικῶν δομῶν πού εἶχε τό ἴδιο τό ἐπαναστατικό κίνημα, κι αὐτό διαρκῶς, μέχρι τήν ἐξαφάνιση κάθε πολιτικῆς δομῆς πού θά γίνει ὅταν θά ἔχουν πάψει νά ὑπάρχουν καί οἱ τελευταῖοι κοινωνικοί διαχωρισμοί. Μέχρι τότε, τό κράτος, ἀκόμα καί τό πιό ἐπαναστατικό, καί θά συνεχίσει νά ὑπάρχει καί θά δημιουργεῖ εἰδικούς μηχανισμούς (ὅσο λίγο εἰδικοί καί ἄν εἶναι αὐτοί) καί θά συνεχίσει νά βρίσκεται πάνω ἀπό τήν κοινωνία (ὅσο καί σέ ἐλάχιστη ἀπόσταση κι ἄν βρίσκεται).Γι'αὐτό, κάθε προχώρημα τῆς κοινωνίας πρός τήν ἐξαφάνιση τῶν διαχωρισμῶν θά ἔρχεται ἀναπόφευκτα, ἔστω καί μερικά, σέ σύγκρουση μέ τό κράτος. Ἔτσι, ἡ ἐξαφάνιση τοῦ κράτους δέν πρόκειται νά εἶναι καμιά εἰδυλλιακή διαδικασία, ἀλλά μιά ἔκφραση τῆς συνέχειας τῆς πάλης τῶν τάξεων, μιά ἔκφραση τῆς σύγκρουσης ἀνάμεσα στό προλεταριάτο καί τή μπουρζουαζία. Μέχρι τόν κομμουνισμό, ἡ ἀστική τάξη θά ἐπιβιώνει μέσα στό κράτος, γιατί συνεχίζει νά ἐπιβιώνει μέσα σ'ἐκείνους τούς κοινωνικούς διαχωρισμούς πού κάνουν ἀναγκαῖο τό κράτος.

Δηλαδή ἡ ἄποψη τοῦ Λένιν στήν οὐσία ὑποτιμάει τό ρόλο καί τή δύναμη τοῦ κράτους,δύναμη γιά τήν ὁποία ἔχουμε σήμερα γίνει ἀρκετά σοφότεροι ἀπό τήν ἐμπειρία 60 χρόνων ἐπαναστατικοῦ κινήματος καίπροσπάθειας οἰκοδόμησης προλεταριακῶν κρατῶν.

Τό κράτος, καί μάλιστα τό "δημοκρατικό κράτος", δέν εἶναι ἁπλά ἕνας ἐξωτερικός μηχανισμός καταπίεσης. Ὅπως διακήρυξε τό κίνημα τοῦ 68, στή Γαλλία καί τήν Ἰταλία,"ὁ μπάτσος βρίσκεται στό κεφάλι μας" πάει νά πεῖ βρίσκεται μέσα στίς ἴδιες τίς κοινωνικές σχέσεις, στίς ἴδιες τίς σχέσεις παραγωγῆς, τήν ἴδια τήν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς, τήν οἰκογένεια, κλπ. Δηλαδή, δέν εἶναι ἁπλά καί μόνο "ὄργανο τῆς ἐξουσίας τῆς ἀστικῆς τάξης", ἀλλά ἀποτελεῖ τόν ἴδιο τόν τρόπο ὕπαρξης τῆς ἀστικῆς τάξης καί κοινωνίας, δέν ὑπάρχει μόνο σάν τό ἐποικοδόμημα πάνω στή βάση, ἀλλά ἀποτελεῖ τό ἴδιο στοιχεῖο ὀργάνωσηςτῆς βάσης. Πιό λιανά,ἡ ἀστική κοινωνία στηρίζεται σ'ἕνα διπλό διαχωρισμό, τό διαχωρισμό τοῦ παραγωγοῦ ἀπό τά μέσα παραγωγῆς καθώς καί σ'ἐκεῖνον ἀπότό προϊόν τῆς ἐργασίας του. Αὐτό στό ἐπίπεδο τῆς παραγωγῆς. Σέ ἕνα συνολικό κοινωνικό ἐπίπεδο, αὐτός ὁ διαχωρισμός ἐμφανίζεται σά διαχωρισμός ἀνάμεσα στόν παραγωγό καί τόν πολίτη, τόν ἐργάτη καί τό κράτος. Τό κράτος λοιπόν εἶναι τόσο γέννημα τοῦ ἀρχικοῦ διαφορισμοῦ στό ἐπίπεδο τῆς παραγωγῆς ὅσο καί ὅρος γιά τήν διατήρησή του. Καί ὅπως στόν ὁποιοδήποτε παραγωγό, ἡ ἀλλοτρίωση δέν εἶναι ἕνας ἁπλός καταναγκασμός (καταναγκαστική ἐργασία) ἀλλά, καί κύρια,ἀποδοχή τῆς πώλησης τῆς ἐργατικῆς του δύναμης σάν ἐμπορεύματος, ὅμοια καί ἡ ὕπαρξη τοῦ κράτους σημαίνει ἀποδοχή τοῦ διαφορισμοῦ πολίτη καί ἰδιώτη, συλλογικοῦ καί μερικοῦ.

Μονάχα ἡ ἐξαφάνιση τῶν κοινωνικῶν διαφορισμῶν μπορεῖ νά ἐξαλείψει τό κράτος, ἀλλά ἡ πάλη γιά τή σταδιακή ἐξαφάνιση τοῦ κράτους εἶναι ἀναγκαία γιά τήν ἐξαφάνιση τῶν κοινωνικῶν διαχωρισμῶν. Γι'αὐτό καί ἡ ἀνάγκη τῆς πολιτικῆς.

Ἐκεῖ βρίσκεται καί ἡ διπλή φύση τῆς προλεταριακῆς"πολιτικῆς". Ὅτι δηλαδή ἡ"μαγείρισσα" εἶναι ὑποχρεωμένη νά πάρει τήν πολιτική ἐξουσία,τό ΚΡΑΤΟΣ, γιά νά ἐξαλείψει τήν "μαγείρισσα", δηλαδή τούς κοινωνικούς διαχωρισμούς,καί ἄρα τό κράτος. Μόνο πού πολύ συχνά ἡ "μαγείρισσα" γίνεται"κομισσάριος" καί προσλαμβάνει μιά νέα μαγείρισσα,δηλαδή διαιωνίζει τούς ταξικούς διαφορισμούς. Γι'αὐτό καί ἡ πάλη ἐνάντια σ'αὐτούς τούς διαχωρισμούς ὅπως καί ἐνάντια στό κράτος εἶναι μιά "ἀδιάκοπη" πάλη πού θά βάζει πάντα σέ ἀμφισβήτηση καί τό ἴδιο τό "προλεταριακό" κράτος.

Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα, καί μόνο ἡ ὁριστική ἐξαφάνιση τῶν κοινωνικῶν διαχωρισμῶν θά ἐξαφανίσει τό κράτος.

Στό μεταξύ, θά παλεύουμε γιά νά γκρεμίσουμε τό ἀστικό κράτος καί νά δημιουργηθεῖ ἕνα ἄλλο στό ὁποῖο ἡ "μαγείρισσα" θά πάρει τήν"πολιτική ἐξουσία" μέ στόχο νά ἐξαφανίσει τίς "μαγείρισσες". Διαφορετικά ΘΑ ΧΑΣΕΙ καί τήν πολιτική ἐξουσία.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Ενα μαζικο κινημα στην «Ανατολη»

'Η Πολωνία δέν παύει νά άνησυχεῖ τό ρώσικο ἰμπεριαλισμό, ὅπως καί τίς κρατικές ἀστικές τάξεις τῆς 'Ανατολῆς.Κι αὐτό ὄχι για τά άντιρώσικα αἰσθήματα τοῦ πληθυσμοῦ της, πράγμα κοινό σέ ὅλες τίς ἀνατολικές χῶρες, ἀλλά γιατί στήν Πολωνία περισσότερο ἀπό ὁπουδήποτε ἀλλοῦ εἶναι ὑπαρκτό ενα πραγματικό ἀντιπολιτευτικό κίνημα ΜΑΖΙΚΟΥ χαρακτήρα, μέ βάσεις στήν εργατική τάξη· ενα κίνημα πού ἔχει μάλιστα κατακτήσει μέσα ἀπό ἀλλεπάλληλες έργατικές κινητοποιήσεις καί ἐξεγέρσεις ἕνα ἐπίπεδο ἐλευθερίας δράσης ἀνώτερο ἀπό ὁποῦδήποτε ἀλλοῦ.

Τό Πολωνικό κίνημα ἔχει δείξει μέχρι σήμερα μιά τεράστια ζωτικότητα καί ἔχει πετύχει σημαντικές κατακτήσεις. Τό 1956 ἡ ἐξέγερση τῶν ἐργατῶν τοῦ Πόνσταμ(Πόζναν) ὁδήγησε στήν ἐπιστροφή στήν ἐξουσία τοῦ "φιλελευθερου" Γκομούλκα. Τό 1963 ἐμφανίζεται ἡ πρώτη προσπάθεια ἀνάλυσης ἀπό τά ἀριστερά τῆς Πολωνικῆς κοινωνίας, μέ τούς Κοῦρον καί Μοντζελέφσκι, καί δημιουργεῖται ἕνα παράνομο "Μαρξιστικό-λενινιστικό" κόμμα, μέ σημαντική δύναμη.
Τό 1968 παρουσιάζεται τό πρῶτο μαζικό κίνημα τῶν Πολωνῶν φοιτητῶν, μέ μεγάλες κινητοποιήσεις καί διαδηλώσεις. Ὅμως ἡ καταπίεση χτύπησε ἄγρια αὐτό τό κίνημα πού δέν συνάντησε καμιά ὑποστήριξη ἀπό τήν ἐργατική τάξη. Ἡ μεγάλη ἐργατική ἐξέγερση τῆς Βαλτικῆς τό 1970 ὁδηγεῖ στήν ἀνατροπή τοῦ Γκομούλκα . Ὅμως καί πάλι ἐργατική τάξη καί διανόηση μένουν χωρισμένοι. 'Η ἐργατική ἐξέγερση δέν βρῆκε καμμιά ὑποστήριξη καί συμπαράσταση ἀπό τή διανόηση.

Ὅμως ἀπό τό 1976 τά πράγματα ἀλλάζουν. 'Η νέα ἐργατική ἐξέγερση ἐνάντια στόν Γκέρεκ δέν ὁδηγεῖ πιά σέ ἀλλαγές μέσα σ' ἕνα κόμμα, πού δέν ἔχει καμμιά δυνατότητα ἀνανέωσης μπρός σε μιά ἐργατική δυσαρέσκεια πού ὀγκώνεται καί ξεπερνάει ὁριστικά τά πλάισια τοῦ καθεστῶτος. Τό ἐργατικό κίνημα βγαίνει πιά ἔξω ἀπό τήν ἐπιρροή του καί δημιουργεῖται ενα αὐτόνομο ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ. Αὐτή τή φορά ἀντιπολιτευτική διανόηση καί φοιτητές ενώνονται στή συμπαράσταση μέ τό ἐργατικό κίνημα. Ἔτσι δημιουργήθηκε τό KOR(Ἐπιτροπή Συμπαράστασης στούς ἐργάτες) πού μεταβλήθηκε ἀργότερα σέ Ἐπιτροπή Κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας.

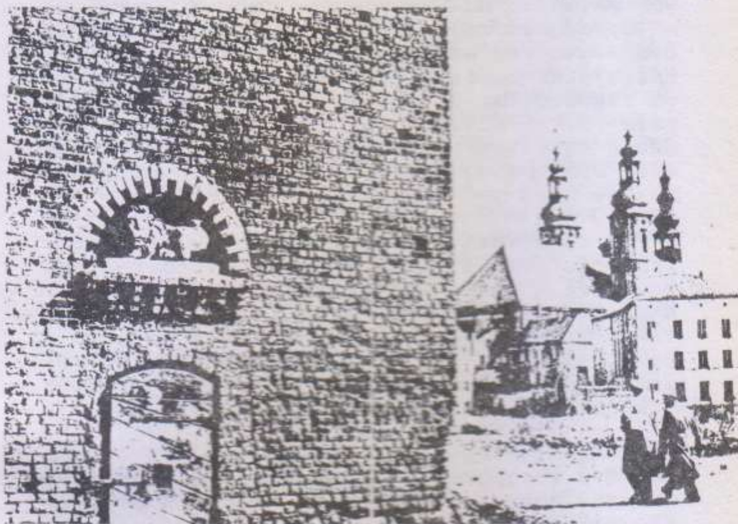
'Από κεῖ καί πέρα τό κίνημα πλάτυνε ὁδηγόντας στή δημιουργία τῆς ἐργατικῆς ἐφημερίδας "Ρομπότνικ" , τοῦ κινητοῦ Πανεπιστήμιου, πολιτικῶν ὀργανώσεων κλπ. Ἔτσι σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες ἀνατολικές χῶρες δέν ἔχουμε νά κάνουμε ἁπλᾶ μέ ενα κίνημα διαφωνούντων διανοούμενων,ἀλλά μέ ἕνα μαζικό πολιτικό κίνημα,δεμένο μέ τήν ἐργατική τάξη. Ἕνα μέτρο αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης μᾶς δείνει καί τό ἔργο τοῦ Βάϊντα "ἄνθρωπος ἀπό μάρμαρο" Ὁ Βάϊντα παλιός διανοούμενος τοῦ καθεστῶτος ξέφυγε ἀπ' αὐτό, καί ἔδωσε μιά πραγματική ἱστορία τῆς ἐργατικῆς τάξης, τά τελευταῖα 30 χρόνια καί τήν πρόσφατη συνάντησή της μέ τή διανόηση.

Τά κείμενα πού ἀκολουθοῦν σκοπεύουν νά δώσουν μιά εἰκόνα τῆς σημερινῆς κατάστασης , δίνοντας τό λόγο στούς ἴδιους, σέ πρωταγωνιστές τοῦ Πολωνικοῦ κινήματος. Τά κείμενα εἶναι τοῦ KOR, τοῦ Μπάσα Γκίνζμπουργκ, πού μαζί μέ τό Φράνκο Πιπέρνο ἔκαναν τό κείμενο γιά τίς πολιτικές ὀργανώσεις, τοῦ Γιάν Λιτίνσκι, διευθυντή τοῦ "Ρομπότνικ", τοῦ Ἄνταμ Μίνσκ γιά τό κινητό Πανεπιστήμιο· τά περισσότερα οἰκονομικά στοιχεῖα τά πήραμε ἀπό ἕνα ἄρθρο τοῦ Ἀλεξάντερ Σμόλαρ. Ὅσο γιά "τόν ἄνθρωπο ἀπό Μάρμαρο",οι περισσότεροι τό ἔχουν δεῖ.

Τά περισσότερα κείμενα πάρθηκαν ἀπό τό ἰταλικό περιοδικό METROPOLI, καί ἡ συλλογή εἶχε γίνει ἀπό τόν Μπ. Γκίνζμπουργκ καί τόν Φράνκο Πιπέρνο.

Καλεσμα στην κοινωνια της «Επιτροπης Κοινωνικης Αυτοαμυνας» KOR

Η εργατικη διαμαρτυρια του Ιουνη 1976 αποκαλυψε την βαθια οικονομικη και κοινωνικη κριση της χωρας. Η περιοδος των δυο χρονων που περασαν υπήρξε αρκετα μεγαλη ωστε να περιμενει κανεις πως το καθεστως θα εβαζε τουλαχιστον ωρισμενες προοπτικες για τη λυση της κρισης. Παρολα αυτα, στα δυο χρονια που περασαν, οχι μονο δεν εξαλειφτηκαν τα αιτια της εξεγερσης, αλλα αντιθετα εμφανιστηκαν νεα μετωπα αντιθεσεων. Η αποδιοργανωση και ο αυξανομενος μαρασμος ξαπλωθηκαν στην οικονομικη, κοινωνικη, και πολιτιστικη ζωη της χωρας. Γι αυτο θεωρουμε καθηκον μας ν'απευθυνθουμε στην πολωνικη κοινωνια με μια εκτιμηση της καταστασης και μια προσπαθεια να υποδειχτουν οι δυνατες διεξοδοι.

....

1. Η αυξηση των τιμων των τροφιμων που αποκρουστηκε απο τους εργατες τον Ιουνη του 1976 υποκατασταθηκε με μια καλυμενη αυξηση. Η πιο διαδεδομενη οικονομικη πραχτικη ειναι να βγαινουν στην αγορα ακριβοτερα προϊοντα με νεες ονομασιες και να αποσυρονται εκεινα που ειναι φτηνοτερα. Αυτη η ταχτικη εφαρμοζεται σε αναριθμητα βιομηχανικα προϊοντα και για το μεγαλυτερο μερος των τροφιμων, ακομα και για το φωμι. Η αυξηση των τιμων στον κρατικο τομεα του εμποριου αντανακλαται και στον ιδιωτικο τομεα, προκαλωντας τον πολλαπλασιασμο των τιμων στα λαχανικα και στα φρουτα. Ειναι δυσκολο να εκτιμησουμε την ακριβη εκφραση αυτου του φαινομενου, αλλα δεν υπαρχει αμφιβολια πως ο πληθωρισμος, παιρνοντας υποψη και την τεχνητη αυξηση των τιμων ειναι πολυ πιο μεγαλος απ'αυτον που αναγνωριζουν οι κυβερνητικες πηγες.

Οι δυσκολιες εφοδιασμου τοσο σε βιομηχανικα προϊοντα, οσο και σε τροφιμα γινονται ολο και πιο μεγαλες. Στα μαγαζια πολλα προϊοντα ειναι αδυνατο να τα βρει κανεις χωρις να στηθει στις ουρες, χωρις να χασει τεραστιο χρονο, χωρις να χρησιμοποιησει διαφορα μεσα ή χωρις να καταφυγει στην διαφθορα.

Το προβλημα του εφοδιασμου σε κρεας δεν εχει λυθει. Και ειναι δυσκολο να θεωρηση κανεις λυση την δημιουργια του δικτυου μαγαζιων, των λεγομενων"εμπορικων", οπου η τιμη ενος κιλου σαλαμι εχει φτασει το επιπεδο του μεσου εργατικου μεροκαματου (150-200 ζλοτυ το κιλο). Προσφατα, σε μερικες δεκαδες εργοστασια (αναμεσα σ'αλλα, στη χαλυβουργια"HUTA WARSZAWA" και στις εγκαταστασεις "ROSA LUXEMBOURG") αρχισε να χρησιμοποιειται δελτιο για το κρεας. Δεν ξερουμε αν αυτη τη στιγμη ειναι αναγκαιο το συστημα του δελτιου για το κρεας. Οσο οι αρχες δεν δημοσιευουν εναν ολοκληρωμενο απολογισμο για το κρεας (παραγωγη, εξαγωγη, καταναλωση) θα ειναι αδυνατο να εκφρασουμε μιαγνωμη πανω σ'αυτο το θεμα. Ωστοσο ειναι σιγουρο οτι μια ενδεχομενη εφαρμογη του δελτιου θα πρεπει να αφορα το συνολο του πληθυσμου και να γινει αποδεκτο απ'αυτον. Η καλυμενη αυξηση των τιμων και οι δυσκολιες ανεφοδιασμου, προκαλουν μια σημαντικη ανοδο του κοστους ζωης που χτυπαει κυρια τα οικονομικα ασθενεστερα στρωματα.

2. Οι υγειονομικες υπηρεσιες βρισκονται σε πολυ ανησυχητικη κατασταση. Η χρονια ελλειψη επενδυσεων, που παρατεινεται εδω και χρονια εχει προκαλεσει τον τελευταιο καιρο μια παραπερα μειωση της ηδη χαμηλου αριθμου κρεββατιων στα νοσοκομεια (ψυχιατρικη, μαιευτικη : Στατιστικη Επετηριδα'77). Η ελλειψη χωρου και η κατασταση απὸ τεχνικη αποψη ενος τεραστιου αριθμου νοσοκομειων, που ειχαν αναγκη επισκευης και ανανεωσης αμεσως μετα τον πολεμο, εχουν ριξει σε τετοιο βαθμο το επιπεδο των συνθηκων υγειονομικης περιθαλψης, που ειναι πια επικινδυνο για τη ζωη των ασθενων να νοσηλευονται στους διαδρομους των νοσοκομειων. Η ανεπαρκεια τροφης και η ελλειψη φαρμακων στα νοσοκομεια και στο εμποριο, βαζουν ακομα μεγαλυτερα εμποδια στις θεραπειες.

Μεσα σ'αυτη την κατασταση, η ανεγερση ενος υπερσυγχρονου κυβερνητικου νοσοκομειου στην Μιεντζιλεσια που προοριζεται αποκλειστικα για τους αξιωματουχους του κομματος και ειναι εφοδιασμενο με ολα τα φαρμακα, δειχνει οτι ενω οι αρχες εχουν πληρη γνωση της καταστασης που επικρατει στις υγειονομικες υπηρεσιες, ταυτοχρονα μεταβαλλει την επιβολη στο πληθυσμο εισφορας για το Κοινωνικο Υγειονομικο Ταμειο σε κυνικη εξαπατηση.

3. Ακομα η κατασταση των κατοικιων δεν υπεστη καμμια βελτιωση τα τελευταια χρονια. Ο αριθμος αυτων που περιμενουν ν'αποκτησουν σπιτι αυξανει καθε χρονο και η περιοδος αναμονης παρατεινεται. Αυτο συνοδευεται απο τη συστηματικη αυξηση του κοστους κατασκευης στην οικοδομη που βαραινει ολο και πιο πολυ στον οικογενειακο πρϋπολογισμο (το μηνιατικο νοικι μαζι με την πληρωμη των δανειων φτανουν το ποσο των 3.000 ζλοτυ το μηνα στους συνεταιρισμους σπιτιων).

4. Οι αρχες προσπαθουν να αντισταθμισουν την αποδιοργανωση της οικονομιας με την εντατικοποιηση της εκμεταλλευσης των εργατων. Ο μεσος εργασιμος χρονος αυξηθηκε για πολλες κατηγοριες εργαζομενων. Οδηγοι, ανθρακωρυχοι, οικοδομοι, και πολλοι αλλοι κλαδοι εργαζομενων,

δουλευουν 10 - 12 ωρες τη μερα. Η καταργηση για τους ανθρακωρυχους της αργιας του Σαββατου(ή αλλων αντιστοιχων ημερων), η υποχρεωτικη δουλεια την Κυριακη και το συστημα των μισθων συμφωνα με το οποιο μια απουσια, ακομα κι αν οφειλεται σε σοβαροτατο λογο(αρρωστεια, θανατος ενος συγγενους) συνεπαγεται τη απωλεια ενος ποσοστου 20°/ο περιπου της μηνιαιας αποδοχης - ολα αυτα μπορουν να συγκριθουν μοναχα με την εκμεταλλευση πού γινοταν αλλοτε απο τον καπιταλισμο.

5. Μια συγκριση αναμεσα στους μισθους των εργατων και τις τιμες που ισχυουν στα "εμπορικα" μαγαζια δειχνει ενα αλλο ανησυχητικο γεγονος: το βαθαιμα των κοινωνικων διαφοροποιησεων. Η ψαλλιδα των μισθων ειναι τεραστια (και ελαχιστα δεμενη με την ειδικευση). Τ Το ιδιο τεραστια ειναι και η ψαλλιδα των συνταξεων. Ειναι πολλες οι οικογενειες που ζουν στο κατωτατο οριο επιβιωσης και λιγες εκεινες που δεν εχουν κανενα υλικο προβλημα. Ενας αλλος παραγοντας που αυξανει την κοινωνικη ανισοτητα ειναι η υπαρξη προνομιων για τις ομαδες που ειναι δεμενες με την εξουσια: ο προνομιακος ανεφοδιασμος, οι ειδικες υγειονομικες υπηρεσιες, η παραχωρηση διαμερισματων οικοπεδων, συναλλαγματος,τα ειδικα κεν-

ρα αναπαυσης και διακοπων - αποτελουν λιγες μονο απο τις διευκολυνσεις που προοριζονται για περιορισμενες ηγετικεςομαδες. Αποτελεσμα ειναι η κοινωνικη απομονωση που αναπτυσσεται γι'αυτες τις ομαδες που ειναι δεμενες με την εξουσια και μαζι και η αδυναμια τους να δουν οτιδηποτε εχει σχεση με τα πραγματικα προβληματα της κοινωνιας. Οταν μαθαινουμε οτι τα χρηματα που προοριζονται για την αναπτυξητης αγροτικης οικονομιας χρησιμοποιηθηκαν για την ανεγερση ενος κυβερνητικου τουριστικου κεντρου στο Μπιεστσαντυ και οτι ο ντοπιος πληθυσμος διωχτηκε κατα συνεπεια (το χωριο Βολοσατε), ενα τετοιο γεγονος δεν μπορουμε παρα να το θεωρησουμε αποδειξη της απολυτης αποξενωσης της εξουσιας απο την κοινωνια των πολιτων.

Η πραχτικη κληρονομησης της προνομιουχας θεσης των γονιων γενικευεται ολο και περισσοτερο. Η αρχη συμφωνα με την οποια η νεολαια εχει ισες ευκαιριες στο ξεκινημα εχει γινει μια σκετη αυταπατη. Σε μια περιοδο που η οικονομικη κριση χτυπαει ολη την κοινωνια και ιδιαιτερα τα οικονομικα ασθενεστερα στρωματα η εξασφαλιση προνομιων για τις ηγετικες ομαδες γενναει μια δικαιη οργη και ηθικη αγανακτηση.

6. Το χαρακτηριστικο στοιχειο της οικονομικης, κοινωνικης, και πολιτικης καταστασηςτης χωρας τα τελευταια χρονια ειναι η προοδευτικα αυξανομενη κριση της αγροτικης οικογενειακης οικονομιας. Παρολα αυτα, η παραγωγη ενος εκταριου καλλιεργημενου στην οικογενειακη οικονομια παραμενει μεγαλυτερη απο εκεινη ενος εκταριου καλλιεργημενου στην κρατικοποιημενη οικονομια. Γιγαντιαια ποσα εξακολουθουν να επενδυονται στις Κρατικες Αγροτικες Επιχειρησεις (Κ.Α.Ε.) και στις κολλεκτιβοποιημενες επιχειρησεις παρα το γεγονος οτι το κοστος διατηρησης των Κ.Α.Ε. ειναι ψηλοτερο απο την αξια της παραγωγης τους.

Τα τελευταια χρονια εκδηλωθηκαν με ιδιαιτερη οξυτητα οι δυσκολιες που συνδεονται με την γενικη κριση της αγροτικης οικονομιας : ελλειψη ανθρακα, λιπασματων, ζωοτροφων, αγροτικων μηχανων, υλικων οικοδομης. Αυτα μειωνουν σημαντικα τις δυνατοτητες επενδυσης για μια αγροτικη εκμεταλλευση και εχουν σαν αποτελεσμα τη φυγη των νεων απο την επαρχια.

Η αποδιοργανωση και η διαφθορα που επικρατει στα ιδρυματα τα δεμενα με τη μαζικη κατα ναλωση, προκαλουν απωλειες στα ηδη παραχθεντα προϊοντα.

Σημερα, μετα την εφαρμογη της εισφορας για τις αγροτικες συνταξεις,οι οικονομικες υποχρεωσεις μιας αγροτικης ιδιοκτησιας απεναντι στο κρατος, φτανουν συχνα να ξεπερνουν το μισο του εισοδηματος της. Η αποφαση να μη πληρωσουν τις εισφορες για την συνταξη που πηραν σ'ολοκληρη τη χωρα, πανω απο 250 χιλιαδες αγροτες, ειναι η καλυτερη ενδειξη για το τροπο που αντιμετωπιζει την αγροτικη πολιτικη του κρατους ο πληθυσμος της επαρχιας.

7. Η παραβιαση της νομιμοτητας, που εκδηλωθηκε στη διαρκεια των γεγονοτων του Ιουνη '76, εχει μεταβληθει σε συνολικη πολιτικη.Δεν ειναι σπανιες οι περιπτωσεις που οι συλληφθεντες ξυλοκοπουνται απο αντρες της πολιτοφυλακης' οι συνοπτικες διαδικασιες της πολιτοφυλακης επικυρωνονται απο τις ανωτατες αρχες.

Τα υλικα που εχει συλλεξει το Γραφειο Επεμβασης της Επιτροπης Κοινωνικης Αυτοαμυνας (KOR) και που δημοσιεψε στα Ντοκουμεντα Παρανομιας, δειχνουν καθαρα οτι η πολιτοφυλακη και οι Μυστικες Υπηρεσιες μπορουν να ενεργουν ατιμωρητα. Ακομα και τα σοβαροτερα γεγονοτα, οπως η δολοφονια καποιου ατομου που εχει συλληφθει, δεν εχουν καμια συνεπεια για τα μελη της πολιτοφυλακης που ευθυνονται για το εγκλημα. Στην περιπτωση της δολοφονιας του Γιαν Ζμπροζυνα προκειμενου να καλυφουν τους πραγματικους ενοχους, δε διστασαν να παραποιησουν το ανακριτικο υλικο και τη δικη, πραγμα που εφτασε στο αποκορυφωμα με το θανατο στη φυλακη του κυριοτερου μαρτυρα και την καταδικη σε πολλα χρονια φυλακη δυο ανθρωπων χωρις να αποδειχτει η ενοχη τους.

Σ'οτι αφορα τη δραστηριοτητα των Συμβουλιων για τις Παραβασεις, που οι αρμοδιοτητες τους εχουν διευρυνθει σημαντικα σε βαρος των δικαστηριων, μπορουμε να πουμε οτι δεν κρατανε πια ουτε τα προσχηματα του σεβασμου των νομων. Η Γενικη Εισαγγελια δεν αντιδρα στα παραπονα και τις καταγγελιες πολιτων, παρολο που αυτο επιβαλλεται απο το νομο: το Συμβουλιο του Κρατους, η Ντιετα (Κοινοβουλιο) και το Υπουργειο Δικαιοσυνης κλεινουν τ'αυτια

τους στις διαμαρτυριες για τον εκφυλισμο και την αναρχια που επικρατουν στην πολιτοφυλακη και τη δικαιοσυνη.

8. Το αποκλειστικο δικαιωμα, που εχει σφετεριστει το κομμα (POUP), ανεξελεγκτης καθοδηγησης, αποφασης και κρισης, σε ολες τις σφαιρες της κοινωνικης ζωης διχως καμια εξαιρεση αποτελει μια ιδιαιτερα σοβαρη απειλη για την επιστημη και την κουλτουρα της Πολωνιας.Ο σημαντικος περιορισμος της ελευθεριας της επιστημονικης ερευνας,καθως και της δημοσιευσης των αποτελεσματων, ιδιαιτερα στις ανθρωπιστηκες επιστημες οπως η φιλοσοφια, οικονομια, κοινωνιολογια και ιστορια· ο δογματικος χαρακτηρας της θεωριας που εχει επιβληθει και που εδω και πολυ καιρο εχει χασει τα χαρακτηριστικα της ιδεολογιας για να μεταβληθει σ' ενα συνολο απο δογματα και διαταγες που εξαγγελει αυθαιρετα το κομμα· η προωθηση σε θεσεις επιστημονικης ερευνας ανθρωπων που ειναι αναρμοδιοι αλλα υπακουοι στην εκτελεση των διαταγων που βγαινουν απο τον πολιτικο μηχανισμο, ολα αυτα αποτελουν πληγματα για την πολωνικη κουλτουρα, εμποδιζοντας την οχι μονο να αναπτυχτει αλλα ακομα και να διατηρησει την υπαρχουσα κληρονομια. Η λογοτεχνια , το θεατρο, ο κινηματογραφος - τομεις οπου κυριαρχει ο λογος, βρισκονται ιδιαιτερα εκτεθειμενοι στην αυθαιρετη καταπατηση της ελευθεριας της σκεψης, στην καταστροφη της δημιουργικης δραστηριοτητας. Μεσα σε τετοιες συνθηκες, ο πολιτισμος πεθαινει. Η λογοτεχνια - ενας τοσο σημαντικος παραγοντας της πνευματικης ζωης του εθνους, μολονοτι δε μπορει να μετρηθει ποσοτικα - εχει περιοριστει στο ρολο του εκτελεστη των επιταγων της εξουσιας και εχει εξαναγκαστει σ'εναν τελειο αποχωρισμο απο την αληθινη κοινωνικη πραγματικοτητα ενω γινεται ανεχτη μοναχα σαν ενα ακινδυνο λουλουδι στη μπουτουνιερα.

....

Στά τέλη τοῦ 1975 γίνεται μιά συζήτηση γύρω ἀπό τήν προοπτική ἀλλαγῶν στό σύνταγμα πού πρότεινε τό καθεστώς. Οἱ προτάσεις πού διαμορφώθηκαν μ'αὐτή τήν εὐκαιρία στά γράμματα καί τά διαβήματα τῶν πολιτῶν μποροῦν νά θεωρηθοῦν μιά καινούργια προσέγγιση στό πρόβλημα τῆς οἰκοδόμησης μιᾶς αὐτόνομης κοινωνικῆς δραστηριότητας. Αὐτή συνίσταται στήν ἐξασφάλιση τῆς ἐλευθερίας τῶν ἰδεῶν καί τῆς ἔκφρασης, τῆς ἐλευθερίας τῆς ὀργάνωσης καί τῆς συγκέντρωσης, τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, τῆς ὑπευθυνότητας τῶν ἀρχῶν ἀπέναντι στήν κοινωνία. Ἡ δραστηριότητα πού θά στόχευε σ' αὐτά τά προβλήματα θά μποροῦσε νά δημιουργήσει τήν κοινωνική συνοχή πού ἔχει καταστραφεῖ ἀπό μιά μονοπωλιακή καί συγκεντρωτική ἐξουσία. Αὐτή θἄπρεπε νά ἐξασκεῖται ἀνεξάρτητα ἀπό τίς υπάρχουσες ἐπίσημες ὀργανωτικές δομές.

Καί μόνο μιά ἀποφασιστική διεκδίκηση, ἀξιοπρεπής καί μέ πίστη στά ἴδια της τά δικαιώματα, καί ὄχι ἕνα κλαφούρισμα, μπορεῖ νά οδηγήσει στήν ἐπανάκτηση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων καί νά ἀποτελέσει τό δρόμο τῆς σωτηρίας τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος. Ἡ πρόταση ἑνός κοινωνικοῦ προγράμματος, πού δημοσιεύτηκε τόν Ὀχτώβρη τοῦ 77 (Διακήρυξη τοῦ Δημοκρατικοῦ Κινήματος), ξεκίνησε ἀπ'αὐτή τήν πεποίθηση. Διαμορφώθηκε μέσα στά πλαίσια τοῦ KOR καί υπογράφτηκε καί ἀπό ἄλλα 100 ἄτομα. Τό πρόγραμμα μιᾶς κοινωνικῆς αὐτο-ἄμυνας, πού διαγράφεται σ'αὐτό τό κείμενο, ἀποτελεῖ μιά ἐναλλακτική λύση ἀπέναντι στόν αὐξανόμενο κίνδυνο μιᾶς αὐθόρμητης κοινωνικῆς ἐξέγερσης, πού θά μποροῦσε νά ὁδηγήσει τή χώρα σέ μιά ἐθνική καταστροφή.

Ἡ ὀρθότητα αὐτοῦ τοῦ προγράμματος ἔχει κιόλας ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπό τήν εμφάνιση μιᾶς σειρᾶς αὐτόνομων κοινωνικῶν πρωτοβουλιῶν:

- Γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν ἐργατικῶν συμφερόντων ἐκδόθηκε ἡ δισεβδομαδιαία ἐφημερίδα ROBOTNIK (Ὁ ἐργάτης).

- Μπρός στόν ὁλοκληρωτικό ξεπεσμό τῶν ἐπίσημων συνδικάτων στή Σιλεσία καί τό Γκντάνσκ, δημιουργήθηκαν ὁμάδες πρωτοβουλίας γιά τήν ὀργάνωση ἐλεύθερων συνδικάτων·

- Στά τέλη τοῦ Ἰούλη τοῦ 78 ἱδρύθηκε ἡ Προσωρινή Ἐπιτροπή Ἀγροτικῆς Αὐτο-ἄμυνας τῆς περιοχῆς τοῦ Λιούμπλιν καί στίς ἀρχές τοῦ Σεπτέμβρη, ἡ Ἐπιτροπή Ἀγροτικῆς Αὐτο-ἄμυνας τῆς περιοχῆς τοῦ Γκρόγιεκ. Αὐτές οἱ ἐπιτροπές ἀποτελοῦν τήν αὐτόνομη ἀντιπροσώπευση 16 χωριῶν τοῦ νομοῦ τοῦ Λιούμπλιν καί 20 χωριῶν τοῦ νομοῦ τοῦ Ράντομ. Γιά τά προβλήματα τοῦ χωριοῦ βγαίνει ἡ δισεβδομαδιαία ἐφημερίδα GOSPODARZ (Ὁ Ἀγρότης).

- Ἡ ἀποκάλυψη τῆς παραβίασης τῶν νόμων καί ἡ βοήθεια στά θύματά της ἀποτέλεσαν τή βάση γιά τή γέννηση τοῦ Γραφείου Ἐπέμβασης τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῆς Αὐτο-ἄμυνας - KOR.

- Σέ πολλά πανεπιστήμια δημιουργήθηκαν ἐπιτροπές Φοιτητικῆς Ἀλληλεγγύης, πού ἔχουν στόχο τους νά σπάσουν τό μονοπώλιο τῆς SZSP (φοιτητική ἕνωση τοῦ καθεστῶτος) καί νά ἀνασυστήσουν ἕνα αὐτόνομο κίνημα ὑπεράσπισης τῶν συμφερόντων τῶν φοιτητῶν καί τῆς ἐκπαίδευσης

- Μιά ἀπάντηση στήν ὑποδούλωση καί τή φαλκίδευση τῆς ἐπιστήμης δόθηκε μέ τήν ἵδρυση τῆς Ἕνωσης Ἐπιστημονικῶν Παραδόσεων (Κινητό Πανεπιστήμιο). Μερικές δεκάδες ἀπό φημισμένους ἐπιστήμονες, πού εἶναι μέλη αὐτῆς τῆς Ἕνωσης, ὀργάνωσαν, στή διάρκεια τοῦ περασμένου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, μιά σειρά ἑξαμηνιαίων παραδόσεων, στίς ὁποῖες ἀρκετές χιλιάδες φοιτητῶν μπόρεσαν νά σπουδάσουν, σέ μιά ἀτμόσφαιρα σοβαρότητας καί ἀλήθειας, πού δέν περιορίζεται ἀπό τή λογοκρισία καί τήν πολιτική προπαγάνδα·

- Τό ἐκδοτικό μονοπώλιο τοῦ κράτους ἔσπασε μέ τή δημιουργία καί τήν ἀνάπτυξη ἑνός ἀνεξάρτητου τύπου. Κοινωνικο-πολιτικά περιοδικά καί ὁ ἐκδοτικός οἶκος NIEZALEZNA OFICYNA WYDAWNICZA - πού δημοσιεύει ἔργα συγγραφέων πού ἀποκλείονται ἀπό τό καθεστώς- ἀποτελοῦν ἀπόδειξη τῆς ἀναγέννησης τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς.

Δέν εἶναι πολλά ἀλλά ἀρκετά γιά νά ἀποδείξουν πώς εἶναι δυνατή μιά αὐτόνομη,ὀργανωμένη καί ἀποτελεσματική κοινωνική δραστηριότητα. Καί ὅσο πιό μαζικές θά γίνονται οἱ αὐτόνομες ὀργανώσεις τόσο λιγότερο ἐκτεθειμένοι στήν καταπίεση θά εἶναι αὐτοί πού συμμετέχουν καί τόσο πιό ἀποτελεσματική θά γίνει ἡ δουλειά τους.

....

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟ-ΑΜΥΝΑΣ- KOR

Βαρσοβία, 10 Δεκέμβρη 1978

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

του JEAN LITYNSKI
διευθυντη του περιοδικου
"ROBOTNIK"

Η ιδεα για μια εργατικη εφημεριδα παρουσιαστηκε πολλες φορες - αλλα παραμεληθηκε - απο την αρχη κιολας των μεγαλων απεργιων τα χρονια του '70. Ξαναεμφανιστηκε σαν επιταχτικη αναγκη μεταξυ του Φλεβαρη και Σεπτεμβρη του'77 οταν η πρωτοβουλια του K.O.R. (επιτροπη αμυνας των εργατων) βρισκοταν στη φαση της αναπτυξης της με επιτυχιες μεγαλης σημασιας.

από τὴν ἐξέγερση τοῦ '70: οἱ ἐργάτες καίνε τὸ κτίριο τῆς ἀστυνομίας

Ομαδες εργατων παιρνοντας επαφη με την KOR κατα την διαρκεια της καμπανιας για την απελευθερωση των συλληφθεντων εργατων στο RADOM και την URSUS, μετα τις απεργιες του Ιουνη του '76 προτειναν με διαφορες μορφες να πλατυνουν την πλατφορμα της επιτροπης απο τα θεματα της νομιμης αμυνας σ'εκεινα της εργατικης οργανωσης. Ετσι πηρε σαρκα και οστα, κατα απο την πιεση των εργατων το σχεδιο ενος οργανωτικου δικτυου που γεννηθηκε και στηθηκε στα εργοστασια γυρω απο την εφημεριδα,με σημειο αναφορας την πληροφορηση πανω στην κατασταση και τις συνθηκες ζωης των εργατων.

Εκεινοι που μοιραζαν την εφημεριδα καθως και οι αντα-ποκριτες κατα εργοστασιο ή εργοστασιακο τμημα λειτουργουσαν φυσικα,σαν οι κομποι ενος οργανωτικου δικτυου, αν και τυπικα δεν ηταν οργανωμενοι· ηταν ωστοσο αδυνατο να εξοντωθουν και μπορουσαν να εισδυσουν σ'ολες τις πτυχες του εργοστασιου και να ξεφυγουν απὸ τη λυσσα και τη μανια των γραφειοκρατων του κομματος και των μανατζερς των εργοστασιων.

Οι εσωτερικες μεταπτωσεις και περιπετειες της KOR εμποδισαν να συγκεκριμενοποιηθει αυτη η πρωτοβουλια μεχρι τον Οκτωβρη του '77, οταν ηδη αρχισε να χανεται ενα πλατυ ρευμα εργατικων επαφων απο ανικανοτητα να προωθηθουν και να αξιοποιηθουν προς μια κατευθυνση.

Ομως παρ'ολα αυτα εμειναν αρκετα σταθερες οι επαφες με τις εργατικες ομαδες στο RADOM και στην SLESIA. Και γυρω απ'αυτες τον Οκτωβρη του '77 γεννηθηκε η εφημεριδα "ROBOTNIK" (που σημαινει εργατης). Η συνταξη απαρτιζοταν στην αρχη απο 4 εργατες, εναν μηχανικο , και 5 διανοουμενους.

Στο πρωτο νουμερο τα αρθρα ηταν ανωνυμα. Με το δευτερο ομως αρχισαμε να υπογραφουμε τα αρθρα, και οχι μονο αυτο αλλα να δινουμε ονοματα και διευθυνσεις ανταποκριτων στα εργοστασια.

Η εφημεριδα που ειχε στην αρχη ενα τιραζ δεκα χιλλιαδες φυλλα σαν μηνιαια εκδοση,διαδιδονταν χερι με χερι απο τους εργατες, που χρησιμοποιουσαν τις προσωπικες τους γνωριμιες. Σημερα που το τιραζ ειναι εικοσιπεντε χιλλιαδες φυλλα και η εκδοση δισεβδομαδιαια, η διαδοση της ξεπερασε το χειροτεχνικο της σταδιο. Οι εφημεριδες αφηνονται συστηματικα σε πακετα στην εισοδο των εργοστασιων και οι εργατες τις παιρνουν μπαινοντας. Αλλες φορες στο εσωτερικο των τμηματων χρησιμοποιουνται τα ιδια τα κλαρκ των εμπορευματων, για να μοιραστει η εφημεριδα μεταξυ των εργατων. Παρα πολυ συχνα δε, ειδικα στη SLESIA , το μοιρασμα της εφημεριδας γινεται μπροστα στις πορτες των εργοστασιων απο φοιτητες και εργατες που απολυθηκαν για πολιτικους λογους.

Οι αρχες προσπαθησαν πολλες φορες και με πολλους τροπους να εμποδισουν και να σταματησουν την κυκλοφορια της εργατικης εφημεριδας.Στη πραγματικοτητα ομως η καταπιεστικη παρεμβαση ειχε διαφορετικο χαραχτηρα σε διαφορετικες περιοχες της χωρας.Πολλες φορες μαλιστα ειδαμε διαφορετικη μεταχειριση μεταξυ ενος κι αλλου εργοστασιου σε ιδια πολη. Απο ελλειψη μιας καθορισμενης δεσμευτικης γραμμης απο μερους της κυβερνησης, η καταπιεση ειναι ετσι διαρθρωμενη που διαφερει απο περιοχη σε περιοχη, αναλογα με τα ειδικα χαραχτηριστικα της. Δηλαδη, κατ'αρχην απο την δυναμη που εχει το κινημα στα εργοστασια καθως και απο τις πολιτικες ομαδες που βρισκονται στις τοπικες διοικησεις του κομματος και των αποκεντρωμενων οργανων του κρατους. Παιρνοντας ορισμενα παραδειγματα θα δουμε: στην CRACOVIA αυτοι που μοιραζουν απ'τα εξω την εφημεριδα, συλλαμβανονται συστηματικα και κρατουνται για καμια ωρα.Στο LODZ η αστυνομια παρεμβαινει αιφνιδιαστικα, αλλα ολες τις φορες που σταματησε καποιον, τον συνελαβε και τον πηγε μπροστα στους δικαστες,οι οποιοι, ως συνηθως, τον καταδικασαν σε ενα χρονο φυλακη. Στην VARSOVIA και το DANZIG οσον αφορα τα ναυπηγεια, τον ρολο της καταπιεσης τον εχει αναλαβει το ιδιο το επιτελειο των διευθυντων του εργοστασιου, που απολυει τους εργατες που συλλαμβανει να μοιραζουν ή και να διαβαζουν μονο την "ROBOTNIK". Ολο αυτο μοιαζει να δειχνει πως η επιλογη αυτη των αρχων ειναι να δοκιμαζει "εκατο τυπους κατα πιεσης" διαφορετικους, ωστε

να συσσωρευσει αρκετα στοιχεια για να κατανοησει την δυναμη του κινηματος, την ριζοσπαστικοποιηση του, την δυνατοτητα να το προσαρμοσει και να το χωνεψει, καθως και την αντισταση του στις κυβερνητικες πρωτοβουλιες. Οπως και ναχει, στη θεση μιας σκληρης και αδιαλλακτης καταπιεσης στρατιωτικου τυπου που υπηρχε εδω κι ενα χρονο, μπηκε ενα ειδος "λιγωτερο αδιαλλακτης καταπιεσης".

Η εφημεριδα που βγαινει μονο με δυο σελιδες ειναι δομημενη γυρω απο ειδησεις των εργοστασιων ή γενικα πληροφορηση πανω στις συνθηκες δουλιας. Η γλωσσα που γραφεται ειναι θεληματικα διαφορετικη απο εκεινη του παραδοσιακου εργατικου κινηματος, για το λογο οτι αυτη η γλωσσα ειναι για μας το "σημα κατατεθεν" του καθεστωτος. Επιπλεον, κατα τη γνωμη μας αυτη η γλωσσα εχει ηδη μετατραπει σε ενα τυπο με φτωχο περιεχομενο πληροφορησης και υπενθυμιζει αθλιες εικονες.

Συχνα στην εφημεριδα υπαρχει ενα γενικο αρθρο που πιανει ορισμενες αποψεις ή θεματα ή και συνθηματα γενικης σημασιας για πολωνους εργατες. Παραδειγμα, σε παλιοτερα νουμερα υπηρχαν στοιχεια για την πολιτικη δημοκρατια και την οικονομικη δημοκρατια, για το προβλημα ελλειψης ειδων στις πωλησεις των εργοστασιων καθως και στα καταστηματα τροφιμων πρωτης αναγκης (κρεας, βουτυρο κλπ.), πανω στο θεμα της αυτοοργανωσης των εργατων εξω απο τα κυβερνητικα συνδικατα, πανω στην"περιορισμενη κυριαρχια" που βαραινει τη χωρα μας,σαν απορροια των δεσμων με το σοβιετικο καθεστως. Στο τελευταιο νουμερο, το κυριο αρθρο ηταν αφιερωμενο στην 60η επετειο της εθνικης ανεξαρτησιας.

Ηδη απο το ξεκινημα της η εφημεριδα προκαλεσε ζωηρη συζητηση στις εργατικες πρωτοπορειες, πανω στα βασικα ζητηματα με τα οποια καταπιανονταν αλλα και ειδικωτερα πανω στη διαδικασια και τα σταδια αναπτυξης μιας εργατικης αυτονομης οργανωσης. Αυτη η συζητηση παραλληλα διαπερασε και διαιρεσε την ιδια τη συνταχτικη επιτροπη. Οι αντιληψεις που αντιπαρατεθηκαν και συνεχιζουν να αντιπαρατιθενται ειναι ουσιαστικα δυο: Η πρωτη, που εχει γενικα σαν σημειο αναφορας τις εμπειριες των ισπανικων εργατικων επιτροπων, επιμενει στον κοινω-

Σημειωση για την Πολωνικη Οικονομια

Ἡ Πολωνία εἶναι μιά χώρα 35 ἑκατομμυρίων, πού μέσα στα τελευταῖα χρόνια μεταβλήθηκε ἀπό ἀγροτική σέ βιομηχανική. Ἀπό τό 1950 ὁ ρυθμός ἀνάπτυξης τῆς οἰκονομίας ἦταν τό 1951-55 8,6% τό χρόνο, τό 1956-60 6,5%, τό 61-65 6,2% καί τό 66-70 6,0%. Ταυτόχρονα μέ τήν ἐπιβράδυνση τοῦ ρυθμοῦ στήν δεκαετία τοῦ 60 παρατηρήθηκε στασιμότητα στό ρυθμό ἀνάπτυξης τῆς παραγωγικότητας, καί οἱ ἐργατικοί μισθοί ἔμεναν στάσιμοι.γιά ολόκληρη τή δεκαετία. Ἡ οἰκονομική "μεταρρύθμιση" πού πραγματοποίησε ἡ κυβέρνηση Γκομούλκα ἀπό τό 56 καί μετά μέ τήν"ἀποκατάσταση" τῆς ἀγροτικῆς μικροϊδιοκτησίας καί τήν "ἀπελευθέρωση" τοῦ ἐμπόριου προκάλεσε τελικά ἔντονες αὐξητικές τάσεις στίς τιμές εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἐργατική ἐξέγερση τοῦ 70 πού προκάλεσε τήν πτώση τῆς κυβέρνησης Γκομούλκα καί τήν ἄνοδο τῆς "τεχνοκρατικῆς" ὁμάδας Γκέρεκ.

Ἡ κυβέρνηση Γκέρεκ ἀκολούθησε μιά διπλῆ πολιτική στό πρῶτο μισό τῆς δεκαετίας τοῦ 70. Ἀπό τήν μιά ἄυξηση τῶν ἐργατικῶν εἰσοδημάτων καί ἀπό τήν ἄλλη μιά νέα φάση "αγριας" βιομηχανοποίησης. Αὐτή ἡ πολιτική ὁδήγησε τό ποσοστό τῶν ἐπενδύσεων ἀπό 25% τοῦ συνόλου , πού ἦταν μέχρι τό 70 σέ 38%(!),ποσοστό ἀνώτερο καί ἀπό τῆς Ἰαπωνίας. Γιά 5 χρόνια τό ἐθνικό εἰσόδημα αὐξάνονταν κατά μέσο ὄρο 12% τό χρόνο, οἱ πραγματικοί μισθοί 7% καί ἡ συνολική κατανάλωση 9,2% . Ὅμως μιά τέτοια διπλή πολιτική ἦταν ἀπό τή φύση της ἀντιφατική. Γι'αὐτό στηρίχτηκε σέ μεγάλη κλίμακα στόν ἐξωτερικό δανεισμό, καί βασικά σέ μικροπρόθεσμες ἐμπορικές πιστώσεις, ὅπως καί σέ μιά τεράστια ἀνάπτυξη τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν μέ τή Δύση, πού ἔφτασαν σχεδόν στό 45% τοῦ συνόλου. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἐπιδείνωση τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζύγιου καί αὔξηση τοῦ δανεισμοῦ πού ἔφτασε τά 14 -15 δισεκ. δολλάρια τό 1979. Ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἦταν καί η αὔξηση τοῦ πληθωρισμοῦ.

Ἡ προσπάθεια "ἐξυγίανσης" πού δοκίμασε τό 1976 ἡ κυβέρνηση Γκέρεκ, μέ τήν ἄνοδο τῶν τιμῶν καί τό μπλοκάρισμα τῶν μισθῶν, συνάντησε καί πάλι τήν ἐργατική ἀντίσταση μέ τήν ἐξέγερση τοῦ Ράντομ καί τοῦ Οὔρσους. Καί ἔτσι τό "Πολωνικό θαῦμα" ὅπως ἔσπευσαν νά τό ἀποκαλέσουν οἱ Δυτικοί.δέν διάρκεσε πάνω ἀπό 5 χρόνια καί μπῆκε σέ κρίση. Ἤδη τό 1976 ὁ ρυθμός ἀνάπτυξης ἔπεσε στό 7,1 % καί τό 1979 πού προβλέπονταν 2,8% τό πιθανώτερο εἶναι πώς θά υπάρξει ἀπόλυτη στασιμότητα , δεδομένου ὅτι στούς 6 πρώτους μῆνες τοῦ χρόνου ἔφτασε μόνο τό 0,6% ἐνῶ προβλέπονταν 5,0%.Γιά τό ἴδιο εξάμηνο οι ἐπενδύσεις μειώθηκαν κατά 14% σέ σχέση μέ τόν προηγούμενο χρόνο. Ἔτσι ἀρχίζει στα δικά ἀπό τό 76 καί μετά μιά ἐποχή "λιτότητας". Ὅμως ὁ πληθωρισμός ἀνεβαίνει διαρκῶς, καί τό 1978 ἔφτασε στό ρεκόρ τοῦ 8,5 στά ἑκατό , πού ἀποτελεῖ τεράστιο ποσοστό γιά ἀνατολική χώρα, καί πού εἶναι μόνο τό ἐπίσημο ποσοστό πληθωρισμοῦ. Ταυτόχρονα ἡ ἐξυπηρέτηση τοῦ δημόσιου χρέους ἔφτασε τά 4 δισεκ. δολλάρια πού ἀντιπροσωπεύουν τό ΜΙΣΟ τῶν ἐξαγωγῶν(!) Ἔτσι ἡ ἀντίσταση τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐμποδίζοντας τήν κρατική ἀστική τάξη νά φορτώσει στό σύνολό της τήν κρίση στούς ἐργάτες, ἔσπρωξε σέ κρίση τήν οἰκονομία.

Ἡ προσπάθεια νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτή ἡ κρίση μέ τή μείωση τῶν εἰσαγωγῶν, μέ τόν πληθωρισμό κλπ. ὁδηγεῖ σέ πάρα πέρα ἐπιδείνωση τῆς οἰκονομίας. Πολλά ἐργοστάσια μένουν ἀκινητοποιημένα ἐξ'αἰτίας τῆς ἔλλειψης ἀνταλλακτικῶν, πού ἐπρόκειτο νά εἰσαχθοῦν καί μετά τά μέτρα λιτότητας δέν εἰσάγονται.

Πάντως γιά νά μπορέσει αὐτή ἡ πολιτική νά πετύχει καί νά αὐξηθεῖ ἡ "ἀνταγωνιστικότητα" τῆς Πολωνικῆς οἰκονομίας σέ σχέση μέ τό ἐξωτερικό, θά πρέπει νά αὐξηθεῖ ἡ "παραγωγικότητα.Κι αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει σήμερα μέ τήν ἀνανέωση τοῦ βιομηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ, ὅπως ἔγινε στό πρῶτο μισό τῆς δεκαετίας τοῦ 70 Σήμερα τό βάρος αὐτῆς τῆς παραγωγικῆς "προσπάθειας" πρέπει νά πέσει στήν ἐργατική τάξη. νά μειωθεῖ τό ἀπασχολούμενο προσωπικό , νά αὐξηθοῦν οἱ ρυθμοί δουλειᾶς, καί η "ἀποδοτικότητα" . Νά πέσει τό πραγματικό εἰσόδημα τῶν ἐργατῶν μέσω τοῦ πληθωρισμοῦ, εἰσόδημα πού τά τελευταῖα χρόνια μένει απλᾶ στάσιμο. Ὅμως αὐτό σημαίνει ἀπέναντι σέ ἕνα ὑπαρκτό ἐργατικό κίνημα, πάρα πέρα ἀνάπτυξη τῆς ἀντίθεσης μέ τήν ἐργατική τάξη.

νικο χαραχτηρα της εργατικης οργανωσης, στα συτονομα χαρα χτηριστικα της, στην ικανοτητα της να εκφραζει περα απο καθε ιδεολογικοπολιτικη διασταση, τις αναγκες, τις ελπιδες και τα προβληματα των εργαζομενων.
Η αλλη αντιληψη ξαναδενεται με την παραδοσιακη θεματικη των εργατικων συμβουλιων. θεματικη που στην Πολωνια εχει μακρια κι οχι παντα λαμπρη ιστορια και που κατα τη γνωμη μου βρηκε το οριστικο της τελος στην προσπαθεια που διαρκεσε κανα χρονο, μεσα στο κυμα του ενθουσιασμου του "56", να χτιστει στο εργοστασιο μια δημοκρατια βασης μεσα απ' τα συμβουλια διαχειρισης. Ηδη ξερουμε πως τελειωσε αυτη η ιστορια. Τα συμβουλια εχασαν πολυ γρηγορα καθε συγκεκριμενο εργατικο περιεχομενο και επεζησαν σαν φαντασματα-σκι-

ες, κενοι μηχανισμοι συγκαταθεσης στην πολιτικη του καθε στωτος.

Στην πραγματικοτητα σε βαρος της θεματικης των συμβουλιων διαχειρισης βαρυνουν, εκτος απο το εφιαλτικο παρελθον κι αλλοι παραγοντες. Κατ' αρχην η προσπαθεια να σχηματιστουν σαν οργανα πολιτικης εξουσιας, χωρις να υπαρχουν οι συνθηκες για ασκηση εξουσιας. Κατα δευτερο, η ιδια η συνθεση της πολωνικης εργατικης ταξης που -οπως θα δουμε με συντομια πιο κατω- ειναι στην πλειοψηφια της σχηματισμενη προσφατα και προερχεται απο την αγροτια. Χωρις λοιπον καμια επαγγελματικη παραδοση και κουλτουρα που ναχει στη βαση της εξασκησης μιας ειδικοτητας που να την κανει ικανη να αξιοποιησει πολιτικα οργανα σαν τα συμβουλια διαχειρισης, οι εργατικες πρωτοπορειες δεν εμπιστευονται ιδιαιτερα την συμβουλιακη κατευθυνση. Μεταξυ τους επικρατει αρκετα καθαρα η ιδεα της οργανωσης, πιο πολυ ομως σαν αμυνα απεναντι στην εξουσια, παρα σαν παρσιμο ή διαχειριση της εξουσιας.

Οι ιδιες οι απεργιακές επιτροπες που εκλεχτηκαν απο τους εργατες κατα τη διαρκεια του μεγαλου αγωνα τον χειμώνα του '70, δεν ξαναβγηκαν τον Ιουνη του '76. Ηταν πολυ ευκολο για το καθεστως να διαχωρισει τα στελεχη της εξεγερσης, να τα απομονωσει, να τα παρακολουθει και ν'αποκεφαλισει τον αγωνα. Στα εργοστασια επικρατει μια μαζικη γραμμη που περιστρεφεται γυρω απο το αυθορμητο και τον ατυπο οργανωτικο χαρακτηρα. Απο πολλες πλευρες, μπορει να πει κανεις οτι στο επιπεδο των εργατων στην Πολωνια, ζουμε οπως σε μια προσοσιαλιστικη εποχη. Γεννιεται ενα εργατικο κινημα που πεταξε απο πανω του το κομμουνιστικο παρελθον, ψαχνει να βρει τη δικη του ταυτοτητα, πειραματιζεται με τις δικες του μορφες οργανωσης, μετρα παντα τη δικη του δραση με μεγαλη συνεση για ν'αποφυγει τον κινδυνο: να μη καθυστερησουν ή ακομα και εκμηδενιστουν απο την αντιδραση του εχθρου τα πρωτα υπογεια δικτυα επικοινωνιας κι αγωνα που δημιουργηθηκαν τα τελευταια χρονια στα πολωνικα εργοστασια.

Αποφασιστικης σημασιας για να πλατυνει και να δυναμωσει αυτο το δικτυο φαινεται ναναι η διασυνδεση των επιπεδων του κινηματος ετσι ωστε να καθοριζονται στοχοι και μορφες αγωνα σε σχεση με τη συγκεκριμενη αναπτυξη του κινηματος εργοστασιο με εργοστασιο. Το ζητημα των εργατικων επιτροπων ειναι συναφες μ'αυτη την προοπτικη, γιατι προτεινει μια μορφη οργανωσης που να μπορει να προσαρμοζεται απο περιοχη σε περιοχη στον εργατικο αυθορμητισμο.

Η "ROBOTNIK" λειτουργει μ'αυτη την εννοια σαν φυλλο αγκιτατσιας, χρησιμευει για να προωθει αλλες πρωτοβουλιες σε σχεση με τα αιτηματα στο εργοστασιο, να βοηθαει τη γεννηση κι αλλων εργατικων εφημεριδων και ειδικα εφημεριδων κατα εργοστασιο και κατα περιοχη. Σ'αυτο το επιπεδο, ενα πρωτο θετικο αποτελεσμα υπηρξε στο Νταντσιχ,με την εμφανιση εδω κι ενα μηνα μιας εργατικης εφημεριδας που καταπιανεται με τα προβληματα των εργοστασιων της βαλτικης ακτης.

Ενα αλλο θεμα που η συνταξη της "ROBOTNIK" δινει ιδιαιτερη προσοχη ειναι εκεινο της μειωσης των ωρων δουλιας με διατηρηση του μισθου. Για να καταλαβουμε τη σπουδαιοτητα αυτου του θεματος χρειαζεται να θυμισουμε οτι στην Πολωνια οι επιχειρησεις χρησιμοποιουν πολυ τις υπερωριες. Ετσι το επισημο εβδομαδιαιο ωραριο των 46 ωρων που αντιστοιχει σ'ενα μεσο εβδομαδιαιο μισθο ΙΙΟ ζλοτυ (περιπου Ι.500 δρχ.) πανω στον οποιο στην πραγματικοτητα προστιθεται ο εμμεσος μισθος απο μια σειρα βοηθητικες υπηρεσιες δωρεαν ή ημιδωρεαν, φτανει στο σημειο ναχει μια λειτουργια καθαρα ενδεικτικη Το επισημο ωραριο, ειναι πραγματικο ωραριο μονο ελαχιστες εβδομαδες το χρονο. Στην παραγωγη μεταλλου π.χ. δουλευουν ακομα και 58 ωρες τη βδομαδα και στον τομεα των μεταφορων, η επιχειρηση GLIVICE τον Δεκεμβρη του '78 εφτασε στις 300 ωρες δουλιας για καθε εργατη.

Αναμεσα στις εργατικες πρωτοπορειες, ωριμαζει το αιτημα για τις 40 ωρες δουλεια τη βδομαδα, πληρωμενες 46.Φυσικα κανεις δεν ελπιζει σε μια αμεση επιτυχια,αλλα η μειωση των ωρων δουλειας φαινεται ναναι η λεωφορος για ν'αντιμετωπιστει οχι μονο η απανθρωπη πολυωρη μερα δουλειας αλλα και τα επακολουθα θα φανουν μετα απο κανα χρονο, μετα απο τη μειωση της ζητησης εργατικων χεριων που προβλεπει το νεο οικονομικο πλανο.

Παραλληλα,στο θεμα της μειωσης των ωρων δουλειας,μεγαλη σπουδαιοτητα εχει το προβλημα της μειωσης της"νορμας", δηλαδη της παραγωγικοτητας που δενεται με το κατα πληκτικο ξαπλωμα της δουλειας με το κομματι, καθως κι ολο το ζητημα του εφοδιασμου της παραγωγης του εργοστασιου. Ηδη πολυ συχνα δεν βρισκονται τ'αγαθα πρωτης αναγκης ή τουλαχιστον εκεινα που εχουν σταθερες τιμες, γιαυτο κι οεργατης ειναι υποχρεωμενος να βρει τα εμπορευματα στη μαυρη αγορα ή να προμηθευτει αντιστοιχα προϊοντα που δεν βρισκονται στον επισημο τιμαριθμικο καταλογο πρωτων αναγκων που εχει καθορισει το κρατος με σταθερες τιμες, μ'αποτελεσμα οι τιμες να ειναι ανεβασμενες.Μ'αφορμη αυτο αξιζει να θυμηθουμε οτι η εξεγερση του'70 κι οι μεγαλες απεργιες του'76,γεννηθηκαν γυρω απο το προβλημα της ελλειψης αγαθων πρωτης αναγκης και των τιμων τους.

Οι εργατες, οι πιο ευαισθητοι στα γενικα θεματα των συνθηκων της εργατικης ταξης αρα και της δραστηριοτητας της εφημεριδας"ROBOTNIK",ειναι γενικα οι ιδιοι που δυναμικα μπορουν να γινουν μελη της κομμουνιστικης οργανωσης του εργοστασιου ἢ των καθολικων ενωσεων.

Πολυ συχνα, η συνταξη διατηρει τις στενωτερες και συστηματικωτερες πολιτικες επαφες της με κομμουνιστικα στελεχη. Αυτα εξασκουν σχεδον παντα ενα ρολο πρωτοπορειας στα εργοστασια και, παρ' οτι ανηκουν στο P.O.U.P(στο κομμα), εχουν ενα σημαντικο κυρος μεταξυ των εργατων.Εχουν παρει στα σοβαρα την επισημη ιδεολογια που φανταζεται την εργατικη ταξη σαν ταξη ηγεμονικη, μ'ενα δικαιωμα-καθηκον στην ασκηση της εξουσιας.Φυσικα ολ'αυτο, κανει τα κομμουνιστικα στελεχη να ταυτιζονται περα απ'ολα, με την τυχη της επιχειρησης - αναπτυξη, παραγωγικες επιτυχιες, κλπ., και για ολα αυτα να δικαιωνουν την πολιτικη που κανουν. Παρ'ολα αυτα, επειδη ακριβως ειναι εναπολιτικο εργατικο στρωμμα πουχει βγει αυθορμητα- δεν μπηκαν στο εργοστασιο γιατι ηταν κομμουνιστες, αλλα εγιναν κομμουνιστες στο εργοστασιο - οι επιθυμιες και τα βασανα, προβληματα της δουλειας που τα μοιραζονται μαζι με τους αλλους εργατες, επιδραν πανω τους και τους επιρρεαζουν βαθεια. Κατα καποιο τροπο, επειδη ειναι φυσικοι "αρχηγοι" μεσα στους εργατες, ειναι υποχρεωμενοι να πρωτοστατουν και να τους εκπροσωπουν. Αναλογο ρολο παιζουν κι οι εργατες που δουλευουν στις ενωσεις των καθολικων, οπου σε πολλες περιπτωσεις βρισκουν μεσα απο την θρησκευτικη τους εμπειρια ενα ιδεολογικο οπλο για να κριτικαρουν και ν'αντιπαραθεσουν μια αυτονομη κουλτουρα στο καθεστως και στους διευθυντες του εργοστασιου. Εξ αλλου, δεν ειναι πια σπανια η περιπτωση οπου η συμμετοχη των εργατων στο P.O.U.P να συνδυαζεται και με συμμετοχη σε θρησκευτικες οργανωσεις.

Αυτη η "εργατικη μαζικη πρωτοπορεια" που συνοπτικα περιγραφαμε,αποτελει το 10-15°/ο των εργαζομενων στην βιομηχανια. Το υπολοιπο, η πλειοψηφια του εργατικου δυναμικου,ειναι ακομα συνθλιμε

νο απο την αγροτικη καταγωγη του. Προκειται για εργατες που μεταναστευσαν προσφατα απο αγροτικες περιοχες. Στην καλυτερη περιπτωση, βρισκονται στη δευτερη γενια του εργοστασιου, αλλα συχνα βρισκομαστε ακομα στην αναμικτη φιγουρα του εργατο - αγροτη:δηλαδη του εργατη που ολοκληρωνει το μισθο καλλιεργωντας τη γη.

Αυτοι οι εργατες, με δεδομενη την προσφατη ιστορίατῆς χωρας, δεν εχουν καμμια συνδικαλιστικη εμπειρια ἢ ακομα πιο απλα,κι απο στοιχειωδη οργανωση στη βαση στοιχειωδων αναγκων οπως υπαρχουν στη Δυση (εργατικες ασφαλισεις κλπ). Δουλευοντας λοιπον σαν εργατες γραμμης σε παραγωγικους κυκλους (αλυσσιδα) με μοντερνα τεχνολογια, δεν κουβαλανε στις πλατες τους καμμια επαγγελματικη παραδοση, ουτε μπορουν ν'αποκτησουν ωστε να γεννησουν μια νεα οντοτητα και μια επαγγελματικη φιγουρα. Η σχεση τους με τη δουλεια ειναι βασισμενη αποκλειστικα στην αναγκη του μισθου. Η κοινωνικη τους συλλογικη οντοτητα, και η δυνατοτητα για κοινωνικη επικοινωνια βρισκονται εξω απο το εργοστασιο,στις παραδοσεις του αγροτικου τους κοσμου απ'οπου προερχονται.

Ειναι φυσικο λοιπον,η κοινη βαση της κουλτουρας τους, πολυ συχνα μαλιστα η κουλτουρα τους συνολικα,να βρισκεται γυρω απο την καθολικη θρησκεια. Η εκκλησια, η ενορια, ειναι το κοινο τους κεντρο συχνα το μοναδικο μερος κοινωνικοποιησης τους, καθολου απο τα εξω,αλλα προσαρμοσμενο στις δικες τους αναγκες ανταλλαγης και επικοινωνιας.

Ετσι εξηγειται οχι μονο η "Πολωνικη ανωμαλια" -το καθεστως εγκατελειψε στη δεκαετια του '50, την προσπαθεια να εξαλειψει την καθολικη εκκλησια σαν ενα δικτυο ενωτικο και ανεξαρτητο, και σημερα ανεχεται την αναπτυξη της και το δυναμωματης,προσπαθων τας μονο ν'αποσπασει κερδη - αλλα και η εξαιρετικη προσοχη που ολες οι δυναμεις της αντιπολιτευσης και οι ιδιες εργατικες πρωτοπορειες,αφιερωνουν στον πολωνικο καθολικισμο.

Κατα βαθος οι εκκλησιες ειναι οι μοναδικοι δημοσιοι χωροι που οι εργατες και οι αγροτες της Πολωνιας θ θαταν διατεθειμενοι να υπερασπισουν μ'οποιοδηποτε τροπο. Μαλιστα μπορει κανεις να στοιχηματισει οτι η επερχομενη αφιξη του Παπα στην Πολωνια, θα ειναι ευκαιρια για μια μεγαλη μαζικη εκδηλωση εναντια στο καθεστως, οπως συνεβη με τον Χομεϊνι στο Ιραν.

Ολα αυτα φυσικα, εχουνμιά βαθια επιρροη στην κοινη συμπεριφορα της εργατικης ταξης. Η ψυχη της αγροτιας βαραινει πανω στην πολωνικη εμπειρια σαν μια αρρωστεια της καρδιας. Οι αγωνες αναβουν ξαφνικα μετα απο μακρες περιοδους παθητικοτητας και παιρνουν ταχυτατα, τα χαρακτηριστικα της αγροτικης εξεγερσης - ερημωση, καταστροφη κ' φωτιες, ολα δειχνουν καθε φορα να σπρωχνουν προς μια απροβλεπτη εξεγερση, οχι προκαθορισμενη.

Η υπομονετικη, ανατρεπτικη πρακτικη που μερα με τη μερα συσσωρευει τον ανταγωνιμο και τον ακονιζει με μεγαλη καθαροτητα, μεσα απο τη συγκρουση στα τμηματα παραγωγης ἢ μεσω του σαμποταζ, ειναι στην ουσια, αγνωστα στην Πολωνια.

Γι'αυτο και η εργατικη εξεγερση δημιουργει ηγετες σα τον Μπαλουκα, ηδη γνωστο οπως μου λενε στην Δυση, προσωπικοτητα στην οποια, η πολιτικη ευφυια και ο δυναμισμος συμβαδιζουν με εξαιρετικη διαθεσιμοτητα για οποιονδηποτε τυχωδιοκτισμο:ετσι,αν αφαιρεσει κανεις την αγροτικη του προελευση που αποτελεσε τη βαση για να γινει ενας πολιτικος πολος, δεν μενει παρα ενας ξεριζωμενος, ενας μικρος εξοριτος παπα-Γκαπον.

Η εμπειρια των πολωνων εργατων ειναι εντελως ξενη με τους μεγαλους κυκλους των αγωνων της Δυσης, κι οχι μονο γιατι το δυτικο εργατικο κινημα αποφυγε οποιαδηποτε σχεση, εστω και σαν συμπαρασταση, αλλα και γιατι στα ματια των πολωνων ερατο-αγροτων, η Δυση, με τον μυθικο της πλουτο και τη διαδεδομενη διαφθο

ρα της, η Δυση οπου η ευημερια πληρωνεται με την ανασφαλεια , την ανωνυμια και τους σκληρους ρυθμους παραγωγης ειναι ενα ειδος Ελντοραντο, που ειναι περισσοτερο ξενο, παρα εχθρικο. Εξ αλ-

ROBOTNIK

OPOZYCJA DEMOKRATYCZNA A TRADYCJA NIEPODLEGŁOŚCIOWA

PRL OBCHODZI NIEPODLEGŁOŚĆ

λου, το μοναδικο διεθνες αισθημα που ειναι ξαπλωμενο στους πολωνους εργατες,ειναι το μισος για τον Ρωσο: σαν ξενος δεσποτης, ο σοβιετικος ειναι πανω απ'ολα ενας ρωσος. Και η αδιακοπη αλληλεγγυη κ' προσοχη για τους Τσεχοσλοβακους και Ουγγρους εργατες εχει τη ριζα της στην κοινη αντιθεση που φανταζονται οτι υπαρχει με την σοβιετικη αυτοκρατορια. Ετσι οι πολωνοι εργατες ζουν, παλευουν, χανουν ή κερδιζουν σ'εναν κοσμο απομονωμενο, δεν εχουν συμμαχους.

Κατα βαθος, η φωνη της Δυσης μοιαζει γι'αυτους με τη φωνη του Ρ.Ε.Ε. - ολ'αυτα τα χρονια η μοναδικη βοηθεια ηρθε απο τις εκπομπες στα πολωνικα του Ραδιοφωνου της Ελευθερης Ευρωπης - εκπομπες που καλυπτουν εν μερει την αβυσσο της απο-πληροφορησης που κανει το καθεστως. Πληροφοριες που μερικες φορες ειναι ανακριβεις, αλλα ποτε φευτικες. Γεγονος που, σ'ενα κοσμο οπου το ψεμμα ειναι ο κανονας, δημιουργησε μια μαζικη εμπιστοσυνη γι'αυτες τις εκπομπες, παρα τη γνωση πως ο πομπος διευθυνεται απο τις Αμερικανικες μυστικες υπηρεσιες.

Δεκεμβρης'78

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Τό KOR ('Επιτροπή γιά τήν 'Υπεράσπιση τῶν 'Εργατῶν) δημιουργήθηκε στίς 27 Σεπτέμβρη τοῦ 1796, μέ στόχο τή δημόσια κινητοποίηση γιά τήν άποφυλάκιση τῶν έργατῶν πού πιάστηκαν στή διάρκεια τῶν άπεργιῶν τοῦ 'Ιούνη, στό Οὔρσους καίτό Ράντομ. 'Η σύνθεση τοῦ KOR (πού άρχικά άποτελούνταν άπό 14 μέλη) άντανακλοῦσε καί συνεχίζει νά άντανακλᾶ τή διαφορετική προέλευση τῶν ομάδων τῆς άντιπολίτευσης. 'Ανάμεσα στά μέλη του βρίσκονταν ὁ 'Εντουαρντ Λιπίνσκι, 80 χρονῶν, γνωστός οίκονομολόγος, μέλος, πρίν άπό τόν πόλεμο, τοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος' Αντόνι Πάζνταχ, 76 χρονῶν, ἕνας άπό τούς δικηγόρους ὑπερασπιστές τῶν πολωνῶν ἡγετῶν πού δικάστηκαν στή Μόσχα τό 1945' ὁ Γιάν Λίπσκι, 52 χρονῶν, ἱστορικός τῆς φιλολογίας καί παρτιζάνος ἡγέτης στή διάρκεια τῆς ναζιστικῆς κατοχῆς.

"Ομως ἡ πιό σημαντική ομάδα προέρχεται άπό τή γενιάτοῦ 68. Οἱ σπουδαιότεροι ἡγέτες τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, πού ἦταν ἤδη μέλη τῶν νεολαιΐστικων κομμουνιστικῶν όργανώσεων, καί πού ἡ ἡλικία τους εἶναι άνάμεσα στά 30 καί τά 40, συσπειρώθηκαν στό KOR καί άποτέλεσαν τήν κυριότερη δύναμή του. 'Ο Γιάσεκ Κούρον, μέ έξη χρόνια φυλακή, καί ὁ 'Ανταμ Μίσνικ, μέ δυό χρόνια φυλακή, εἶναι οἱ δυό πιό γνωστές προσωπικότητες στή Δύση. 'Αλλά ἕνα ὅμοια σημαντικό ρόλο παίζουν ὁ ἱστορικός 'Αντόνι Μάσιεζιέφκς καθώς καί ἕνας νέος μηχανικός πού ὥριμασε μέσα άπό τήν έμπειρία τῆς φυλακῆς καί τή δουλειά σάν έργάτηςστό έργοστάσιο, ὁ Γιάν Λίτίνσκι. Δίπλα τους κινεῖται καί μιά νεότερη γενιά πού προέρχεται βασικά άπό τίς καθολικές όργανώσεις. Μερικοί άπό τούς ἡγέτες τοῦ 68 θεωροῦν τόν εαυτό τους κριτικό μαρξιστή καί άναφέρονται στίς δυτικές πολιτικές έμπειρίες (σοσιαλδημοκρατία, εύρωκομμουνισμός, αὐτόνομα άντι-αὐταρχικά κινήματα, νέα άριστερά). "Αλλοι ἔχουν θέσεις ριζοσπαστικοῦ καθολικισμοῦ' καί τέλος, ἄλλοι άναφέρονται στή φιλελεύθεροδημοκρατική παράδοση.

Τό ὄργανο τοῦ KOR εἶναι ἕνα πολυγραφημένο πληροφοριακό δελτίο στό όποῖο δημοσιεύονται ὅλες οἱ άνακοινώσεις.

Τό καθεστώς, παρόλο πού έπιτέθηκε στά μέλη τοῦ KOR σάν "ὄργανα τοῦ δυτικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καί τῆς ντόπιας άντίδρασης", ὑποχρεώθηκε, τήν ἄνοιξη τοῦ 77, νά άπελευθερώσει ὅλους τούς κρατούμενους έργάτες, άμέσως μετά τίς διαδηλώσεις γιά τή σκοτεινή δολοφονία ἑνός φοιτητή τῆς Κρακοβίας, οπαδοῦ τοῦ KOR.

Μετά άπ'αὐτή τήν έπιτυχία, ἡ έπιρροή τοῦ KOR διευρύνθηκε σέ τεράστια κλίμακα καί τό πεδίο παρέμβασής του έπεκτάθηκε άπό τήν ὑπεράσπιση τῶν διωκόμενων έργατῶν στή γενική θεματολογία τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, τῆς πολιτικῆς έλευθερίας, τῶν προσπαθειῶν γιά τήν όργάνωση τῶν κοινωνικῶν κινημάτων.

"Ετσι, τό KOR πῆρε μιά νέα όνομασία: KSS ('Επιτροπή Κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας). Τά μέλη του φτάνουν πιά τά 39 καί στό έσωτερικό του άναπτύχθηκε μιά σημαντική διαφοροποίηση,βασικά σέ σχέση μέ τίς μορφές πάλης ένάντια στό καθεστώς. Μέσα άπ'αὐτή τή διαφοροποίηση , δημιουργήθηκε, τόν 'Οχτώβρη τοῦ 77, ἡ πρώτη έργατική έφημερίδα, ROBOTNIK ('Εργάτης), πού τή διευθύνει ὁ Γιάν Λιτίνσκι, στήν προοπτική τῆς έργατικῆς αὐτο-οργάνωσης.

Παράλληλα όργανώνονται άκαδημαϊκές παραδόσεις, ἔξω άπό τόν ἔλεγχο τοῦ καθεστῶτος.Αὐτή ἡ δραστηριότητα όνομάστηκε Κινητό Πανεπιστήμιο, άπό τό ὄνομα μιᾶς άνάλογης πρωτοβουλίας πού εἶχε έμφανιστεῖ στή Βαρσοβία στίς άρχές τοῦ αἰώνα στή διάρκεια τῆς τσαρικῆς κατοχῆς.

Τό KSS-KOR άποτελεῖ σήμερα τή σημαντικότερη άντιπολιτευτική ὁμάδα' άκολουθεῖ μιά πολιτική άνάπτυξης καί ριχώματος στόν κοινωνικό ἱστό , καί θεωρεῖ έπικίνδυνη καί άναγκαῖο νά άποφευχθεῖ ἡ ριζοσπαστικοποίηση τῶν μορφῶν πάλης κάτω άπό τίς σημερινές συνθήκες.

Τό Μάρτη τοῦ 77 ἱδρύθηκε στή Βαρσοβία καί τό Λόμπς τό Κίνημα γιά τήν 'Υπερασπιστῶν 'Ανθρώπινων καί Πολιτικῶν Δικαιωμάτων (ROPCIO), πού άρχικά άποτελοῦνταν άπό 18 μέλη πού άνάμεσά τους βρίσκονταν ἕνας παλιός στρατηγός τῆς περιόδου τοῦ Πιλσούντζκι, ὁ Μπορούτα-Σπιέχοβιτς' ὁ ἡγέτηςτοῦ παλιοῦ Χριστιανο-δημοκρατικοῦ κόμματος, Σ. Καερορόβσκι' ἡ δημοσιογράφος Λ. Μοκτσούλσκι' έ-

πίσης μιά ομάδα νέων διανοουμένων, πού ήταν ήδη μέλη τής παράνομης οργάνωσης RUCH, ύπεύθυνης, στίς αρχές τής δεκαετίας τοῦ 70, γιά μιά σειρά απόπειρες. Η προσωπικότητα με τό μεγαλύτερο κῦρος μέσα σ' αὐτή τήν ομάδα είναι ο Αντρέϊ Κζούμα, πού τό καλοκαίρι τοῦ 78 υποχρέωσε τό Μοκτσούλσκι νά φύγει από τό ROPCIO καί ανάλαβε οριστικά τήν ήγεσία του. Όργανο αυτής τής ομάδας είναι ή πολυγραφημένη εφημερίδα OPINIA (Γνώμη). Οι πολιτικές δυνάμεις πού συσπειρώνονται γύρω από τό ROPCIO είναι απόλυτα ξένες στίς σοσιαλιστικές παραδόσεις καί τή μαρξιστική κουλτούρα καί αναφέρονται σ' εκείνους τούς πολιτικούς θεσμούς πού είχε ή Πολωνία στό μεσοπόλεμο. Κεντρικό θέμα στή δραστηριότητα αυτής τής οργάνωσης είναι, εκτός από τά πολιτικά δικαιώματα καί τήν υπεράσπιση τῶν διωκόμενων από τό καθεστώς, καί ή εθνική ανεξαρτησία.

Ανάμεσα στό KSS-KOR καί τό ROPCIO εξελίσσεται μιά ανοιχτή πολεμική, πού αφοράει τήν ήγεμονία πάνω στό κίνημα τής αντιπολίτευσης. Καί φυσικά δέν παύουν νά εκτοξεύονται από τή μιά καί τήν άλλη πλευρά κατηγορίες γιά συνεργασία μέ τό καθεστώς. Τό ROPCIO κατηγορεῖ τό KSS-KOR γιά τή μετριοπαθή καί ρεαλιστική του πολιτική απέναντι στό καθεστώς.

Τό KSS-KOR, τό ROPCIO καί πολυάριθμες καθολικές πολιτικές οργανώσεις, πού είναι αδύνατο νά απαριθμήσουμε εδῶ, παρόλο πού βρίσκονται στήν παρανομία, έχουν μιά δημόσια δράση, μέσα από γραφεῖα γνωστά καί έντυπα μέ πλατιά κυκλοφορία.

Τέλος, τό καλοκαίρι τοῦ 1977, εμφανίστηκε ή σημαντικότερη από τίς παράνομες ομάδες: ή PNN (Πολωνική Ένωση Ανεξαρτησίας). Αυτή ή οργάνωση παράγει ένα μεγάλο αριθμό από έντυπα πού κυκλοφοροῦν παράνομα, στά οποῖα καταγγέλονται οι παραβιάσεις, ή διαφθορά καί ή βία τής εξουσίας προτείνονται μορφές οργάνωσης καί πάλης τέτοιες πού νά αποφεύγεται ο αστυνομικός έλεγχος ζητοῦν από τόν κόσμο νά καταγγέλει τίς αυθαιρεσίες τῶν υπεύθυνων τοῦ κόμματος. Αλλά ή πιό σημαντική συνεισφορά τοῦ PNN βρίσκεται στό ότι άνοιξε τή συζήτηση πάνω στήν αναγκαιότητα τής ένοπλης πάλης. Απέναντι στίς ρεαλιστικές τοποθετήσεις τοῦ KSS-KOR, πού επιμένουν πάνω στήν αδυναμία, γιά λόγους εθνικούς καί διεθνεῖς, οποιασδήποτε προσπάθειας πολιτικής εξέγερσης στή Πολωνία, τό PNN, αποδεχόμενο μέ περηφάνεια τήν παράδοση τῶν αντι-ρώσικων εξεγέρσεων τής Πολωνίας, υποστηρίζει πώς ή χώρα κατάχτησε έστω καί μερικά τήν εθνική της αξιοπρέπεια μόνο χάρη σέ εκατό αποτυχημένες εξεγέρσεις (καί όχι από τή σύνεση τής REAL POLITIK). Καί μονάχα μέ τήν αποδοχή αυτής τής κληρονομιᾶς, σά μιά σημερινή πραχτική, είναι δυνατό, σύμφωνα μέ τό PNN, νά αντιμετωπιστεῖ τό ζήτημα τής πολιτικής οργάνωσης τής πολωνικής αντιπολίτευσης καί τῶν διεθνῶν διασυνδέσεων μέ όρους πού νά είναι προσαρμοσμένοι στό κεντρικό πρόβλημα πού αντιμετωπίζει ή Πολωνία. Η κατάχτηση τής ελευθερίας δέν είναι εσωτερικό πρόβλημα: ή λύση του περνάει μέσα από τήν ανατροπή μιᾶς αυτοκρατορίας πού είναι από τίς πιό συγκεντρωμένες καί εκτεταμένες τής σύγχρονης ιστορίας, τής Σοβιετικής Αυτοκρατορίας.

ΜΠΑΣΑ ΓΚΙΝΖΜΠΟΥΡΓΚ

ΦΡΑΝΚΟ ΠΙΠΕΡΝΟ

Το κινητο πανεπιστημιο

Τό κινητό πανεπιστήμιο έχει ήδη σχεδόν 2 χρόνια ζωής.

Η πρωτοβουλία ξεκίνησε από μιά ομάδα διανοουμένων, πού ανήκουν σέ διαφορετικές γενιές, όπως ο Γιάν Γιούσεφ Τσίπσκι, 58 χρονῶν, φιλελεύθερο-δημοκρατικής προέλευσης· ή Ανιέλα Στάϊνζιμπεργκ, 80 χρονῶν, μέλος τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος στό μεσοπόλεμο· ο Γιάν Λιτίνσκι, 33 χρονῶν, πρώην μέλος τής νεολαιΐστικης κομμουνιστικής οργάνωσης· συντονίζεται από μιά επιτροπή ("Ένωση Επιστημονικῶν Παραδόσεων, TKN) πού σήμερα αποτελεῖται από 80 μέλη. Ανάμεσά τους βρίσκονται καί ορισμένοι διανοούμενοι, πού είναι μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί ορισμένοι καθολικοί παπάδες. Η ελευθερία έρευνας καί διδασκαλίας αποτελεῖ καί τήν κοινή πλατφόρμα όλων όσων συμμετέχουν στό TKN. Γιά νά αποφευχθεῖ ή διείσδυση προβοκατόρων, χαφιέδων καί σαμποταριστῶν, ή είσοδος στήν Ένωση γίνεται μέ επιλογή.

Εκεῖνο τό στοιχεῖο πού δικαιολογοῦσε καί εξακολουθεῖ νά δικαιολογεῖ αυτή τήν πρωτοβουλία είναι ή πάλη ενάντια στή λογοκρισία καί τήν ακρωτηριασμένη ή φαλκιδευμένη γνώση πού προσφέρει τό καθεστώς. Τά θέματα τῶν παραδόσεων είναι περιορισμένα, παρά τή ζήτηση πού υπάρχει από τούς φοιτητές, εξαιτίας τής έλλειψης διδασκόντων, καί αφοροῦν βασικά τίς ανθρωπιστικές καί κοινωνικές σπουδές (κοινωνιολογία, σύγχρονη οικονομική ιστορία, ιστορία τοῦ πολωνικοῦ εργατικοῦ κινήματος, ιστορία τής πολωνικής φιλολογίας, κλπ.).

Τά μαθήματα, στά οποῖα συμμετέχουν περίπου 3.000 φοιτητές, γίνονται στή Βαρσοβία, τή Κρακοβία, τό Γκντανσκ, τό Πόζναμ, τό Λόντζ. Η κοινωνική προέλευση τῶν φοιτητῶν είναι παρόμοια μ' εκείνη τῶν πολωνικῶν πανεπιστημίων (κυριαρχία τῶν υπαλληλικῶν στρωμάτων τής πόλης) αλλά συγκριτικά υπάρχει πιό έντονη παρουσία εργαζόμενων φοιτητῶν (κύρια υπάλληλοι χωρίς πανεπιστημιακή μόρφωση). Η ίδρυση καί ή επιτυχημένη ανάπτυξη τοῦ κινητοῦ πανεπιστήμιου προκάλεσε μέσα σέ λίγους μῆνες τήν εμφάνιση καί άλλων ανάλογων πρωτοβουλιῶν, πού συχνά δέν έχουν σχέση μεταξύ τους. Σήμερα πιά βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν αληθινό πολλαπλασιασμό τους πού, έστω καί ανάμεσα σέ διφορούμενα, σέ αντιθέσεις καί σέ θεωρητικές καί οργανωτικές ελλείψεις, αποδείχνει πόσο βαθειά

είναι ή "θέληση γιά γνώση" στήν πολωνική κοινωνία, ή ανάγκη γιά μιά γνώση πού δέν πνίγεται από τή χειραγώγηση τής εξουσίας.

Αυτές οί πρωτοβουλίες ξαπλώνονται καί στίς εκκλησιαστικές κοινότητες πού είναι καί οί πιό ανοιχτές στό κίνημα: γιά παράδειγμα, στήν Κρακοβία, τό εναλλακτικό Πανεπιστήμιο οργανώθηκε από μιά φοιτητική ομάδα πού διαμορφώθηκε καί βρίσκεται ακόμα σέ στενή σχέση μέ τούς δομινικανούς παπάδες. Τό διδακτικό προσωπικό αποτελείται από διανοούμενους πού, είτε εξασκοῦν τίς δραστηριότητές τους μέσα στόν κρατικό μηχανισμό (πανεπιστήμιο, εκδοτικοί οίκοι, εφημερίδες, ερευνητικά κέντρα, κλπ.) είτε από εκείνους (όπως συμβαίνει σέ μεγάλο βαθμό γιά τήν πολιτική γενιά τοῦ 68) πού τό καθεστώς τούς έχει στερήσει τήν εργασία καί επιβιώνουν όπως μποροῦν, μέ χειρωνακτικές δουλειές, μέ δουλειές μισής μέρας ή μέ τήν πολιτική συμπαράσταση. Οί παραδόσεις, τά σεμινάρια, οί συζητήσεις γίνονται σέ ιδιωτικά σπίτια πού παραχωροῦν οί συμπαθοῦντες. Πράγματι, ή χρησιμοποίηση τῶν πανεπιστημιακῶν αμφιθεάτρων αποκλείεται εξαιτίας τής λυσσαλέας αντίδρασης τῶν αρχῶν, αλλά κύρια εξαιτίας τοῦ δυσμενοῦς γιά τήν ώρα συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων πού δέν επιτρέπει τήν κατάληψη καί τήν χρησιμοποίηση τῶν δημόσιων χώρων. Ορισμένες συγκεντρώσεις έχουν γίνει στή Μητρόπολη τοῦ Άγ. Μαρτίνου, στή Βαρσοβία.

Τά θέματα τῶν παραδόσεων, τά ωράρια κι οί χώροι όπου θά δοθοῦν, άν όχι καί τά ονόματα τῶν διδασκόντων, γνωστοποιοῦνται μέ μαζικό μοίρασμα προκηρύξεων, στούς δρόμους, τά γραφεῖα καί τά πανεπιστήμια, ένα μήνα πρίν από τήν έναρξη τῶν μαθημάτων. Τά πιό σημαντικά μαθήματα καί σεμινάρια συγκεντρώνονται σέ τόμους πού εκδίδει ό εκδοτικός οίκος "Επιστημονικά Τετράδια", πού εξαρτᾶται από τό ΤΚΝ.

Αξίζει νά υπογραμμίσουμε ότι, μετά τό 68, είναι ή πρώτη φορά πού υπάρχει μιά σύνδεση ανάμεσα στή διανόηση καί τό φοιτητικό κίνημα -καί σέ αντίθεση μέ τότε, ή σύνδεση αυτή τή φορά, δίχως νάχει τίς βολονταρίστικες καί ιδεολογικές πλευρές τοῦ 68 (θεσμικός κομμουνιστικός ρεφορμισμός), στηρίζεται σέ μιά σταθερή καί πλατιά βάση πού διαμορφώνεται από τίς ίδιες τίς αναγκαιότητες τής πρακτικής τής τεχνικο-επιστημονικής διανόησης.

Τό κινητό πανεπιστήμιο δημιουργήθηκε πάνω σέ μιά βάση κύρια πολιτική -πάλη ενάντια στή λογοκρισία καί τόν αυταρχικό περιορισμό τής γνώσης. Καί γι'αυτό είναι σέ κάποιο βαθμό αναπόφευκτο ότι αυτή ή εμπειρία διαπερνιέται από μιά φιλελεύθερο-δημοκρατική θεματολογία πάνω στά πολιτικά δικαιώματα καί τίς ατομικές ελευθερίες -κι αυτό έχει σά συνέπεια τήν ηγεμονία πολιτικῶν θέσεων πού αναφέρονται στά μοντέλα καί τή μαζική συμπεριφορά τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν.

Ωστόσο έχει ήδη αρχίσει στό εσωτερικό τοῦ ΤΚΝ μιά συζήτηση πάνω σέ μιά εναλλακτική χρήση τής επιστήμης: μ'άλλα λόγια, ή ίδια ή ανάπτυξη τής πρωτοβουλίας μας μᾶς βάζει μπροστά στό πρόβλημα νά ξεπεράσουμε τήν έρευνα καί τήν υπεράσπιση τής ελευθερίας τής γνώμης καί τής έρευνας καί νά προχωρήσουμε σέ επίπεδα συλλογικής δράσης, κοινωνικῶν πρακτικῶν πού μποροῦν νά επέμβουν στό ίδιο τό επίπεδο τῶν σχέσεων παραγωγής καί διανομής. Πόλοι αναφοράς, έστω καί κριτικά, είναι από τή μιά πλευρά ή εμπειρία τῶν κινέζων καί μοζαμβικανῶν "ξυπόλητων γιατρῶν", καί από τήν άλλη

από τήν εξέγερση τοῦ 1956. ΠΟΖΝΑΝ

οί αγῶνες στή Δύση πάνω στό θέμα τής πυρηνικής ενέργειας, τής υγείας, τής προληπτικής ιατρικής, τής πληροφόρησης.

Σ'αυτή τήν κατεύθυνση συναντᾶμε διάφορα εμπόδια πού έχουν σχέση μέ τό βασικά "πολιτικό" χαρακτήρα τοῦ κινήματος, καθώς καί μέ τό ότι βρίσκεται από πολλές απόψεις στό στάδιο τής γέννησής του. Μέ άλλα λόγια, ή δυσκολία τής ένταξης σ'αυτή τήν κατεύθυνση σημαντικῶν στρωμάτων τοῦ τεχνικο-επιστημονικοῦ τομέα είναι αποτέλεσμα όχι μόνο τῶν προνομίων πού απολαμβάνουν στήν κοινωνία μας αλλά πάνω από όλα γιατί ή ενεργοποίησή τους πρός εναλλακτικές λύσεις απαιτεῖ έναν πλοῦτο κοινωνικῶν σχέσεων, εργαλείων, τεχνικῶν δυνατοτήτων, πού τό κίνημα δέ διαθέτει ακόμα.

Ανάλογες σκέψεις μποροῦν νά γίνουν γιά τή σχέση ανάμεσα στό εναλλακτικό πανεπιστήμιο καί τούς εργάτες τῶν μεγάλων εργοστάσιων. Τό ΤΚΝ βλέπει μέ μεγάλο ενδιαφέρον τήν ιταλική εμπειρία τῶν 150 ωρῶν (σημ. οί ιταλοί εργάτες έχουν δικαίωμα νά παρακολουθοῦν μαθήματα στό πανεπιστήμιο, 150 ώρες τόν χρόνο πού αφαιροῦνται από τόν εργάσιμο χρόνο τους). Αλλά στήν Πολωνία, βρισκόμαστε ακόμα στά πρῶτα βήματα: είναι ανάγκη νά αναπτυχθοῦμε ακόμα, νά αποκτήσουμε μιά πιό συγκεκριμένη πολιτικο-κοινωνική ταυτότητα, προτοῦ μπορέσουμε νά πιάσουμε συγκεκριμένα τό ζήτημα (πού ήταν τραγικό γιά μᾶς άν σκεφτοῦμε τό 68) τής σχέσης διανοουμένων-εργατῶν. Σέ σχέση μέ αυτό θά πρέπει νά ποῦμε ότι έχει πιά αρχίσει νά κινεῖται κάτι, καί τό τεῖχος τής δυσπιστίας άρχισε νά γκρεμίζεται· γιά παράδειγμα, εγώ ό ίδιος προσκλήθηκα σέ μιά εργατική συγκέντρωση στό Ράντομ μέ τήν ευκαιρία τῶν 60 χρόνων τής πολωνικής ανεξαρτησίας.

Αξίζει τόν κόπο νά περιγράψουμε μέ λίγα λόγια τίς αντιδράσεις τοῦ καθεστῶτος απέναντι στό κινητό πανεπιστήμιο. Στήν αρχή ή εξουσία χρησιμοποιοῦσε σέ μεγάλη κλίμακα τήν αστυνομία. Ορισμένοι από τούς διδάσκοντες (όπως ό Βάλκι, ό Κούρον καί ό συγγραφέας αυτοῦ τοῦ άρθρου) συλλαμβάνονταν συχνά μερικές ώρες πρίν από τά μαθήματα καί κρατοῦνταν γιά μέρες στά αστυνομικά τμήματα. Παράλληλα, ή αστυνομία απειλοῦσε καί έπιανε είτε αυτούς πού

παρακολουθοῦσαν τά μαθήματα εἴτε ἐκείνουςπού διέθεταν τά σπίτια τους γι'αὐτά.

'Ιδιαίτερα τόν 'Ιούνιο τοῦ 78 ἔγινε μιά συστηματική ἐκστρατεία ἐκφοβισμῶν καί συλλήψεων τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν διαμερισμάτων πού συνεργάζονται μέ τό ΤΚΝ, χρησιμοποιώντας δῆθεν τίς νομοθετικές διατάξεις πού ἀφοροῦν τή στα θερότητα τῶν κτιρίων: ἡ ἀστυνομία ἄδειαζε τά σπίτια ὅπου γίνονταν τά μαθήματα ὑποστηρίζοντας πώς τό διαμέρισμα κινδύνευε νά καταρρεύσει. Ἔτσι, τόν 'Ιούνιο τοῦ 78, στήν Κρακοβία, οἱ ἀστυνομικοί ἐπεμβήκανε γιά ν'άδειά - σουνε τό δωμάτιο ὅπου γινόταν ἕνα σεμινάριο, καί γιά νά ἐμποδίσουν τήν κατάρρευση ἄνοιξαν τά κεφάλια διάφορων φοιτητῶν καί διδασκόντων καί συνέλαβαν 20 ἄτομα.

Πρόσφατα, ἡ πολιτική τοῦ καθεστῶτος ἀπέναντι στό ΤΚΝ φαίνεται νά ἔχει ἀλλάξει,ἡ πίεση μειώθηκε καί οἱ ἀστυνομικές ἐπεμβάσεις ἔγιναν λιγότερο χοντροκομμένες. Τό Δεκέμβρη, στή διάρκεια ἑνός σεμινάριου, παρέμβηκαν στή συζήτηση καί δυό ἀνώτερα στελέχη τοῦ κόμματος, πού ἀνάπτυξαν τίς ἀπόψεις τους καί ἀντι παρατέθηκαν στούς εἰσηγητές. Ὅλα ἔγιναν σά νά ὑπῆρχε ἐλευθερία ἔκφρασης καί διαφωνίας. Φυσικά εἶναι νωρίς γιά νά βγάλουμε γενικά συμπεράσματα ἀπό ἕνα παρόμοιο ἐπεισόδιο.Πάντως εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ διεύρυνση τῆς πρωτοβουλίας καί ἡ ἐπιτυχία της στή διαμόρφωση μιᾶς κοινῆς γνώμης'λιγότερο ὑποταγμένης καί μέ αὔξημένη ἐπαγρύπνηση εἶναι ἡ μόνη πραγματική ἐγγύηση γιά τήν ἀνάπτυξη καί τήν ὑπεράσπιση τῆς ἴδιας τῆς πρωτοβουλίας ἀπό τήν ὑστερική ἀντίδραση τοῦ καθεστῶτος.

ΑΝΤΑΜ ΜΙΣΝΙΚ

Δεκέμβρης 78

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Τό νά γράφουμε ἕνα ἄρθρο γιά τό ἔργο τοῦ Βάϊντα ἦταν ἀπό παλιά πρόθεσή μας,ἰδιαίτερα μετά ἀπό τίς διάφορες κριτικές πού γράφτηκαν στόν τύπο καί πού στήν οὐσία ὅλες τους σχεδόν διαστρέβλωσαν τό ἔργο, εἴτε γιά νά τό ἐκθειάσουν, εἴτε γιά νά τό κατακρίνουν. Στό βαθμό ὅμως πού εἶχε περάσει πολύ καιρός καί τό ζήτημα ξέφευγε ἀπό τήν ἐπικαιρότητα, θεωρήσαμε πιό σωστό νά μήν ἀσχοληθοῦμε μάὐτό, κι'ἔτσι ἐγκαταλείψαμετήν ἰδέα.

Μέ τήν εὐκαιρία ὅμως αὐτῆς τῆς "Ρήξης",ὅπου δημοσιεύουμε ἕνα εἰδικό ἀφιέρωμα στήν Πολωνία, ξαναγυρνᾶμεστή πρώτη μας ἰδέα,πιστεύοντας ὅτι πρόκειται γιά ἕνα ἔργο πού δίνει μιά ὁλοκληρωμένηεἰκόνα τῆς Πολωνικῆς πραγματικότητας καί μπορεῖ νά ἀποτελέσει μιά βάση στό ἐπίπεδο τῆς τέχνης βέβαια, γιά νά κατανοήσει κανείς τή σημερινή κατάσταση. Φυσικά δέν πρόκειται νά κάνουμε μιά ὁλοκληρωμένη κριτική (στό βαθμό πού μετά ἀπό τόσο καιρό ἔχουμε ξεχάσει πολλά καί ἴσως σημαντικά κομμάτια τοῦ ἔργου,καί ἄλλωστε αὐτό πιά δέν ἔχει τό ση σημασία),ὅσο νά δοῦμε τό ἰδεολογικό περιεχόμενο τῆς ταινίας ἀπό τή μιά, καί ἀπό τήν ἄλλη τόν τρόπο πού δόθηκε ἀπό τούς διάφορους κριτικούς πού κατά τή γνώμη μας ὁ καθένας τό εἶδε ὅπως ἤθελε , σύμφωνα μέ τίς δικές του ἰδεολογικές ἐπιλογές καί τό προσάρμοσε ὅπως μποροῦσε σ' αὐτές.

Καί πρῶτα - πρῶτα γιά ὅσους δέ τὄχουν δεῖ, θά πρέπει νά κάνουμε μιά παρουσίαση τοῦ ἔργου.

Μέ πρόσχημα τή διπλωματική ἐργασία μιᾶς νεαρῆς σκηνοθέτριας πού τελειώνοντας τή σχολή κινηματογράφου, πρέπει νά φτιάξει μιά ταινία.'Ο Βάϊντα μᾶς δίνει τήν ἱστορία ἑνός ἐργάτη - μοντέλλο, "ἥρωα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐργασίας", τόν Μπιρκούτ, καί μέσα ἀπ'αὐτόν, τήν ἱστορία τῆς μεταπολεμικῆς Πολωνίας μέχρι τίς μέρες μας.

'Η πρώτη περίοδος εἶναι ἡ ἐποχή πού ἡ Πολωνία "χτίζει τό σοσιαλισμό" μέσα σέ κλῖμα "ἐπαναστατικοῦ πυρετοῦ". 'Ο Μπιρκούτ φαίνεται νά τό πιστεύει αὐτό, θέλει ὅλοι οἱ ἐργάτες ν'"ἀποκτήσουν σπίτι". Καί κάνει ὅτι μπορεῖ γιά νά τό πετύχει. Αὐτή του τή θέληση θά τήν ἐκμεταλλευτοῦν ὅλοι, ὁ καθένας γιά λογαριασμό του.'Ο καρριερίστας σκηνοθετάκος πού βλέπει μέσα ἀπό τή δημιουργία ἑνός ἐργάτη - μοντέλλο τή δυνατότητα νά φτιάξει ἕνα φίλμ πού θά τόν βγάλει ἀπό τήν ἀφάνεια τῆς κινηματογράφησης ἐπικαίρων, ὁ γραμματέας τοῦ κόμματος τῆς περιοχῆς, πού βρίσκει τόν τρόπο νά αὐξήσειτίς "ἐπαναστατικές" μετοχές του, καί φυσικά τό καθεστώς πού βρίσκει τήν εὐκαιρία νά αὐξήσει τήν παραγωγικότητα κρατώντας σταθερά τά μεροκάματα. Ἔτσι ὁ Μπιρκούτ θά κατορθώσει νά χτίσει 30.000 τοῦβλα μέσα σέ μιά μέρα καί θά γίνει προσωπικότητα.Γιγαντιαία πορτραῖτα του θ'ἀναρτηθοῦνσ' ὅλη τή χώρα, θά γίνει ἥρωας κινηματογραφικῆς ταινίας("σοσιαλρεαλιστικῆς τεχνοτροπίας" καί θ'ἀρχίσουν νά τόν περιφέρουν ἀπό πόλη σέ πόλη γιά νά κάνει ἐπίδειξη τῆς τεχνικῆς του στούς ὑπόλοιπους ἐργάτες ὥστε ν'αὐξηθεῖ ἡ παραγωγή.

Οἱ ἐργάτες ὅμως καταλαβαίνουν τί σημαίνει αὐτό καί ἀντιμετωπίζουν μέ ἔχθρα τόν Μπιρκούτ, ὥσπου κάποτε τοῦ κάνουν σαμποτάζ δίνοντάς του πυρακτωμένα τοῦβλα πού τουκατακαῖνε τά χέρια, γιά νά μήν μπορέσει νά ξανακάνει αὐτή τή δουλειά. Αὐτό θά τόν κάνει νά συνειδητοποιήσει τί ρόλο ἔπαιζε τελικά παρά τήν θέλησή του, καί θά τόν φέρει σιγά - σιγά σ'ἀντίθεση μέ τό καθεστώς, εἰδικά μετά τή στημένη δίκη ἑνός συντρόφου του πού δικάζεται σάν "πράχτορας τῆς ἀντίδρασης", "χαφιές"κλπ Στή δίκη ὁ Μπιρκούτ θά ὑπερασπιστεῖ ἀνοιχτά τό σύντροφό του, πρᾶγμα πού θά τοῦ στοιχίσει πολλά χρόνια φυλακή καθώς καί τήν ἐξαφάνιση τῶν πορτραίτων του καί τοῦ μαρμάρινου ἀγάλματός του πού θά πεταχθεῖ στά ὑπόγεια κάποιου μουσείου γιά νά τό βρεῖ,ἀνασκαλεύοντας τό παρελθόν ἡ νεαρή σκηνοθέτρια,'Ανιέσκα.

Μετά τήν ἐξέγερση τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ καί τήν ἄνοδο στήν ἐξουσία τοῦ Γκομούλκα , τό 1956, ὁ Μπιρκούτ βγαίνει ἀπό τή φυλακή μαζί μέ τούς ὑπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους. Νοιώθει ὅμως ὅτι καί

ή καινούργια έξουσία δέν εἶναι έξουσία τῶν έργατῶν κι ἄλλωστε αὐτός δέν μπορεῖ νά "βγάζει λόγους" καί νά συμβιβαστεῖ μέ τό καθεστώς, ὅπως τά καταφέρνει ὁ παλιός του σύντροφος. Ψάχνει νά βρεῖ τή γυναίκα του πού στό μεταξύ τόν ἔχει "ἀποκηρύξει" καί ἔχει φύγει. Βρίσκει τό γιό του καί ζεῖ στό περιθώριο, δουλεύοντας καί προσπαθώντας νά τόν μεγαλώσει.

Ὅλα αὐτά γίνονται βέβαια γνωστά μέσα ἀπό τίς ἔρευνες τῆς 'Ανιέσκα, πού προσπαθεῖ, νά βρεῖ τούς παλιούς φίλους καί γνωστούς τοῦ Μπιρκούτ καί πού τῆς ἀφηγοῦνται κομματιαστά τήν ἱστορία του. 'Ο καθένας ἀπ'αὐτούς ἔχει τή δική του ἐξέλιξη. 'Ο καρριερίστας, σκηνοθετάκος ἔχει γίνει πιά ὁ μεγαλύτερος καί πιό διάσημος σκηνοθέτης τῆς Πολωνίας, πού ζεῖ μέσα στή πολυτέλεια, στή βίλλα του, μέ ὑπηρέτριες καί ἕνα"τρισχαριτωμένο" παιδάκι-(ἡ αὐτοκριτική διάθεση τοῦ Βάϊντα εἶναι πεντακάθαρη) 'Ο παλιός σύντροφος,πού εἶχε μάλιστα πολεμήσει στήν 'Ισπανία,"ἀποκαταστημένος" πιά,εἶναι διευθυντής σ'ἕνα τεράστιο βιομηχανικό συγκρότημα καί παρασυρμένος ἀπό τά "ἐπιτεύγματα" τοῦ σοσιαλισμοῦ,δέ θέλει ν'ἀσχολεῖται μέ ἀσήμαντες λεπτομέρειες, ὅπως ὁ Μπιρκούτ καί ἡ σχέση του μ'αὐτόν. 'Ο χαφιές - μάνατζερ πού συνόδευε σά σκιά τόν Μπιρκούτ στίς περιοδεῖες του ἐπίδειξης τῆς τεχνικῆς του, σήμερα πιά ἔχει γίνει πραγματικόςμάνατζερ πού ἀνακαλύπτει ταλέντα γιά τά καμπαρέ, ἐνῶ ἡ γυναίκα τοῦ Μπιρκούτ ἔχει μιά τραγική κατάληξη ζώντας μέσα στή δυστυχία,καί τή διαφθορά καί καταφεύγοντας στό πιοτό.

Ὅμως οἱ διερευνήσεις τῆς 'Ανιέσκα ἀρχίζουν νά γίνονται ἐνοχλητικές γιά τό καθεστώς, πού βρίσκει ἕνα πρόσχημα καί τῆς ἀφαιρεῖ τήν ἄδεια νά γυρίσει τό φίλμ. 'Η κοπέλλα ἀπογοητεύεται καί σταματάει νά ψάχνει. Θά βρεθεῖ ὅμως ὁ πατέρας της, ἕνας ταχυδρόμος , πού θά τήν προτρέψει νά συνεχίσει τίς ἔρευνες, αὐτόν δέν τόν ἐνδιαφέρει ἡ ταινία ἀλλά "γιατί θέλει νά μάθει τί ἀπόγινε ὁ Μπιρκούτ". Καί ἡ κοπέλλα παίρνει ἄλλο κουράγιο γιά νά συνεχίσει, πού δέν εἶναι πιά τό κουράγιο τῆς "περιέργειας" καί τῆς ἀκαδημαΐκῆς γνώσης του διανοούμενου,ἀλλά ἡ θέληση του νά μάθει τήν ἀλήθεια, νά τή δώσει στό λαό καί μέσα ἀπ'αὐτήν νά ἀποχτήσει μιά ἄλλη σχέση μαζί του.

Ἔτσι θά βρεῖ τελικά τόν γιό τοῦ Μπιρκούτ (ὁ πατέρας του ἔχει πεθάνει), πού δουλεύει ἐργάτης στά ναυπηγεῖα, τοῦ Γκντάνσκ. 'Η ἀναφορά στή ἐξέγερση τῶν ἐργατῶν τοῦ Γκντάνσκ εἶναι καθαρή, ἄν καί καλυμένη, γιά νά περάσει ἀπό τή λογοκρισία. Μάλιστα ἀρχικά ἡ ταινία δείχνει τό Μπιρκούτ νά σκοτώνεται στήν ἐξέγερση τοῦ '70 ἀλλά κόπηκε ἀπό τή λογοκρισία καί ἔτσι ὑποχρεώθηκε νά τό δώσει πιό ἔμμεσα, τριγυρίζοντας τό φακό του ἐπίμονα σ'ὅλη τή γύρω περιοχή ἀπό τά ναυπηγεῖα, ἐκεῖ ὅπου ξετυλίχτηκαν τά γεγονότα τῆς ἐξέγερσης. 'Η ἐπαφή μέ τό νέο ἐργάτη εἶναι τρομερά δύσκολη καί ἡ 'Ανιέσκα πρέπει νά ἐπιμείνει πολύ γιά νά σπάσει τήν ἄρνησή του νά τῆς μιλήσει. Τελικά τά καταφέρνει καί ἡ τελευταία σκηνή ὅπου ἡ κοπέλλα, ἤρεμη πιά καί σίγουρη γιά τόν ἑαυτό της, μπαίνει μαζί μέ τόν ἐργάτη , στά κινηματογραφικά στούντιο ἀποτελεῖ καί ἕναν σαφή ὑπαινιγμό ὅτι ἡ ταινία θά πραγματοποιηθεῖ. 'Η ἱστορία δηλαδή, θά γραφτεῖ, θέλουν δέ θέλουν οἱ γραφειοκράτες, γιατί ὑπάρχει ὁ ἐξεγερμένος ἐργάτης τῶν ναυπηγείων πού τή γράφει καί δέν ἀφήνει νά θαφτεῖ

Πρόκειται γιά ἕνα πραγματικά ἐπικό φίλμ, μέ ξεκάθαρο περιεχόμενο, πού κατά τή γνώμη μας δέ χωράει καμμιά παρεξήγηση σέ σχέση μ'αὐτό πού θέλει νά δώσει :

1. Τή διαδικασία μέσα ἀπό τήν ὁποία ἡ καινούργια ἀστική τάξη πῆρε τήν ἐξουσία καί καβάλησε καί πάλι στό σβέρκο τῶν ἐργατῶν, κι'αὐτό ὄχι μέσα ἀπό κανένα "πραξικόπημα" ἀλλά μέσα ἀπό μιά ἐντελῶς φυσιολογική πορεία μακρόχρονης ἀπαλλοτρίωσης τῆς ἐργατικῆς τάξης καί συγκέντρωσης τῆς ἐξουσίας στά χέρια τῶν γραφειοκρατῶν τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ (πού ἀργότερα φυσικά μποροῦν νά ἔχουν τήν πολυτέλεια νά γίνουν ἀκόμα καί "φιλελεύθεροι").

2. Τή φιγούρα τοῦ ἐργάτη πού εἶναι ὁ μοναδικός πού βρίσκεται ἔξω ἀπό τό παιχνίδι τῆς ἐξουσίας, ἀλλά ταυτόχρονα καί ὁ μοναδικός πρωταγωνιστής στήν ἱστορία, αὐτός τελικά θά γράψει καί τήν ἱστορία.

3. Τή σχέση τοῦ διανοούμενου μέ τό λαό καί πιό συγκεκριμένα τήν ἐργατική τάξη. Μιά σχέση πού μπορεῖ νά γίνει ὀργανική καί δημιουργική μονάχα στό βαθμό πού ὁ διανοούμενος θά θελήσει νά γνωρίσει τήν ἀλήθεια ὄχι γιά νά φτιάξει μιά ταινία ἤ ἕνα ὁποιοδήποτε ἔργο, ἀλλά γι'αὐτή καθαυτή τήν ἀλήθεια πού βρίσκεται μέσα στό λαό, πού τήν γεννάει ἡ ζωή καί ἡ δράση τοῦ λαοῦ.

Πιστεύουμε πώς ὅλα αὐτά , πού στό ἔργο ἦταν ἐντελῶς καθαρά καί χωρίς κανένα ὑπονοούμενο, παρεξηγήθηκαν συνειδητά ἀπό ὅλους σχεδόν τούς "κριτικούς" στήν προσπάθειά τους νά βολέψουν τό ἔργο μέ τίς πολιτικές τους ἀντιλήψεις. Ὅλοι ἔχουν ἕνα κοινόπαρανομαστή, εἴτε τούς ἀρέσει , εἴτε ὄχι τό ἔργο. Ἐκεῖνοπού εἶδαν στήν ταινία τοῦ Βάϊντα εἶναι ἡ καταγγελία τοῦ κακοῦ σταλινισμοῦ, καί ὁ ἐξωραϊσμός τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος, κι αὐτή τήν ἀντίληψη προσπάθησαν νά περάσουν ἀπό τά ἔντυπα καί ἐφημερίδες τους.

'Από τή μιά οἱ ρεβιζιονιστές, μή τολμώντας νά κατακρίνουν έναν "ἀναγνωρισμένο" σκηνοθέτη, έκαναν ὅτι μποροῦσαν γιά νά τόν διαστρεβλώσουν. Μ'ὅλη τήν ἀγωνία τοῦ πουλημένου κοντυλοφόρου, μπᾶς καί γίνει ἀντιληπτό τό πραγματικό περιεχόμενο τοῦ ἔργου, σπεύδουν νά καλύψουν τό φανερό μήνυμά του στό τέλος διαβεβαιώνοντας πώς ὁ σοσιαλισμός συνεχίζει νά οἰκοδομεῖται στήν Πολωνία παρά τά "λάθη" καί τίς "ἀβλεψιές" τοῦ παρελθόντος.

"Γι'αὐτούς τούς τελευταίους, τούτη ἡ καταπληκτικήταινία τοῦ Βάϊντα, γυρισμένη ἀσφαλῶς μέ τήν ἔγκριση τοῦ κόμματος (σημ. δική μας: κάνεις πώς δέν ξέρεις τίποτα ἀπό τίς ταλαιπωρίες πού τράβηξε ἡ ταινία μέχρι νά περάσει ἀπό τή λογοκρισία) εἶναι μιά ἀποστομωτική ἀπάντηση : Στό σοσιαλισμό ὅσο κι ἄν παραποιηθεῖ ἡ ἀλήθεια πρόσκαιρα, γιά λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητας, δέν πρόκειται ποτέ νά ἐξαφανιστεῖ" Ραφαηλίδης στό "ΒΗΜΑ".

Πιστεύουμε ὅτι μόνο τό ὅραμα ἀφθόνων ρουβλιῶν μπορεῖ νά κρύψει καί νά συσκοτίσει τό πασιφανές περιεχόμενο τοῦ ἔργου ἀπό τά "ἔμπειρα" μάτια ἑνός κριτικοῦ τόσο γνωστοῦ, γιά τόν ἐστετισμό του καί τίς λεπτολόγες παρατηρήσεις του.
Γιατί θέλει πραγματικά φιλότιμες προσπάθειες γιά νά κάνεις ἐπί τρεῖς ὧρες (τόσο διαρκεῖ τό φίλμ) ὅτι δέν καταλαβαίνεις πώς γιά τόν Βάϊντα ἡ σημερινή κατάσταση στήν Πολωνία εἶναι ἴδια καί χειρότερη ἀπό τή προηγούμενη καί μάλιστα φυσική συνέπειά της.

"Οσο γιά τό Ριζοσπάστη περιττεύει ἀκόμα καί νά ἀναφερθοῦμε μιά καί ἡ κριτική του χαρακτηρίζεται ἀπό τή γνωστή καί μόνιμη ἐπωδό : "βασανιστικά καί ἡρωϊκά οἰκοδομεῖται μιά καινούργια κοινωνία". Βέβαια, ἡ κοινωνία τῶν "φιλελεύθερων" διευθυντῶν ἐργοστασίων, τῶν μάνατζερ γιά καμπαρετζοῦδες - πρώην χαφιέδων, τῶν ἀλκοολικῶν καί δυστυχισμένων γυναικῶν, τῶν ἄγρια ἐκμεταλλευόμενων ἐργατῶν, πού τό καθεστώς τῶν Γκιέρεκ καί Γκομούλκα δέ διστάζει νά ματοκυλήσει ὅταν ξεσηκώνονται γιά τό δίκιο τους.

'Αλλά βέβαια, τό περίεργο δέν εἶναι αὐτές οἱ κριτικές, πού ἄλλωστε τίς περιμέναμε. Τό περίεργο εἶναι ὅτι μαζί τους συμφωνεῖ (ἀλλά γιά νάκαταδικάσει τό ἔργο) καί ἕνα μέρος τῆς λεγόμενης "ἄκρας ἀριστερᾶς". "Ετσι στό περιοδικό "Προοδευτικός κινηματογράφος" διαβάζουμε μιά κριτική σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ "ἄνθρωπος ἀπό μάρμαρο" εἶναι μιά "τυπικά ρεβιζιονιστική ταινία".

Τά στοιχεία πού στηρίζουν αὐτή τήν ἄποψη εἶναι κατ'ἀρχήν ὅτι ὁ Βάϊντα ἀπορρίπτει ὁλοκληρωτικά τήν περίοδοπρίν ἀπό τό '56. "Ετσι ἐνοχλεῖ τούς ἐκκολαπτόμενους ἡγετίσκους ἡ παρουσίαση τῶν γραφειοκρατῶν τοῦ κόμματος καί τοῦ κάθε καρριερίστα πού καβάλησε στό σβέρκο τῶν ἐργατῶν. Δές καί δέ βγῆκε μέσα ἀπ'αὐτούς ἡ καινούργια ἀστική τάξη, ἀλλά ἔπεσε ἀπό τόν οὐρανό τό '56. 'Αλλά βέβαια, ξεχάσαμε, τό '56 ἔγινε "πραξικόπημα", κι'αὐτό θἄπρεπε νά δείξει καί ὁ Βάϊντα γιά νά εἶναι "συνεπής". Πρίν ἀπό τό '56 εἶναι γνωστό ὅτι τήν ἐξουσία τήν εἶχαν οἱ ἐργάτες, (παρόλα τά "λάθη"), χαφιέδες δέν ὑπῆρχαν, ἡ τρομοκρατία ἐξασκοῦνταν μονάχα ἐνάντια στούς "πράχτορες τοῦ ἐχθροῦ" πού ὡς γνωστόν, ὅλη ἡ προηγούμενη ἐπαναστατική τους δράση δέν ἦταν παρά στάχτη στά μάτια, γιά νά διεξάγουν ἀνενόχλητοι τήν κατασκοπεία τους ὑπέρ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

'Ενοχλοῦνται ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι γραφειοκράτες ἀπό τήν κριτική τοῦ σταχανοβισμοῦ, μιά καί τό σταχανοβισμό τόν ἀποδέχονται ἀπόλυτα (ἀλλά βέβαια μόνο ὅταν αὐτοί βρίσκονται στή θέση τοῦ γραμματέα τοῦ σκηνοθέτη κι'ὄχι στή θέση τοῦ ἐργάτη πού χτίζει 30.000 τούβλα τή μέρα). Καί εἶναι ἀνίκανοι νά δοῦν πώς ὁ Βάϊντα κάνει μιά σαφέστατηδιάκριση ἀνάμεσα στό σταχανοβισμό τοῦ ἐργάτη, πού θέλει νά χτίσει σπίτια γιά νά μένουν οἱ ἐργάτες, καί τό σταχανοβισμό σά θεωρητική δικαιολόγηση τῆς κομματικῆς ἤ καλλιτεχνικῆς καρριέρας τῶν ἀνθρώπων πού βρίσκονται στήν ἐξουσία.

Τό ἀποκορύφωμα ὅμως τῆς διαστρέβλωσης (καί ἀνοησίας συνάμα) εἶναι ὅταν κατακρίνουν τό Βάϊντα ὅτι ἐξωραΐζει τό σημερινό καθεστώς. 'Επειδή ὅμως τό ἔργο εἶναι τόσο καθαρό, δέ βρίσκουν παρά τή γελοία δικαιολογία ὅτι τό νά δείχνεις ὁρισμένα πράγματαδέ σημαίνει κιόλας ὅτι τά καταγγέλεις. "Ετσι, τί σημασία ἔχει κι'ἄν δείχνει τά ναυπηγεῖα τοῦ Γκντάνσκ, ἀναφερόμενος στήν ἐξέγερση τῶν ἐργατῶν ; Τίποτα, μιά καί γιά τούς "μαρξιστές - λενινιστές" κριτικούς μας δέ σημαίνει τίποτα μιά ἐργατική ἐξέγερση.

Καί τό ἐπιχείρημα εἶναι, ὅτι αὐτά ὅλα πού δείχνει δέ συνιστοῦν καταγγελία μιά καί δέ δείχνει τίς αἰτίες πού ὁδήγησαν σ'αὐτά. Τό ζήτημα εἶναι ὅμως ὅτι ὅταν ὁ Βάϊντα, τίς ἔδειχνε, στό πρῶτο μέρος τοῦ ἔργου, δέν τούς ἄρεσαν, καί ἄρα ἔκαναν πώς δέν τίς εἶδαν.

Καί τό ἀποκορύφωμα :Γιατί θά ἐπιτρέπανε τήν ταινία ἄν δέν ἦταν ἐντελῶς ἀνώδυνη γιά τό καθεστώς ; 'Αφοῦ ἐπιτράπηκε, καί μεῖς βγάζουμε τό συμπέρασμα ὅτι βοηθάει τήν ἐξουσία τῶν ρεβιζιονιστῶν. 'Αλλά βέβαια, ὅταν εἶσαι γεννημένος γραφειοκράτης, δέ μπορεῖ ποτέ νά καταλάβεις ὅτι ἡ ἐξουσία τῆς ἀστικῆς τάξης εἶναι ἀνίσχυρη μπροστά στόν ἀγώνα τῶν ἐργατῶν, ὅσο κι'ἄν φαίνεται παντοδύναμη. Κι' αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς τελευταίας σκηνῆς, ὅτι δηλαδή ἄν μπόρεσε ἡ ταινία τοῦ Βάϊντα νά ἐγκριθεῖ εἶναι γιατί "εἰσέβαλαν μέσα στά κινηματογραφικά στούντιο", τελικά εἰσέβαλαν, στήν ἱστορία, οἱ ἐξεγερμένοι ἐργάτες τοῦ Γκντάνσκ ὑποχρεώνοντας τό καθεστώς νά ὑποχωρήσει. "Οπως τόχουν ὑποχρεώσει νά ὑποχωρήσει καί νά ἐλευθερώσει ὅλους τούς ἐργάτες πού εἶχε φυλακίσει μετά τήν ἐξέγερση τοῦ '76, ὅπως τό ἔχουν κάνει ἀνίκανο νά χτυπήσει τήν ἀντιπολίτευση πού ὅλο καί ἀναπτύσσεται, ἀνίκανο νά ἐμποδίσει τήν κυκλοφορία τῆς παράνομης ἐργατικῆς ἐφημερίδας σέ 30.000 ἀντίτυπα, ἀνίκανο νά πνίξει τίς ἑστίες ἀντίστασης πού σήμερα πιά ξεπηδᾶνε ἀπό παντοῦ, ἀνίκανονά ἐμποδίσει τήν ἕνωση τῶν προοδευτικῶν διανοούμενων μέ τήν ἐργατική τάξη στήν πάλη τους γιά τό γκρέμισμα τῆς φασιστικῆς ἐξουσίας τῶν κρατικο-καπιταλιστῶν.

ΓΑΛΛΙΑ: Ενας «αυτονομος» μιλαει

Στή Γαλλία ή αύτονομία έμφανίστηκε σάν ἕ-
να πολύμορφο καί ρευστό φαινόμενο δεμένο μέ
μιά διπλή πραγματικότητα πού είναι άπό μόνη
της σύνθετη καί μπλεγμένη :

α. Κατ'άρχήν ὑπάρχει ή μάζα τῶν "πεταγμέ -
νων στό περιθώριο" άπό τήν κρίση,οἱ άπο
κλεισμένοι άπό τήν παραγωγή καί τήν πο-
λιτική, αὐτή ή μάζα τῶν νέων προλετάριων (I)
πού ή ἐξέγερσή τους δέ μπορεῖ νά χωρέσει μέ-
σα στά προγράμματα τῶν κομμάτων, ἀκόμα κι ὅ-
ταν αὐτά εἶναι μαρξιστικά - λενινιστικά.

β. Παραπέρα, ὑπάρχει ἕνα ὁλόκληρο κομμάτι
άγωνιστῶν, άπογοητευμένων άπό τή χρεωκο
πία τῆς ἄκρας άριστερᾶς καί πού άναζη -
τοῦν νέες μορφές ὀργάνωσης καί πάλης πού νά
μήν καταλήγουν στή δημιουργία ἑνός μίνι ΚΚΓ
(Κομ. Κόμμα Γαλ.). Ἀνάμεσά τους βρίσκονται
πολλοί πρώην μέλη τῆς "Προλεταριακῆς Ἀριστε
ρᾶς", μπλοκαρισμένοι άπό τό πολιτικό κενόπού
ἄφησε πίσω της αὐτή ή ὀργάνωση. (2)

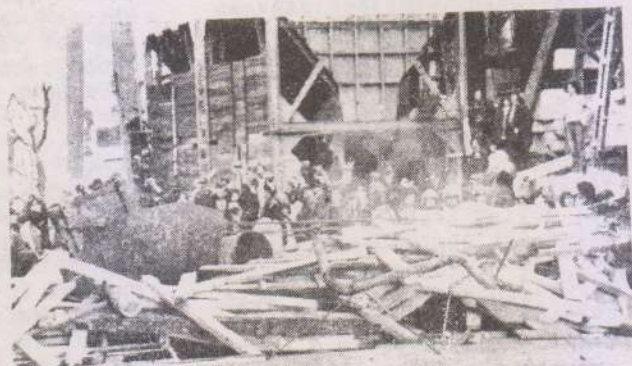
Ἡ αὐτονομία ξεπήδησε σάν ἕνα αὐθόρμητο
φαινόμενο άνακατάχτησης (ή άπλά κατάχτησης),
τῆς πολιτικῆς άπό μιά μάζα ἀνθρώπων πού ζοῦ-
σαν καί ἐξακολουθοῦν νά ζοῦν τήν ἐξέγερσήτους
σά μιά βιολογική άνάγκη καί ὄχι σάν τήν πηγή
μακροσκελῶν γραφειοκρατικῶν καί διανοητικῶν,
θεωρητικῶν άναζητήσεων. Μ'αὐτή τήν ἔννοια ἐμ
φανίζει μιά σαφή διαφορά μέ τήν πολιτική ἐρ-
γατική αὐτονομία πού εἶναι τό άποτέλεσμαμιᾶς
δεκάχρονης ἐμπειρίας πολιτικῆς δράσης (πού
ξεκινάει άπό τό θεωρητικό περιοδικό τῆς δια-
νόησης "GUADERNI ROSSI" (κόκκινα τετράδια),
καί φτάνει στό "POTERE OPERAIO" (ἐργατική ἐ-
ξουσία) καί παραπέρα στήν Αὐτονομία...) Στή
Γαλλία ή ὡρίμανση αὐτοῦ τοῦ ρεύματος εἶναι
πολύ πιό σύντομη καί πιό δεμένη μέ ἕνα φαινό
μενο παρσίματος τῆς ἐπαναστατικῆς πολιτικῆς,
στά χέρια τῶν ἴδιων τῶν ἐνδιαφερομένων.

Σήμερα ή αὐτονομία ἔχει ζωή δυόμιση χρό-
νων. Σέ μιά πρώτη φάση ξεκινάει φάχνοντας
σχετικά στά τυφλά μέ τήν ἐκτέλεση άπό τούς
NAPAP (ἔνοπλοι πυρῆνες γιά τή λαϊκή αὐτονο -
μία) τοῦ Τραμονί, τοῦ δολοφόνου ἑνός μαοϊκοῦ
ἐργάτη τῆς Προλεταριακῆς Ἀριστερᾶς, τό 1973
καί μέ τή σύλληψη 4 συμπαθούντων τῶν NAPAP .
Ἔτσι, άπό τήν ἄνοιξη τοῦ '77 ή αὐτονομία ἀ-
ποχτάει δύο άπό τά χαραχτηριστικά της : τήν
βίαιη πάλη, τόν άγώνα ἐνάντια στήν κρατική
τρομοκρατία.

Στή συνέχεια, τό φθινόπωρο τοῦ '77, ξεπη-
δάει σ'ἕνα μαζικό ἐπίπεδο, στήν περιοχή τοῦ
Παρισιοῦ μέ μιά πορεία 1000 ἀτόμων στή διά-
ρκεια μιᾶς νυχτερινῆς διαδήλωσης τῆς ἄκρας ἀ
ριστερᾶς καί τήν ἐπίθεση ἐνάντια στούς CRS
(σωμα τῆς ἀστυνομίας ἀντίστοιχο τῶν ΜΑΤ), μέ
κοκταίηλ μολότωφ καί σίδερα. Αὐτός ὁ πρῶτος
χρόνος χαρακτηρίζεται άπό ἕναν πλήρη διασκο-
ρπισμό τῶν δυνάμεων τῆς αὐτονομίας,τήν ἔλλει
ψη ὀργάνωσης ἔξω άπό συγκεκριμένη δράση, τόν
περιορισμό σέ βίαιες μορφές πάλης, καθώς καί
τήν άδυναμία κινητοποίησης πέρα άπό τό πεδίο
"ἐνάντια στήν καταστολή", καί τόν περιορισμό
στό ἐπίπεδο τοῦ Παρισιοῦ.

Τήν ἄνοιξη τοῦ '78, ή ὀργανωμένη αὐτονο -
μία παίρνει τήν πρωτοβουλία γιά μιά πολιτική
καμπάνια ἐνάντια στίς αὐξήσεις στά εἰσιτήρια
προκηρύξεις, ἐφημερίδα, ἀφίσσες, σπάσιμο τῶν
παρκόμετρων καί τῶν αὐτόματων ἐλεγκτῶν στό
μετρό, παρέμβαση στούς σταθμούς... Πρόκειται
γιά τήν πρώτη προσπάθεια μαζικῆς δουλειᾶς ,
πού συνθέτει τά διάφορα ἐπίπεδα παρέμβασης ,
(βίαιο, προπαγανδιστικό....).

Ἡ δεύτερη χρονιά θά εἶναι καθοριστική,τό
κράτος ξεπέρασε τήν άδυναμία πού εἶχε νά κα-
ταλάβει αὐτή τή νέα πραγματικότητα καί άρπά-
ζεται άπό τήν πρώτη εὐκαιρία γιά νά ἐξαπολύ-
σει ἕνα κύμα τρομοκρατίας χωρίς προηγούμενο,
(ἔρευνες, παρακολουθήσεις, κλπ.). Δημιουργεῖ
ται ἕνα συντονιστικό ὄργανο άνάμεσα στίς διά
φορες ὁμάδες τοῦ Παρισιοῦ, πού ὄχι μόνο θά
ὀργανώσει τήν ἀλληλεγγύη μέ τούς φυλακισμέ -
νους συντρόφους (ἐπιτροπή άγωνιστικῆς ὑπερά-

σπισης), ἀλλά καί θά προετοιμάσει τήν ἐκδήλω
ση τῆς ταξικῆς ἀναμέτρησης τῆς 23ης Μάρτη '79
(πορεία στό Παρίσι τῶν Σιδηρουργῶν τῆς Λορ -
ραίνης καί τοῦ Βορρᾶ), δουλεύοντας μαζί μέ
μιά ὁμάδα ριζοσπαστικοποιημένων σιδηρουργῶν,
καί ὀργανώνοντας άπό κοινοῦ τίς συγκρούσεις
μέ τήν ἀστυνομία.

συνεχεια σελ. 95

(1). Μέ τόν ὅρο νέοι προλετάριοι ἐννοοῦμε
τούς προλεταριοποιημένους νέους πού ρίχνο -
νται σέ μιά ἀβέβαιη ἀγορά ἐργασίας : ἄνεργοι
ἀπόφοιτοι τῶν τεχνικῶν λυκείων, ἔκτακτοι, μα
θητευόμενοι,κλπ. Ὅλοι αὐτοί ἐκφράζουν τήν ἐ
ξέγερσή τους ἔξω άπό τά κανάλια τῆς παραδοσι
ακῆς πολιτικῆς.

(2). Μέσα σ'αὐτούς βρίσκονται ἀνακατωμένοι :
μαοϊκοί, ἀναρχικοί, πρώην τροτσκιστές, ὑπερ-
αριστεριστές, ἐλευθεριακοί μαρξιστές.

Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Με την ηλικια του κινηματος

Σ'αὐτό τόν κόσμο ὅσοι ἀγαποῦνε
τρῶνε βρώμικο ψωμί
ἔλεγε ὁ Μπάτης μιά Κυριακή
κι οἱ πόθοι τους ἀκολουθοῦνε
ὑπόγεια διαδρομή.

Σέ μιά κοινωνία "στενή", δηλαδή μιά κοινωνία χωρίς περίπλοκη καί ἀναπτυγμένη ταξική δομή, πού κυριαρχεῖται ἀπό τούς "νοικοκυραίους" - μικροαστούς γιά καμμιά ἑκατοπενηντα - ριά χρόνια, σέ μιά κοινωνία πού τό κύριο χαρακτηριστικό της μέχρι σήμερα εἶναι ὁ συμβιβασμός στήν μακρόχρονη διάρκεια καί ἡ ρήξη ἐμφανίζεται σάν στιγμιαῖο ἤ ἐξωτερικό γεγονός (πόλεμοι), σέ μιά κοινωνία πού μεταπολεμικά κυριαρχεῖται ἀπό τό νόμο τοῦ ἐμπόριου καί ὄχι τῆς ἀντίθεσης, ἡ γέννηση μιᾶς κριτικῆς - ριζικῆς - καί μιᾶς ἀντιπαράθεσης ἐμφανίζεται πολύ "στενά" φτάνει πολλές φορές νά προσωποποιεῖται σέ ἕνα ἄτομο, ἤ λίγα ἄτομα - προδρόμους. Αὐτή εἶναι καί ἡ περίπτωση, τό "φαινόμενο" Σαββόπουλος.

Δηλαδή στόν τομέα τοῦ τραγουδιοῦ καί τῆς μουσικῆς γιά δεκα-πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὁ Σαββόπουλος ἀκολουθεῖ μιά "μοναχική", "ὑπόγεια" πορεία, χωρίς νά ὑπάρχουνε σημάδια ὅτι αὐτή ἡ φάση τελείωσε.

'Ο Σαββόπουλος ἀποτέλεσε γιά δεκαπέντεχρόνια μιά "ἄλλη φωνή" ἔξω ἀπό τό παιχνίδι τῆς ἀπάτης, τοῦ φολκλόρ, τῆς προσαρμογῆς μέ τίς ἐξουσίες, τῆς ὑποταγῆς στό ψευτοεθνικό, καί τῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς.
Ταυτόχρονα μέσα ἀπό τά τραγούδια του ἔπιανε, τόσο μέ τά λόγια ὅσο καί τή μουσική του τή βαθύτερη οὐσία μιᾶς πραγματικότητας καί τήν ἔδωσε μέ πρωτόφαντο τρόπο.

1. Μια αλλη πορεια

'Ο Σαββόπουλος ἐμφανίστηκε περίπου δεκαπέντε χρόνια πρίν, στήν περίοδο τοῦ '63-64. Σέ μιά περίοδο πού ἄρχιζε ἡ γοργή μετεξέλιξη τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ ὅπως καί ἡ πολιτική κρίση πού τή συνόδεψε (πτώση τῆς Δεξιᾶς, ἄνοδος τοῦ κέντρου, παλατιανό πραξικόπημα, "ἀποστάτες", διχτατορία). Σέ μιά ἐποχή πού δίπλα στήν εὐφορία τῆς "ἀστικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς" ἐμφανίστηκαν, βασικά στή φοιτητική νεολαία οἱ πρῶτοι "διαφωνοῦντες", οἱ πρῶτοι "ἐξτρεμιστές". Οἱ πρῶτοι πού δέν ἤθελαν νά ἀρκεστοῦν στήν δημοκρατική ἀλλαγή, δηλαδή τήν ὁλοκλήρωση τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀλλά ἄρχιζαν δειλά - δειλά γά ζητᾶνε κάτι ἄλλο, μιά πιό αὐθεντική καί οὐσιαστική ἐπανάσταση, δηλαδή τήν ..... ἐπανάσταση.

'Εκεῖνο πού χαρακτηρίζει τό Σαββόπουλο ἀπό τά πρῶτα του τραγούδια εἶναι μιά ἄρνηση τῆς "παράδοσης", σάν κάτι πού γυρνάει πρός τά πίσω, πρός τό παρελθόν, καί σάν τέτοιαδέν μπορεῖ νά εἶναι πραγματικά ριζοσπαστικό. Τά πρῶτα του τραγούδια ἦταν κι'ὅλας μιά τομή. Τόσο ἀπό τήν ἄποψη τῶν στίχων, ὅσο καί τῆς μουσικῆς εἶναι κι'ὅλας <u>Σύγχρονα</u>. 'Η συγκέντρωση τῆς ΕΦΕΕ, τό Βιετνάμ, ὁ ἥλιος, ἡ ἀμνηστίατοῦ '64, ἡ σωματική ἀνάγκη, γιά τήν πορεία εἰρήνης, ἀλλά καί τά ὑπόλοιπα τραγούδια, συνεφούλα, μιά θάλασσα μικρή, ἡ ζωζώ κλπ. εἶναι σύγχρονα ὄχι μόνο σάν θεματολογία, ὄχι μόνο για τί ἀρνοῦνται σάν μουσική τήν "παράδοση" καί προσπαθοῦν νά δώσουν κάτι ἀπό μιά ἐποχή πιό γρήγορη καί πιό παγκόσμια (ἔτσι καί οἱ ἀναφορές στήν ξένη μουσική), ἀλλά καί γιά κάτι ἄλλο πιό οὐσιαστικό. Κάτι πού χαρακτηρίζει ἀπό κεῖ καί πέρα ὅλο τό ἔργο τοῦ Σαββόπουλου.

'Η ἀνάλυση ὑποκειμενικοῦ καί ἀντικειμενικοῦ; ἡ συγχώνευση τοῦ ὑποκειμένου μέσα στό ἀντικειμενικό καί ἡ ταυτόχρονη ἀντανάκλασητοῦ ἀντικειμενικοῦ μέσα στό μυαλό καί τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή ἤδη στό Σαββόπουλο ὑπάρχει ἕνα ἀποφασιστικό στοιχεῖο πού χαράκτήρισε ἀργότερα τό νέο κίνημα, σ'ὅλο τόν κόσμο, πού στή χώρα μας μόλις ἔχει ἀρχίσει νά γίνεται κατανοητό (κι'ἀπό κεῖ φαίνεται κι'ὁ προδρομικός του χαρακτήρας). 'Η παλιά φιλοσοφία καί τό ἐργατικό κίνημα εἶχαν μιά μηχανιστική-τυπικά ἀστική - λογική καί ξεχώριζαν ἀντικειμενικό καί ὑποκειμενικό μ'ἕνα σινικό τεῖχος. 'Από τήν μιά τό κίνημα, ἀπό τήν ἄλλη τό ἄτομο, ἀπότήν μιά ἡ δημόσια ζωή ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἰδιωτική. 'Από τήν μιά ἡ πολιτική, ἀπό τήν ἄλλη ἡ οἰκογένεια καί τό ἐπάγγελμα. Τό καινούργιο κίνημα, μιᾶς ἐποχῆς πού ὁ καπιταλισμός ἔχει καταστρέψει ἤ καταστρέφει στήν πραγματικότητα τέτοιους διαχωρισμούς - ὑποτάσσοντας ὅλα τά ἄτομα στούς νόμους τοῦ κεφάλαιου - ἐμφανίζεται λοιπόν θέλοντας νά σπάσει αὐτό τό χωρισμό, βάζοντας καί τήν ἀτομική ζωή μέσα στήν πολιτική, τήν πολιτική μέσα στήν ἀτομική ζωή ἀπορρίπτωντας τό διαχωρισμό ἀνάμεσα σέ 'Ιστορία (μέ μεγάλο Ι) καί προσωπική ἱστορία. Τήν ἱστορία τήν κάνουν οἱ ἄνθρωποι, καί ἡ ἀντι - κειμενική πραγματικότητα ἀντανακλάει ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΑ στό μυαλό τους. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ξανα γίνεται ὑποκείμενο τῆς ἱστορίας, κι'ὄχι ἁπλός ἀριθμός πού προστίθεται ἤ ὄχι σέ μιά ἀντικειμενικά μηχανιστική διαδικασία.

"Ετσι γιά τήν συγκέντρωση τῆς ΕΦΕΕ δέν ὑπάρχει ὁ τυπικός χωρισμός ἀνάμεσα στό ἄτομο, τή συγκέντρωση, καί τά συναισθήματα πού γεν-

"Ἡ πλατεία ἦταν γεμάτη
....
....
καί σύ ἔφεγγες στή μέση ὅλου τοῦ κόσμου
κι ἦσουν φῶς μου
κατακόκκινη νιφάδα
σέ γιορτή
....

Ἡ πλατεία ἤτανε ἄδεια
καί τρελλός ἀπ'τά σημάδια
σά σκυλί
μέ συνθήματα σχισμένα
σ'ἕναν ἔρωτα γιά σένα
ἔχω χυθεῖ
στ'ἀμφιθέατρο σέ ψάχνω στούς διαδρόμους
καί τούς δρόμους
καί ζητῶ πληροφορίες
καί ὑλικό
νά φωτίσω τίς αἰτίες
πού μ'ἀφήνουνε μισό."

Τό προσωπικό καί τό συλλογικό συμπλέκονται, ὁ ἀγώνας καί ἡ ἀναζήτηση τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ πού προκαλεῖ τό σύστημα γίνονται ἕνα μιά ἑνιαία διαδικασία.
Αὐτή τή σχέση τήν βλέπουμε σ'ὅλα τά ἔργα τοῦ Σαββόπουλου, ἀλλά πολύ χαρακτηριστική εἶναι σ'ἕνα θέμα πού ἔχει γίνει ἀντικείμενο μεγάλης ἐκμετάλλευσης ἀπό ὅλων τῶν εἰδῶν τούς ἐμπόρους καί ἀπατεῶνες. Τό Κιλελέρ. Ἡ αἰτία γι'αὐτή τήν ἐκμετάλλευση εἶναι ἁπλῆ. Τό Κιλελέρ, ἔγινε 60 χρόνια πρίν, καί ἀφοροῦσε μιά σύγκρουση παλιοῦ τύπου, ἀγρότες μέ τσιφλικάδες. "Ετσι ὁ προοδευτισμός σέ σχέση μέ τό Κιλελέρ ὄχι μόνο εἶναι εὔκολος ἀλλά καί ΑΝΤΙ-ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ γιατί στέλνει πρός τά ΠΙΣΩ, σέ παλιές μορφές τῆς πάλης τῶν τάξεων, καί ἔτσι ἐφησυχάζει τή συνείδηση τῆς ἀστικῆς τάξης καί ἀποπροσανατολίζει τόν κόσμο. Γιά τό Κιλελέρ, προτοῦ νά γίνει μόδα, ἔγραφε καί ὁ Σαββόπουλος. Τί ἔγραφε ὅμως ;

"Πυρκαγιά πυρκαγιά
μές στό μυαλό μου πυρκαγιά
πυρκαγιά στή Θεσσαλία
καί στά δώδεκα χωριά."

Ἡ πυρκαγιά ὑπῆρξε πρίν ἀπό 70 χρόνια, ἀλλά ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι πῶς τό ἀντικειμενικό - ἱστορικό γεγονός πυροδοτεῖ μιά ἄλλη πυρκαγιά, στό μυαλό τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, καί αὐτό εἶναι τό σημαντικό. Τί γίνεται σήμερα. Τί κάνεις ἐσύ σέ σχέση μέ τήν ἱστορία.

"Ετσι λοιπόν ἀρχίζει μιά "ἄλλη" πορεία, ἔξω ἀπό τά κυκλώματα τοῦ "λαϊκοῦ τραγουδιοῦ", πού ὁδήγησε μέχρι σήμερα στήν δημιουργίαμιᾶς ἄλλης γραμμῆς, μιᾶς γραμμῆς ριζικῆς ΚΡΙΤΙΚΗΣ καί ΡΗΞΗΣ μέ τό σύστημα, μέ τό "προοδευτικό στρατόπεδο", καί μέ τήν παράδοση, πού τουλάχιστον ἀνοίγει τό δρόμο γιά κάτι ἄλλο, ἄν δέν προβάλλει κι'ὅλας αὐτό τό κάτι ἄλλο.

2. Το «συστημα»

Πάνω στήν ἴδια κατεύθυνση πού εἴδαμε πιό πάνω ἡ κριτική τοῦ συστήματος γιά τό Σαββόπουλο δέν εἶναι μιά κριτική ἐξωτερική, μιάκριτική πού ξεχωρίζει τό "κακό" σύστημα ἀπό τόν "καλό" λαό. Τό σύστημα εἶναι μιά ὁλότητα στήν ὁποία συμμετέχει κι'ὁ ἴδιος ὁ λαός - ἔστω ἀνταγωνιστικά - ὅπως καί "ὁ ἴδιος ὁ ποιητής". Ἑπομένως ἡ πάλη γίνεται ἀπό τά μέσα.

Τό σύστημα διαμορφώνει μιά κοινωνία. Μιά *κοινωνία πού εἶναι ἀτέλειωτη παράγκα.*

"Ὁ λαός ὁ λαός στά πεζοδρόμια".

Σύμφωνα μέ τήν "ἀγωνιστική παράδοση" θἄπρεπε νά συνεχίσει μέ "ὁδοφράγματα". Ὅμως ἀλλοιῶς συνεχίζει ὁ Σαββόπουλος

"κουλούρια ζητάει καί λαχεῖα
κοπάδια κοπάδια στά ὑπουργεῖα
αἰτήσεις γιά τή Γερμανία"

Καί ἡ κριτική γίνεται ἀμείλικτη :

"ἐργολαβίες ψαλμωδίες καί καντάδες
....
στά γήπεδα ἡ Ἑλλάδα ἀναστενάζει
....
στέκει στό περίπτερο διαβάζει
φυλλάδες μέ μιάμιση δραχμή."

Ὅμως φυσικά ὁ Σαββόπουλος δέν μένει στήν περιγραφή τοῦ πῶς τό κεφάλαιο ἔχει διαμορφώσει τούς ἀνθρώπους, ἀλλά πάει πιό πέρα.

"τηλεόραση φτηνή
ψυγεῖα δόσεις γιῶτα χί
καί οἱ οἰκοδομές
πριζουνίκ πρατήρια
καί χρηματιστήρια
καί διακοπές."

Νά ἡ χουντική Ἑλλάδα, φυσικά "μέσα ἀπό τήν ὑγρή μας φυλακή".
Καί ἀλλοῦ :

"ἑκατομμύρια μηχανές
τυραννᾶνε
τίς φτωχές μας τίς ζωές."

"Σ'εὐχαριστῶ ὦ ἑταιρεία".

Ὅμως ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει βασικά τό Σαββόπουλο δέν εἶναι ἡ ἁπλῆ καταγγελία τοῦ συστήματος καί τῆς διαμόρφωσης ποὔχει προκαλέσει στόν ἴδιο τό λαό, ἀλλά κάτι πάρα πέρα. Ὄχι ἡ ἀφηρημένη καταγγελία τοῦ καπιταλισμοῦ ἀλλά ἡ συγκεκριμένη κριτική τῆς ἰδεολογίαςτου τῆς συγκεκριμμένης ἰδεολογίας του, πού βρίσκεται βαθειά ξαπλωμένη μέσα στόν κόσμο.

"Μαλλιαροί τοξότες τῆς Σκυθίας
μέ κοιτάζουν μέσ'ἀπό εἰκόνες Παναγίας
α - ρι - ό χρυσόμαλλο κριάρι
βάφτισε κι ἐμένα στή θάλασσα τή μαύρη

μυθικό πουλί μέ δυό κεφάλια
στοῦ Παλαιολόγου τά κόκκινα σανδάλια
....

Τί γυρεύω ἐγώ σ'αὐτούς τούς βάλτους
ἀκρίτες ξαγρυπνοῦν στά σύνορα τοῦ κράτους
....
Πόλη Βάρνα 'Οδησσός Κοστάντζα καί Μπραΐλα
....

Ὅλη ἡ μυθολογία τοῦ ἐλληνισμοῦ βρίσκεται συγκεντρωμένη ἐδῶ, χρυσόμαλλο κριάρι, Παναγιά, ἀκρίτες, Παλαιολόγοι, Πόλη, Βάρνα 'Οδησσός.... Ὅλη ἡ παράδοση πού βαραίνει πάνωστή σκέψη μας, ὅλη ἐκείνη ἡ ἱστορική πραγματικότητα πού

"ἡ φωνή της ἀντηχεῖ σάν τουμπανιασμένο πτῶμα
μέσα στό δικό μου στόμα"

'Εδῶ ὁ Σαββόπουλος φτάνει στά ὅρια τοῦ κλασσικοῦ. Εἶδε ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα, "του μπανιασμένο πτῶμα", τήν παράδοση, τόν ἑλληνισμό, πού βαραίνουν ἐπάνω μας, βαραίνουν καί στόν ἴδιο τόν ποιητή, πού φταίει κι'ὁ ἴδιος.

"Φταῖνε τά τραγούδια του φταίει κι' ὁ λυράρης
μά φταίει κι ὁ ἴδιος ὁ λαός γιατί'ναι μαραζιάρης"

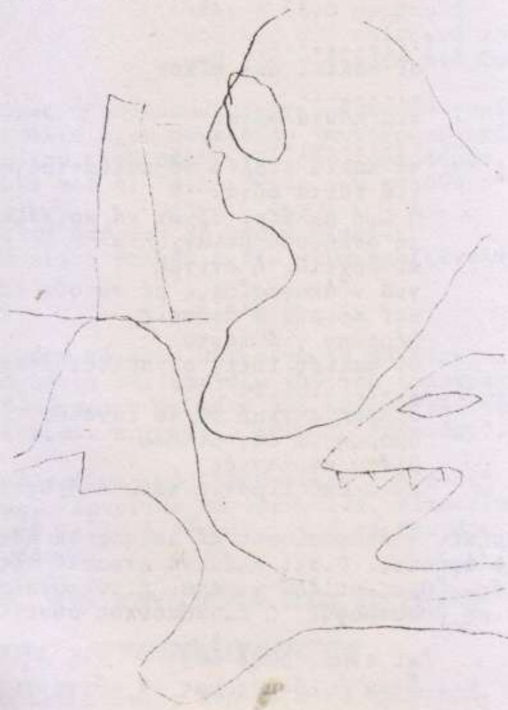
Εἶναι φανερό πού πρέπει νά γίνει ἡ τομή. Εἶναι φανερό πώς τό πτῶμα πρέπει νά βγεῖ ἀπό μέσα μας, πρέπει δηλαδή νά σπάσει ὁ ὀμφάλιος λῶρος μέ τήν ἰδεολογία τῆς παράδοσης καί τῆς μιζέριας. Κι'ἴσως, ὅπως θά δοῦμε καί πάρα πέρα ὑπάρχει ἡ δυνατότητα. Εἶναι :

"τά παιδιά μέ τά μαλλιά καί μέ τά μαῦρα ροῦχα".

Εἶναι ὁπωσδήποτε

" λόγια ἄγρια παράξενα κι'ἀτόφια
σάβανα καί χώματα στήν μούρη της τήν ψόφια".

'Η γλώσσα τοῦ Σαββόπουλου εἶναι σκληρή

"σέ πηγή θολή καί μολυσμένη
τήν κρυφή μου ἀγάπη ἔχω βαφτισμένη"

'Η πηγή εἶναι θολή καί μολυσμένη.

Καί δίπλα σ'αὐτό, τήν παράδοση, τήν μαραζιάρικη ἰδεολογία, τά "τραγούδια πού φταῖνε" ἕνας κόσμος ὅπου τά πάντα συμπλέκονται, ὅπου ὅλες οἱ ἰδεολογίες καί οἱ "τεχνικές τῆς ἐξουσίας" γίνονται ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος, ὄψεις ἑνός κόσμου, τοῦ κόσμου τοῦ κεφάλαιου καί τοῦ "ὀρθολογικοῦ" παραλογισμοῦ του.

"ἄχ ὁ "Ολιβερ Τουΐστ χαμογελάει
καί ὁ Χίτλερ τοῦ χαϊδεύει τά μαλλιά
....
ὁ μαρκήσιος ντέ Σάντ μ'ἕναν χίπυ
ὁ φονιᾶς μέ τό θύμα ἀγκαλιά
ὁ γραμματέας μαζί μέ τόν ἀλήτη
κι ἡ παρθένα μέ τό σατανά".

'Ο "Ολιβερ Τουΐστ καί ὁ Χίτλερ, τόσο ἀπόμακροι ἐξωτερικά, ἀλλά τόσο βαθειά ἐνωμένοιά νάμεσά τους μέσα ἀπό μιά πολύμορφη ἀλλά ἑνιαία ἰδεολογία, μέσα ἀπό τήν ἰδεολογία καίτήν πραχτική τοῦ κεφάλαιου, πού περιλαμβάνει φιλάνθρωπες κυρίες καί χασάπηδες ἀλῆτες καί γραμματεῖς (κομμάτων ἐννοεῖται), παρθένεςκαί σατανάδες.

'Ο Σαββόπουλος σάν κάθε ἀληθινά μεγάλος καλλιτέχνης πιάνει βαθειά τίς πραγματικότητες τοῦ καιροῦ, πάντα στήν διπλή σχέση ἀντικείμενου - ὑποκείμενου, ἱστορίας καί ἀτομικῆς ὑπευθυνότητας.
Μόνο καί μόνο μ'αὐτά του τά ἔργα βγαίνει μερικά ἔτη φωτός πέρα ἀπό τούς διάφορους ἐκπορνευτές τῆς λαϊκῆς κουλτούρας πού δέν εἶναι σήμερα παρά

"μαζική κουλτούρα
ὄγκοι κοπριά".

Κι'ἀπέναντι σ'αὐτή τή πραγματικότητα πιά εἶναι ἡ στάση τοῦ "μέσου ἀνθρώπου", δηλαδή τοῦ μικροαστοῦ πού βρίσκεται μέσα σ'ὅλους μας ;
Ποιά εἶναι ἡ στάση τοῦ προοδευτικοῦ ;

'Η διχτατορία ἔδωσε τή δυνατότητα νά φανεῖ ἀκόμα πιό καθαρά αὐτή ἡ στάση.

"ἔρχεται βροχή ἔρχεται μπόρα
ἔρχεται μπόρα καί παγωνιά
στά πόδια μας ζεστή μιά θερμοφόρα
κόκκινη κουβέρτα καί παλιά περιοδικά
....
πόσο πολύ ἔχει ἀλλάξει αὐτή ἡ πόλη
βάλε τήν τσαγιέρα στή φωτιά
....
σβῆσε τά φῶτα μήν ἀνοίγεις σέ κανένα
κλεῖσε τίς κουρτίνες καί πάρε με ἀγκαλιά"

Πόσο ἔχει ἀλλάξει αὐτή ἡ πόλη.'Εδῶ βρίσκεται τό κλειδί τῆς δυναμικῆς ἀντίληψης τοῦ Σαββόπουλου. 'Ο κόσμος ἀλλάζει, οἱ παλιοί προοδευτικοί δέν μπόρεσαν νά κάνουν τίποτε ἄλλο παρά νά κρατήσουν μιά "κόκκινη κουβέρτα καί παλιά περιοδικά", γιατί ἔρχεται βροχή καίμπόρα.

" ὁ κόσμος εἶναι ζόρικος καί μεῖς ἀσθενικοί"

'Η λύση εἶναι τό ζευγάρι κι'ή θερμοφόρα.

Κι'ή λύση, ή "ἔξοδος" δέν εἶναι ξεκάθαρη. Κι'αὐτό γιατί

"ἐδῶ εἶναι Βαλκάνια, δέν εἶναι παῖξε γέλασε".

3. Η μοναξια του δρομεα μεγαλων αποστασεων

"σ'αὐτό τόν τόπο ὅσοι ἀγαπᾶνε
τρῶνε βρώμικο ψωμί"

Σέ μιά χώρα, "μαύρη θάλασσα, κλειστή πίσω ἀπό τίς συμπληγάδες" σέ μιά ἐποχή πού ἀκόμα κυριαρχεῖται ἀπό μιά ἄθλια πραγματικότητα,"πα ράγκα" ή "δρόμοι ἀνθρωπάκια καί γραφεῖα/πολυ κατοικίες καί κουρσάκια ἰδιωτικά", πού κυρια ρχεῖται ἀπό μιά ἰδεολογία, τό "πτῶμα πού μι- λάει μέσα ἀπό τό δικό σου στόμα", πού ἀκόμα δέν ἔχουν ἀναπτυχθεῖ ἄλλες δυνάμεις, κοινωνι κά, ἰδεολογικά, πολιτιστικά, σέ μιά χώρα πού τόν τόνο της τόν δίνει ή ΥΕΝΕΔ, καί πού στό "προοδευτικό" στρατόπεδο βασιλεύει ὁ ψευτοε- θνικισμός, τό κηνύγι τῆς ἀνόδου, καί ὁ ψευτο ριζοσπαστισμός ἐκεῖ τά πράγματα δέν εἶναι εὔ κολα γιά κεῖνον πού θέλει νά σπάσει τό περί- βλημα, πού θέλει νά ξεφύγει ἀπό τούς ἐθνοπρε πεῖς "βάλτους". Αὐτουνοῦ "οἱ πόθοι" ἀκολουθᾶ νε ὑπόγεια διαδρομή". Εἶναι μόνος σέ μεγάλο βαθμό, εἶναι ὑποχρεωμένος νά ὑπομένει τή "μο ναξιά τοῦ δρομέα μεγάλων ἀποστάσεων", στήν προσμονή καί τήν προσπάθεια νά σπάσουν τά"δε σμά", κάποτε.
'Ο Σαββόπουλος ξέρει πώς

"Τά καλύτερα παιδιά
κουράστηκαν
καί γύρισαν στό σπίτι
τό ξημέρωμα ἀργεῖ
καί δέν βρίσκεται
παρέα γιά ξενύχτι".

'Η συνείδηση εἶναι ξεκάθαρη, ἀργεῖ τό ξη- μέρωμα καί δέ βρίσκεται παρέα γιά ξενύχτι. Καί πάρα κάτω, μισοειρωνικά

"πουθενά στόν τόπο αὐτό
ή μπογιά μου
τώρα πιά δέν περνάει"

Καί αὐτή ή μοναξιά φτάνει στά ὅρια τοῦ τραγικοῦ καί τοῦ κλασσικοῦ συνάμα μέ τήν "Δη μοσθένους Λέξη".

"ὅταν θά βγῶ ἀπ'τή φυλακή
κανείς δέν θά μέ περιμένει
οἱ δρόμοι θά'ναι ἄδειανοί
κι ή πολιτεία μου πιό ξένη
τά καφενεῖα ὅλα κλειστά
κι οἱ φίλοι μου ξενιτεμένοι
....
Χωρίς βουλή χωρίς θεό".

Μέσα στό κλῖμα τῆς διχτατορίας, ἐκεῖ πού ά ποκαλύφθηκε περισσότερο ἀπό ποτέ ἄλλοτε ή ψευτιά καί ή κενότητα μιᾶς κοινωνίας, σ'ὅλες τις τίς πλευρές, πού αὐτοί πού ἀντιστέκονταν ἦταν λίγοι καί μόνοι, ἐνάντια σ'ἕνα κόσμο ὁ- λόκληρο, ὁ Σαββόπουλος, ὅπως καί ὅλοι μας στάθηκε "μπρός στά ἐρείπια τῆς 'Ολύνθου."

Εἶναι στιγμές πού ὁ

"δικός σου πόνος
στό κατῶφλι μόνος
σα σκυλί."

"κανένα πλάσμα τοῦ θεοῦ δέ ζεῖ σέ τέτοιο
βάθος
ὅπου σ'ἀγάπησα πολύ κι'ἀπόμεινα μονά
χος".

Καί φτάνει καμμιά στιγμή καί στήν ὑπέρτατη μόνωση τοῦ ποιητή

"δέν ἔχω ἦχο, δέν ἔχω ὑλικό".

Ὅμως αὐτή ή μόνωση δέν εἶναι ἀτομική, μέ τήν στενή ἔννοια τοῦ ὅρου δέν εἶναι τό κλεί- σιμο μπρός στόν κόσμο, εἶναι ἐκείνη ή ἀνα - γκαία, σέ κάποια φάση - ἔστω κι'ἄν αὐτή κρα- τάει πολύ - μόνωση γιά τήν ἀλλαγή. Εἶναι ή μόνωση πού προκαλεῖ ή θέληση τῆς ἀλλαγῆς.

"πηγαίνω βόλτα στό σταθμό
κι ἀλλάζω θεωρίες
καιρός νά διώξω ἀπ'τό μυαλό
τίς πίσω μου σελίδες"

'Η ζωή "σταθμός" φέρνει τήν ἀλλαγή στίς ἰ δέες. Καιρός λοιπόν νά φύγουν οἱ πίσω σελί - δες, καιρός ν'ἀλλάξω πιά ζωή.

Καί ή συνείδηση πάει πιό πέρα, στήν ἀντι- κειμενικότητα τοῦ κόσμου, τήν ἀνάγκη προσαρ- μογῆς, ὄχι μέ τήν ἔννοια τοῦ συμβιβασμοῦ,ἀλ- λά μέ τήν ἔννοια τῆς ἐπαναστατικοποίησης,για τί "αὔριο" θά γίνει ὁ μεγάλος χαλασμός. Και- ρός λοιπόν νά προσαρμοστεῖς σ'αὐτό τό "αὔριο". 'Αλλά εἶναι ἀρχή πώς ὅταν προσαρμόζεσαι ο αυ τό τό "αὔριο", τότε συγκρούεσαι μέ τό "σήμε- ρα", πού ἐσύ τό βλέπεις κι'ὅλας σάν χτές. Κι ἐδῶ βρίσκεται ή δυναμική ἀντίληψη τῆς μόνω - σης.

"..........
οἱ παλιοί μας φίλοι
....
γιά πάντα φύγαν
....
τά παλιά βιβλία τά παλιά τραγούδια
γιά πάντα φύγαν
ή ζωή ἀλλάζει δίχως νά κοιτάζει
τή δική σου μελαγχολία
κι ἔρχεται ή στιγμή
γιά ν'ἀποφασίσεις μέ ποιούς θά πᾶς
καί ποιούς θ'ἀφήσεις
Πέρασαν γιά πάντα
οἱ παλιές ἰδέες οἱ παλιές ἀγάπες
....
ὅμορφη στιγμή νά τό ξαναπῶ
ὅμορφη νά σᾶς μιλήσω
βλέπω πυρκαγιές
πάνω ἀπό λιμάνια πάνω ἀπό σταθμούς

Πρέπει ν'ἀποφασίσεις μέ ποιούς θά πᾶς,ποι ούς θ'ἀφήσεις. Γιατί βλέπεις μπροστά τίς πυρ καγιές. Ὅμως κι'ἐδῶ γίνεται ή τελευταία δια λεκτική ἀναστροφή. 'Ο Σαββόπουλος συνεχίζει

"κι εἶμαι μαζί σας
ὅταν ὁ κόσμος μας θά καίγεται

ὅταν τά γεφύρια πίσω μας θά κοβο - νται
ἐγώ θά εἶμαι 'κεῖ νά σᾶς θυμίσω
τίς μέρες τίς παλιές".

'Ενῶ βλέπει τό αὔριο, ρυθμίζεται μ'αὐτό, καί γι'αὐτό ἡ μόνωση, ὅμως ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ βρίσκεται ἐδῶ, στό σήμερα. Αὐτή εἶναι ἡ κοινωνική αἴσθηση ἑνός κοινωνικοῦ τραγουδιστή. Μόνος, βλέποντας τό αὔριο, τόν κόσμο πού θά καίγεται, ἀλλά ταυτόχρονα δέν βρίσκεται σέ κανένα γυάλινο πύργο. Εἶναι ἐδῶ νά παλεύει γι' αὐτό τό αὔριο.

Καί τελικά ἔχει συνείδηση πώς αὐτή ἡ στάση δέν εἶναι μόνο δική του. Εἶναι ἡ μοίρα "ὅσων ἀγαπᾶνε", εἶναι ἡ μοίρα τῶν "παιδιῶν πού χάθηκαν" μιᾶς ὁλόκληρης γενιᾶς, πού στά '60 καί τά 70 στήν 'Ελλάδα καί σ'ὅλο τόν κόσμοπερισσότερο, γέννησε τό ὅραμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου

"γιά τά παιδιά πού χάθηκαν
στό στοιχειωμένο δάσος
στίς λίμνες στό Βορρά
γιά τά παιδιά πού χάθηκαν
στοῦ δράκου τό πηγάδι
στῆς στρίγγλας τή σπηλιά"

Γι'αὐτά τά "παιδιά" πού πέρα ἀπό τήν πορεία τους σ'ὅλο τόν κόσμο, τό χάσιμό τους στή "Σμύρνη καί τή Βενετιά"

"ψωμί ζητῆσαν τοῦ φουρνάρη
λίγο νερό τοῦ καφετζῆ
τά διώχνει ὁ πρῶτος μ'ἕνα φτυάρι
κι'ὁ ἄλλος λύνει τό σκυλί".

Τό νόημα εἶναι καθαρό. 'Ο κόσμος δέν ἦταν ἕτοιμος ἀκόμα νά δεχτεῖ τό μήνυμα τῶν "παιδιῶν", τά διώχνει μέ τό "φτυάρι" καί τό "σκυλι". Καί ἡ ταύτιση τοῦ Σαββόπουλου μέ τά"παιδιά πού χάθηκαν" γίνεται καθαρή μιά στροφή παρακάτω

"τό γράμμα σου δέκα σελίδες
πάλι ἡ ἴδια συμβουλή
μοῦ λές στό σπίτι νά γυρίσω
μοῦ λές ν'ἀλλάξω πιά ζωή".

Ὅμως ὁ Σαββόπουλος ὄχι μόνο δέν γυρίζει σπίτι ἀλλά ἔχει συνείδηση ταυτόχρονα καί τοῦ ρόλου του, τοῦ ρόλου του σάν πρωτοπόρου, πού παρ'ὅλο πού οἱ "φίλοι" του τόν καλοῦν :

"ἄσε τά θαύματα τή μάσκα πέταξε
ἐδῶ εἶναι Βαλκάνια δέν εἶναι παῖξεγέλασε"

αὐτός

"μοιράζω τό ψωμί σᾶς δίνω τό παγούρι
στά μάτια σᾶς κοιτάζω καί λέω ἕνα τραγούδι
καί τό τραγούδι λέει πώς παίρνω τήν εὐθύνη
πώς εἶμαι ἀρχηγός σ'αὐτό τό πανηγύρι".

Καί πράγματι ὁ Σαββόπουλος "παίρνει" τήν εὐθύνη. 'Αρνεῖται τά ναρκωτικά, εἴτε εἶναιτό "κόμμα", εἴτε ὁ "ἔρωτας" καί τό ζευγάρι,εἴτε ἡ παράδοση.

4. Το «κομμα» και η τομη της μεταπολιτευσης

'Ο Σαββόπουλος ἀνήκει στήν ἀριστερά. Αὐτό εἶναι ξεκάθαρο ὄχι μόνο στά πρῶτα του, ἀνοιχτά πολιτικά τραγούδια, ἤ τά τελευταῖα του, ἀλλά σ'ὅλο του τό ἔργο. 'Η πορεία του μάλιστα εἶναι δεμένη μέ τήν πορεία τῆς ἀριστερᾶς. Ὅμως ἀπό κεῖ καί πέρα ἀρχίζει ἡ διαφοροποίηση.

Ἄν στά πρῶτα του τραγούδια - τό Βιετνάμ, τήν ἀμνηστία '64, τό ἐγερτήριο, τήν σωματική ἀνάγκη, τήν συγκέντρωση τῆς ΕΦΕΕ - ἡ πολιτική του τοποθέτηση σέ σχέση μέ τό κόμμα ἐκφράζεται μόνο μέσα ἀπό μιά διαφορετική ἀντίληψη γιά τήν πολιτική στή συνέχεια, ἰδιαίτερα μετά τήν μεταπολίτευση, στόν πολιτευτάκια,στόν 'Αριστοφάνη, στή ρεζέρβα, πιά ἡ αἰχμή τῆςκριτικῆς του στρέφεται στό ρεβιζιονισμό. 'Ο Σαββόπουλος γίνεται ἀνοιχτά αὐτό πού ἦταν πάντα "ἐξτρεμιστής".

Ὅμως αὐτή ἡ ἀλλαγή πού ὡριμάζει σ'ὅλα τά χρόνια τῆς δικτατορίας γίνεται ἀνοιχτή ἀπό τήν στιγμή καί πέρα πού ἡ παλιά ἀριστερά γίνεται πιά ΟΡΓΑΝΙΚΟ στοιχεῖο τῆς μεταπολιτευτικῆς δημοκρατίας, σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες ἀκόμα ἀδιαμόρφωτες ἀλλά ὑπαρκτές δυνάμεις ρήξης. 'Η πορεία τοῦ Σαββόπουλου σάν καλλιτέχνη κι ὄχι πολιτικοῦ ἀγωνιστή συμβαδίζει μέ τίς ἀλλαγές πού γίνονται σέ ἕνα πλατύτερο κοινωνικό πεδίο.

Ἤδη πάντως ἀπό τό '66 καί μετά ἀρχίζει ἡ διαμόρφωση μιᾶς κριτικῆς πού τίς περισσότερες φορές εἶναι ἀρνητική, δηλαδή ἔλλειψη ἄμεσης ἀναφορᾶς, ἀλλά πού μερικές φορές γίνεται ἀνοιχτή.
'Αρχικά ἀρχίζει ἡ ἀπομάκρυνση

"οἱ φίλοι μέ κερνοῦν ναρκωτικά
καί τό κόμμα μέ τραβάει ἀπ'τό μανίκι"

Στή συνέχεια ὁ τόνος ἀλλάζει ὅλο καί περισσότερο, δέν ἔχει κανείς νά περιμένει τίποτε "εἶναι μόνος ἀπέναντι στήν ἐξαφάνιση, τήν ἐξαθλίωση αὐτοῦ τοῦ "κόμματος". Ὅμως ἀκόμα,ὅπως λέει κι'ὁ ἴδιος

"τήν ἀλήθεια τήν πικρή
δέν θά τήν πῶ μήν τρελλαθεῖ
ἡ κυρία Μάνου".

Δέν λέει τήν ἀλήθεια τήν πικρή μέσα σέ συνθῆκες, τή δικτατορία, πού ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ βασανίζονται καί ἀγωνίζονται ἀκόμα μέ βάση ἔστω αὐτό τό πεθαμένο ὅραμα, αὐτό τό πτῶμα. 'Ο Σαββόπουλος δέν θέλει νά πικράνει τήν "κυρία Μάνου". Διαμορφώνει τήν δικιά του ἀλήθεια ἀλλά γιά τήν ὥρα ἀφήνει ἀνεξόφλητους ὁρισμένους λογαριασμούς.

Ἔπρεπε νἄρθει ἡ μεταπολίτευση γιά ν'ἀρχίσει νά τούς ξοφλάει.
Τό πρῶτο μεταπολιτευτικό τραγούδι τοῦ Σαββόπουλου εἶναι ὁ πολιτευτής.
Τή στιγμή πού κορυβαντιούσαν οἱ διάφοροι "ἐπαναστάτες" Μικρούτσικοι, καί ἄλλα "Δημέρια" καί "ταμπούρια" ὁ Σαββόπουλος σώπαινε. Καί ὅταν μίλησε ἔδωσε πραγματικά ὅλο τό κλῖμα τῆς μεταπολίτευσης καί τήν ἐξαχρείωση πού βασίλευε.

"θυμᾶσαι πού βαλάντωνες ἐκεῖ στήν ἐξορία
καί διάβαζες καί Ρίτσο καί ἀρχαία τραγωδία

τώρα κοκορεύεσαι ἀπάνω στόν ἐξώστη
καί μιλᾶς στό πόπολο σάν τό ναυαγοσώστη

στή φοιτητριούλα πού σ'ἔχει ἐρωτευτεῖ
θά σέ καταγγείλω πονηρέ πολιτευτή

ἐκεῖνο πού ὑψώνεται καί σέ ἐκμηδενίζει
εἶναι τῆς καρδούλας μου τό φῶς πού ξεχει-
ζει
κι ὅ,τι σέ γλυτώνει καί σοῦ δίνει τήν αἰ-
τία
εἶναι πού χρειάζεται κι ἡ γραφειοκρατία

σ'ὅ,τι τραγουδοῦσα ἔστηνες αὐτί
τώρα προβοκάτορα μέ λές καί ἐμπρηστή

ὁ πρῶτος προβοκάτορας ἀπ'ὅλους στή ζωήμου
εἶναι ἡ ἀφεντιά σου πού ἀντιγράφει τή φω-
νή μου
ἄλλαξες τό σῶμα μου μέ ἔπιπλα καί σκεύη
σάν τό σοσιαλισμό πού σέ βολεύει
στή φοιτη.....
....
χαρά νά σέ γιαούρτωνα ἐκεῖ πού ρητορεύεις
ἐκεῖ πού μέ χειροκρατᾶς χωρίς νά τό πι -
στεύεις
παίρνεις τήν ἀλήθεια μου καί μοῦ τήν κά-
νεις λιῶμα
ἀπ'τό πόδι μέ τραβᾶς βαθιά μέσα στό χῶμα"

'Ο Σαββόπουλος μπαίνει πιά σέ ἕνα νέο στά διο τῆς πορείας του. Σπάει τούς δεσμούς,ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει, μέ τήν παλιά ἀριστερά, διακρίνει τόν ξεπεσμό καί ὅμως ταυτόχρονα καταλαβαίνει γιατί ἐπιβιώνουν, "εἶναι πού χρειάζεται κι'ἡ γραφειοκρατία", καί παίρνει μιά ἄλλη θέση τή θέση τοῦ "προβοκάτορα καί ἐμπρηστή". Καί τό τραγούδι τοῦ Σαββόπουλου δέν εἶναι μιά ἁπλῆ καταγγελία εἶναι μιά ὁλάκερη ἀνάλυση. 'Ο Σαββόπουλος πιάνει τή διπλή φύση ὄχι μόνο τοῦ "πολιτευτάκια" ἀλλά τῆς πολιτικῆς γενικώτερα. Τήν ὑψώνει καί τήν ἐκμηδενίζει ταυτόχρονα ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς. Κι'αὐτή ἡ ἀνάλυση τῆς πολιτικῆς, ὅπως θά δοῦμε πάρα πέρα φτάνει σέ ἕνα ἀνώτερο ἐπίπεδο μέ τόν"ποντικό". Πάντως μέ τόν πολιτευτάκια ἡ "ἰδιαιτερότητα" τοῦ Σαββόπουλου, ἡ ἄλλη γραμμή πού ἐκφράζει σ'ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο, γίνεται πολιτική θέση. Κι'ἀπό δῶ καί πέρα πρόκειται γιά ἕνα μόνιμο μοτίβο. 'Η κριτική τοῦ Σαββόπουλου ἀποκτάει δύο αἰχμές. Τό κράτος καί τήν ἐξέγερση ἐνάντιά του, καί ἀπό τήν ἄλλη τούς"προοδευτικούς". ἐκείνους δηλαδή πού μέσα στίς συνθῆκες τῆς μεταπολίτευσης προσφέρουν ἰδεολογία σ'αὐτό τό κράτος, αὐταπάτες καί ἐφησυχασμό στό λαό.

Τώρα πιά ὁ Σαββόπουλος μπορεῖ νά πεῖ τήν "ἀλήθεια τήν πικρή", κι'αὐτό γιατί πιά "προβοκάτορες καί ἐμπρηστές" εἶναι ἄλλοι,ἔξω καί πέρα ἀπό τούς πολιτευτάκηδες. Καί τά ὅπλα γίνονται σκληρά, γίνονται τά ὅπλα αὐτοῦ τοῦ κινήματος πού γεννιέται ἐνάντια στά προοδευτικά παρακλάδια τοῦ κράτους."Χαρά νά σέ γιαούρτωνα".
Καί πάρα πέρα σ'ἕνα τραγούδι τῆς "ρεζέρβας " μιλάει πιά γιά τίς ἐκλογές τοῦ '77, τήν μυσταγωγία τοῦ μικροαστοῦ καί τοῦ προοδευτικοῦ

"Τό κουβούκλιο κάνει μπάμ
καί μέσα ἀπ'τήν αἰθάλη
ἀνέβηκε ἕνας κουρνιαχτός ποὖχε διπλό κε-
φάλι
τό ἕνα ἦταν θεσσαλός,στό σχῆμα τοῦ Φλωρά
κη
τό παραδίπλα 'Ανδρεϊκός,μεγιά καί τό
μπλουζάκι
Τόν λόγο τους ἀντανακλᾶ σάν κάτοπτρο τό
πλῆθος
κι'ὅπως ἄλλαζα βρακί μοῦ βγῆκε αὐτός ὁ
στῖχος
Μπορεῖ κανίβαλλος ποτέ νά ἐκπροσωπήσει
τάχα
ὅλους τούς φίλους τούς παλιούς,πού ἔχει
στή στομάχα;"

Αἰθάλη καί κουρνιαχτός, τό "προοδευτικόκίνημα" καί τά κόμματα, πού ὁ λόγος τους δέν περνάει τίποτε μέσα στόν κόσμο, "τόν ἀντανακλᾶ σάν κάτοπτρο τό πλῆθος". Ἐκεῖνοι πού "ἔχουν στή στομάχα τούς φίλους τούς παλιούς"οἱ κανίβαλλοι τοῦ λαοῦ, τοῦ κινήματος,ἐκεῖνοι πού θράφηκαν καταβροχθίζοντας τίς σάρκες του σήμερα τόν "ἐκπροσωποῦν".'Ο Σαββόπουλος δέν κρατάει πιά καμμιά γέφυρα μέ τό σκυλολόϊ. 'Η γλῶσσα του γίνεται σαρκαστική καί κοφτερή.Εἶναι κι'αὐτός ἕνα ἀπό τά "παιδιά μέ τά μαλλιά καί μέ τά μαῦρα ροῦχα", στά χέρια του κρατάει τό σαρκασμό καί τό γιαούρτι καί πίσω ἀπό τά ὁδοφράγματα, "προβοκάτορας" βλέπει τή θέση του, τήν ἀλήθεια του. Φυσικά ἀκόμα δέν μπορεῖ νά γκρεμίσει τούς κανίβαλλους καί τό κράτος, ἀλλά τουλάχιστο ξέρει τί πρέπει νά γκρεμίσει.
Στούς"βάλτους τῶν ἐκλογῶν" ὅπως λέει δέν ἔχει πιά καμμιά θέση καί τά "ὄνειρά του"τάκρύβει "γιατί μπορεῖ καί οἱ φρουϋδιστές νά ρθοῦν στήν ἐξουσία", ἀλλά κάνει ὄνειρα, ἄλλα ὄνειρα.

5. Ο ερωτας

Μήπως μέσα σ'αὐτό τό ἀδιέξοδο ὑπάρχει μιά ἄλλη λύση, ὁ ΕΡΩΤΑΣ ;
Πολλοί ἄλλοι, ἀπογοητευμένοι, πολλοί πούκλείνονται στή μόνωσή τους κάνουν αὐτή τήν ἐπιλογή. Γιά τό Σαββόπουλο ὅμως δέν ὑπάρχει τέτοια λύση. Στά νεανικά του τραγούδια, εἶναι τό πολύ-πολύ μιά "συννεφούλα", ἀνάγκη τοῦ μοναχοῦ ἀνθρώπου. 'Αλλά "μή μιλᾶς ἄλλο γι'ἀγάπη". Εἶναι μιά "θάλασσα μικρή", "ἕνα καλοκαίρι."Μ' αὐτή τήν ἔννοια δέν εἶναι "ἐνάντια στόν ἔρωτα". Εἶναι ἐνάντια στόν ΕΡΩΤΑ μέ κεφαλαῖα,σ' αὐτό τό ναρκωτικό τοῦ "κουρασμένου πολεμιστή".
Κι'ὅσο προχωράει ὁ καιρός, καί ἡ ἰδιωτική καταφυγή γίνεται μεταβολή τοῦ ἀνθρώπου σέ φυτό θάνατος, ὅλο καί λιγώτερο τραγουδάει τόν "ἔρωτα".
'Ο Σαββόπουλος δέν δίνει γλυκερά κατασκευάσματα γιά κουρασμένες ψυχές "ἀγωνιστῶν", ἤ γιά μπανάληδες σέ ἔκσταση.

"τήν παιδική μου φίλη
τήν εἶδα ξαφνικά
νά στέκει
καί νά μέ κοιτᾶ
ἀγάλματα κομμάτια
στά μάτια της τά δυό
βομβαρδισμένες πόλεις
ναυάγια στό βυθό"

Μέσα στά μάτια τοῦ καθενός μπορεῖ κανείς

νά βρεῖ τήν ἔκσταση καί τήν ἀπομάκρυνση,μόνο ἄν τά μάτια του εἶναι σβυσμένα, δέν εἶχανπιά τίποτε, καμμιά ἱστορία νά ποῦν. Διαφορετικά, βλέπει ἀγάλματα, κομμάτια, βομβαρδισμένες πό λεις, ναυάγια, γιατί "ἀλλάζουν ὅλα ἐδῶ κάτω μέ ὁρμή".

Ὁ Σαββόπουλος ἔχει ἀπορρίψει "τά ναρκωτι κά πού τόν κερνοῦν οἱ φίλοι", τό "κόμμα",ἀπο ρίπτει καί τή μεταφυσική τοῦ ἔρωτα.

Δέν μᾶς ξεκουράζει ὁ ἄθλιος. Τά τραγούδια του δέν μᾶς δίνουν ξεκούραση, ἐφησυχασμό. Εἶ ναι γεμάτα μπερδεμένα νοήματα, κι'ὅμως τόσο καθαρά, μᾶς σπαζοκεφαλιάζει, ἐμποδίζει τή χώ νεψή μας, ἀκόμα κι'ὅταν αὐτή βαφτίζεται ἐπα- ναστατική.
Κι'ἐπί πλέον δέν μᾶς προσφέρει ρυθμό νά χορέ ψουμε. Οὔτε τέλος πάντων ἕναν ἐξωτικό, ἕναν "ἄλλο ἔρωτα".

6. Η «παραδοση»

Μήπως ὅμως ὁ Σαββόπουλος παίρνει ἕνα ἄλλο ναρκωτικό; τήν παράδοση. Μήπως τρέφεται ἀπό αὐτήν ;
ΟΧΙ, ὁ Σαββόπουλος ἐγκαινιάζει μιά ἄλλη γραμμή σέ σχέση μέ τήν παράδοση.Μιά γραμμή ρήξης καί ταυτόχρονα διατήρησης. Διατήρησηςἐ κείνου πού δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι τό ὑπό - στρωμα τῆς δουλειᾶς ἑνός πραγματικά ἕλληνα τραγουδιστή, πάει νά πεῖ ἑνός τραγουδιστήπού ἀναλύει δείχνει καί τραγουδάει τήν ἑλληνική πραγματικότητα καί ταυτόχρονα μιά πραγματικό τητα ΣΗΜΕΡΙΝΗ , πάει νά πεῖ τίς σημερινές ἀν τιθέσεις στήν παγκοσμιότητά τους.'Επομένως ἡ θέση του εἶναι ρήξη μέ τήν παράδοση,αὐτό "τό πτῶμα πού μιλάει μέσα ἀπό τό δικό μου στόμα" καί ταυτόχρονα συγχώνευση τοῦ πραγματικοῦ πο λιτισμοῦ μας μέσα στό σήμερα. Αὐτή ἡ θέσητοῦ Σαββόπουλου πού ἐκφράζεται μέσα ἀπό τήν μου- σική του δουλειά, πού τόν κάνει ταυτόχροναἑλ ληνικό καί παγκόσμιο, δηλαδή παγκόσμιο γιατί εἶναι ἑλληνικός, ὅπως καί τό ἀντίστροφο εἶ- ναι μιά βασική του τοποθέτηση πού διαπερνάει σάν βασική του φιλοσοφία ὅλη τή δουλειά του.

Δηλαδή ὁ Σαββόπουλος δέν εἶναι κοσμοπολί- της, πάει νά πεῖ δέν κινεῖται στόν ἀέρα. Κι- νεῖται στά βαλκάνια, τήν 'Ελλάδα. Ὅμως εἶ- ναι παγκόσμιος γιατί μιλάει γιά τά προβλήμα- τα τῆς κοινωνίας τοῦ σήμερα πού δέν εἶναι μό νο ἑλληνική. Ἔτσι δέν εἶναι μίμηση τοῦ ξέ- νου, οὔτε ταυτόχρονα νεκροφιλία τῆς παράδο - σης. Δέν εἶναι ἐθνικισμός καί σωβινισμός,καί γι'αὐτό βαθειά ἐθνικός. Ἔτσι ἀρνεῖται μιά σχέση μέ τό ξένο, τή σχέση τοῦ ἐπαρχιώτη,πού ἀπό τήν μιά τό ἔχει σά θεό του, ἀλλά ταυτό - χρονα κρατάει καί τή φουστανέλλα του. Τό τρα γούδι τοῦ Σαββόπουλου εἶναι στό ἴδιο καί ἀνώ τερο ἐπίπεδο μέ τό ξένο, ἀλλά ταυτόχρονα προ έρχεται ἀπό δῶ.
Αὐτή του ἡ θέση γιά τήν παράδοση διαπερνά ει τό ἔργο του παντοῦ. Εἶναι ἡ κεντρική του φιλοσοφική ἀντίληψη.

Ὅμως φυσικά τό κύριο χαρακτηριστικό του εἶναι ἡ ΡΗΞΗ. Τό ξεπέρασμα τῆς προβληματικῆς καί τῆς ἰδεολογίας, πού ἦρθε νά βάλει τό "ἔν τεχνο" λαϊκό τραγούδι. 'Αλλά ἄς δοῦμε ἀπό πιό κοντά αὐτή τήν πορεία τῆς ρήξης.

Στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '50 ἀρχές τοῦ '60 γίνεται μιά βασική τομή στήν ἑλληνικήμου σική πραγματικότητα. Τομή πού ἐκφράζει ἡ προ διαγράφει κι'ὅλας ἀλλαγές πού γίνονται στήν ἴδια τήν πραγματικότητα τῆς ἑλληνικῆς κοινω- νίας. Μέχρι τότε τό ἑλληνικό τραγούδι εἶχε τήν ἑξῆς μορφή. Εἴχαμε ἀπό τήν μιά πλευρά τό δημοτικό τραγούδι, δεμένο μέ τήν πραγματικό- τητα τῆς ἀγροτιᾶς, πού ἐξακολουθοῦσε νάναι τό 50 ο/ο τοῦ πληθυσμοῦ. Πού ὅμως εἶχε πάψειἀπό καιρό νά ὑπάρχει σάν νέα παραγωγή, ἀλλά παρά μενε σάν θύμιση παλιώτερων ἐποχῶν. Τά τελευ- ταῖα "δημοτικά τραγούδια" εἶχαν δημιουργηθεῖ στήν περίοδο τοῦ ἀντάρτικου. Αὐτή ἡ ἀνυπαρξί α νέου τραγουδιοῦ, νέας γέννησης δημοτικοῦ

τραγουδιοῦ ἀντανακλάει τό σπάσιμο τῆς παλιᾶς ἀγροτικῆς κοινότητας, τήν ἐμπορευματοποίηση πού ἔχει εἰσχωρήσει στό χωριό, καί τήν παρα- μονή τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ σάν ἐπιβίω σης περισσότερο, παρά σάν ὀργανική ἔκφραση τῆς σύγχρονης πραγματικότητας. Δίπλα στό δημοτι- κό ὑπάρχει ἕνα ἄλλο κομμάτι λαϊκοῦ τραγουδι- οῦ τό κατ'ἐξοχή λαϊκό τραγούδι,τραγούδι τῆς περιθωριακῆς φτωχολογιᾶς τῶν πόλεων, τοῦ λοῦ μπεν, τῶν φυλακῶν, δεμένο μέ ρίζες μικρασια- τικές. Αὐτό τότραγούδι αὐτή τήν περίοδο ἔχει μπεῖ πιά στό δρόμο τῆς ἐμπορευματοποίησης - δίσκοι - καί ἔχει ἀρχίσει νά ἀγκαλιάζει τήν πλειοψηφία τῶν λαϊκῶν στρωμάτων τῆς πόλης.Πα ράλληλα ὑπάρχουν δύο ἄλλα εἴδη τραγουδιοῦ.Τό "ἐπίσημο" τραγούδι, γλυκερό μεῖγμα τοῦ δυτι- κοῦ, ἰδιαίτερα γαλλικοῦ τραγουδιοῦ τοῦ μεσο- πόλεμου, καί τοῦ λεγόμενου ἑπτανησιακοῦ τρα- γουδιοῦ. Πρόκειται γιά τό τραγούδι τῆς μικρο αστικῆς τάξης καί τῶν παραδοσιακῶν μεσαίων στρωμάτων. Τέλος μέ τεράστια ταχύτητα μπαί - νει καί τό λεγόμενο χορευτικό ξένο τραγούδι, ἀρχίζοντας ἀπό τό ρόκ κι'ἀκολουθόντας μέ με- ρικά χρόνια καθυστέρηση ὅλα τά "σύγχρονα ρεύ ματα" τῆς Δύσης. Πρόκειται γιά τό τραγούδι τῆς ἀνώτερης τάξης, ὅπως καί τῆς νεολαίαςτῶν μικροαστικῶν καί μεσοαστικῶν στρωμάτων τῆς πόλης.

Αὐτός ὁ διαχωρισμός σέ τέσσερα διαφορετι- κά εἴδη τραγουδιοῦ μέ βάση διαφορετικές ταξι κές πραγματικότητες ἦρθε νά σπάσει γύρω στά '60. Ἄς δοῦμε σέ τί ἀνταποκρίνονταν.'Η ἐξέ- λιξη τῆς Τέχνης στή Δύση καί εἰδικώτερα τοῦ

τραγουδιοῦ εἶναι μιά συνέχεια ἀπό τήν παλιά λαϊκή τέχνη, πού μέ τήν ἄνοδο τῆς ἀστικῆς τάξης, τόν καταμερισμό τῆς ἐργασίας, τό χωρισμό τῶν καλλιτεχνικῶν διαδικασιῶν ἀπό τήν παλιά κοινότητα κλπ. ἐξελίχτηκε μέ τομές διακοπές καί γυρίσματα, ἀλλά πάντα πατώντας στό ἴδιο ἔδαφος, στήν σύγχρονη τέχνη, στή σύγχρονη μουσική, τόσο τήν "κλασσική", ὅσο καί τό τραγούδι. Αὐτό τό φαινόμενο ἔκφραζε τίς διαδικασίες μιᾶς ἐθνικῆς καί ἐθνοκεντρικῆς ἀνάπτυξης τῶν χωρῶν πού εἶναι σήμερα οἱ χῶρες τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ.

Στήν Ἑλλάδα τά πράγματα ὑπῆρξαν πολύ διαφορετικά. Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰώνα ἡ ἀνάπτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ παύει ὁριστικά νά γίνεται ἐθνοκεντρικά (καταστρέφονται ἀκόμα καί τά πρῶτα βιοτεχνικά κέντρα - Ἀμπελάκια, Ζαγοχώρια κλπ.) καί ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀστικῆς τάξης γίνεται πιά στόν τομέα τῆς κυκλοφορίας - καί μάλιστα τῆς διεθνοῦς - ἐμπόριο, ἐφοπλισμός, παροικίες -. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἀστική τάξη δέν ἐξαρτᾶται τόσο ἀπό τίς ἐσωτερικές διαδικασίες συσσώρευσης ἀλλά ἀπό τήν παγκόσμια διαδικασία ἐξάπλωσης τοῦ καπιταλισμοῦ τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τόν ἐμπορικό καί ναυτιλιακό πράκτορα. Ἔτσι οἱ ἀναφορές της, ἰδεολογικά καί πολιτιστικά δέν μποροῦν οὔτε θέλει νἄναι ἡ "ἐσωτερική ἀθλιότητα" καί καθυστέρηση ἀλλά γίνονται δυό ἄλλες πού ἀλληλο-ολοκληρώνουνται. Γίνεται ἡ ἀναφορά στή Δύση, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἐξάρτημα, καί σέ κάποιο μυθικό παρελθόν (ἀρχαιότητα) σέ ἀντίθεση μέ τό ἄθλιο παρών.

Δηλαδή μιά "πλούσια τάξη σέ μιά φτωχή χώρα", αὐτό τό ἑλληνικό παράδοξο ἔχει σάν ἀποτέλεσμα ἡ ἄρχουσα τάξη νά προσπαθεῖ νά χτίσει τό πολιτιστικό της ἐποικοδόμημα <u>ἔξω</u> καί <u>πέρα</u> ἀπ'αὐτό πού ὑπῆρχε τότε στήν ἑλλάδα καί <u>νά</u> τό στηρίξει στό παρελθόν (γιά νά εἶναι κι "ἐθνική") καί στή Δύση ἀπό τήν ὁποία ἐξαρτιώταν. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ καθαρεύουσα, τά ἀρχαῖα ἑλληνικά, καί ἡ μίμηση τῆς Δύσης. Ἔτσι δέν ὑπῆρξε καμμιά ἑλληνική"ἀναγέννηση". Οἱ ἁγιογράφοι τῶν ἐκκλησιῶν καί οἱ λαϊκοί ζωγράφοι πού ζωγράφιζαν τά ἀρχοντικά τῆς Καστοριᾶς, ἤ τῶν Ἀμπελακιῶν δέν μεταβλήθηκαν στή βάση μιᾶς "ἐθνικῆς σχολῆς" ἀλλά ἀπορρίφτηκαν καί σβήστηκαν ὁλοκληρωτικά γιά νά ἀντικατασταθοῦν ἀπό τούς σπουδαγμένους στή Δύση μιμητές μιᾶς τέχνης πού ἔβγαινε ἀπό παράδοση αἰώνων.('Η ἀστική τάξη σήμερα "ἀνακάλυψε" τό Θεόφιλο). Μόνο σταδιακά, στό βαθμό πού ἀναπτύσσονταν ἡ ἴδια ἡ ἑλληνική κοινωνία, καί ἡ ἀστική τάξη ἄρχιζε νά ὑπάρχει μέσα ἀπ'αὐτή(μέσα δηλαδή ἀπό τήν ντόπια συσσώρευση) γινόταν ἡ ἀνακάλυψη καί τῶν ἀντίστοιχων "ἑλληνικῶν"ἀξιῶν. Ἔτσι ἀπ'αὐτή τή φύση τῆς ἀστικῆς τάξης διαμορφώθηκε ἡ διχοτόμηση πού χαρακτηρίζει τήν ἑλληνική κοινωνία. Ἀπό τήν μιά καθαρεύουσα καί ἀπό τήν ἄλλη δημοτική, ἀπό τήν μιά λαϊκό καί δημοτικό τραγούδι, ἀπό τήν ἄλλη φραγκολεβαντίνικο, κλπ. κλπ.

Μέχρι τά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα αὐτή ἡ διχοτόμηση ἦταν ὀργανική, καί γι'αὐτό λίγο πολύ ἀποδεκτή ἀπό ἄλλους. Δηλαδή ἀπό τήν μιά τό κράτος, ἡ ἀστική τάξη καί ἡ διανόηση, δεμένοι μέ τήν Δύση καί... τήν ἀρχαιότητα,ἀπ'τήν ἄλλη ἡ ἀγροτιά καί ἡ φτωχολογιά δεμένη μέ τό παρόν.

Ὅμως ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά, ἀπό τή στιγμή πού ἀρχίζει στό ἐσωτερικό τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους νά ἀναπτυύσσεται τό ἐπίπεδο τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού ἡ "κοινωνία τῶν πολιτῶν" ἀρχίζει νά μπαίνει στό δρόμο τῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης ΜΕΣΑ στή χώρα, τότε ἡ διχοτόμηση παύει νἄναι ὀργανική, γίνεται ὅλο καί περισσότερο ἀντιληπτή- τουλάχιστο ἀπό τά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα - σάν μιά διχοτόμηση ΑΡΝΗΤΙΚΗ. Ὁ καπιταλισμός ἔχει ἀνάνκη ἀπό μιά τυπική ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ καί μόνο οἱ νόμοι τοῦ κεφάλαιου πρέπει νά ἀναπαράγουνμιά νέα διχοτόμηση, ἀνάμεσα σέ κεφάλαιο καί ἐργασία. Γι'αὐτό σέ ὅλους τούς τομεῖς ἀρχίζειμιά ΠΑΛΗ, πού κράτησε πάνω ἀπό μισό αἰώνα γιά τήν "ἐθνικοποίηση" τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Πράγμα πού σήμαινε στό <u>πολιτιστικό πεδίο</u> ἀνάπτυξη τῆς δημοτικῆς καί <u>σταδιακή ἐξάλειψη</u>τῆς καθαρεύουσας, τουλάχιστο στή λογοτεχνία ἀρχικά, δημιουργία τῆς λαογραφίας κλπ. κλπ. Ὁ Μακρυγιάννης καί ὁ Θεόφιλος μεταβάλλονται σέ "ἐθνικούς", ἡ ἀστική τάξη ἀνακαλύπτει τήν παλιά ἀρχιτεκτονική, τά παλιά τραγούδια κλπ. Ὅμως αὐτή ἡ διαδικασία γίνεται σέ μιά ἐποχή πού ἤδη τά ἑλληνικά σπίτια εἶναι χτισμένασάν τσιμεντένιες φυλακές, μέ μιά ἑλληνοπρεπή μεταφορά τῆς Δύσης, πού τό σύνολο τοῦ πολιτιστικοῦ ἐποικοδομήματος ἔχει σέ μεγάλο βαθμό δημιουργηθεῖ κλπ. κλπ. Ἔτσι αὐτή ἡ ἐπιστροφή στό "λαό" παύει νά ἔχει ἕναν ὁποιοδήποτε ἐπαναστατικό ἤ ἐπικίνδυνο γιά τήν ἀστική τάξη χαρακτήρα, μιά καί πρόκειται γιά μιά ἐπιστροφή πού ἀφοράει στό λαό τέτοιον πού ΗΤΑΝ καί ὄχι αὐτό πού εἶναι σήμερα.

Καί εἶναι χαρακτηριστικός ὁ τρόπος πού ἡ ἀστική τάξη ἀντιμετώπισε αὐτά τά προβλήματα. Ἀπέναντι στήν "ἐπίθεση" τῆς δημοτικῆς τῆς "λαϊκῆς κουλτούρας" κλπ. ὑποχωροῦσε βῆμα τό βῆμα, στό βαθμό πού ἡ ἴδια μεταμορφώνονταν.

Καί οἱ δυό δεκαετίες πού πέρασαν, τοῦ '60 καί τοῦ '70 ἦταν ἀποφασιστικές πρός αὐτή τήν κατεύθυνση. Τώρα πιά ἡ ἀστική τάξη ἦταν ἕτοιμη νά δεχτεῖ ὁλοκληρωτικά αὐτή τήν ἔνεση τοῦ "λαϊκοῦ πολιτισμοῦ καί κουλτούρας" μιά καί ἡ ἴδια ἔχει μπεῖ σ'ἕνα δρόμο βιομηχανοποίησης καί ἀνάπτυξης στό ἐσωτερικό καί ἐπομένως ἔχει ἀνάγκη ἀπό ὁλοκλήρωση. Μέ τό πέρασμα τῆς Δημοτικῆς στό κράτος καί τήν "ἐκπαιδευτική μεταρρύθμιση", κλείνει οὐσιαστικά αὐτή ἡ φάση τῆς προϊστορίας. Ἡ ἀστική τάξη μπορεῖ νἄναι ἀντιδραστική μιλώντας καί δημοτική.

Φυσικά, ὅπως πάντα, αὐτές οἱ ἀλλαγές δέν ἦρθαν ἀπό τά πάνω, ἀλλά ἀπό τά κάτω. Δηλαδή τήν πίεση γιά μιά ἀποδοχή τῆς "ἑλληνικῆς κουλτούρας" τήν ἔφερνε ἕνα κίνημα ἀπό τά κάτω, πού μάλιστα ἐκφραζόταν κύρια μέσα ἀπό τήν παλιά ἀριστερά. Δηλαδή ἡ ἀριστερά, ἰδιαίτερα ἀπό τήν δεκαετία τοῦ '50 καί μετά ἦταν φορέας τῶν "ἀστικοδημοκρατικῶν αἰτημάτων", πού ἀρνιοῦνταν νά πραγματώσει ἡ ἄρχουσα τάξη καί τό κράτος. Ὅμως αὐτά τά "ἀστικοδημοκρατικά αἰτήματα" δέν ἦταν πιά τέτοια πού νά ὁδηγήσουν σέ πτώση ἤ βαθειά κρίση τοῦ καθεστῶτος,γιατί ἡ ἀστική τάξη ἦταν ἕτοιμη νά τά δεχτεῖ,γιατί τελικά δέν ὁδηγοῦσαν σέ πτώση τοῦ καθεστῶτος ἀλλά σέ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ. Καί κεῖβρίσκεται τό "δράμα" τοῦ ἀριστεροῦ μικροαστικοῦ μεταρρυθμισμοῦ. Ὅλα τά αἰτήματα μέ τά ὁποῖα ὑποτίθεται πολέμαγε τό καθεστώς, ἀρχίζοντας

ἀπό τήν οἰκονομική ἀνάπτυξη καί φτάνοντας μέ χρι τό τεχνικό σχολειό, τή δημοτική,κλπ.κλπ. βρέθηκαν μέσα σέ 15 χρόνια ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΑ καί ἀποδεκτά ἀπό τό σύστημα. Καί κεῖ ξεπροβάλλει ξαφνικά ὁ ...Σαββόπουλος ; Δηλαδή ἡ ἀντίληψη μιᾶς ἄλλης πιά πορείας γιά τό "λαϊκό", πού στηρίζεται σέ μιά διαφορετική κριτική τοῦ κα θεστῶτος, τέτοιου πού πραγματικά εἶναι, καπι ταλιστικό, καί ὄχι στήν κριτική μιᾶς καθυστέ ρησης πού ἦταν ἐξ ἄλλου στό κατώφλι τοῦ ξεπε ράσματός της.

Ἀλλά ἄς δοῦμε τά πράγματα πιό συγκεκριμέ να.

α. Το «εντεχνο» λαϊκο τραγουδι

Αὐτή ἡ πορεία τῆς "ὁλοκλήρωσης" ἀκολουθεῖ ται φυσικά καί στόν τομέα τοῦ τραγουδιοῦ.Ξαφ νικά στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '50 ἀρχέςτοῦ '60 ἐμφανίζεται ἕνα τραγούδι, πού σκοπεύεινά σπάσει τό κομμάτιασμα σέ 4 διαφορετικές παρα δόσεις καί ρεύματα πού κυριαρχοῦσαν. Καί κύ- ριος φορέας αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς ἦταν ὁ Χατζηδά κις καί περισσότερο - βασικά ὁ Μίκης Θεοδωρά κις. Πιά ἔρχεται ἕνα τραγούδι πού στηρίζεται στό λαϊκό, τῆς πόλης βασικά, ἀλλά πού ἐνσωμα τώνει "ἔντεχνα" στοιχεῖα. Ἐμφανίζεται σάν τό μοντέλλο τοῦ "σύγχρονου ἑλληνικοῦ τραγου- διοῦ". Στήν πρώτη φάση εἶναι στενά δεμένο μέ τήν Ἀριστερά καί τό περιεχόμενο τῶν τραγου- διῶν εἶναι λίγο - πολύ δεμένο μέ τούς ἀγῶνες της. Μέσα σ'ἕνα πολιτικό κλῖμα '60-74 πού κυ ριαρχεῖται ἀπό τήν γενίκευση τῆς ἐπίθεσης ἐ- νάντια στό καθυστερημένο ἑλληνικό κράτος αὐ- τό τό τραγούδι, πού ξαπλώνεται σιγά - σιγά ἀ ποτελεῖ ἕνα τεράστιο ὅπλο τοῦ λεγόμενου "προ οδευτικοῦ" στρατόπεδου, δηλαδή ὅλων ἐκείνων τῶν δυνάμεων πού σιγά - σιγά ἀγκαλιάζουν ὅλο καί μεγαλύτερα στρώματα τῆς ἑλληνικῆς ἀστι - κῆς τάξης, πού σκοπεύουν στήν ἀνάπτυξη καί τόν ἐθνικό καπιταλισμό. (Οἱ περισσότεροι φυ- σικά τήν λένε "ἐθνική ὁλοκλήρωση").Στό βαθμό πού αὐτό τό κίνημα, μέ κέντρο του τά μικροα- στικά στρώματα, κυριαρχεῖ, αὐτό τό τραγούδι, πού ἔρχεται ὁπωσδήποτε σέ σύγκρουση μέ τόκρά τος, ἰδιαίτερα στήν ἐποχή τῆς διχτατορίας,γί νεται ἕνα ὅπλο ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ, καί πολιτιστικῆς ταυτότητας. Καί ἡ πορεία αὐτή διευρύνονταν μέ ρυθμούς καταπληκτικούς.Οἱ "λαϊκοί" τραγουδι- στές τῆς παλιότερης φάσης - Τσιτσάνης, Βαμβα κάρης κλπ. - γίνονται λίγο - πολύ ἐθνικοί ἥ- ρωες.

Σιγά - σιγά ἐνσωματώνεται καί τό δημοτικό τραγούδι μέσα σ'αὐτή τήν πορεία, ἡ βυζαντινή μουσική κλπ. κλπ. Ἡ ἀντίσταση τοῦ κράτους - ἰδιαίτερα στή διχτατορία - σ'αὐτή τήν ἐπιδρο μή τοῦ πολιτικοποιημένου τραγουδιοῦ, ὁδηγοῦ- σε παράδοξα στήν πάρα πέρα ἐπιβολή τοῦ "λαϊ- κοῦ τραγουδιοῦ" μέ ἄλλο τρόπο. Ἀναπτύσσο - ντας ἕνα δικό του λαϊκό τραγούδι, τῆς πιό ἄθ λιας ὑποστάθμης, πού πέρναγε ἀπό ραδιόφωνο , τηλεόραση καί ἑταιρεῖες δίσκων, δημιουργόντας ἕνα νέο "λαϊκό - λεβαντίνικο" μεῖγμα μέ τούς διάφορους Ξαρχάκους, Βοσκόπουλους, Κόκκοτες, Μαρινέλλες κλπ. Ἔτσι ὅμως τό ἴδιο τό κράτος προσπαθώντας ν'ἀμυνθεῖ, ἔμπαινε μέσα στή λο- γική τοῦ "ἀντιπάλου" του. Καί τό "λαϊκό" τρα γούδι, μέ τήν μιά ἤ τήν ἄλλη μορφή ἄρχισε νά κυριαρχεῖ.

β. Αποθεωση και σκουπιδια

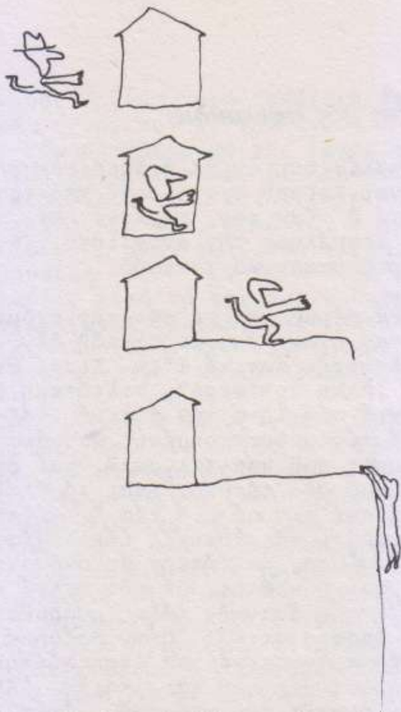
Μέ τήν μεταπολίτευση ἔγινε ἡ ἀποθέωση τοῦ πολιτικοποιημένου λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.Μπῆκεστό κράτος ; Κι'αὐτή ἡ νίκη του, σήμαινε καί τό τέλος του, τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀναντιστοιχίας του πιά μ'ἕνα ριζοσπαστικό τραγούδι.

Γιατί τόσο σά φόρμα καί σέ σάν περιεχόμε- νο, ἀκόμα κι'ὅταν ἦταν "ἐπαναστατικό" δέν ἀ- νησυχοῦσε καθόλου τήν ἀστική τάξη. Γιατί ἀνα φερόταν σέ μιά "ἄλλη ἀντίθεση", παλιώτερη,ξε περασμένη πιά γιά τήν ἴδια τήν ἀστική τάξη, τήν ἀντίθεση μέ τίς καθυστερημένες καί ἀνα - χρονιστικές φόρμες τοῦ καπιταλισμοῦ, καί ὄχι μέ τόν καπιταλισμό σάν τέτοιο. Ἔτσι τό "λαϊ- κό" τραγούδι φάνηκε πιά μέ μιά νέα "ψυχή" τήν ἐσώτερή του, κομμάτι τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας καί τοῦ κράτους. Ὅσο, παλιώτερα βρισκότανσέ ἀντίθεση μέ τό παλιό κράτος, μέ τήν παλιά κυ ρίαρχη ἰδεολογία τῆς ἀστικῆς τάξης μποροῦσε νά περνάει γιά ἐπαναστατικό. Ὅταν βρέθηκε μπρός σέ μιά νέα πραγματικότητα ἀποκαλύφτηκε ὁ καθόλου ριζοσπαστικός του χαρακτήρας. Ἐξ' ἄλλου δέν εἶναι τυχαῖο πώς καί στό ἐπίπεδο τῆς ὁποιασδήποτε καλλιτεχνικῆς ἀξίας ὅτι βγῆ κε μετά τή μεταπολίτευση ἐκτός ἀπό ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ἦταν κυριολεκτικά σκουπιδαριό.Τά ραδιόφωνα καί οἱ τηλεοράσεις γέμισαν ἐμετικά κατασκευάσματα γιά λαούς, Κιλελέρ, καϋμούς τοῦ λαοῦ, μάνες πού κλαῖνε, κακές ὀλιγαρχίες κλπ. Ὁποιοδήποτε λαϊκό μοτίβο κατακλέφτηκε ἀσύστολα καί πέρασε σάν μεγάλη προώθηση τοῦ "λαϊκοῦ πολιτισμοῦ". Οἱ "ρεμπέτες" κατάκλυ - σαν τήν τηλεόραση σέ βαθυστόχαστες συνεντεύ- ξεις. Κι'οἱ ἑταιρεῖες δίσκων κόβανε μονέδα ἀ πό αὐτή τή "μεγάλη ἄνθιση τοῦ λαϊκοῦ πολιτι- σμοῦ". Κι'ὅλοι αὐτοί οἱ σύγχρονοι λαϊκοί "ἥ- ρωες", οἱ συνθέτες καί τραγουδιστές πέρναγαν μετά ἀπό μιά ἐκπομπή στήν τηλεόραση στό ὁποι οδήποτε φεστιβάλ γιά νά παλέψουν μαζί μέ τήν ΚΝΕ γιά μιά νέα δημοκρατία. Ἡ ἐκπόρνευσή τους - πάλι μέ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις - δένγνώ ρισε ὅριο. Ἀσνετοι, καιροσκόποι, γλύφτες κά θε λογῆς γέμισαν τόν τόπο μέ συνεντεύξεις πε ρί τῆς μοίρας τοῦ τόπου καί τοῦ λαοῦ. Σ'αὐτό τό ἐπίπεδο ἐλάχιστες ἐποχές ἔχουν νά δείξουν τέτοιο ἐπίπεδο ἐκπόρνευσης, τέτοια ὑποστάθμη. Ὁ λαϊκός πολιτισμός "θριάμβευσε".

Ὅμως ἔβαλε καί τήν ὑπογραφή τοῦ θανάτου του. Γιατί ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού ἡ ἀστι κή τάξη πῆρε πιά αὐτό τό πτῶμα καί τό ἔκανε τουριστικό ὄδλωμα καί ἐξιλέωσε τή συνείδησή της γιά τό ὅτι γιά διακόσια χρόνια ἔπνιγε κά θε μορφή λαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τουλάχιστο ἄνοι- ξε τή δυνατότητα νά μᾶς ἀδειάσει τή γωνιά ἀ- πό κάθε ψευτολαϊκίστικο καί ἀστικοδημοκρατι- κό κατασκεύασμα.

Ἀλλά μέσα στά σκουπίδια ὑπῆρξε καί ἡ ἀν- τίσταση, τό προϊδέασμα ἑνός ἄλλου δρόμου,καί πρωτοπόρος μιᾶς τέτοιας ἀντίστασης ἦταν ὁ Σα ββόπουλος.

Ὁ Σαββόπουλος πού ἤδη μίλαγε μιά ἄλλη γλώσ- σα κι'ὅλας ἀπό τά πρῶτα του τραγούδια μέσα στήν πλήρη "ἄνθιση" τοῦ "ἔντεχνου" λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. Ὁ Σαββόπουλος πού δέν ἄφησε νά ἐπιβεβαιωθεῖ ἡ "ἱστορική" (;) ἀλήθεια πώς ἡ τέχνη ἔρχεται μετά ἀπό τίς κοινωνικές ἀλλα -

γές, ἀλλά προσπάθησε νά σπάσει αὐτό τό ἱστορικό φαταλισμό καί θέλησε νἆναι ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ μέ τήν ἐποχή του.
Κι'αὐτό τὄχουμε δεῖ ἤδη σέ μεγάλο βαθμό σέ σχέση μέ τό περιεχόμενο τῶν τραγουδιῶν του. Ὅμως θά πρέπει κι'εἶναι πολύ σημαντικό νά τό δοῦμε κάπως πιό ἰδιαίτερα σέ σχέση μέ τή μουσική του, καί τή θέση του ἀπέναντι στήμουσική παράδοση. Καί φυσικά ἐδῶ, μέσα στό χαρτί πού δέν χωράει ἡ μουσική του, καί πού τά λόγια του ἀκρωτηριασμένα ἀπ'αὐτή πνίγονται, ὑποχρεωτικά θά ξαναμιλήσουμε μ'αὐτά τά κουτσουρεμένα λόγια.

"μ'ἀεροπλάνα καί βαπόρια
καί μέ τούς φίλους τούς παλιούς
τριγυρνᾶμε στά σκοτάδια
κι ὅμως ἐσύ δέν μᾶς ἀκοῦς
δέν μᾶς ἀκοῦς πού τραγουδᾶμε
μέ φωνές ἠλεκτρικές
μές στίς ὑπόγειες στοές".

Μ'ἀεροπλάνα καί βαπόρια καί μέ φωνές ἠλεκτρικές. Νά τό σήμερα. Κι'εἶναι φυσικό "ἐσύ", παλιέ λαϊκέ τραγουδιστή, παλιό τραγούδι νά μήν μᾶς ἀκοῦς, γιατί ἄλλα τά γυρίσματα, ἄλλες οἱ πραγματικότητες.
Μόνο πού "οἱ φωνές μας συναντᾶνε τίς βασικές σου τίς ἀρχές". Οἱ βασικές ἀρχές μένουν οἱ ἴδιες. Ἡ εἰλικρίνεια, τό "βρώμικο ψωμί γιά ὅσους ἀγαπᾶνε" ἤ ἔκφραση μέσα ἀπό τό τραγούδι τοῦ ἀνέκφραστου μέ λόγια καϋμοῦ.
Ἐδῶ βρίσκεται ἡ διπλή σχέση, ἡ ἀπομάκρυνση, "μ'ἀεροπλάνα καί βαπόρια" καί ἡ "ταυτότητα", αὐτή ἡ διαλεκτική τοῦ Σαββόπουλου.

Καί δέν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτή του τή στάση.

"σά ρεμπέτικο παλιό
σβήνει
ἡ φωνή μου καί σκορπάει"

Σβήνει καί σκορπάει ἡ φωνή τοῦ παλιοῦ ρεμπέτικου, πού ὅμως ἔχει δόσει τίς βασικές ἀρχές.

Καί στή μουσική του ἀρκεῖ λίγο νά τή θυμηθοῦμε θά δοῦμε αὐτό τό ἀνεπανάληπτο πάντρεμα πού εἶναι ταυτόχρονα γρονθοκόπημα, σύνθεσηκαί βαθειά ἀγάπη, ἀνάμεσα στίς ρίζες ὁρισμένων μοτίβων ἑνός παλιοῦ "ἀνατολικοῦ" καημοῦ καί μιά ἄλλη σκληρώτερη, παγκόσμια μουσική, τήν μουσική τοῦ καπιταλισμοῦ στίς μέρες μας.

Αὐτή ἡ βαθειά ἰσορροπία τοῦ Σαββόπουλου, τό δέσιμο τοῦ χτές τοῦ σήμερα, τοῦ αὔριο εἶναιἐκείνη πού ἐξ ἄλλου ξεπερνάει τήν διαφορετική ἑρμηνεία πού τοῦ δίνεται ἀνάλογα μέ τή γενιά καί τήν ἐποχή. Γι'ἄλλους ἦταν ὁ ἰδιόμορφος, γι'ἄλλους ὁ λαϊκός, γιά τή σημερινή γενιά ὁ "μοντέρνος". Γιά ὅλους ἕνας οὐτοπικός. Κι ὅμως εἶναι λάθος εἶναι βαθύτατα ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ.(Κι ἄς μᾶς λέει τόσα γιά τίς πολιτικές.)

7. Η επανασταση;

"σήκω ψυχή μου δῶσε ρεῦμα
βάλε στά ροῦχα σου φωτιά
βάλε στά ὄργανα φωτιά
νά τιναχτεῖ σάν μαῦρο πνεῦμα
ἡ τρομερή μας ἡ λαλιά"

Ὁ Σαββόπουλος εἶναι ἕνας ἐξτρεμιστής."Ἕνας "προβοκάτορας", ἕνας "ἐμπρηστής". Ἡ πολιτική του θέση εἶναι καθαρή, κι'ἄς παίρνει ὁ καθένας ἀπό κεῖ ὅτι τοῦ γουστάρει. Δέν χρειάζεται κἄν ν'ἀπαριθμήσουμε τή θεμετολογία του.
Εἶναι ἕνας ἐπαναστάτης, φυσικά μέσα στή λειτουργία του σάν τραγουδοποιοῦ, καί ὄχι ἔξω ἀπ'αὐτή (ὅπως ἴσως θά θέλαμε, ἀλλά ἄς δοῦμε παρακάτω).
Εἶναι ἕνας ἐπαναστάτης, φυσικά μισός,(μιά καί βλέπει καί τραγουδάει χωρίς νά πράττει), ἀλλά σ'αὐτή τή χώρα θά θέλαμε νά συναντήσουμε τόν ὁλόκληρο.

Ἡ θέση του, ἡ μόνωσή του, τοῦ ἐπιτρέπει νά βλέπει αὐτά πού ἴσως ἄλλοι δέν βλέπουν.Φυσικά ἔχει ἕνα πλεονέκτημα. Ὅτι ὄντας ἔξω ἀπό τίς ἀντιφάσεις τῆς ΠΡΑΞΗΣ, τά δύσκολα προβλήματα τῆς πραγμάτωσης, τῆς ἀντιστοιχίας ἀνάμεσα στήν ἰδέα καί τήν πραχτική, μπορεῖ πιό εὔκολα νά διακρίνει τό ΓΕΝΙΚΟ. Τό μειονέκτημά του ἀντίστροφα εἶναι πώς ὄντας ἔξω ἀπ' αὐτή τήν πράξη, χάνει τό συγκεκριμένο, τή διαδικασία, δέν μπορεῖ νά δεῖ τά φαινόμενα στή γέννησή τους, ἀλλά μόνο ὅταν ἤδη εἶναι πραγματωμένα.

Ὅμως μέσα στό γενικό κλῖμα, τῆς ἀπάτης, τῶν καννίβαλων, "ὑπνοβατῶντας σ'ἕνα κράτος πού θριαμβεύει μέ μιάν ἀτέλειωτη στριγλιά,διαφυγή καμμιά" (ἀπό τήν μπαλλάντα γιά τόν Κοεμτζή), διαισθάνεται καταλαβαίνει ἐκεῖνες τίς ἀλλαγές ἐκεῖνα τά προβλήματα πού μπαίνουνκαί εἶναι ἀνέκφραστα, βλέπει πώς χωρίς τήν κριτική του, χωρίς τό ρόλο τῆς φαντασίας,χωρίς ἐξέγερση, ἡ πολιτική πού τήν θεωρεῖ ἀναγκαία εἶναι "στεῖρα καί βουβή".
Ὁ Σαββόπουλος εἶναι ὁ τραγουδιστής τῆς ἐξέγερσης, καί τῆς φαντασίας ; Σίγουρα.

"στό'πα καί τό '66 ἕνα βράδι βροχερό
θά'μαι μακριά σου τότε πού θά ψάχνεις
γιά γιατρό
γιά γιατρό καί δικηγόρο νά σοῦ δώσουνε
γραμμή

κάτι θά λαλεῖ στό χῶρο τούτη φταίειγιά τό παιδί
....
στό'πα καί τό '66 μέ τραγούδια βραχνιασμένα
εἶσαι σχῆμα τοῦ θανάτου δέν μπορεῖς χωρίς ἐμένα
δίχως τό δικό μου φόρο εἶσαι στείρα καί μουγγή"

Τό νόημα εἶναι ξεκάθαρο. Ὅπως τόπε "κιἀπό τό '66", κίνημα, πολιτική εἶναι ἀδιανόητη , στείρα καί βουβή χωρίς τό ρόλο τῆς ἐξέγερσης τῆς φαντασίας, τῆς θέλησης γιά ὁλοκληρωτική ἀλλαγή, μιά ἀλλαγή χωρίς κανένα ἐνδιάμεσο, χωρίς καμμιά διαμεσολάβηση. Ὁ Σαββόπουλος βλέπει τό ρόλο του. Ἀπέναντι σ'ἕνα κίνημα πού κυριαρχεῖται ἀπό τόν ψευτο-ρεαλισμό, φέρνει "ἐκεῖνο τό ἄλλο", πού χωρίς αὐτό δέν ὑπάρχει κίνημα. "Γραμμή" δέν ἀρκοῦν γιά νά δώσουν γιατροί καί δικηγόροι, χρειάζεται καί ὁ δικός σου φόρος.

Ὅμως ὁ Σαββόπουλος δέν εἶναι μόνο ἡ ἐξέγερση. Ξέρει πώς αὐτή δέν ἀρκεῖ. "Χρειάζονται κι'οἱ γραφειοκρατίες". Ξέρει ὅμως πώς χωρίς αὐτήν δέν γίνεται τίποτε.

Χαρακτηριστικός εἶναι "ὁ ποντικός" ἀπό τή ρεζέρβα πού ἀκόμα δέν ἔχει κυκλοφορήσει σέ δίσκο.

"Τώρα ἔβγαλες οὐρά καί προβοσκίδα
κρύφτηκες πίσω ἀπό τήν ἐφημερίδα
κάνεις πώς διαβάζεις
καί δέν μᾶς χαιρετᾶς.
Ἔβγαλες στό δέρμα σου ραβδώσεις
τρέχεις σέ ὁμάδες κι'ὀργανώσεις
κι'ὅλο τό ρολογάκι σου κυττᾶς.
Κι'ὅμως μέσα στῆς **κόλασης** τίς λαῦρες
μέσα σέ δακρυγόνα καί περίπολα καί αὖρες
λάμπεις σάν τό πιό πολύτιμο ὀρυκτό
τούτη τή στιγμή πού σπάζεις τό κλοιό.
Ἄσπρε, γαλάζιε ποντικέ μου
χρόνια τώρα σ'ἀγαπῶ
Ἐκείνη τή φτερούγα σου ἄνοιξέ μου
καί ἄσε με λίγο νά τή δῶ.
Ἔλα χωρίς πολιτικοῦρες μέ τό φτερό σου νά πετάει
ὄχι στῶν μανιφέστων τίς κλεισοῦρες
ἀλλά σέ κεῖνο κεῖ τό μπάρ πού ξενυχτάει.
Ξέρω ἤδη ἔχεις ἀντιρρήσεις
μά οὔτε γώ σοῦ λέω νά χωρίσεις
λέω μέ δυό λόγια μόνο σ'ἀγαπῶ
....
Ποιός θά ἀναλάβει τήν εὐθύνη
τί θά πάει νά πεῖ στή δικαιοσύνη
μά τό δικαστήριο ὑψώνεται ἀπό δῶ
ὄχι μονάχα γιά τό στιλπνό σου τό φτερό
ἀλλά καί γιά τήν προβοσκίδα σου θαρρῶ."

Σ'αὐτό του τό τραγούδι πού πολλοί τό πῆραν πώς"βρίζει"τήν πολιτική πραχτική, ὁ Σαββόπουλος ξεκαθαρίζει τήν τοποθέτησή του γιάτήν πολιτική, ὅπως καί τή στάση του ἀπέναντί της. Ὁ Σαββόπουλος τό ξεκαθαρίζει. Ἀγαπάει τόν "ποντικό". Τόν ποντικό πού σκάβει. Ὅμως αὐτός ὁ ποντικός ἔχει δυό στοιχεῖα. Ἔχει τόφτερό του καί τήν προβοσκίδα.
Κι'ὁ Σαββόπουλος ἀγαπάει τό φτερό τοῦ ποντικοῦ. Ξέρει πώς δέν γίνεται χωρίς τήν προβοσκίδα ἀλλά δέν μπορεῖ νά κάνει ἀλλοιῶς.

Ὁ Σαββόπουλος τόν ἀγαπάει τήν στιγμή πούσπάζει τόν κλοιό, καί λάμπει σάν τό πιό πολύτιμο ὀρυκτό. Καί τόν καλεῖ νἄρθει "ἔξω ἀπό τῶν μανιφέστων τίς κλεισοῦρες", νἄρθει "σ'ἐκεῖνο τό μπάρ πού ξενυχτάει". Ξέρει πώς ἔχει ἀντιρρήσεις ὁ "ποντικός". Καί ὁ Σαββόπουλος δέν τοῦ λέει νά χωρίσει, αὐτός τόν ἀγαπάει τέτοιος πού εἶναι, μ'ὅλες τίς ἀντιφάσεις του, καί ἄς ξέρει ὅτι ἡ δικαιοσύνη, ὁ λαός, δέν θάτόν κρίνει μόνο γιά τό φτερό, ἀλλά καί γιά τήν προβοσκίδα.

Αὐτή ἡ θέση τοῦ Σαββόπουλου ἀποδίδει πολύ καλύτερα ἀπό χιλιάδες κείμενα κι'ἀναλύσεις τήν πραγματικότητα καί τίς ἀντιφάσεις τοῦ πολιτικοῦ ἀγωνιστή. Τήν πραγματικότητα καί τίς ἀντιφάσεις τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Πού εἶναι Λένιν, Μάο, Μάης τοῦ '68, ἀλλά εἶναι καί μακρόχρονες καί στενές διαδικασίες, πού εἶναι "πολιτικές", πού γεννᾶνε, Τένγκ, Μπρέζνιεφ , καί Φλωράκηδες. Πού εἶναι ἀπό τήν μιά ἐξέγερση κι'ἀπό τήν ἄλλη μακρόχρονες κομματικές λιτανίες. Πού εἶναι θέληση γιά πέταγμα κάθε ἐξουσίας καί δημιουργία ἐξουσιῶν. Καί ἡ θέση του εἶναι βαθειά πολιτική. Ξέρει πώς ἡ διαλεκτική τῆς ἀπελευθέρωσης εἶναι μακρόχρονη καί ἀντιφατική. Κι'ὅμως δέν παίρνει τή θέση τοῦ "ἤ ὅλα ἤ τίποτε". Παίρνει τή θέση, τήν μόνη πραγματική, τήν μόνη ἐπαναστατική, τοῦ προχωρήματος μέσα ἀπό τίς ἀντιφάσεις. Μόνο κονταίνοντας τίς προβοσκίδες μπορεῖ κανείς κάποτε νά τίς ἐξαλείψει. Κι'ὁ Σαββόπουλος βοηθάεισ' αὐτό, κριτικάροντας, ἀπό τά "μέσα", μέ "εὐθύνη" αὐτές τίς προβοσκίδες, βοηθώντας ἔτσιστό χτίσιμο ἑνός κινήματος. Κι'αὐτή εἶναι ἡ ΠΡΑΞΗ του.

Ὁπότε μποροῦμε νά ξαναδοῦμε ἕνα πρόβλημα. Σίγουρα ὁ Σαββόπουλος δέν συμμετέχει στήνπραχτική ἑνός κινήματος. Σίγουρα ζεῖ ἀπομονωμένα. Σίγουρα μᾶς ἐκνευρίζει μέ διάφορες κοτσάνες πού λέει γιά τόν καλό Μπάμπαλη. Σίγουρα δέν πατάει στίς ἀπεργίες νά τραγουδήσει. Σίγουρα "βγάζει λεφτά" ἀπό τούς δίσκους του. Ζεῖ ἔξω ἀπό μᾶς. Σίγουρα εἶναι πολύ περισσότερο "κριτικός" παρά οἰκοδομεῖ.
Κι'ὅμως μποροῦμε νά ποῦμε "εἶναι κι'αὐτός ἴδιος μέ τούς ἄλλους", ἤ "καιρός νά γιαουρτώσουμε καί τόν ἴδιο, πού κάνει τή βεντέττα";

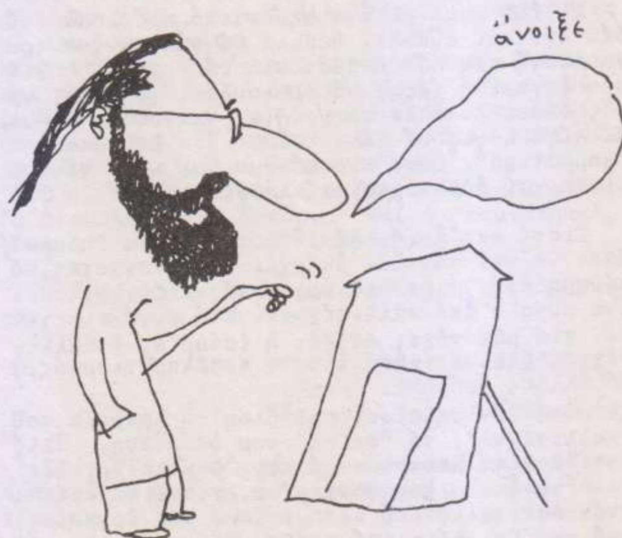
Κι'ἐδῶ μπαίνει ἕνα σημαντικό πρόβλημα πού δέν λύνεται εὔκολα: Βέβαια θά θέλαμε ἕνα τραγουδιστή σάν τόν Σαββόπουλο νά γράφει γιά τήν ἐργατική τάξη, νά τραγουδάει γι'αὐτή, νά μᾶς δώσει κι'ἄλλα τραγούδια, τραγούδια ἀγώνα. Μέ λίγα λόγια θά θέλαμε ἴσως ἕνα Σαββόπουλο "κομματικό". Ὅμως πιστεύουμε ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι καί ἀδιανόητο καί λάθος:

Γιατί κατ'ἀρχήν δέν ἔχουμε κανένα "κόμμα". Πάει νά πεῖ πώς δέν ὑπάρχει ἕνα ἐπαναστατικό κίνημα πού νά μπορεῖ ὀργανικά νά συγχωνεύσει ἕνα σύνολο ἀπό καλλιτέχνες. Στή συνέχεια γιατί, πιά μᾶς τὄχει δείξει ἡ ἱστορία, ὁ καλλιτέχνης ξεκινάει ἀπό ἄλλους προβληματισμούς, ἀπό ἄλλους δρόμους.
Κι'αὐτό δέν σημαίνει καθ'ὅλου τή λατρεία τοῦ "καλλιτέχνη", τή "θεϊκή" του ὑπόσταση, ἀλλά ἀντίθετα τό κουτσούρεμά του. Ὁ καλλιτέχνησεῖναι ἕνα ἄτομο κουτσουρεμένο, γιατί ὑπόκειται στόν καπιταλιστικό καταμερισμό τῆς ἐργασίας, πού χωρίζει λόγο καί πράξη. Σάν τέτοιος, σάν

ἕνα ἄτομο πού κινεῖται ΜΕΣΑ στά πλαίσια αὐτοῦ τοῦ καταμερισμοῦ καί τῆς ἀλλοτρίωσης, δέν μπορεῖ ποτέ νά εἶναι ἐπαναστάτης, νέτα σκέτα. Τό μάξιμουμ πού μπορεῖ νἄναι εἶναι ἐπαναστάτης - ποιητής (·), πάει νά πεῖ μισός ἐπαναστάτης.

'Οπότε θά πεῖ κανείς : Τί μᾶς χρειάζεται λοιπόν ; Μά ἀκριβῶς γιατί ζοῦμε σ'ἕνα κόσμο ἀλλοτρίωσης, σ'ἕνα κόσμο πού διασπάει τό ἄτομο, πού τό ἀλλοτριώνει, πού μεταβάλλει τήν δημιουργικότητά του σέ καταναγκαστική καί ξένη ἐργασία, σ'ἕνα κόσμο πού διαχωρίζει λόγο καί πράξη, ἰδιωτικό καί δημόσιο, συνείδηση καί ὑποσυνείδητη ἐπιθυμία, γι'αὐτό ἀκριβῶς ἡ τέχνη μᾶς λέει κάτι τίς. Ἔρχεται νά μιλήσει σ'ἐκεῖνον τόν τεράστιο χῶρο πού βρίσκεται ἀνάμεσα στό πραγματικό, τό ὑπαρκτό, καί τήν ἐπιθυμία τῆς ἀλλαγῆς, τῆς ὁλοκλήρωσης. Κι'αὐτή τή "δουλειά", τήν κάνουν στήν ἐποχή μας οἱ "καλλιτέχνες", οἱ φορεῖς τῆς τέχνης. Πάει νά πεῖ, ὅτι ἀκριβῶς γιατί ἡ φαντασία μας ἔχει ἀλλοτριωθεῖ, ἡ δημιουργικότητά μας ἀποξενωθεῖ, τήν παραχωροῦμε σέ ὁρισμένα ἄτομα, πού ἀναλαμβάνουν νά κάνουν "τέχνη" γιά μᾶς.

'Εκεῖ ἀκριβῶς στηρίζεται κι'ἡ διαφορετική διαδικασία τοῦ καλλιτέχνη. Γιά τόν πολιτικό ἀγωνιστή κι'ἀγωνίστρια, γιά τόν ἄνθρωπο τῆς δράσης, ἡ προσπάθεια βρίσκεται στήν ἐναρμόνιση τοῦ λόγου καί τῆς πράξης, στήν μεταβολή τοῦ λόγου σέ πράξη, καί τήν τροφοδότηση τοῦ λόγου ἀπό τήν πράξη. Ὅμως αὐτή ἡ διπλή διαδικασία σημαίνει ἀναπόφευκτα τήν προσαρμογή τοῦ λόγου στίς ἀναγκαιότητες τῆς συγκεκριμένης πράξης. 'Επομένως σημαίνει τήν ἀναπόφευκτη ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ αὐτοῦ τοῦ λόγου. Γι'αὐτό μᾶς χρειάζεται ὁ καλλιτέχνης, πού δέν προσπαθεῖ, κατ'ἀρχήν, νά προσαρμόσει τό λόγο στήν πράξη του, ἀλλά στήν πράξη, τήν πραγματικότητα τῆς κοινωνίας, τήν πράξη τῶν ἄλλων, τίς ἐπιθυμίες καί τά ὄνειρα τῶν ἄλλων. Εἶναι ἕνας καθρέφτης, κι'ὅσο πιό πιστός, τόσο καλύτερο. 'Εκεῖ βρίσκεται τό "μυστήριο" τοῦ καλλιτέχνη. Ἔτσι ἀπό τήν μιά μπορεῖ νά δίνει ἕνα ἔργο "ἀληθινό" πραγματικῆς ἀξίας καί ταυτόχρονα νά ἀσχολεῖται μέ τό πῶς θά πουλήσει τά ἔργα του, ἤ νά λέει κοτσάνες σέ διάφορους δημοσιογράφους. Αὐτό ἐκφράζει τήν διάσπασή του, τή διάσπαση λόγου καί πράξης.

Τό ζήτημα μπαίνει ἀπό κεῖ καί πέρα. Τό πώς ὁ καλλιτέχνης, πού θέλει νἄναι ἐπαναστάτης, προσπαθεῖ νά σπάσει τή διχοτόμησή του, καί νά ξανα-ενώσει ἔργο καί πράξη. Αὐτή ἡ διαδικασία μπορεῖ νἄναι δυό εἰδῶν. Ἤ σπάει τή λειτουργία τοῦ καλλιτέχνη, καί μεταβάλλεται σέ ἐπαναστάτη, ΠΑΥΟΝΤΑΣ ΝΑΝΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ μιά καί πιά θά πρέπει νά προσαρμόσει τό λόγο του στήν δικιά του πραχτική, ἤ σέ ἐποχές πού ἀνεβαίνουν οἱ κοινωνικές ἀντιθέσεις, καί ἡ κοινωνική σύγκρουση, μπορεῖ τό "ἀληθινό", πού ἀντανακλάει, νά γίνει ἡ ἴδια ἡ πορεία του ἀτομικά. Μόνο τότε, παραμένοντας πάντα καλλιτέχνης, δηλαδή διασπασμένος, μπορεῖ νά ἐγκαταλείψει, τίς μπουάτ, τίς ἑταιρεῖες δίσκων, τήν σκοτισμένη του πολιτική συνείδηση, καί τά ὑπόγεια μπάρ τῶν καλλιτεχνῶν καί νά βγεῖ στό δρόμο, μόνο τότε μπορεῖ νἄναι "κομματικός" καλλιτέχνης, δηλαδή, νά τραγουδήσει τούς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ, ἀπό "κριτικός" καλλιτέχνης, νά γίνει πολιτικός. Κι'ὁ Σαββόπουλος παίζει ἀνάμεσα σ'αὐτά τά δύο, εἶναι πολιτικός μόνο στό βαθμό ποὔναι "κριτικός". Δέν ξέρουμε ἄν θά μπορέσει ἤ θά βρεθεῖ στίς συνθῆκες νἄναι πολιτικός νέτα - σκέτα.

'Επομένως ἡ ταύτισή του μέ ἕνα ἐπαναστατικό κίνημα μπορεῖ νά γίνει μόνο ἄν ὑπάρχει ἕνα τέτοιο κίνημα πού νά μπορεῖ, νά "καλύψει" συναισθηματικά, βιωματικά, τόν ὁποιοδήποτε καλλιτέχνη. 'Εδῶ βλέπουμε ὅτι τό κίνημά μας δέν "καλύπτει", οὔτε ἐκείνους πού ἄμεσα συμμετέχουν σ'αὐτό, πού ψάχνουν σέ διάφορες κατευθύνσεις γιά κανένα "ναρκωτικό". Μ' αὐτή τήν ἔννοια σήμερα ἕνας Σαββόπουλος "κομματικός" δέ θά μποροῦσε παρά νἄναι κουτσουρεμένος, ἤ τέλος πάντων εἶναι κάτι δύσκολο νά τό διανοηθοῦμε. Τό δίλημμα λοιπόν εἶναι, στό βαθμό πού παραμένει καλλιτέχνης, ἀνάμεσα σ'αὐτό ποὔναι καί σ'ἕνα καλλιτέχνη πολύ πιό ρηχό καί ἀσήμαντο.

'Από τήν ἄλλη, μέ δεδομένο ὅτι ὁ Σαββόπουλος δέν εἶναι μέλος καμμιᾶς ὀργάνωσης (·;) ἡ μόνωσή του, πού κακῶς φυσικά τήν ἐπεκτείνει καί σέ σχέση μέ τό ἔστω μικρό ἐργατικό κίνημα, ἀποτελεῖ γι'αὐτόν ἕναν ὅρο ὕπαρξης. Γιά νά ὑπάρχει σάν ἀληθινός καλλιτέχνης μέσα στό κλῖμα τῶν κορυβαντιούντων ἀλητῶν καί μηδενικῶν, μέσα σέ μιά 'Ελλάδα "πού ἀρχίζει νά γελᾶ καί γίνεται γελάδα" εἶναι ἀνάγκη νἄχει μιά μόνωση. Μιά μόνωση πού σέ τελική ἀνάλυση δέν διαφέρει ἀπό τή δικιά μας, τή μόνωση ἑνός κινήματος ἀκόμα μικροῦ, πού ἀντιμετωπίζει τά ἴδια προβλήματα γιά νά περάσει τό μήνυμά του. 'Επομένως καί σέ σχέση μ'αὐτό δέν ἔχουμε πολλά νά ποῦμε. Γιά τήν ὥρα, ἔστω μακρυά, εἶναι ἴσως ὁ μόνος πού εἶναι μαζί μας, κι'ἴσως ἀκόμα, γιά ἕναν ἄνθρωπο πού γράφει ἐδῶ καί δεκαπέντε χρόνια, πού ξεκίνησε μαζί μ'αὐτό τό ἴδιο κίνημα, ὁ ὅρος γιά νἄναι μαζί μας εἶναι τό ὅτι βρίσκεται ἀπόμακρος κι'ἀπομονωμένος. Μιά καί γιά ὅποιον ἀγαπάει οἱ πόθοι του ἀκολουθοῦνε ὑπόγεια διαδρομή.

Γιά νά μετρήσουμε νά δοῦμε ἀπ'αὐτούς ποῦρχονται ἀπό τόσο "μακρυά", ἀπό τό σωτήριο ἔτος 1963, πόσοι ἄραγες ἔχουν μείνει.

Καί στό κάτω - κάτω "ἐκεῖνο πού μᾶς ἔνδιαφέρει τόν .... θεατή εἶναι τό ἔργο" κι'ὄχι ὁ ποιητής. Φυσικά αὐτή ἡ ἀπομόνωση ἀπ'τό λαό, συνδυασμένη μέ τή σχετική βεντετοποίηση μπορεῖ αὔριο, σύντομα, νά τόν ὁδηγήσει σέ ψευτιές, σέ ἐξωτισμούς, ἔξω ἀπό τά προβλήματα τοῦ κόσμου. Πάντως αὐτό ἴσως ἰσχύει γιά αὔριο.

Τί εἶναι λοιπόν ὁ Σαββόπουλος "Εἰρήνη καί ἀφοπλισμός, καί ἀντιπολεμική καρικατούρα;" Ὁ Σαββόπουλος ὁ ἴδιος μᾶς λέει πώς ὄχι. Οἱ χιλιάδες τῶν νέων πού νοιώθουν μέσα ἀπό τά μή "κομματικά" ἔργα του νά βγαίνουν οἱ καημοί καί τά προβλήματά τους ἔχουν βρεῖ τήν ἀπάντηση πού δέν ἔχει ὁ ποιητής. Κομμάτι τῆς ρήξης μέ τό παλιό, κομμάτι ἀπίστευτα μεγάλο στή χώρα μας, ἐκείνης τῆς διαδικασίας τῆς ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ πού προετοιμάζει μιά ἄλλη. Καί πού σήμερα βρίσκεται μπρός σέ μιά ἀνάγκη ἀνελέητης κριτικῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τοῦ παλιοῦ κόσμου. Κι'ὁ Σαββόπουλος αὐτό τό κάνει μαζί μας, τό κάνει γιά μᾶς, τό παίρνει ἀπό μᾶς.

Κομμάτι, ἐκείνης τῆς διαδικασίας πού γκρεμίζει ἑκατό χρόνων εἴδωλα, χιλιόχρονες συνήθειες, πού προετοιμάζει τίς πόλεις πού θάκαίγονται. Κι'οἱ πυρκαγιές ἔχουν ἀνάψει σέ μερικά μυαλα. Κι'ὁ Σαββόπουλος φέρνει κι' αὐτός τή "φωτίτσα του". Εἶναι κι'αὐτός μαζί μας στά ὁδοφράγματα (ἔστω ...νοερά!). Ἀπό κεῖ καί πέρα πολλά μποροῦμε νά κριτικάρουμε. Ἀλλά ὅπως λέει κι'ὁ ....ποιητής. Σέ κάποιον χάριζαν γά ϊδαρο κι'αὐτός τόν κύτταγε στά δόντια (παρ'ὅλο ποὖχει καλά δόντια).

Φυσικά ὅταν αὔριο θά χρειαστεῖ ἀπό μιάκριτική νά περάσουμε σέ ἕνα στάδιο οἰκοδόμησης, δέν ξέρουμε τί θά γίνει. Ἀλλά ἤδη ἀπό σήμερα ἀπό τήν κριτική, βγαίνουνε τά ὑλικά, κι'ὁ Σαββόπουλος βγάζει τά ἴδια μέ μᾶς.

Δέν ξέρουμε πόσο μέσα ἀπ'αὐτά τά λίγα, ἀλλά ἤδη πολλά, στά πλαίσια τοῦ περιοδικοῦ, ἔγινε δυνατό νά δοθεῖ μιά ὄψη τοῦ Σαββόπουλου. Οἱ ἐλλείψεις εἶναι πολλές καί κύρια στόν "Ἀριστοφάνη πού γύρισε ἀπό τά θυμαράκια" καί τό τραγούδι γιά τόν Κοεμτζῆ. Ὅμως γι'αὐτά πιστεύουμε πώς χρειάζεται μιά ὁλόκληρη ξεχωριστή δουλειά, πού καλό θἄταν νά γινόταν.

Τέλος, δέν θά πρέπει ἀπό τό Σαββόπουλο νά ζητᾶμε αὐτά πού τό κίνημά μας δέν μπορεῖ ἀκόμα νά δώσει, ἀλλά πού κάποτε θά βγάλει, ἤ θά βγάζει ἤδη σέ μικρό βαθμό. Δηλαδή μιά τέχνη τοῦ ἀγώνα, μιά τέχνη πού βγαίνει ἀπό τήν ἀφίσσα ἤ τήν προκήρυξη. Δηλαδή τήν προσπάθεια ἑνός κινήματος νά ἑνώσει φαντασία καί πράξη ὀργανικά. Ὅταν πράγματι θἄχουμε φτάσει ἐκεῖ, τότε, ἴσως δέν θά μᾶς χρειάζονται οἱ Σαββόπουλοι, δηλαδή οἱ χωριστοί καλλιτέχνες.

ΓΑΛΛΙΑ: ενας "αυτονομος" μιλαει (συνεχεια απο σελ. 82)

Ἡ συντονιστική ἐπιτροπή θά ἀναλάβει ἀκόμα τήν ἔκδοση μιᾶς δεκαπενθήμερης ἐφημερίδας (Αὐτονομία γιά τόν Κομμουνισμό) καθώς καίτήν προκαταρκτική δουλειά γιά μιά ἀνώτερη φάση ὀργάνωσης.

Τήν ἄνοιξη τοῦ '79, μποροῦμε νά ποῦμε πώς ἡ αὐτονομία ἔκανε ἕνα ἅλμα πρός τά μπρός :

α. Πρῶτα - πρῶτα πέτυχε νά ξεπεράσει τή τεράστια πίεση τῆς κρατικῆς καταστολῆςκαί τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ κόμματος (γιά τό ὁποῖοαὐτόνομοι = χαφιές) καθώς καί νά διευρύνει τή πολιτική της βάση χάρη σέ μιά πιό συστηματική δουλειά σέ σχέση μέ τήν προηγούμενη χρονιά. Ἀνάμεσα στίς δραστηριότητές της μποροῦμε νά ξεχωρίσουμε : μιά συγκέντρωση μέ 2.000 ἄτομα, τήν ἐφημερίδα, διάφορες ἀφίσσες, δεκάδες χιλιάδες προκηρύξεις, συστηματική παρέμβαση σέ διάφορους χώρους, συμμετοχή στούς ἀγῶνες τῆς νεολαίας.

β. Κατόρθωσε νά ξεπεράσει τό ἐπίπεδο τοῦ Παρισιοῦ μέ τό σχηματισμό μιᾶς ὁμάδαςΑὐτονομίας στήν Καέν, μέ τήν ἀναφορά στήν Αὐτονομία ἀπό ὁμάδες πού προϋπῆρξαν στήν Ρουέν, (πρώην ὁμάδα μαθητῶν), στό Περιγκέ (πρώην ὁμάδα ἀναρχικῶν).

γ. Ἄνοιξε συγκεκριμένες προοπτικές ἐπέμβασης καί πρωτοβουλιῶν πού ἐπιτρέπουν τήν οἰκοδόμηση ἑνός Αὐτόνομου ταξικοῦ κινήματος, ὅλο καί πιό ἰσχυροῦ.

δ. Δέν περιορίζεται πιά στή πάλη ἐνάντια στήν κρατική τρομοκρατία.

Τώρα ὑπάρχουν καινούργιες προοπτικές : Ἡ αὐτόνομη συντονιστική ἐπιτροπή, πού γεννήθηκε μέ βάση τίς ἀνάγκες τοῦ κινήματος τό 1979 ἔχει πιά ξεπεραστεῖ. Αὐτό τό καλοκαίρι οἱ διάφορες τάσεις τοῦ χώρου τῆς Αὐτονομίας ἐπεξεργάζονται διάφορα προγράμματα παρέμβασης στό ἐργοστάσιο, τή γειτονιά, τόν πολιτιστικό τομέα, τά πανεπιστήμια, ἐφημερίδα κλπ. Κι'αὐτό δέ μπορεῖ παρά νά αὐξήσει τόν πολιτικό πλοῦτο αὐτῆς τῆς δύναμης.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΤΑΞΕΙ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ...

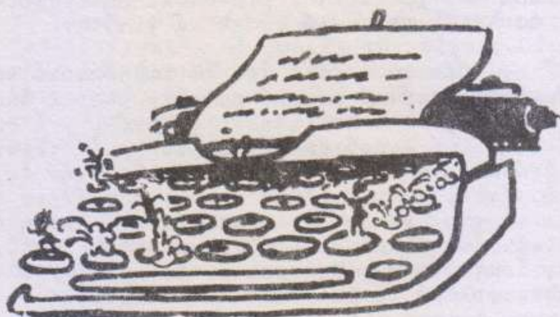

... οἱ συγγραφεῖς,

... οἱ ρεπόρτερς,

... οἱ δαχτυλογράφοι,

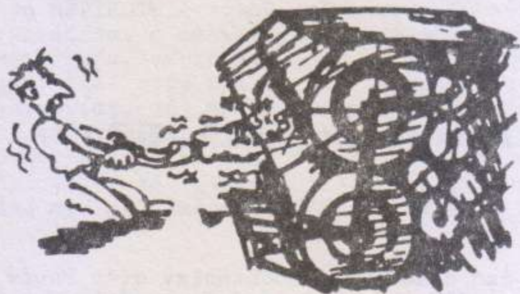

... οἱ φωτογράφοι,

...

Διευθύνεται ἀπό συνταχτική ἐπιτροπή

Τυπώθηκε στό τυπογραφεῖο
Παπαδόπουλου Μανώλη
Γ. Αβέρωφ 117 - Κορυδαλλός

Υπεύθυνη γιά τό νόμο:

Χριστίνα Σταματοπούλου
Δερβενίων 39 - Αθήνα

Κεντρική διάθεση
Δερβενίων 39
Εξάρχεια - Αθήνα Τ.Τ. 148
. . 3602644

...Τιμή
δρ. 40

Μά θά πεῖ κανείς, αὐτές οἱ ὁμάδες γιά τήν ὥρα περιορίζονται στό χῶρο τῶν νέων. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Ὅμως σ' ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο βλέπουμε κιόλας πώς καί οἱ ἐργατικοί ἀγῶνες γίνονται πιά μέ αἰτήματα πού ἀφοροῦν ὅλο καί περισσότερο τίς συνθῆκες δουλειᾶς καί τήν πάλη ἐνάντια στήν ἐντατικοποίηση, μέ ἀποκορύφωμα τήν ἀπεργία τοῦ Πίτσου πού κράτησε ἕξη μῆνες ἀναπτύσσοντας νέες μορφές πάλης καί ἀποκάλυψε ἕνα νέο ἐπίπεδο ἀντικαπιταλιστικῆς συνείδησης σέ μιά ἐργατική πρωτοπορία, πού ἐκφράστηκε μέ τά συνθήματα "Κλεῖστο τόΝταχάου", μπρος στήν ἀπειλή κλεισίματος τοῦ ἐργοστάσιου, καί τό "Βία στή βία τῶν ἀφεντικῶν", πού ἄλλωστε ἔγινε καί πράξη. Ἔτσι, παρόλο πού ἀκόμα δέν ἔχουμε μιά οὐσιαστική ἐμφάνιση αὐτόνομων ὁμάδων στόν ἐργατικό χῶρο, ὡστόσο καί στήν ἐργατική τάξη μπαίνει, ἀρχίζει νά μπαίνει μιά ἄλλη συνείδηση ἀγώνων, πού εἶναι πιά πέρα ἀπ' αὐτό πού ὀνομάζουμε ἀστικοδημοκρατικό ἐπίπεδο. Στόν ἀγώνα τοῦ Πίτσου φάνηκε ξεκάθαρα ἕνα νέο στοιχεῖο, ἡ κατάχτηση μιᾶς νέας ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑΣ τῶν ἐργατῶν, πού πιστεύουμε ὅτι ἀργά ἤ γρήγορα θά ἐκφραστεῖ καί στό ὀργανωτικό ἐπίπεδο.

Ἔτσι λοιπόν μποροῦμε νά μιλᾶμε γιά τίς ἀπαρχές μιᾶς ρήξης τῆς παλιᾶς πολιτικῆς πραγματικότητας, γιά τό ΠΡΟΟΙΜΙΟ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΑΓΩΝΩΝ.

Κάποιος θά μποροῦσε νά ἀντιτείνει πώς θά ἦταν δυνατό νά ὑπάρχουν τέτοια φαινόμενα καί ὅμως νά παραμένουν περιθωριακά, στό βαθμό πού στό σύνολο τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητας δέν ὑπάρχουν δυνατότητες μιᾶς ὄξυνσης τῶν ἀντιθέσεων. Ὅμως εἶναι φανερό, τόσο ἀπό τήν οἰκονομική καί κοινωνική κατάσταση ὅσο καί ἀπό τή γενική πολιτική κατάσταση, πού πραγματικά ὀξύνεται, ὅσο καί ἀπό τήν κατάσταση σέ ἄλλους κοινωνικούς χώρους (βλέπε ἀγρότες, τραπεζοϋπάλληλους, κλπ.), πώς ἡ "περιρρέουσα" ἀτμόσφαιρα εἶναι εὐνοϊκή. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα τό ἰσχυρότερο "ὅπλο" αὐτοῦ τοῦ κινήματος εἶναι ἡ πραγματική ἀνταπόκριση του μέ τίς κοινωνικές πραγματικότητες τῆς χώρας μας. Πραγματικότητες πού ὁδηγοῦν, 30 χρόνια μετά τό ἀντάρτικο, στή γέννηση τοῦ πρώτου μεγάλου ἀντικαπιταλιστικοῦ κινήματος.

γ. Η αναπτυξη της αντιπαραθεσης

Μέ βάση αὐτά τά δεδομένα, μποροῦμε καί πρέπει νά περιμένουμε μιά ἀνάπτυξη ἑνός ὅλο καί πλατύτερου ἀντικαπιταλιστικοῦ κινήματος, πού θά ἀποχτάει σταδιακά μιά πιό ὀργανωμένη δομή, πιό ξεκάθαρους στόχους καί θά διευρύνει τό πεδίο τῆς παρέμβασής του.

Αὐτό πού στή Γαλλία ἤ τήν 'Ιταλία ὑπῆρξε τό κίνημα τοῦ 68 (στήν 'Αμερική τοῦ 64, στή Γερμανία τοῦ 67), στήν Πορτογαλία τοῦ 74, στή 'Ισπανία τοῦ 68 μέχρι τό 77, κλπ., σήμερα μπορεῖ, καί εἶναι ἱστορική ἀναγκαιότητα, νά ἐμφανιστεῖ καί στή χώρα μας. Βέβαια, κάτω ἀπό ἄλλες συνθῆκες, διεθνεῖς καί ἐθνικές, σέ ἄλλο πολιτικό πλαίσιο καί μέ βάση τίς ἐθνικές μας ἰδιομορφίες. Ὅμως πρόκειται γιά κάτι πού πιστεύουμε πώς εἶναι ἀναπόφευκτο. Αὐτή ἡ χώρα, πού γιά πολλές δεκαετίες κυριαρχοῦνταν ἀπό τό πνεῦμα τοῦ "ριζοσπάστη" μπακάλη, ἀπό τήν ἔλλειψη πραγματικῆς ζωῆς καί ταξικῆς ἀντιπαράθεσης, μπαίνει στήν περίοδο πού θά γνωρίσει τήν πρώτη μεγάλη εἴσοδο τῶν μοντέρνων καιρῶν, δηλαδή τῆς ἴδιας της τῆς πραγματικότητας.

'Η χώρα μας μπαίνει στήν περίοδο πού θά πάρει μιά γεύση ἀπό τό σύγχρονο κίνημα τῆς νεολαίας καί τῆς ἐργατικῆς τάξης, πράγμα γιά μᾶς ἀνυπολόγιστης σημασίας. Μετά 30 χρόνια πολιτικές ὑπεκφυγές, γεννιέται κάτω ἀπό τά μάτια μας τό πρῶτο πραγματικά ἀντικαπιταλιστικό κίνημα. Αὐτή τήν εἴσοδο στήν Εὐρώπη θά πρέπει νά προετοιμάσουμε γιά τήν ἀστική μας τάξη.

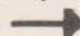
Καί φυσικά, ὅτι ἔγινε μέχρι σήμερα δέν ἦταν παρά ἡ "ἀπαρχή". Απαρχή γιά πολλούς λόγους.

I. Αὐτό τό κίνημα μόλις καί γεννιέται, ἀκόμα ἀδύνατο ποσοτικά καί ποιοτικά. Μεγάλη σύγχιση, ἀνομοιογένεια, πολλά λόγια, ἤ μᾶλλον καί λίγα λόγια καί λίγες πράξεις.

2. Ἔλλειψη συγκεκριμένου προγράμματος παρέμβασης στούς χώρους πού βρίσκονται οἱ διάφορες ὁμάδες. Μ' αὐτό δέν ἐννοοῦμε τό πρόγραμμα, μέ κεφαλαῖο Π, μιᾶς ὁμάδας ἤ ὀργάνωσης ἀλλά τήν ἀνάλυση τῆς συγκεκριμένης κατάστασης στό συγκεκριμένο χῶρο καί τήν ἐπιλογή τῶν στόχων ἐπέμβασης. Χωρίς ἕνα πραγματικό πρόγραμμα, μιά πραγματική ἀνάλυση τῆς κατάστασης δέ μπορεῖ νά ὑπάρξει παραπέρα ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος. Πάει νά πεῖ, σέ κάθε χῶρο, ἡ προσπάθεια μας πρέπει νά στραφεῖ στήν ἀνάλυση καί στήν προγραμματισμένη παρέμβαση. Στό σχολειό ἤ τό πανεπιστήμιο δέν ἀρκεῖ πιά νά μιλᾶμε γιά ἀστικό σχολειό, ἐκπαίδευση ἤ ἐντατικοποίηση. Πρέπει νά δοῦμε πιό συγκεκριμένα πῶς ἐκφράζεται αὐτό, ποιοί κρίκοι τῆς ἁλυσίδας θά πρέπει νά τραβηχτοῦν.

3. Γιά νά γίνει ὅμως κάτι τέτοιο θά πρέπει νά ξεπεραστεῖ τό στάδιο μιᾶς δουλειᾶς παρέμβασης στή χάση καί στή φέξη καί πολύ συχνά "ἀπό τά ἔξω", ὅπως γινόταν φέτος. Θά πρέπει νά ξεπεραστεῖ τό στάδιο μιᾶς "αλεξιπτωτιστικῆς" παρέμβασης ἀπό ὁρισμένους ἀνθρώπους τοῦ "χώρου", πού συχνά δέν εἶναι παρά ὑπολείμματα τῆς προηγούμενης φάσης κρίσης τοῦ κινήματος, καί νά προχωρήσει ἡ σύνδεση μέ νέα στοιχεῖα, πιό δεμένα μέ τίς πραγματικότητες τοῦ χώρου τους (χαρακτηριστική π.χ. στά πανεπιστήμια ἦταν ἡ ἐμφάνιση ὁμάδων στούς πρωτοετεῖς, πού τίς περισσότερες φορές ἦταν ἀνεξάρτητες καί ἔξω ἀπό τίς ὁμάδες πού εἶχε δημιουργήσει ὁ "χῶρος", πολύ πιό δεμένες μέ τά πραγματικά προβλήματα καί πιό μαζικές). Ἡ συχνά "φολκλορική" σάλτσα τῶν ὁμάδων πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ, καί ἀναπόφευκτα ἀντικαθίσταται μέ μιά ἄλλη αἴσθηση σοβαρότητας καί παρέμβασης. Οἱ ὁμάδες, γιά νά προχωρήσουν, δέν πρέπει νάναι μιά ἐπίδειξη "μοντερνισμοῦ" ἀλλά ἕνα πραγματικό σύγχρονο ἀντικαπιταλιστικό κίνημα.

4. Τέλος, ἕνα ἄλλο στοιχεῖο εἶναι ὁ "ἀρνητικός τρόπος" μέ τόν ὁποῖο γινόταν μέχρι σήμερα ἡ σύνδεση ἀνάμεσα στίς διάφορες αὐτόνομες ὁμάδες καί καταστάσεις. Αὐτή ἡ σύνδεση ἔγινε μέχρι σήμερα κύρια μέ χαραχτῆρα ΑΜΥΝΑΣ ἀπέναντι στήν κρατική τρομοκρατία. Σ' αὐτή τή διαδικασία ἔγινε ἡ πρώτη σύνδεση ἀνάμεσα στίς ὁμάδες καί ρεύματα. Καί εἶναι φανερό πώς κάτι τέτοιο δέν ἀρκεῖ. Τό σημεῖο ἑνοποίησης δέ μπορεῖ νάναι ἡ καταπίεση καί μόνο. Πρέπει νά δημιουργηθοῦν ἄλλα ἐπίπεδα ἑνοποίησης πού νά διαμορφώνουν, σταδιακά, ἐπίπεδα ἑνιαίας παρέμβασης, ἐπιθετικοῦ καί πολιτικοῦ χαραχτῆ-

ρα, πού θά άφοροῦν τήν άντιπαράθεση μέ τή συνολική πολιτική τοῦ κεφάλαιου.

Πιστεύουμε ὅτι αὐτά ἦταν τά κυριότερα προβλήματα πού καθόρισαν μέχρι σήμερα τό γεγονός ὅτι τό "αὐτόνομο" κίνημα πού ὑπῆρχε, μέχρι τώρα δέν ἦταν παρά ἡ ἀπαρχή καί ἡ ὁρατή ὄψη ἑνός κινήματος πού πρόκειται νά συνταράξει τήν ἑλληνική κοινωνία.

Καί ἐγγύηση γι'αὐτό, γιά τό ὅτι αὐτό τό κίνημα προχωράει καί δέν ἐκφυλίζεται, εἶναι καί τό ὅτι τό νέο κίνημα προχωράει πρός αὐτές τίς κατευθύνσεις καί συνειδητοποιεῖ τίς ἐλλείψεις πού παραπάνω ἐπισημάναμε. Οἱ ἰδέες ξεκαθαρίζονται, σταδιακά διαμορφώνεται ἕνα πρόγραμμα συγκεκριμένης παρέμβασης, οἱ ὁμάδες ἐμπλουτίζονται διαρκῶς μέ νέες δυνάμεις, λιγότερο περιθωριακές καί ὅλο καί περισσότερο δεμένες μέ τήν πραγματικότητα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τέλος ἐμφανίζεται ἡ διάθεση καί ἡ ἀναγκαιότητα γιά μιά εὐρύτερη ἀντίληψη, γιά ξεπέρασμα ὁποιουδήποτε κορπορατισμοῦ καί γίνονται οἱ πρῶτες προσπάθειες γιά ἑνοποιημένη παρέμβαση.

'Ακριβῶς αὐτά εἶναι τά στοιχεῖα, στοιχεῖα πού δείχνουν μιά πραγματική ἀνάπτυξη ἑνός πολιτικοῦ ὑποκείμενου νέου τύπου, σέ μεγάληκλίμακα (πού πολλές της πλευρές ἀγγίζουν ὄχι μόνο τίς ἐπαρχιακές πόλεις ἀλλά καί τά χωριά), στοιχεῖα πού θεμελιώνουν μιά πραγματική πολιτική αἰσιοδοξία. Τό γεγονός τῆς ἔλευσης ἑνός νέου ἀντικαπιταλιστικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος δέν εἶναι κάτι πού μπορεῖ νά μᾶς τό δείξει μιά ὁποιαδήποτε στατιστικο-κοινωνιολογική ἀλχημεία, μᾶς τό δείχνει ἡ ἴδια ἡ ἐξέλιξη καί ἡ διαμόρφωση τῆς συνείδησης τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτό εἶναι καί σέ τελική ἀνάλυση τό νόημα τῆς ΡΗΞΗΣ σάν ἔντυπου. 'Η δημιουργία ἑνός ἐπιπλέον ὄργανου αὐτοῦ τοῦ κινήματος πού νά βοηθήσει αὐτές τίς διαδικασίες πού ἀναφέραμε παραπάνω καί νά μεταμορφωθεῖ καί ἡ ἴδια κάτω ἀπ'αὐτές τίς διαδικασίες, δηλαδή νἆναι ὀργανικό τους στοιχεῖο.

Πιστεύουμε λοιπόν ὅτι ἀνεπαίσθητα, ἀλλά πολύ καθαρά, γιά ὅσους ἔχουν ἀνοιχτά τά μάτια τους, δηλαδή συμμετέχουν στίς κοινωνικές διαδικασίες καί τούς ἀγῶνες, ἔχει ἀνοίξει κιόλας ἕνας νέος κύκλος ἀγώνων μέ ἀντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, πού, ξεκινώντας ἀπό τήν νεολαία, θά ἀγκαλιάσει πλατιά στρώματα τῆς κοινωνίας, θά συνταράξει τήν ἑλληνική ἐπαρχιακή πραγματικότητα καί θά βαθύνει τήν κρίση τοῦ καθεστῶτος. Λοιπόν, ὁ "νέος χρόνος" θά πάει καλά.

40 δρχ.